

ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย

โดย

นางสาวอรรณณ วิชญวรรรกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
วารสารศาสตร์มหาบัณฑิต
สาขาสื่อสารมวลชน
คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
ปีการศึกษา 2559
ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย

โดย

นางสาวอรรรณ วิชญวรรณกุล

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

วารสารศาสตร์มหาบัณฑิต

สาขาสื่อสารมวลชน

คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

ปีการศึกษา 2559

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

Women and Boy Love's Novel

BY

MISS ORAWAN VICHAYAWANNAKUL

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF
THE REQUIREMENTS FOR THE DEGREE OF MASTER OF ARTS
PROGRAM IN MASS COMMUNICATION
FACULTY OF JOURNALISM AND MASS COMMUNICATION
THAMMASAT UNIVERSITY
ACADEMIC YEAR 2016
COPYRIGHT OF THAMMASAT UNIVERSITY

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน

วิทยานิพนธ์

ของ

นางสาวอรรณณ วิษณุวรรณกุล

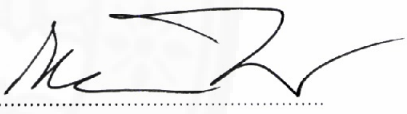
เรื่อง

ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย

ได้รับการตรวจสอบและอนุมัติ ให้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
วารสารศาสตรมหาบัณฑิต (สื่อสารมวลชน)

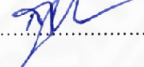
เมื่อ วันที่ 3 เมษายน พ.ศ. 2560

ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(รองศาสตราจารย์กิติมา สุรสนธิ)

กรรมการและอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

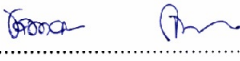
(รองศาสตราจารย์ ดร.สมสุข หินวิมาน)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

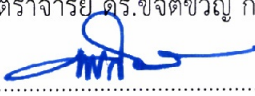
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นิธิดา แสงสิงแก้ว)

กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ขจิตขวัญ กิจวิสาละ)

คณบดี

(รองศาสตราจารย์พรทิพย์ สัมปตตะวนิช)

หัวข้อวิทยานิพนธ์	ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย
ชื่อผู้เขียน	นางสาวอรรวรรณ วิชญวรรณกุล
ชื่อปริญญา	วารสารศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา/คณะ/มหาวิทยาลัย	สื่อสารมวลชน วารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์	รองศาสตราจารย์ ดร.สมสุข หินวิมาน
ปีการศึกษา	2559

บทคัดย่อ

งานวิจัยเรื่อง “ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการสื่อสารและกระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมผ่านผู้หญิง การแปลงทุนที่นำไปสู่การสร้างผลงานนวนิยายชายรักชาย และการขยายทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ทุนด้านอื่น ๆ เพื่อนำไปสู่อาชีพนักเขียน ด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ผ่านผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายสองกลุ่ม คือ กลุ่มที่เป็นมืออาชีพ และมือสมัครเล่น ร่วมกับการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) นวนิยายชายรักชายของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว โดยใช้แนวคิดสำคัญในเรื่องทุนทางวัฒนธรรม (Culture Capital) ของปิแอร์ บูร์ดิเยอ (Pierre Bourdieu) ที่มองว่า บุคคลสามารถสั่งสมทุนความรู้ ความสามารถด้านต่าง ๆ เพื่อนำไปสู่การเพิ่มพูนมูลค่าด้านอื่น ๆ คือ ทุนทางวัฒนธรรม ทุนทางเศรษฐกิจ ทุนทางสัญลักษณ์ และทุนทางสังคม ผ่านแวดวง (Field) ด้านการเขียนนวนิยายชายรักชาย

ผลการศึกษาของงานวิจัยชิ้นนี้ สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ประเด็น ดังนี้

1. กระบวนการสร้างนักเขียนนวนิยายชายรักชายเกิดจากการหล่อหลอม และสั่งสมทุนทางวัฒนธรรม ไม่ใช่ความสามารถที่มีมาแต่กำเนิด (being) แต่ต้องอาศัยการสั่งสมอย่างต่อเนื่องเพื่อกลายมาเป็น (Becoming) ซึ่งผู้หญิงเหล่านี้เรียนรู้ผ่านสิ่งแวดล้อม สังคม การเรียน การอ่าน และการเขียนมาตั้งแต่เด็ก จนกลายมาเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย โดยที่ไม่รู้ตัวว่าสิ่งต่าง ๆ ที่ผ่านมามีอยู่แล้วแต่เป็นทุนที่สั่งสมเอาไว้ และนำไปสู่การเพิ่มพูนมูลค่าในด้านอื่น ๆ ซึ่งการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมนี้เองที่เป็นการทลายกำแพงในเรื่องของเพศลงได้ กล่าวคือ ผู้หญิงที่อยู่วงนอกของแวดวงชายรักชาย สามารถเข้าไปสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายได้ ด้วยการสั่งสมทุนความรู้ และความสามารถทางวัฒนธรรม จนสามารถสร้างนวนิยายชายรักชายได้

2. ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีออซีฟและมีสมัครเล่น มีความแตกต่างในเรื่องของประสบการณ์ทั้งการเขียน และระยะเวลาการเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย กล่าวคือ กลุ่มมีออซีฟรู้จักการใช้โซเชียลมีเดียให้เกิดประโยชน์ ซึ่งไม่ใช่เพียงการสร้างชื่อกับนวนิยายเรื่องใดเรื่องหนึ่งเท่านั้น แต่หมายรวมถึงชื่อนามปากกา ก่อให้เกิดความภักดีของคนอ่านที่มีต่อนักเขียน นำไปสู่การขยับขยายทุนทั้งด้านเศรษฐกิจ ทุนทางสัญลักษณ์ และทุนทางสังคม ในขณะที่กลุ่มมีสมัครเล่นยังอยู่ในช่วงเริ่มต้น ประสบการณ์ที่แตกต่างกันจึงส่งผลต่อความสามารถในการขยายทุนของผู้หญิงทั้งสองกลุ่ม

3. ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายมีการต่อสู้เพื่อได้มาซึ่งอำนาจและการต่อรองในหลายระดับ อันได้แก่ ระดับโครงสร้างที่ต้องการต่อสู้กับระบบชายเป็นใหญ่ของสังคมไทยที่ฝังรากลึก ผ่านการควบคุมตัวละครชายรักชายผ่านผลงาน ระดับสื่อที่ต้องการพื้นที่และเวทีในการนำเสนอผลงานในวงกว้างมากขึ้น ในระดับเนื้อหาที่ต้องการนำเสนอผลงานเกี่ยวกับชายรักชายที่มีความหลากหลายมากยิ่งขึ้น ไม่ใช่เพียงด้านใดด้านหนึ่ง ในระดับการบริหารจัดการที่ผู้หญิงเหล่านี้ต้องการอำนาจในการต่อรองกับโรงพิมพ์/ สำนักพิมพ์ รวมทั้งการออกงานหนังสือต่าง ๆ โดยสามารถมีปากเสียง และต่อรองผลได้ผลเสียได้มากขึ้น และในระดับครอบครัวที่ต้องการต่อรองกับครอบครัวในการดำรงอาชีพนักเขียนนิยายต่อไป

คำสำคัญ: ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย, นวนิยายชายรักชาย, นวนิยายกระแสหลัก, กลุ่มมีออซีฟ, กลุ่มมีสมัครเล่น, อำนาจการต่อรอง, การสั่งสมทุนทางวัฒนธรรม, การแปลงทุนทางวัฒนธรรม, การขยายทุนทางวัฒนธรรม

Thesis Title	Women and the Creation of Boy Love Novel
Author	Miss Orawan Vichayawannakul
Degree	Master of Arts
Department/Faculty/Universisty	Mass Communication Journalism and Mass Communication Thammasat University
Thesis Advisor	Associate Professor Somsuk Hinwiman, Ph.D
Academic Year	2016

Abstract

This study “Women and the Creation of Boy Love Novel” is a qualitative research that aims to study the relationship of communication and cultural capital accumulation process through women, the conversion of cultural capital to the creation of boy love novel and the extension of cultural capital to other capital that leads to writing career. In-depth interviews were used to collect data from female professional and amateur writers who wrote boy love novels. The content of selected boy love novels was analyzed using a theoretical framework based on Pierre Bourdieu’s perspective that a person can accumulate knowledge and other skills to achieve higher value including cultural capital, economic capital, symbolic capital and social capital. This concept was applied in the field of boy love novel writing.

The results of this study can be divided into 3 main aspects.

1. The process of becoming a boy love novel writer starts with socialization and cultural capital accumulation. Writing is not an inborn skill but it can be acquired over time. These women learn by interacting with environment and society, by attending classes, reading and writing since they were children and it becomes a part of them. Without realization, all past experience is accumulated capital which can add more value to these women. This cultural capital accumulation can destroy gender bias and women outside this field can enter the world of boy love by accumulating knowledge capital and cultural competence until they can create a boy love novel.

2. Professional and amateur female boy love writers are different in term of writing experience and the time in this field. Professional writers use social media for their benefits: promoting their novels and their pseudonym, building up their reputation and reader's deep loyalty to the writers, resulting in expansion of economic, symbolic and social capital. Unlike the professional, amateur writers are in their beginning and have less experience which affects their ability to extend their capital.

3. Female boy love writers struggle for power and bargaining in different levels. In aspect of social structure, women need to fight with deep-rooted patriarchy in Thai society by controlling male characters in their work. In aspect of medial, these writers need more space and opportunities to present their work. In aspect of content, they hope to release more novels with various contents. They also need more power to bargain with publisher and press and more opportunities to participate in book fair, in aspect of management; therefore, they can speak up and gain more benefit in this field. Lastly, these women need bargaining power with their family to continue writing.

Keyword: female boy love novel writer, boy love novel, mainstream novel, professional group, amateur group, bargaining power, cultural capital accumulation, conversion of cultural capital, extension of cultural capital

กิตติกรรมประกาศ

“แม้ผู้เขียนจะเคยเขียนคำนำนักเขียนและกล่าวขอบคุณมาหลายครั้งในนวนิยาย แต่ความรู้สึกยินดีนี้มีมากกว่าทุกครั้งในการกล่าวขอบคุณผู้มีพระคุณที่ทำให้ผู้เขียนได้เรียงร้อย ตัวอักษรในวิทยานิพนธ์ฉบับนี้จนเสร็จสิ้น”

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จขึ้นได้ ผู้เขียนขอขอบพระคุณในความเมตตากรุณาของ รองศาสตราจารย์ ดร.สมสุข หินวิมาน ที่กรุณาได้รับเป็นที่ปรึกษาและสละเวลาอันมีค่าในการให้ คำแนะนำ ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นการเปิดแง่คิด และมุมมองของผู้เขียนที่มีต่องานวิจัยนี้ให้เปิดกว้าง มากยิ่งขึ้น ตลอดจนการแก้ไข การตรวจความเรียบร้อย และคำแนะนำอันมีค่าที่ทำให้วิทยานิพนธ์นี้ เสร็จสมบูรณ์ลงได้ ผู้เขียนรู้สึกว่ คำขอบคุณยังไม่เพียงพอต่อความกรุณานี้ ขอขอบพระคุณมากค่ะ

ผู้เขียนขอขอบพระคุณในความเมตตากรุณาของ รศ. กิติมา สุรสนธิ ประธานกรรมการ วิทยานิพนธ์ ผศ. ดร. นิธิดา แสงสิงแก้ว กรรมการวิทยานิพนธ์ และ ผศ. ดร. ขจิตขวัญ กิจวิสาละ กรรมการวิทยานิพนธ์ ที่ได้สละเวลาให้คำปรึกษา รวมถึงคำแนะนำที่มีคุณค่าให้ผู้เขียนได้นำไป ใช้ประโยชน์จนทำให้ทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความสำเร็จยิ่ง

ทั้งนี้ ผู้เขียนอยากขอบคุณกลุ่มตัวอย่างทุกท่าน รวมทั้งกลุ่มคนอ่าน เพื่อนนักเขียน และ ทุกคนที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่อวิทยานิพนธ์เล่มนี้ ขอขอบพระคุณทุกท่านสำหรับน้ำใจและกำลังใจ ที่มีให้เสมอมาตั้งแต่เริ่มแรกจนเสร็จสิ้น

นอกจากนี้ผู้เขียนอยากขอบคุณหยก เพื่อนสนิทที่แสนดีที่ช่วยทั้งผลึก ทั้งดัน ทั้งให้ กำลังใจที่เป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้เขียนก้าวผ่านช่วงเวลาที่ย่ำแย่และสิ้นหวังมาได้

ที่สำคัญ ขอขอบพระคุณคุณพ่อ คุณแม่ และครอบครัวทุกคนที่ให้กำลังใจ และให้ การสนับสนุนการศึกษาเสมอมา พวกท่านคือแรงขับเคลื่อนอันยิ่งใหญ่ต่อการศึกษาในระดับปริญญาโท และเป็นแรงบันดาลใจในการใช้ชีวิต

ขอขอบคุณเพื่อน ๆ สาขาสื่อสารมวลชน (MA32) ทุกคน ขอขอบคุณสำหรับความช่วยเหลือ ความห่วงใย และคำแนะนำต่าง ๆ

สุดท้าย ขอขอบคุณมหาวิทยาลัทยธรรมศาสตร์ อันเป็นสถานที่ประสิทธิ์ประสาท มอบความรู้ทั้งปวงให้แก่ผู้เขียน และเป็นสถานที่สำคัญที่ผู้เขียนได้พบเจอผู้คนและเรื่องราวต่าง ๆ มากมาย ขอขอบพระคุณค่ะ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(3)
กิตติกรรมประกาศ	(5)
สารบัญตาราง	(11)
สารบัญภาพ	(12)
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 ปัญหานำวิจัย	10
1.3 วัตถุประสงค์	10
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	10
1.5 นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ	10
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	12
1.7 กรอบแนวคิดการวิจัย	13
บทที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
2.1 แนวคิดเกี่ยวกับเพศและรักร่วมเพศ	15
2.2 แนวคิดสังคมวิทยาวัฒนธรรมของบูร์ดิเยอ	29

	(7)
2.2.1 แนวคิดเรื่องทุน	30
2.2.2 แนวคิดเรื่องแฉวง	32
2.2.3 แนวคิดเรื่องฮาบิทัส	33
2.3 แนวคิดเรื่องผู้ส่งสาร	35
2.3.1 ความหมายของผู้ส่งสาร	35
2.3.2 บทบาทของผู้ส่งสาร	36
2.4 แนวคิดเรื่องศาสตร์การเล่าเรื่อง (Narratology)	38
2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	42
2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสั่งสมทุนตามแนวคิดของบูร์ดิเยอ	42
2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเป็นชายรักชาย	44
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	47
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	47
3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล	48
3.3.1 ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เจาะลึก	48
3.3.2 ข้อมูลประเภทเอกสาร	49
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย	50
3.4 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล	50
3.5 การนำเสนอข้อมูล	51
บทที่ 4 การสื่อสารกับกระบวนการสั่งสมทุน การแปลงทุน และการขยายทุนของผู้หญิงที่เขียน นวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น	52
4.1 ภูมิหลังก่อนที่จะเข้าสู่แฉวงนวนิยายชายรักชาย	53
4.1.1 สภาพแวดล้อมของครอบครัว	53
4.1.2 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง	57

	(8)
4.1.3 ทักษะของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกลุ่มชายรักชาย	63
4.2 การสั่งสมทุนช่วงก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย	73
4.2.1 กระบวนการหล่อหลอมทุนทางวัฒนธรรม	73
4.2.1.1 การสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมสำหรับการเป็นนักอ่าน	74
4.2.1.2 การก้าวเข้าสู่แวดวงนักเขียนนวนิยายชายรักชาย	78
(1) แรงจูงใจในการเขียนนวนิยายชายรักชาย	78
(2) จุดเริ่มต้นการเขียนนวนิยายชายรักชาย	86
(3) ช่องทางการนำเสนอผลงาน	89
4.3 การสื่อสารกับการแปลงทุนและขยายทุนทางวัฒนธรรม	90
4.3.1 การแปลงทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย	91
4.3.1.1 กระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่การเป็นนักเขียน	91
4.3.1.2 กระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่งานเขียน	94
4.3.2 การขยายทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย	105
4.3.2.1 การขยายทุนทางวัฒนธรรม (culture capital)	106
4.3.2.2 ทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital)	108
4.3.2.3 ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital)	110
4.3.2.4 ทุนทางสังคม (social capital)	113
บทที่ 5 การสื่อสารกับกระบวนการสั่งสมทุน การแปลงทุน และการขยายทุนของผู้หญิงที่เขียน นวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพ	119
5.1 ภูมิหลังก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย	120
5.1.1 สภาพแวดล้อมของครอบครัว	120
5.1.2 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง	125
5.1.3 ทักษะของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกลุ่มชายรักชาย	132
5.2 การสั่งสมทุนช่วงก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย	146
5.2.1 กระบวนการหล่อหลอมทุนทางวัฒนธรรม	146

5.2.1.1 การสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมสำหรับการเป็นนักอ่าน	146
5.2.1.2 การก้าวเข้าสู่แวดวงนักเขียนนวนิยายชายรักชาย	151
(1) แรงจูงใจในการเขียนนวนิยายชายรักชาย	151
(2) จุดเริ่มต้นการเขียนนวนิยายชายรักชาย	158
(3) ช่องทางการนำเสนอผลงาน	161
5.3 การสื่อสารกับการลงทุนและขยายทุนทางวัฒนธรรม	162
5.3.1 การลงทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย	163
5.3.1.1 กระบวนการลงทุนทางวัฒนธรรมสู่การเป็นนักเขียน	163
5.3.1.2 กระบวนการลงทุนทางวัฒนธรรมสู่งานเขียน	165
5.3.2 การขยายทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย	174
5.3.2.1 การขยายทุนทางวัฒนธรรม (culture capital)	176
5.3.2.2 ทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital)	177
5.3.2.3 ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital)	154
5.3.2.4 ทุนทางสังคม (social capital)	189
บทที่ 6 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	197
6.1 สรุปผลการวิจัย	198
6.1.1 ความสัมพันธ์ของการสื่อสารกับกระบวนการสั่งสมของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย	198
6.1.1.1 สถานภาพของครอบครัว	198
6.1.1.2 ข้อมูลของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย	198
6.1.1.3 ทักษะของครอบครัวและผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย	199
6.1.2 ความสัมพันธ์ของการสื่อสารกับกระบวนการสั่งสมทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายช่วงก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย	200
6.1.2.1 กระบวนการหล่อหลอมทุนทางวัฒนธรรม	200
6.1.2.2 กระบวนการเข้าสู่การเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชาย	201

	(10)
6.1.3 ความสัมพันธ์ของการสื่อสารกับการลงทุนและขยายทุนทางวัฒนธรรมของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย	204
6.1.3.1 การขยายทุนทางวัฒนธรรม (culture capital)	204
6.1.3.2 ทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital)	206
6.1.3.3 ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital)	207
6.1.3.4 ทุนทางสังคม (social capital)	209
6.2 อภิปรายผลการวิจัย	212
6.2.1 การสื่อสารเพื่อการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถเพื่อนำไปสู่อาชีพ	212
6.2.2 การสั่งสมทุน: พื้นที่การสร้างอำนาจแก่ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย	214
6.2.3 ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายกับอำนาจในการต่อรอง	216
6.3 ข้อเสนอแนะ	218
รายการอ้างอิง	220
ประวัติผู้เขียน	224

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
4.1	สถานแวดล้อมของครอบครัวของกลุ่มมือสมัครเล่น	54
4.2	ข้อมูลพื้นฐานของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น	58
4.3	ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชาย	64
4.4	ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อลูกหลานที่ชื่นชอบผลงานเกี่ยวกับชายรักชาย	66
4.5	ทัศนคติของมือสมัครเล่นที่มีต่อชายรักชาย	68
4.6	ประเภทหนังสือที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่นอ่าน	74
4.7	แรงจูงใจของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่น	81
4.8	ความขัดแย้งของนวนิยายของ Nobelle	98
4.9	การขยายทุนทางเศรษฐกิจของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่น	111
4.10	ทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่นก่อนที่จะเข้าสู่แวดวง นวนิยายชายรักชาย	117
5.1	สถานแวดล้อมของครอบครัวของกลุ่มมืออาชีพ	121
5.2	ข้อมูลพื้นฐานของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ	125
5.3	ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชาย	133
5.4	ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อลูกหลานที่ชื่นชอบผลงานเกี่ยวกับชายรักชาย	135
5.5	ทัศนคติของมืออาชีพที่มีต่อชายรักชาย	139
5.6	ประเภทหนังสือที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพอ่าน	147
5.7	แรงจูงใจของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพ	152
5.8	แสดงการขยายทุนทางเศรษฐกิจของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพ	184
5.9	ทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพก่อนที่จะเข้าสู่แวดวง นวนิยายชายรักชาย	192
6.1	การเปรียบเทียบการสั่งสมทุน การแปลงทุนและการยับขยายทุนของ นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพและมือสมัครเล่น	210

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1.1	การจัดลำดับนิยายที่มีผู้เข้าชมมากที่สุดเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558 ของเว็บไซต์ Dek-D.com	5
1.2	การจัดลำดับนิยายขายดีของร้านนายอินทร์ประจำเดือนตุลาคม พ.ศ. 2557 และอาศัยอยู่ในประเทศไทย	5
1.3	กรอบแนวคิดงานวิจัย	13
4.1	จำนวนคนอ่านและจำนวนคอมเมนต์จากเว็บไซต์ dek-d	93
4.2	ภาพประกอบนิยายของ SaRangKiBum	100
4.3	การขยายทุนทั้ง 4 ด้านของมือสมัครเล่น	106
4.4	ภาพตัวอย่างบัตรเข้าร่วมงาน Fiction Market	116
5.1	การขยายทุนทั้ง 4 ด้านของมืออาชีพ	175
5.2	การแจ้งข่าวผ่านทางแฟนเพจให้นักอ่านได้ทราบความเคลื่อนไหว	179
5.3	คนอ่านบอกความรู้สึกเกี่ยวกับนิยายเรื่องนั้นๆ ผ่านแฮชแท็ก	180
5.4	จำนวนผู้ติดตามในทวิตเตอร์ของนักเขียน	181
5.5	การขยายทุนจากทุนทางสัญลักษณ์สู่ทุนทางเศรษฐกิจ	189
5.6	ภาพตัวอย่างบัตรเข้าร่วมงานวายดิสเพลย์	192
6.1	การสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมอันเป็นพื้นที่ในการสร้างอำนาจแก่ผู้หญิง	215

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของปัญหา

ในสังคมปัจจุบัน กลุ่มรักเพศเดียวกันไม่ว่าจะเป็นกลุ่มชายรักชาย หรือกลุ่มหญิงรักหญิง ได้มีการแสดงออกในสังคมเพิ่มมากขึ้น สังเกตได้จากท่าทีไม่ว่าจะไปที่ไหน ทั้งห้างสรรพสินค้า รถไฟฟ้า หรือสถาบันการศึกษาในระดับต่าง ๆ จะสามารถพบเห็นกลุ่มคนเหล่านี้แสดงความเป็นตัวตน ออกมาชัดเจนกว่าเดิม จนกลายเป็นเรื่องปกติ จากในอดีตที่คนกลุ่มนี้ต้องมีการปิดบัง และซ่อนเร้น พฤติกรรมความเป็นชายรักชายหรือหญิงรักหญิงเอาไว้ เพราะไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ทั้งที่จากในอดีตจนถึงปัจจุบันไม่ได้มีการเพิ่มขึ้นของคนที่เป็นกลุ่มรักเพศเดียวกันมากนัก หากแต่มีการแสดงออกเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น จนกลายเป็นกระแสที่ได้รับการจับตามองจากทั้งสื่อและนักวิชาการ จนมีงานวิจัยมากมายที่เกี่ยวกับกลุ่มรักเพศเดียวกัน โดยเฉพาะกลุ่มชายรักชายที่มีการศึกษาเกี่ยวกับวิถีชีวิต พฤติกรรม สาเหตุของการเป็นกลุ่มรักเพศเดียวกัน ตลอดจนสื่อก็ได้มีการนำเสนอคนกลุ่มนี้ ในแง่มุมใหม่ ทั้งในสื่อโทรทัศน์ สื่อภาพยนตร์ สื่อโฆษณา และสื่อสิ่งพิมพ์ จนทำให้ภาพที่เคยนำเสนอเกี่ยวกับกลุ่มชายรักชายมีการเปลี่ยนแปลงไป จากที่นำเสนอในแง่มุมที่เป็นเชิงลบ ก็มีการนำเสนอในแง่มุมที่เป็นภาพในเชิงบวกมากขึ้น แต่เป็นที่น่าสนใจว่ากลุ่มคนในสังคมที่แสดงออกถึงการยอมรับ การเปิดเผยของกลุ่มนี้ได้กลับไม่ใช่ผู้ชาย หากแต่เป็นผู้หญิง

ทุกวันนี้สื่อได้นำเสนอเรื่องราวของกลุ่มชายรักชายออกมาในรูปแบบต่าง ๆ มากขึ้น ทั้งสื่อภาพยนตร์ ละคร รวมทั้งสื่อสิ่งพิมพ์ด้วย แสดงให้เห็นถึงกลุ่มผู้บริโภคที่ต้องการสื่อบันเทิงเหล่านี้เพิ่มมากขึ้น ซึ่งพบว่า ผู้ที่ให้การสนับสนุนอย่างชัดเจนจะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชายที่มีการแสดงตัวอย่างเปิดเผยว่า มีความนิยมชมชอบรูปแบบความรักของชายรักชายเพิ่มมากขึ้น มีการจัดตั้งกลุ่มแฟนคลับ หรือติดตามเรื่องราวของชายรักชายในสื่อโซเชียลมีเดียต่าง ๆ นอกจากนั้น กลุ่มผู้หญิงเหล่านี้ยังได้มีการแสดงความคิดเห็นและนำเสนอแง่มุมความรักของชายรักชายในสื่อหนึ่งที่กำลังแพร่หลายมากขึ้น นั่นคือ นวนิยายชายรักชาย

สถานภาพของกลุ่มชายรักชาย

ปัจจุบัน “กลุ่มชายรักชาย” หรือ “เกย์” ได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นจากในอดีต จนกลายเป็นกลุ่มสังคมย่อยที่มีขนาดใหญ่ และสามารถพบเห็นได้ทั่วไปในสังคม ทำให้ได้รับความสนใจจากทั้งสื่อและนักวิชาการ จนมีงานวิจัยมากมายที่ศึกษาเกี่ยวกับชายรักชาย ทว่า กลุ่มชายรักชายก็ยังถูกจัดอยู่ใน “กลุ่มคนชายขอบ” เพราะคนกลุ่มนี้มีลักษณะที่เบี่ยงออกไปจากผู้ชายปกติ ที่นอกจากจะมีความไม่ชัดเจนในเรื่องเพศแล้ว ยังเป็นกลุ่มที่มีวัฒนธรรมเฉพาะซึ่งถือว่า มีอำนาจน้อย ที่แตกต่างไปจาก

มาตรฐานของผู้ชายและผู้หญิงทั่วไป ในสังคมที่แบ่งออกเป็นเพียง “ความเป็นชาย” และ “ความเป็นหญิง” กลุ่มชายรักชายจึงเป็นกลุ่มคนชายขอบทางเพศ (พจนาน มุลทรัพย์, 2551)

แม้ว่าทุกวันนี้กลุ่มชายรักชายจะได้รับการยอมรับจากสังคมเพิ่มมากขึ้น ทว่าก็ได้รับการยอมรับเพียงบางแง่มุมเท่านั้น เพราะสื่อส่วนใหญ่ยังมีการนำเสนอภาพของชายรักชายในรูปแบบที่ตายตัว เช่น ภาพของชายรักชายที่ถูกนำเสนอในแง่ของความขบขัน สร้างความบันเทิง สำส่อน ใช้ความรุนแรงในการแสวงหาซึ่งความรัก เป็นต้น เพราะในอดีตกลุ่มชายรักชายถูกมองว่าเป็นโรคที่มีความผิดปกติชนิดหนึ่ง โดยที่สมาคมสุขภาพจิตแห่งอเมริกาถือเป็นองค์กรแรกที่ได้ถอนหัวข้อ “การเป็นรักเพศเดียวกัน” ออกจากบัญชีรายชื่อความผิดปกติทางจิตในปี พ.ศ. 2516 จากนั้นสมาคมจิตวิทยาแห่งอเมริกา และองค์กรวิชาชีพด้านสุขภาพจิตในอเมริกาก็ได้ถอนหัวข้อนี้ออกไปเช่นเดียวกัน ด้วยต่างลงมติว่า การรักเพศเดียวกันไม่ใช่อาการป่วยทางจิต หากแต่เป็นความรักชอบทางเพศ (นที ธีระโรจนพงษ์, 2548)

สำหรับประเทศไทยเองแล้ว ในอดีต ทักษะคติของสังคมไทยที่มีต่อกลุ่มชายรักชายนั้น มองว่า คนกลุ่มนี้เป็นกลุ่มคนชายขอบที่ไม่ควรได้รับการยอมรับจากคนในสังคมระดับเดียวกับคนทั่วไป เห็นได้จากการนำเสนอภาพของสื่อที่มักจะนำเสนอภาพของกลุ่มชายรักชายในแง่ลบ มีลักษณะนิสัยที่สำส่อน แม้กระทั่งเป็นตัวแพร่เชื้อเอดส์ ทั้งที่งานวิจัยที่ออกมาในภายหลังพบว่า โรคเอดส์พบในกลุ่มคนรักต่างเพศที่มีพฤติกรรมสำส่อนมากกว่ากลุ่มรักเพศเดียวกัน แต่เพียงเพราะว่าคนไทยคนแรกที่เป็นเอดส์เป็นกลุ่มคนชายรักชาย สังคมไทยจึงมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อกลุ่มชายรักชาย และยังมีบางส่วนที่มองเช่นนั้นสืบมาจนถึงปัจจุบัน ทว่า แม้จะมีทัศนคติบางส่วนที่ไม่ดีต่อกลุ่มชายรักชาย แต่สังคมไทยก็ไม่ได้มีบทลงโทษที่ชัดเจน หรือการต่อต้านที่รุนแรงเช่นในสังคมตะวันตกที่มองว่าการรักชอบเพศเดียวกันเป็นความผิดมหันต์ (ปาณิสรา มงคลวาทิ, 2552)

นอกจากนั้น สังคมไทยยังมีแนวโน้มที่จะยอมรับกลุ่มชายรักชายเพิ่มมากขึ้น โดยอาศัยการยอมรับในจุดนี้สามารถดึงนักท่องเที่ยวต่างชาติเข้ามาในประเทศ เช่น ธุรกิจการท่องเที่ยวของประเทศไทยที่สามารถเปิดแหล่งสถานบันเทิงสำหรับกลุ่มชายรักชาย ทั้งที่ปรากฏในรูปแบบของบาร์ ร้านอาหาร คาราโอเกะ สถานบริการทางเพศ การแสดงโชว์ต่าง ๆ ที่ทำให้ประเทศไทยถือว่าเป็นสวรรค์สำหรับกลุ่มชายรักชาย (วิทยา พุ่มยิ้ม, 2550)

สำหรับคนไทยเองแล้ว จากการที่พบว่า สังคมให้การยอมรับกลุ่มชายรักชายมากขึ้น ทำให้สื่อมีการเปลี่ยนแปลงไปจากในอดีต และสื่อที่มีการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่คือ สื่อภาพยนตร์ไทย จากในอดีต สื่อภาพยนตร์ไทยเรื่องแรกที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชายคือเรื่องเกมส์ในปี พ.ศ. 2519 แต่ไม่ได้รับความนิยม จึงทำให้ตัวละครชายรักชายห่างหายไปช่วงระยะเวลาหนึ่ง จากนั้นก็มีการนำตัวละครที่เป็นชายรักชายมานำเสนอในรูปแบบของความขบขัน สร้างความบันเทิง มีคำพูดที่หยาบคายรุนแรง จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2550 ภาพยนตร์ไทยได้มีการนำตัวละครที่เป็นชายรักชาย

เข้ามามากถึง 22 เรื่อง จาก 45 เรื่อง แม้ว่าจะมีการนำเสนอในรูปแบบของรักที่ไม่สมหวัง หรือรักแท้ ไม่มีในหมู่เกย์ก็ตาม (ปาณิสรา มงคลวาทิ, 2552) จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2557 ได้มีภาพยนตร์ชายรักชายที่นำเสนอในรูปแบบความรักที่แตกต่างคือเรื่อง “พี่ชาย My Bromance” และ “Love's Coming ไซรักหรือเปล่า” ซึ่งเป็นภาพยนตร์ชายรักชายอย่างแท้จริง โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ชายที่มีความรักกับผู้ชาย มีอุปสรรคความรักเช่นเดียวกับภาพยนตร์รักชายหญิงทั่วไป

นอกเหนือไปจากสื่อภาพยนตร์แล้ว สื่อละครโทรทัศน์เองก็มีการนำเสนอเรื่องราวของชายรักชายเป็นเรื่องเป็นราวมากขึ้น โดยละครโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชายล้วน ๆ ไม่ได้เป็นเพียงตัวละครรองหรือตัวละครเสริม คือเรื่อง “Love Sick วุ่นรักหนุ่มกางเกงน้ำเงิน” “Sotus พี่ว้ากตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง” ซึ่งละครโทรทัศน์ทั้งสองเรื่องนี้ได้ฉายทางช่องฟรีทีวี แสดงให้เห็นว่ากลุ่มชายรักชายสามารถก้าวออกมาแสดงออกในพื้นที่เปิดเผย ไม่ใช่ปิดบังดั่งเช่นในอดีต ซึ่งผู้วิจัยได้สนใจในประเด็นที่ว่า ภาพยนตร์เรื่อง Love Sick วุ่นรักหนุ่มกางเกงน้ำเงิน และ Sotus พี่ว้ากตัวร้ายกับนายปีหนึ่ง เป็นนวนิยายชื่อดังในอินเทอร์เน็ตมาก่อนที่จะนำมาสร้างเป็นภาพยนตร์

จากข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า ภาพของสังคมที่มองกลุ่มชายรักชายได้มีการเปลี่ยนจากในอดีต กล่าวคือ จากการที่ต้องปิดบังตัวเอง และไม่ได้รับการยอมรับจากในสังคม ทุกวันนี้กลุ่มชายรักชายมีพื้นที่ในการแสดงออกมากขึ้น ไม่ว่าจะผ่านในสื่อประเภทใดก็ตาม ซึ่งสื่อที่ผู้วิจัยมีความสนใจศึกษาคือ สื่อนวนิยายที่มีการขยายตัวอย่างกว้างขวาง ทั้งยังเป็นสื่อที่นำไปสร้างเป็นละครโทรทัศน์และภาพยนตร์มาแล้ว

นวนิยายไทย “ชายรักชาย”

นวนิยายไทยแนวชายรักชายมีมาตั้งแต่ครั้งสมัยอดีต โดยพบนวนิยายแนวนี้ครั้งแรกในปี พ.ศ. 2513 ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์อันบิดเบี้ยวของตัวละครชายกับตัวละครอื่น ทั้งที่เป็นชายรักชาย หรือตัวละครที่มีรสนิยมทางเพศผิดปกติ โดยนักเขียนมุ่งเน้นที่จะนำเสนอภาพของการปิดบังตัวตนที่แท้จริงของชายรักชาย การคงสถานภาพทางสังคม รวมทั้งพฤติกรรมทางเพศที่มีความรุนแรง แสดงให้เห็นถึงมุมมองทางสังคมในสมัยนั้น ซึ่งนักเขียนส่วนใหญ่ในสมัยนั้นพยายามแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมนี้ซึ่งผิดแผกจากคนทั่วไปมีที่มาอย่างไร มีแรงผลักดันอย่างไรในการเกิดการฝ่าฝืนหรือเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานจากสังคมเช่น เรื่อง “มนุษย์” ของสุภาวีย์ เทวกุล เรื่อง “บัลลังก์ไยบัว” ของกฤษณา อโศกสิน และเรื่อง “สร้อยสวาท” ของสุวรรณีย์ สุคนธา (วิทยา พุ่มยิ้ม, 2550) และเป็นที่น่าสนใจว่า ความคิดเรื่องสาเหตุของการเป็นชายรักชายนี้มีความแตกต่างกันไปสำหรับนักเขียนที่เป็นเพศหญิง และนักเขียนที่เป็นเพศชาย (วรรณนะ หนูหมื่น, 2552)

ทั้งนี้ งานวิจัยของ วรรณนะ หนูหมื่น (2552) ได้ศึกษานวนิยายชายรักชายในประเด็นเรื่องกลวิธีการแต่งและทัศนะของนักเขียนต่อปัญหาของมนุษย์ และคุณค่าของชีวิตในบริบททางสังคมวัฒนธรรมไทย พบว่า นักเขียนที่เป็นเพศชายจะมีมุมมองในการสร้างตัวละครที่แตกต่างจากเพศหญิง

กล่าวคือ นักเขียนชายจะมีทัศนะของแนวคิด “การเกิดมาเป็น” ในขณะที่นักเขียนหญิงจะมีทัศนะในมุมมองของตัวละครที่มีพฤติกรรมชายรักชาย ย่อม “มีสาเหตุของการเป็นชายรักชาย” เช่น สาเหตุทางจิตวิทยา หรือทางสภาพแวดล้อม ซึ่งแม้นักเขียนผู้หญิงดังกล่าวจะต้องการนำเสนอตัวละครที่เป็นชายรักชาย ทว่า ก็พบว่านักเขียนผู้หญิงจะให้ความเห็นใจในตัวละครผู้หญิงที่ต้องแบกรับความเป็นชายรักชายของตัวละครชายรักชาย เช่น เรื่องประตูปิดตาย ซึ่งแสดงความเห็นใจในตัวผู้หญิงที่ต้องแบกรับความเป็นชายรักชายของสามีด้วยความเจ็บปวด แต่บอกใครไม่ได้ จนต้องฝืนทน และสร้างภาพของตัวละครชายรักชายว่าสำส่อน ต้องการผู้ชายมาปรนเปรอความต้องการ จึงกล่าวได้ว่า นวนิยายในอดีตไม่ได้มุ่งเน้นที่จะนำเสนอหรือทำความเข้าใจในตัวละครที่เป็นชายรักชายอย่างแท้จริง

จากนวนิยายดังกล่าวจึงพบว่า เนื้อหาที่เกี่ยวกับชายรักชายมักจะนำเสนอในรูปแบบของผู้ชายที่มีปมปัญหาในอดีตจนกลายเป็นตัวละครชายรักชาย อีกทั้งตัวละครชายรักชายที่พบมักจะมีพฤติกรรมที่มีความรุนแรง สำส่อน ไม่สมหวังในความรัก สังคมมีการกีดกัน หรือต้องแต่งงานกับผู้หญิงเพื่อปิดบังว่า แท้จริงตนเองเป็นกลุ่มชายรักชาย แสดงให้เห็นว่าในสมัยนั้น ตัวละครชายรักชายที่เริ่มมีการปรากฏตัวในนวนิยายไทยยังแสดงให้เห็นถึงมุมมองที่มีต่อชายรักชายที่เป็นแบบปิด ถูกต่อต้านจากสังคม เป็นลักษณะที่มีความผิดปกติ จนไม่ได้รับการยอมรับ (อิงอร สุพันธ์ุญช, 2547)

ขณะที่ในปัจจุบัน นวนิยายไทยที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชายได้มีการเปลี่ยนไปอย่างมาก ด้วยการเข้ามาของ “อินเทอร์เน็ต” ซึ่งเป็นสื่อที่สามารถแสดงความคิดเห็นได้อย่างกว้างขวาง ดังนั้น กลุ่มชายรักชายจึงมีการแสดงออกผ่านสื่อดังกล่าว รวมทั้งการเปลี่ยนแปลงของนวนิยายไทยที่ไม่จำเป็นต้องผ่านการพิจารณาจากสำนักพิมพ์อีกต่อไป ซึ่งเริ่มแรก นวนิยายชายรักชายที่ผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตจะมีผู้เข้าใช้เพียงกลุ่มเฉพาะเท่านั้น แต่ทุกวันนี้ได้มีเว็บไซต์มากมายที่รองรับนักเขียนที่ต้องการเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งเห็นได้ชัดคือ เว็บไซต์ Thaiboylove.com ที่นักเขียนสามารถลงเรื่องราวเกี่ยวกับชายรักชายได้โดยตรง นอกจากนั้น ยังมีเว็บไซต์นักเขียนที่ได้รับความนิยมอย่าง Dek-D.com หรืออีญวลัย ที่มีการตั้งหัวข้อสำหรับชายรักชายเพิ่มเข้ามา

สำหรับเว็บไซต์ Thaiboylove.com ก่อตั้งขึ้นเพื่อเป็นเว็บไซต์สำหรับกลุ่มชายรักชายโดยตรงอยู่แล้ว จึงไม่ใช่เรื่องแปลกที่ปรากฏนวนิยายชายรักชายเป็นจำนวนมาก แต่สำหรับเว็บไซต์ Dek-D.com นั้น แต่เดิมเป็นเว็บไซต์สำหรับนวนิยายกระแสหลัก แต่ปัจจุบันพบว่า นวนิยายชายรักชายเข้ามามีบทบาทในเว็บไซต์ดังกล่าวเป็นอย่างมาก โดยเว็บไซต์ดังกล่าวมีการจัดลำดับนวนิยายที่มีผู้เข้าชมมากที่สุดประจำทุกเดือนซึ่งที่ผ่านมาก็ตกเป็นของนวนิยายกระแสหลักทั้งสิ้น ทว่าในช่วงสองสามปีที่ผ่านมาพบว่า นวนิยายชายรักชายสามารถเข้าไปชิงชัยอยู่ในการจัดอันดับ Top10 ของเว็บไซต์ดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง และเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2558 ก็พบว่า นวนิยายชายรักชายยังสามารถขึ้นไปอยู่ในลำดับที่ 1 ของเว็บไซต์ดังกล่าวได้

ทุกหมวด		หมวดฟรีสไตล์	หมวดนิยาย	หมวดไลฟ์สไตล์	Visual Novel	การ์ตูนรายวัน
Top 10 ทุกหมวด						
1	[Yaoi] Test Love ลองรักกันมั๊ยคุณพี่ชายร่วมห้อง [Boy's	MAME	94	4.6K / 2.3M		
2	[Yaoi] My Accidental Love Is You รักนี้บังเอิญคือคุณ	MAME	46	4.3K / 0.9M		
3	รักมาเฟีย (ep 26 100%) (ผ่านการพิจารณา ส.พ. อื่น	นิสากร พ.	26	3.7K / 0.5M		
4	รักซัดดอก(ผ่านการพิจารณา ส.พ.KISSในเครือสื่อ	พูดแก้ว	30	3.5K / 0.3M		
5	บ่วงบุพเพ เล่ห์วิเวท(ผ่านการพิจารณาจาก ส.พ. อื่น	ว่านดาว	35	3.1K / 0.4M		
6	Bad romance คทพมหัวใจยัยปีศาจ!	Chai_Hong	19	3.1K / 0.3M		
7	ดอกไม้ของนายหัว "เข้หมอม"	จงรัก,ทิวลิป	25	3.1K / 0.2M		
8	Just you 'เด็กหมอม' [Yaoi]	++saisioo++	14	3.0K / 0.2M		
9	ภรรยาผู้รัก (ก็รักก็,คอมเมดี้)	แอนแก้ว - ฉัตรแก้ว	24	2.8K / 0.5M		
10	[Yaoi] ThamType Story: เกสยดนักมาเป็นรักกันชะดึ่	MAME	10	2.7K / 0.1M		

ภาพที่ 1.1 การจัดลำดับนิยายที่มีผู้เข้าชมมากที่สุดเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558 ของเว็บไซต์ Dek-D.com (ที่มา : www.Dek-D.com, 2558)

จากข้อมูลดังกล่าวพบว่า ไม่เพียงแต่นวนิยายชายรักชายจะสามารถขึ้นไปอยู่ลำดับที่ 1 ของการจัดลำดับนวนิยายทุกเรื่องได้แล้ว ยังพบว่า นวนิยายชายรักชายสามารถเข้าไปอยู่ใน Top 10 ของเว็บไซต์ Dek-D.com ถึง 4 เรื่องในเวลาเดียวกัน ซึ่งคิดเป็น 40% ที่เป็นตัวเลขที่สูงมาก จนเกือบจะเทียบเท่านวนิยายกระแสหลัก แสดงให้เห็นถึงความนิยมที่มีการเปลี่ยนแปลงไป นอกจากนี้ไม่เพียงแต่ในส่วนของอินเทอร์เน็ตเท่านั้น ยังพบว่า นวนิยายชายรักชายสามารถได้เข้าไปอยู่ในการจัดลำดับของร้านนายอินทร์ ดังนี้

ภาพที่ 1.2 การจัดลำดับนิยายชายดีของร้านนายอินทร์ประจำเดือนตุลาคม พ.ศ. 2557

จากการสอบถามเบื้องต้นจากพนักงานร้านนายอินทร์พบว่า ทางร้านจะมีการจัดลำดับหนังสือขายดีทุกสัปดาห์ และในหมวดนิยายวัยรุ่นที่ผ่านมาจะมีเพียงนวนิยายกระแสหลักเท่านั้นที่สามารถครองลำดับหนังสือที่ขายดีทั้ง 10 ลำดับ แต่ในช่วงเดือนตุลาคม พ.ศ.2557 พบว่า นวนิยายชายรักชายสามารถเข้าไปอยู่ในกลุ่มนิยายขายดีได้ และนอกเหนือจากการจัดลำดับนวนิยายแล้ว ในส่วนของกระบวนการผลิตก็พบว่า มีสำนักพิมพ์เปิดใหม่หลายแห่งที่มุ่งเน้นที่จะผลิตนวนิยายชายรักชายที่สามารถขายตามร้านหนังสือทั่วไปได้ เช่น สำนักพิมพ์ BLY ในเครือบงกช สำนักพิมพ์ นาบู สำนักพิมพ์ EverY เป็นต้น ซึ่งทั้งสามสำนักพิมพ์ดังกล่าวได้มีการออกบูธในงานสัปดาห์หนังสือศูนย์สิริกิติ์ได้อย่างเปิดเผย และขายหนังสือตามร้านหนังสือชั้นนำทั่วไป

นอกจากการเพิ่มขึ้นของนวนิยายชายรักชายแล้ว เนื้อหาของนวนิยายชายรักชายก็มีการเปลี่ยนแปลงไปจากอดีต จากที่นวนิยายประเภทนี้มักจะจบด้วยโศกนาฏกรรม ความไม่สมหวัง การตายจาก หรือสาเหตุของการเป็นชายรักชาย นวนิยายชายรักชายที่ปรากฏในปัจจุบันกลับแตกต่างออกไป เพราะนำเสนอในแง่มุมของความรัก การต้องการรัก และประเด็นปัญหาที่กลุ่มชายรักชายได้เผชิญ นอกจากนี้ยังไม่มุ่งเน้นที่จะกล่าวถึงสาเหตุของการเป็นชายรักชายเช่นในอดีต หากแต่มองว่าการเป็นชายรักชายหรือหญิงรักหญิงเป็นเรื่อง “ปกติ” เหมือนการเกิดมาเป็นเพศหญิงหรือเพศชาย โดยนักเขียนนวนิยายกลุ่มนี้จะมีมุมมองการเล่าเรื่องที่แตกต่างจากยุคก่อน คือมีการเล่าเรื่องผ่านมุมมองของชายรักชายหรือหญิงรักหญิงมากกว่าจะมองผ่านตัวละครของนางเอกหรือบุคคลรอบข้างของคนกลุ่มนี้ การนำเสนอจึงมีความแตกต่างจากเดิม ซึ่งเป็นสิ่งที่แตกต่างจากยุคแรก ๆ และเป็นที่น่าสนใจว่า นวนิยายชายรักชายที่มีจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ เหล่านี้ ผู้ที่แต่งไม่ได้เป็นเพียงผู้ชาย ซึ่งเป็นเพศเดียวที่อยู่ในแวดวงชายรักชายเท่านั้น แต่กลับพบว่า มีนักเขียนที่เป็นผู้หญิงเป็นผู้เขียนนวนิยายชายรักชายเป็นจำนวนมาก ซึ่งปรากฏอยู่ทั้งเว็บไซต์ และผ่านการพิจารณาของสำนักพิมพ์

ในขณะที่ส่วนของผู้อ่านเองก็พบว่า มีผู้อ่านเป็นเพศหญิงจำนวนมาก และมากกว่าเพศชายหรือชายรักชาย ซึ่งเป็นผู้อ่านเฉพาะกลุ่ม จากการสำรวจเบื้องต้นของผู้วิจัยโดยการสำรวจผ่านคอมเมนต์ในเว็บไซต์ที่ใช้สำหรับลงนวนิยายชายรักชาย และตามแฟนเพจ Facebook ของ MAME (นามปากกา) ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2558 พบว่า ส่วนใหญ่ของนักอ่านที่อ่านนวนิยายชายรักชายเป็นเพศหญิง ทั้งเพศหญิงปกติ และเพศหญิงรักหญิง ในขณะที่เพศชายที่เป็นชายรักชาย และชายปกติ แต่ในจำนวนที่น้อยมาก ขณะที่เพศหญิงปกติจะมีอัตราส่วนที่มากกว่าอย่างเห็นได้ชัดเจน โดยแสดงให้เห็นจากการแสดงความคิดเห็นสำหรับนวนิยายเรื่องนั้น ๆ การกดไลค์แฟนเพจของนักเขียนก็พบว่า ส่วนใหญ่มักจะเป็นเพศหญิง

ขณะเดียวกัน การที่เนื้อหาของนวนิยายชายรักชายมีการเปลี่ยนแปลงไป รวมไปถึงถึงกลุ่มผู้อ่านที่มีการขยายวงกว้างมากขึ้น สิ่งที่สำคัญในการเปลี่ยนแปลงนี้ก็คือกลุ่มนักเขียน ปัจจุบันนักเขียนที่เขียนนวนิยายชายรักชายพบว่า เป็นผู้หญิงจำนวนมาก ซึ่งเป็นที่น่าสนใจว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้

จะมีการเข้าสู่แวดวงการเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายต่างไปจากอดีต คือ ผู้หญิงกลุ่มนี้มักจะเริ่มต้นงานเขียนด้วยการเขียนนวนิยายชายรักชาย ไม่ใช่การเขียนเพียงเพื่อหาแนวทางการเขียนใหม่ ๆ เช่นในอดีต อีกทั้งผู้เขียนนวนิยายชายรักชายส่วนใหญ่ก็มักจะมอง “การเกิดมาเป็น” มากกว่าจะหาสาเหตุของการเป็นชายรักชาย ในส่วนนี้อาจจะเป็นสาเหตุที่ทำให้มีนักอ่านที่เป็นกลุ่มชายรักชาย และเนื่องด้วยการเขียนเล่าเรื่องผ่านการบรรยายของผู้หญิงจึงอาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เกิดกลุ่มนักอ่านผู้หญิงเข้ามาติดตาม

จากที่กล่าวมาจะเห็นได้ว่า ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายในปัจจุบันจะมีการเริ่มต้นที่แตกต่างจากผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายในอดีต ซึ่งเป็นที่น่าสนใจว่า ผู้หญิงเหล่านี้มีปริมาณที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ จนน่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นวนิยายชายรักชายเติบโต ดังที่กล่าวได้ว่า นักเขียนเป็นผู้สร้างสรรค์ตัวสื่อและตัวสารให้เกิดขึ้น หากไม่มีนักเขียน นวนิยายชายรักชายก็ย่อมไม่เกิดขึ้น

จากประเด็นดังกล่าว ผู้วิจัยจึงมีความสนใจจะศึกษาว่า ผู้หญิงซึ่งเป็นเพศที่อยู่วงนอกของกลุ่มชายรักชาย และไม่มีทางจะมีประสบการณ์ร่วมโดยตรงจากกลุ่มชายรักชาย ว่าได้ใช้วัตถุดิบใดในการสร้างสรรค์นวนิยายชายรักชาย โดยเน้นการศึกษาจากผู้แต่งซึ่งเป็นเพศหญิงว่ามีปัจจัยใดบ้างที่ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้เข้ามายังแวดวงนักเขียน แวดวงนวนิยายชายรักชาย มีการสะสมทุนอย่างไร และใช้อะไรในการเขียนงานนวนิยายประเภทชายรักชาย

ผู้หญิงกับนวนิยายชายรักชาย

หากจะกล่าวถึงการสร้างสรรค์งานเขียนอะไรสักชิ้นหนึ่ง ผู้สร้างต่างต้องมีวัตถุดิบในการสร้างสรรค์งาน ซึ่งก็คือทุนที่สั่งสมเอาไว้ เช่นเดียวกับนวนิยาย หากเป็นนวนิยายกระแสหลักหรือนวนิยายรักต่างเพศ การที่ผู้หญิงเป็นผู้เขียนนวนิยายเหล่านั้นมิใช่เรื่องแปลก เพราะสามารถมีประสบการณ์ร่วมกับความสัมพันธ์เหล่านั้นได้โดยตรง แต่เมื่อเป็นนวนิยายชายรักชายซึ่งไม่มีทางที่ผู้หญิงจะเข้าไปมีประสบการณ์ตรง กลับมีผู้หญิงส่วนหนึ่งที่เลือกจะเขียนนวนิยายชายรักชายเหล่านี้ไม่เพียงเท่านั้นยังมีผู้ติดตามเป็นจำนวนมาก แม้ส่วนใหญ่ผู้อ่านมักจะเป็นเพศหญิง แต่ก็มักมีกลุ่มชายรักชายจำนวนหนึ่งที่ติดตามนวนิยายของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย

ทุกวันนี้จากการที่อินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทกับชีวิตประจำวันของเรามากขึ้น จึงเป็นช่องทางในการแสดงออกทางความคิด เช่นเดียวกับการนำผลงานไปเผยแพร่ผ่านช่องทางเหล่านั้น ซึ่งผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายส่วนใหญ่ก็มักจะนำผลงานไปลงในเว็บไซต์ต่าง ๆ อาทิ thaiboylove.com และ dek-d.com เป็นต้น

เว็บไซต์ดังกล่าวเป็นเว็บไซต์ที่มีผู้อ่านจำนวนมาก โดยเฉพาะเว็บไซต์ haiboylove.com ที่มีผู้อ่านจำนวนมากเป็นกลุ่มชายรักชาย ทั้งที่เว็บไซต์ดังกล่าวตั้งขึ้นเพื่อกลุ่มชายรักชายโดยเฉพาะ แต่ผู้วิจัยพบว่า ผู้หญิงก็เข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของเว็บไซต์ดังกล่าว โดยมักจะเข้าไปในรูปแบบของ

นักเขียนนวนิยายชายรักชาย โดยนวนิยายชายรักชายที่ได้รับความนิยมอย่างสูงจนได้สร้างเป็นละครโทรทัศน์แล้วคือ เรื่อง Love sick วุ่นรักหนุ่มกางเกงน้ำเงิน ก็มีผู้แต่งเป็นผู้หญิง

นอกจากการนำเสนอผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตแล้ว ทุกวันนี้สำนักพิมพ์หลายแห่งยังให้ความสนใจในนวนิยายชายรักชายมากขึ้น จึงมีการออกนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชายโดยตรง ถึงแม้ว่านวนิยายประเภทนี้ยังมีจำนวนน้อยอยู่เมื่อเปรียบเทียบกับนวนิยายชายหญิงทั่วไป แต่จำนวนของนวนิยายชายรักชายก็เพิ่มจำนวนมากขึ้นอย่างต่อเนื่อง และเป็นที่น่าสนใจว่า นวนิยายที่ออกผ่านสำนักพิมพ์นั้น ผู้แต่งเป็นผู้หญิงแทบทั้งหมด อาทิ สำนักพิมพ์ BLY ในเครือสำนักพิมพ์บงกช สำนักพิมพ์นาบุซึ่งได้ออกนวนิยายชายรักชาย และนักเขียนทุกคนล้วนเป็นผู้หญิงทั้งสิ้น สิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่ไม่น่าจะมีแวดวงในกลุ่มชายรักชายกลับเข้าไปมีบทบาทในแวดวงบางส่วน และได้รับการยอมรับจากสังคม ดูได้จากการที่สามารถซื้อหาหนังสือเหล่านี้ผ่านร้านหนังสือสาธารณะไม่จำเป็นต้องมีการปิดบังและแอบซ่อนเช่นในอดีต

ในงานวิจัยนี้ นอกจากการศึกษาความเป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแล้ว ผู้วิจัยยังสนใจในประเด็นเรื่องการเข้าไปอยู่ในแวดวงของผู้หญิงเหล่านั้นในกลุ่มชายรักชาย ซึ่งไม่น่าจะมีทางเข้าไปได้ แต่กลับมีกลุ่มชายรักชายบางส่วนที่ชื่นชอบและติดตามผลงานของนักเขียนผู้หญิงเหล่านั้น อีกทั้งยังสนใจในประเด็นเรื่องระยะเวลาของผู้หญิงซึ่งเขียนนวนิยายชายรักชาย กล่าวคือ ผู้ที่อยู่ในวงการใดวงการหนึ่งเป็นระยะเวลานานย่อมมีการสั่งสมประสบการณ์เอาไว้ และสามารถดึงมาใช้ได้อย่างสะดวก ขณะที่ผู้ที่เพิ่งจะก้าวเข้าสู่แวดวงนั้นต้องเริ่มต้นการสั่งสมประสบการณ์จากศูนย์ ผู้วิจัยจึงต้องการเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างผู้หญิงซึ่งสร้างสรรค์นวนิยายมาเป็นระยะเวลานานว่าแตกต่างกับผู้หญิงซึ่งเริ่มต้นสร้างสรรค์นวนิยายชายรักชายอย่างไร โดยเน้นประเด็นในการสั่งสมทุน และการนำมาใช้ จึงได้แบ่งออกมากลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น และกลุ่มผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ นอกจากนั้นผู้วิจัยยังได้สนใจมุมมองการสร้างนวนิยายของนักเขียนนวนิยายชายรักชายว่าแตกต่างจากในอดีตอย่างไร กล่าวคือ นวนิยายชายรักชายที่พบในอดีตมักจะนำเสนอในแง่มุมที่ตัวละครชายรักชายมีความสำส่อนทางเพศ มีอารมณ์รุนแรง รวมไปถึงมีการใช้กำลัง อีกทั้งนักเขียนทุกคนก็มีใช้นักเขียนที่มุ่งเน้นการเขียนนวนิยายชายรักชาย หากแต่ต้องการความแปลกใหม่ในผลงาน ในขณะที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายในปัจจุบันนั้นจะมองกลุ่มชายรักชายในแง่ไหน หรือนำเสนอในรูปแบบอย่างไร

ผู้วิจัยกับนวนิยายชายรักชาย

ในงานวิจัยนี้ ส่วนหนึ่งได้นำมาจากประสบการณ์ชีวิตของผู้วิจัยที่เป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย โดยผู้วิจัยได้สนใจความเป็นผู้หญิงของตนเองที่สามารถเขียนนวนิยายชายรักชายได้ โดยผู้วิจัยได้เริ่มต้นเขียนนวนิยายชายรักชายครั้งแรกตอนที่เรียนในระดับปริญญาตรีปีสอง โดยเริ่มต้น

จากการเขียนนวนิยายประเภทแฟนฟิคชันที่มีการนำบุคคลที่มีอยู่จริงมาแต่งเป็นนวนิยาย ก่อนที่จะหันมาเขียนนวนิยายชายรักชายประเภทสร้างตัวละครขึ้นมาใหม่ รวมระยะเวลา 8 ปี และทุกวันนี้ก็ยังเขียนนวนิยายชายรักชายดังกล่าวอยู่ ซึ่งผู้วิจัยไม่ได้มีบุคคลรอบข้างที่เป็นกลุ่มชายรักชาย และแม้จะมีเพื่อนบางส่วนที่เป็น หากแต่ไม่ได้สนิทสนมขนาดที่จะสามารถนำเรื่องราวของพวกเขาามาแต่งนิยายได้ โดยเริ่มแรกผู้วิจัยได้เริ่มต้นลงนวนิยายชายรักชายผ่านเว็บไซต์ dek-d.com ซึ่งผู้อ่านที่เข้ามาติดตามไม่เพียงแต่เป็นผู้หญิงเท่านั้น ยังมีกลุ่มผู้ชายที่มีทั้งกลุ่มชายรักชาย และกลุ่มรักต่างเพศตามคำกล่าวอ้างของผู้อ่านอีกด้วย โดยผู้วิจัยได้มีการพิมพ์หนังสือรวมเล่มจากนวนิยายที่แต่งโดยจ้างโรงพิมพ์พิมพ์เอง และผ่านสำนักพิมพ์อีกหลายเรื่อง ทำให้ผู้วิจัยได้เห็นกลุ่มคนอ่านที่หลากหลาย และเห็นอุปสรรคในการนำเสนอนวนิยายชายรักชาย

ในช่วงระยะเวลาเริ่มต้นที่ผู้วิจัยเขียนนวนิยายชายรักชายนั้นเป็นช่วงที่ยังไม่มีสำนักพิมพ์พิมพ์นวนิยายชายรักชายอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ไม่เพียงเท่านั้น ยังมีการกวาดล้างของเว็บไซต์สาธารณะอย่าง dek-d.com ด้วย ซึ่งผู้วิจัยก็เป็นคนหนึ่งที่เคยโดนผู้ดูแลของเว็บไซต์ดังกล่าวควบคุม โดยให้เหตุผลว่า มีฉากโจ่งครึม ไม่เหมาะสมกับเยาวชน แต่ในทางกลับกัน นวนิยายกระแสหลักที่มีฉากโจ่งครึม มีความเป็นโรติกสูงกลับได้รับการปล่อยผ่านจากผู้ดูแลเว็บไซต์ เพียงเพราะเป็นนวนิยายรักต่างเพศ ไม่เพียงเท่านั้น นวนิยายชายรักชายที่ได้รับการตีพิมพ์และวางขายในร้านหนังสือทั่วไปก็ไม่ได้เป็นนวนิยายที่สามารถวางขายบริเวณหน้าร้านได้ หากแต่อยู่ในชั้นหนังสือด้านในที่อาจจะหายากในการซื้อหา ทว่า ในช่วงสองปีมานี้มีการเปลี่ยนแปลงของอุตสาหกรรมนวนิยายชายรักชายหลายประการ จากเป็นผลงานที่ไม่สามารถขายตามร้านหนังสือทั่วไปได้ ปัจจุบันผลงานเหล่านี้ปรากฏในงานมหกรรมหนังสืออย่างภาคภูมิ รวมทั้งร้านหนังสือใหญ่ ๆ ได้มีการนำเสนอผลงานนวนิยายชายรักชายมากยิ่งขึ้น รวมทั้งการที่นักเขียนหลายคนปรากฏตัวในที่สาธารณะจากที่มักจะอยู่ด้านหลังแป้นพิมพ์ ทำให้ผู้วิจัยพบว่า กระแสของผลงานนวนิยายชายรักชายมีการเติบโตขึ้นกว่าเดิม และน่าจะส่งผลต่อการที่ผู้หญิงเข้ามาในแวดวงนวนิยายชายรักชายมากกว่าเดิม ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาสาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงกลุ่มนี้เลือกจะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย รวมทั้งมุมมองและการนำเสนอผลงานของผู้หญิงเหล่านี้

จากทั้งหมดที่กล่าวมา ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาผู้หญิงที่เข้าสู่แวดวงนักเขียน และเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายว่าปัจจัยใดบ้างที่ทำให้ผู้หญิงกลายเป็นผู้หญิงที่สามารถเขียนนวนิยายชายรักชาย นอกจากนี้ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายยังมีการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมด้านใดบ้างเพื่อใช้ในการเขียนนวนิยายชายรักชาย

1.2 ปัญหาวิจัย

ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายมีกระบวนการส่งสมทุน และขายทุนด้านต่าง ๆ อย่างไร และเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาผู้หญิงกับการเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย
2. เพื่อศึกษาการส่งสมทุนและการขายทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างของการส่งสมทุนระหว่างผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่นกับผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพ

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

1. ในการศึกษาวิจัยนี้ได้ศึกษาการเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย กระบวนการส่งสมทุน และการขายทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายของผู้หญิง 2 กลุ่ม คือ ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น และผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ
2. ผู้วิจัยจึงได้เลือกกลุ่มตัวอย่างมาจากทั้ง 2 กลุ่ม รวมทั้งสิ้นจำนวน 10 คน โดยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ประกอบกับการวิเคราะห์เนื้อหาประเภทหนังสือ (Content analysis) โดยเลือกนวนิยายชายรักชายจากกลุ่มตัวอย่างเพื่อประกอบการวิเคราะห์

1.5 นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

1. ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย หมายถึง ผู้หญิงที่เขียนนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชาย โดยที่ตัวละครชายรักชายเป็นตัวละครหลัก ไม่ใช่ตัวละครเสริมหรือตัวละครรอง ซึ่งเข้ามาในวงการนวนิยายชายรักชายผ่านทางสำนักพิมพ์ หรือด้วยตนเอง ทั้งที่ต้องการแสวงหาผลกำไร และแต่งเพื่อความบันเทิง
2. ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น หมายถึง ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายทั้งในช่วงเริ่มต้นหรือเขียนมาเป็นระยะเวลาหลายปี ซึ่งไม่ได้รับผลตอบแทนในรูปแบบของผลกำไรที่ชัดเจน หรือไม่มีรายได้จากการเขียนนวนิยายชายรักชายที่ส่งผลต่อการดำเนินชีวิต

3. ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพ หมายถึง ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายที่ได้รับผลตอบแทนในรูปแบบของผลกำไร และผลกำไรนั้นมีส่วนในการดำเนินชีวิต ทั้งจากการได้รับค่าตอบแทนจากสำนักพิมพ์ การพิมพ์หนังสือขายเอง หรือผลตอบแทนจากการขายหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ (E-book)

4. ชายรักชาย หมายถึง ผู้ชายที่ชอบ หรือรักผู้ชาย และมีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายด้วยกัน

5. นวนิยายชายรักชายประเภทออริจินัล หมายถึง งานเขียนประเภทหนึ่งที่มีการใช้ภาควตัวละคร และเนื้อหาที่สร้างขึ้นจากจินตนาการ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับบุคคลที่มีอยู่จริง หรือถึงแม้จะนำมาจากบุคคลจริงก็มีการปรับเปลี่ยนชื่อและลักษณะนิสัยให้เข้ากับแก่นเรื่องนั้น ๆ จึงเป็นนวนิยายที่ผู้เขียนสร้างสรรค์จากจินตนาการของตน และมีเนื้อหาเกี่ยวกับผู้ชายที่รักชอบผู้ชายด้วยกัน

6. นวนิยายชายรักชายประเภทแฟนฟิคชั่น หมายถึง งานเขียนประเภทหนึ่งที่เกิดจากการนำบุคคลที่มีตัวตนอยู่จริง เช่น นักร้อง นักแสดง รวมทั้งตัวละครในนิยาย และตัวละครในการ์ตูนมาแต่งเป็นนวนิยายซึ่งจะเกี่ยวข้องหรือไม่เกี่ยวข้องกับตัวตนจริง ๆ ของบุคคลนั้น ๆ หรือตัวละครจากนิยายและการ์ตูนต้นฉบับก็ได้ โดยกลุ่มแฟนคลับที่มีใจรักในตัวบุคคลหรือในงานต้นฉบับดังกล่าวนำมาแต่งเป็นนวนิยายโดยใช้ภาษาของตนเอง ที่มาของคำนี้ คือ คำว่า Fanclub และ Fiction มารวมกัน

7. นวนิยายกระแสหลัก หมายถึง งานเขียนที่สามารถเผยแพร่ได้ตามที่สาธารณชนอย่างเปิดเผย เช่น ร้านหนังสือ ห้องสมุด และในงานหนังสือต่าง ๆ ซึ่งในที่นี้ได้แบ่งความหมายออกเป็น 2 ประการ คือ

1.) นวนิยายรัก คือ เป็นนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับรักต่างเพศ

2.) นวนิยายอื่น ๆ คือ เป็นนวนิยายที่อาจจะไม่เกี่ยวข้องกับเรื่องความรัก เช่น แฟนตาซี ไซไฟ วิทยาศาสตร์ เป็นต้น แต่จะไม่มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้องหรือเชื่อมโยงกับเรื่องชายรักชาย

8. การสั่งสมทุน หมายถึง ผู้หญิงที่มีการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมตามแบบของบูร์ดิเยอที่ได้แบ่งทุนออกเป็น 4 รูปแบบ คือ

1.) ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital) หมายถึง ทุนที่ได้แก่ รายได้ ทรัพย์สิน ความมั่งคั่งที่สะสมเอาไว้ เงินทอง สิ่งของที่มีราคา เช่น ที่ดิน อาคารบ้านเรือน เครื่องเพชรนิลจินดารถยนต์ หุ่น ฯลฯ ในงานวิจัยนี้จึงหมายถึง รายได้ ทรัพย์สิน และความมั่งคั่งที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายได้จากการเขียนนวนิยายชายรักชาย

2.) ทุนทางสังคม (social capital) หมายถึง เครือข่ายทางสังคม โดยในงานวิจัยนี้หมายถึงเครือข่ายของนักเขียนนวนิยายชายรักชายที่ส่งผลกระทบต่องานเขียน เช่น ความสนิทสนมกับนักเขียนที่มีชื่อเสียง กลุ่มก้อนของนักเขียนที่รวมกันเป็นเครือข่ายและแบ่งปันข้อมูลระหว่างกันหรือกลุ่มก้อนนักอ่านที่มีอิทธิพลในการบอกต่อให้มันักอ่านเข้ามาอ่านนวนิยายชายรักชายเรื่องนั้น ๆ

3.) **ทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital)** หมายถึง สถานภาพชื่อเสียง การได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น ๆ ที่ทำให้เจ้าของทุนเกิดความได้เปรียบ/เกิดประโยชน์ต่าง ๆ ในงานวิจัยนี้จึงหมายถึง ชื่อเสียงของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย เช่น นวนิยายเคยอยู่ในการจัดลำดับ มีผู้อ่านจำนวนมาก มีผลงานที่เคยตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ เป็นต้น

4.) **ทุนทางวัฒนธรรม (culture capital)** แบ่งออกเป็น 3 รูปแบบ คือ

4.1) **Objectified form** ได้แก่ ทุนวัฒนธรรมที่อยู่ในรูปของวัตถุ เช่น หนังสือรูปภาพ ซีดี ฯลฯ ที่ปัจเจกบุคคลเป็นเจ้าของ

4.2) **Institutionalized form** ได้แก่ ทุนวัฒนธรรมที่อยู่ในรูปแบบของสถาบัน เช่น คุณภาพ/ชื่อเสียงของสถาบันการศึกษา เป็นต้น

4.3) **Embodied form** ได้แก่ สมรรถนะด้านวัฒนธรรมของปัจเจกบุคคล เช่น ความสามารถ ความรอบรู้ที่จะพูดเรื่องศิลปะ การมีบุคลิกที่สง่างาม สามารถวางท่าทางได้อย่างงดงาม ในงานวิจัยนี้จึงหมายถึง การสั่งสมประสบการณ์เรื่องต่าง ๆ เช่น การอ่าน การพูด การเขียน การฟัง ที่ผ่านมาในชีวิตของผู้หญิงเขียนนวนิยายชายรักชายว่า มีการสั่งสมทุนในรูปแบบใดบ้างที่สามารถนำมาเป็นวัตถุดิบในการสร้างสรรค์ผลงานนวนิยายชายรักชาย

9. **แวดวงนวนิยายชายรักชาย (field)** หมายถึง พื้นที่การสื่อสารเรื่องราวของชายรักชาย ซึ่งถือเป็นพื้นที่ของผู้ชายที่มีเพศวิถีต่างออกไป ผู้หญิงไม่น่าจะมีส่วนเข้าไปเกี่ยวข้องกับในส่วนนี้ แต่นวนิยายชายรักชายส่วนใหญ่กลับพบว่า ผู้หญิงเป็นผู้สร้างสรรค์งานประเภทนี้ จึงเป็นการแสดงให้เห็นถึงบทบาทของความเป็นเพศหญิง ที่สามารถเข้าไปอยู่ในแวดวงที่ควรจะเป็นพื้นที่ของผู้ชายเท่านั้น

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชายเป็นการศึกษาผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย โดยศึกษาการเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย ทั้งนวนิยายชายรักชายมีความแตกต่างทางเพศกับเพศของนักเขียน และการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ เพื่อนำมาสร้างผลงานชายรักชาย ซึ่งย่อมไม่ใช่ได้มาด้วยประสบการณ์ตรง แต่ได้มาด้วยประสบการณ์ทางอ้อม ซึ่งมีประโยชน์ดังนี้

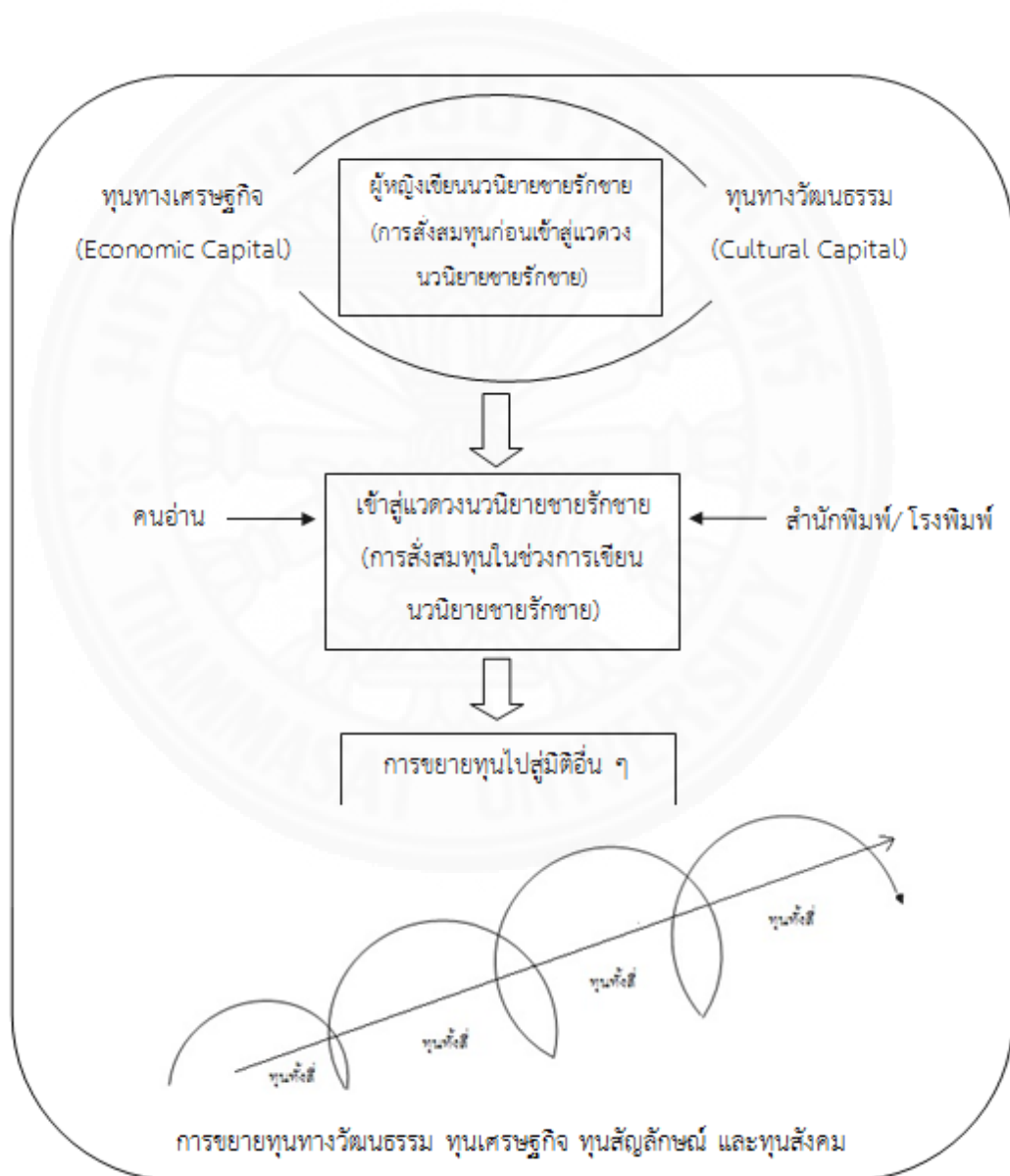
1. ทำความเข้าใจผู้หญิงที่เข้าไปมีบทบาททางด้านการสื่อสารในแวดวงของชายรักชาย โดยนำเสนอผ่านรูปแบบของนวนิยายชายรักชาย และนำไปสู่แนวทางการทำความเข้าใจการสื่อสารเรื่องเพศในด้านอื่น ๆ

2. สร้างความเข้าใจในการสั่งสมทุนด้านต่าง ๆ เพื่อสร้างนวนิยายชายรักชาย ซึ่งนำไปสู่การทำความเข้าใจการสร้างสรรค์สื่อประเภทอื่น ๆ

3. เพื่อนำไปต่อยอดการศึกษาวิจัยอื่นที่ผู้หญิงอาจจะไม่ได้อยู่ในแวดวงหรือสถานที่นั้น ๆ โดยตรง หากแต่สามารถเข้าไปมีบทบาทในแวดวงหรือสถานที่นั้น ๆ ได้

4. คาดหวังว่าการศึกษาวิจัยในครั้งนี้จะเป็นประโยชน์และเป็นแนวทางในการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับชายรักชายในรูปแบบอื่น ๆ เช่น ภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์ สื่อสิ่งพิมพ์ นอกเหนือจากสื่อนวนิยาย สำหรับขยายมุมมองในการศึกษาต่อไป

1.7 กรอบการวิจัย

ภาพที่ 1.3 กรอบแนวคิดงานวิจัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยเรื่อง “ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย” เป็นการศึกษาการสั่งสมทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย เพื่อเป็นกรอบในการเข้าใจกระบวนการเหล่านี้ ผู้วิจัยจึงได้เลือกใช้แนวคิดหลัก 4 แนวคิด เพื่อเป็นกรอบในการทำความเข้าใจประเด็นดังกล่าว ดังนี้

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับเพศและชายรักชาย

2.1.1 แนวคิดเรื่องเพศ

2.1.2 แนวคิดเรื่องชายรักชาย

2.1.3 พฤติกรรมชายรักชายหรือหญิงรักหญิง

2.1.4 สาเหตุการเป็นชายรักชาย

2.2 แนวคิดสังคมวิทยาวัฒนธรรมของบูร์ดิเยอ

2.2.1 แนวคิดเรื่องทุน (capital)

2.2.2 แนวคิดเรื่องแวดวง (field)

2.2.3 แนวคิดเรื่องฮาบิทัส (habitus)

2.3 แนวคิดเรื่องผู้ส่งสาร

2.4 แนวคิดเรื่องศาสตร์การเล่าเรื่อง

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 แนวคิดเกี่ยวกับเพศและชายรักชาย

2.1.1 แนวคิดเรื่องเพศ

จากความรู้ทางสังคมตะวันตก โดยเฉพาะความรู้จากนักวิทยาศาสตร์การแพทย์ นักชีววิทยา และนักพันธุศาสตร์เชื่อว่า “เพศ” เกี่ยวข้องกับฮอร์โมน ซึ่งส่งผลให้เกิดลักษณะความเป็นชายหญิงที่ต่างกัน โจนธาณ แคทซ์ คือ ผู้เริ่มต้นการวิจัยความรู้การแพทย์ที่สร้างความจริงเกี่ยวกับ “เพศ” ให้กับมนุษย์ ส่วนนักวิชาการด้านสังคมศาสตร์เชื่อว่า เพศที่เป็นอวัยวะทางร่างกาย กับเพศที่ถูกแสดงออกมีความแตกต่างกัน ความเป็นชายหญิง หรือเพศที่สามเป็นเรื่องของสังคมและวัฒนธรรม ซึ่งหล่อหลอม และกำหนดให้มนุษย์แสดงออกในแบบแผนต่าง ๆ ตามจารีตประเพณี (นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ, 2553)

ภัสสร ลิมานนท์ (2542) ได้อธิบายความแตกต่างระหว่างคำว่า “sex” (เพศ) และ “gender” (เพศสภาพ) ไว้ในการประชุมเชิงวิชาการของกองทุนสหประชาชาติ เรื่อง Gender, Population and Development เมื่อปี ค.ศ. 1996 โดยได้จำแนกความแตกต่างระหว่างคำว่า sex และ gender ซึ่งภาษาไทยมักจะใช้คำว่า “เพศ” แทนความหมายทั้งหมด และนอกจากคำว่า “sex” (เพศ) และ “gender” (เพศสภาพ) แล้ว คำศัพท์เกี่ยวกับเพศยังมีคำว่า “Sexuality” (เพศวิถี) ซึ่งมีความหมาย ดังต่อไปนี้

ก. เพศสรีระ (Sex)

เพศสรีระ หมายถึง ลักษณะทางกายภาพทั่วไปบนร่างกายของมนุษย์ มีความแตกต่างกัน โดยตั้งอยู่บนฐานของอวัยวะที่เกี่ยวข้องกับการเจริญพันธุ์ เพศที่สามารถจำแนกได้จากสรีระหรือระบบชีววิทยา (biological sex) คือ เพศหญิง-เพศชาย และรวมไปถึงเพศที่มีการเปลี่ยนแปลงระบบเพศตามชีววิทยาแต่กำเนิดด้วย เช่น พวกที่มีการแปลงเพศ (transgender)

ข. เพศสภาพ (Gender)

เพศสภาพ (Gender) คือ ความเป็นชายและหญิงที่แตกต่างตามการกำหนดสังคมและวัฒนธรรม คุณค่า การปฏิบัติที่ควรเป็นหญิงหรือชายเป็นสิ่งที่กำหนดสร้างทางสังคม พวกนักคิดสตรีนิยมในช่วงศตวรรษที่ 18-19 เวลากล่าวถึงสถานะของผู้หญิงจะพูดได้ยาก เพราะหากพูดถึงความเป็นชายความเป็นหญิง เป็นสิ่งที่มีความยุ่งยาก เพราะต้องมองเรื่อง เพศ (Sex) ว่าเป็นเรื่องธรรมชาติ ซึ่งทำให้เพศ (Sex) กลายเป็นสิ่งที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ พวกนักคิดสตรีนิยมจึงแยกเพศ (Sex) กับ เพศสภาพ (Gender) เพื่อให้เห็นว่า เพศ (Sex) อาจเปลี่ยนไม่ได้ แต่เพศสภาพ (Gender) เปลี่ยนได้ เพราะเป็นสิ่งที่ถูกสร้างและให้คุณค่าทางสังคม เพศสภาพ (Gender) จึงเป็นการประกอบสร้างทางสังคม (Social Construct)

สำหรับสังคมไทยคำว่า เพศสภาวะ (Gender) ค่อนข้างเป็นปัญหาในการแปลภาษาไทย อันมีอยู่หลายคำ คือ เพศสภาพ เพศสภาวะ เพศสถานะ หรือเพศภาวะ แต่อย่างไรก็ตามการมองดังกล่าวได้นำไปสู่ความเชื่อในระบบสองเพศสภาพอย่างเคร่งครัด (Dichotomous Gender System) คือ ความเป็นชายและความเป็นหญิง มนุษย์เป็นได้แค่สองเพศเท่านั้น ทำให้เวลาพูดถึงกลุ่มคนที่ข้ามเพศ (มีอวัยวะเพศชายและอยากเป็นผู้หญิง) ได้ส่งผลกระทบต่อวิธีคิดว่า เพศสภาวะ (Gender) มีเพียงสองประเภท มนุษย์เป็นได้แค่สองอย่าง คือ เป็นชายหรือเป็นหญิง แต่ในความเป็นจริงมีการทำสถิติพบว่า มีอวัยวะเพศมากกว่าชายและหญิง แต่เป็นองค์ประกอบที่ต่างออกไป ดังนั้นมนุษย์จึงสามารถมีอวัยวะเพศได้มากกว่าสองอย่าง การแบ่งเพศสภาวะ (Gender) เป็นชายและหญิงในสังคมไทยเป็นสิ่งที่ไม่ได้ตั้งอยู่บนความเท่าเทียมกัน แต่ต้องอยู่บนกรอบคิดของระบบ “นิยมชาย” ให้คุณค่ากับความเป็นชาย อะไรที่เชื่อมโยงกับความเป็นชายเป็นสิ่งที่สูงกว่าความเป็นหญิง (ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์, 2551)

ค. เพศวิถี (Sexuality)

เพศวิถี (Sexuality) หมายถึง ระบบความคิดความเชื่อเรื่องเพศ ซึ่งเป็นกระบวนการทางสังคมและวัฒนธรรมที่กำหนด จัดการ กำกับ ควบคุม รวมทั้งการแสดงออกเกี่ยวกับรสนิยมทางเพศ ความปรารถนา ความพึงพอใจในเรื่องเพศ การแสดงท่าทีเกี่ยวกับเรื่องเพศ การแต่งกาย เป้าหมายในความสนใจทางเพศ และการสร้างจินตนาการที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ ไปจนถึงการออกกฎหมาย ระเบียบกฎหมายต่าง ๆ ที่มาควบคุมหรือกำกับดูแลเรื่องเพศของคนในสังคม ถ้าจะกล่าวอีกนัยหนึ่ง เพศวิถี (Sexuality) ก็คือ วิถีทางเพศของคนทั้งในระดับปัจเจกบุคคลและในระดับสังคม ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว สังคมจะมีการสร้างบรรทัดฐานชุดหนึ่งที่ยอมรับหรือให้ความชอบธรรมกับเพศวิถีที่กำหนดขึ้นเท่านั้น

วิลาลินี พิพิธกุล (2547) ให้ความหมายของเพศวิถี คือ ระบบความคิดความเชื่อเรื่องเพศ เป็นกระบวนการทางสังคมและวัฒนธรรมที่กำหนด จัดการ กำกับ ควบคุม รวมทั้งการแสดงออกเกี่ยวกับรสนิยมทางเพศ ความปรารถนา ความพึงพอใจในเรื่องเพศ การแสดงท่าทีเกี่ยวกับเรื่องเพศ การแต่งกาย เป้าหมายในความสนใจทางเพศ และการสร้างจินตนาการที่เกี่ยวกับเรื่องเพศ ไปจนถึงการออกกฎหมาย ระเบียบกฎหมายต่าง ๆ ที่มาควบคุม หรือกำกับเรื่องเพศของคนในสังคม โดยทั่วไปสังคมจะมีการสร้างบรรทัดฐานชุดหนึ่งที่ยอมรับหรือให้ความชอบธรรมกับเพศวิถีที่กำหนดขึ้นเท่านั้น

ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์ (2551) ให้รายละเอียดเกี่ยวกับแง่มุมของเพศวิถีว่ามี 6 มิติ ได้แก่

1) มิติตามปรารถนา การประพุดิ ปฏิบัติ และอัตลักษณ์ (erotic desire, practiceYoruma identity) เพศวิถีที่เกี่ยวข้องกับอัตลักษณ์ คือ การนิยามตัวเองในทางเพศ

ซึ่งเชื่อมโยงกับเพศสภาวะ (gender) แต่อัตลักษณ์ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการนิยามตัวเองเพียงอย่างเดียว ยังขึ้นอยู่กับคนที่คนอื่นนิยามหรือมองว่า เราเป็นอย่างไรในทางเพศด้วย

2) มิติการนำเสนอร่างกาย (appearances and display) เราอยากให้คนอื่นเห็นเราเป็นอย่างไร เราก็นำเสนอตัวเองอย่างนั้น อาจจะด้วยทรงผมหรือเสื้อผ้า เพื่อนำความเป็นเพศหญิง เพศชาย หรือเพศทางเลือกอื่นๆ

3) มิติของพฤติกรรมและกิจรยามารยาท (behaviors and manners) ที่เกี่ยวข้องกับความเป็นตัวตนในทางเพศ ซึ่งการกระทำแบบเดียวกันแต่อาจถูกตีความไม่เหมือนกัน ขึ้นอยู่กับบริบท ขึ้นอยู่กับความพึงพอใจ หรือความรู้สึกที่เรามีต่อคน ๆ นั้น เป็นความรู้สึกส่วนตัว

4) มิติของการดึงดูดทางเพศ (attraction) สังคมวางกฎกติกาของความรักให้เฉพาะเพื่อนต่างเพศเท่านั้น แต่คนที่รักเพศเดียวกันก็ไม่ได้หลุดออกจากกติกาของการรักต่างเพศ เพราะคนที่รักเพศเดียวกันก็จะรักกับคนที่มีสภาวะเดียวกันกับเราเท่านั้น ดังนั้นจึงไม่มีใครหลุดจากกรอบนี้ ซึ่งถ้าหลุดจากกรอบนี้ คือ สามารถสนใจหรือดึงดูดกับทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย นอกจากนี้ความรักก็ไม่ได้ขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราต้องรักต่างเพศเท่านั้น แต่เกี่ยวข้องกับ เชื้อชาติ ชนชั้น และอื่น ๆ อีกด้วย

5) มิติของความสัมพันธ์ (relationship) กฎกติกาของสังคมว่าด้วยการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างชาย-หญิงเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย และวัฒนธรรม ซึ่งบางสังคมไม่มีกติกาของการจบความสัมพันธ์

6) มิติของเพศสัมพันธ์ (having sex) เพศวิถีได้นิยามว่า อะไรคือการร่วมเพศ ทำอย่างไรจึงเรียกว่าการร่วมเพศ และการร่วมเพศที่ถูกต้องเป็นอย่างไร และที่ผิดปกติเป็นอย่างไร

จากแง่มุมดังกล่าว ผู้วิจัยได้นำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์เพศวิถีที่เกิดขึ้นในนวนิยายชายรักชาย เพราะหากมองนวนิยายเป็นสังคมหนึ่งที่ถูกสร้างขึ้น ผู้เขียนนวนิยายชายรักชายก็คือ ผู้ที่สร้างบรรทัดฐานเกี่ยวกับเพศวิถีขึ้นด้วยตนเอง และใช้เฉพาะในสังคมที่สร้างขึ้น ทั้งนี้ ผู้วิจัยต้องการศึกษาให้เห็นว่า ชุดของบรรทัดฐานที่ผู้หญิงเขียนนวนิยายชายรักชายสร้างขึ้นนั้น มีความแตกต่างและซ้อนทับกันอย่างไร เพื่อมองให้เห็นถึงทัศนะและมุมมองของผู้หญิงที่มีต่อกลุ่มชายรักชาย

2.1.2 แนวคิดเรื่องชายรักชาย

2.1.2.1 แนวคิดทฤษฎีเรื่องความหลากหลายทางเพศ

นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ (2553) ได้กล่าวว่า ความคิดเรื่อง “ความหลากหลายทางเพศ” เกี่ยวข้องกับแนวคิดทฤษฎีที่ใช้ทำความเข้าใจพฤติกรรม อัตลักษณ์ และการปฏิบัติทางเพศของมนุษย์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้มีการถกเถียงกันมายาวนานในประวัติศาสตร์ เท่าที่ผ่านมาความคิดเรื่อง “ความหลากหลายทางเพศ” เป็นความคิดที่ต้องการเปิดพื้นที่ให้กับการแสดงตัวตนหรืออัตลักษณ์

ทางเพศของมนุษย์ ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นไปตามบรรทัดฐานและกฎเกณฑ์ของสังคม เช่น การแสดงอัตลักษณ์ของคนรักเพศเดียวกันและคนข้ามเพศ ทั้งนี้ การแสดงอัตลักษณ์ทางเพศในแบบที่ต่างไปจาก “ผู้ชาย” และ “ผู้หญิง” เป็นสิ่งที่พบเห็นได้ในหลายวัฒนธรรม นักมานุษยวิทยาได้ศึกษาเรื่องราวของกลุ่มคนที่แสดงอัตลักษณ์แบบคนข้ามเพศ หรือ Transgender ที่ผู้ชาย (ตามเพศสรีระ) จะแสดงบทบาทเป็นผู้หญิง เช่น การศึกษาของวิล รอสโค (1991) เรื่องอัตลักษณ์แบบ Berdache ในกลุ่มชนพื้นเมืองในอเมริกา และการศึกษาของเซเรน่า นินดา (1998) เรื่องอัตลักษณ์แบบ Hijra ในอินเดีย เป็นต้น การแสดงอัตลักษณ์เหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่า มนุษย์มีความหลากหลายในการแสดงออกทางเพศ ซึ่งสืบเนื่องมาจากวิถีคิดและความเชื่อทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน

บทความของ นฤพนธ์ ด้วงวิเศษ (2553) ได้พยายามให้เข้าใจถึงค่านิยมความเชื่อ โลกทัศน์ และขนบธรรมเนียมประเพณีที่หล่อหลอมให้มนุษย์แสดงอัตลักษณ์ทางเพศ โดยที่สังคมตะวันตกได้แบ่งความคิดออกเป็น 2 ขั้วใหญ่ คือ

(1) ขั้วที่เชื่อในระบบสองเพศ หรือ ความเป็นเพศตามธรรมชาติที่มีเพียงเพศชายและเพศหญิงเท่านั้น และจะปฏิเสธหรือตำหนิการแสดงอัตลักษณ์หรือพฤติกรรมทางเพศที่ไม่ตรงกับเพศตามธรรมชาติ

(2) ขั้วที่เชื่อว่ามนุษย์สามารถแสดงพฤติกรรม อารมณ์ความรู้สึก และอัตลักษณ์ทางเพศได้หลากหลายโดยไม่จำเป็นต้องผูกติดอยู่กับเพศตามธรรมชาติหรือเพศสรีระ

วิกฤตความรู้ที่เกิดจากทัศนะแบบสมัยใหม่ (Modernist Perspective) ซึ่งอธิบายเพศของมนุษย์ในแนวพัฒนาการ หรือกระบวนการที่เป็นระนาบเส้นตรง และเชื่อในความมีอยู่จริงตามธรรมชาติ หรือมี “แก่นแท้” ของความเป็นเพศทางชีววิทยา วิกฤตดังกล่าวนี้ถูกท้าทายด้วยความคิดแบบพหุลักษณะ (Pluralism) เพื่อค้นหาความหมายของ “เพศสรีระ”

นอกจากนั้น เป้าหมายของการรื้อถอนนี้คือ การวิพากษ์วิธีการจัดประเภท (Categorization) หรือการจำแนก “เพศ” (ทั้งเพศสรีระและพฤติกรรม) ของมนุษย์ให้อยู่เป็นพวก ๆ หรือเป็นหมู่เป็นเหล่า เพราะการจัดจำแนกทำให้ประสบการณ์ชีวิตทางเพศของมนุษย์กลายเป็นสิ่งเหมารวม เมื่อเรายิ่งเชื่อในการจัดพวกหรือจัดประเภทมากเท่าใดเราก็จะยิ่งคิดว่าเรื่องเพศจะต้องมีหมวดหมู่ที่ชัดเจน แต่หมวดหมู่เหล่านั้นวางอยู่บนฐานคติเรื่อง “เพศสภาพ” ที่แบ่งเป็นสองด้าน คือ ผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งฐานคตินี้มาจากกระบวนการทศวิทยาศาสตร์ที่มองว่า “เพศ” เป็นเรื่องของการสืบพันธุ์ตามธรรมชาติที่จะมีเพศชายและเพศหญิงเท่านั้นสำหรับการอธิบายความจริงต่าง ๆ ด้วยเหตุนี้ การรื้อถอนวิธีการจัดจำแนกเพศจึงเป็นการรื้อถอนกระบวนการทศวิทยาศาสตร์ที่สร้างทฤษฎีเพศด้วยการมองเชิง “หน้าที่นิยม” (Functionalism) ที่ผิวเผินเกินไป (Simon, 2003)

“สังคม” ในความคิดแบบพหุลักษณะจึงเต็มไปด้วยการต่อรองทางประสบการณ์ ซึ่งคนแต่ละคนจะใช้ความรู้เรื่องเพศในแบบของตัวเอง ความคิดพหุลักษณะยังชี้ให้เห็นว่า กรอบความคิดที่ยึดมั่นใน “เพศสภาพ” (Gender) ทำให้เกิดการแยกพรมแดนทางสังคมระหว่างชายและหญิง รวมทั้งทำให้เกิดการสร้างช่วงชั้นสูงต่ำเชิงคุณค่าให้กับความเป็นชายและหญิง ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นภายใต้สังคมนิยมและสังคมที่ให้อำนาจผู้ชาย (Dunne, 2003) ความคิดพหุลักษณะจึงทำลายความเชื่อมั่นของระบบรักต่างเพศ โดยมีนักวิชาการสายสตรีนิยมรุ่นที่ 3 และนักวิชาการ 3 แนว เคเวียร์เป็นผู้นำร่องและเปิดฉากการวิพากษ์กระบวนทัศน์วิทยาศาสตร์ที่ซ่อนอยู่ในระบบรักต่างเพศ (Jackson, 2003) ความคิดแบบพหุลักษณะจะไม่อธิบายความเป็น “ระบบ” ของเพศ แต่จะสร้างความหลากหลายให้กับประสบการณ์ อัตลักษณ์ และพฤติกรรมทางเพศ ซึ่งบุคคลจะใช้ความเป็น “รักต่างเพศ”(Heterosexuality) เป็นพื้นที่สำหรับต่อรองและไกล่เกลี่ย กล่าวคือ ความเป็นรักต่างเพศไม่ได้มีอยู่ในระดับสถาบันสังคมเพียงอย่างเดียวแต่ยังมีอยู่ในปฏิบัติการในชีวิตประจำวัน ทุก ๆ คนมีส่วนเกี่ยวข้องกับรักต่างเพศในแง่มุมต่าง ๆ ทั้งที่เป็นการคล้อยตามและการขัดขืน

จากบทความนี้ได้แสดงถึงทฤษฎีความหลากหลายทางเพศ ทั้งในรูปแบบของเชิงวิทยาศาสตร์ จิตวิทยา ประวัติศาสตร์ มานุษยวิทยา แนวคิดสตรีนิยม รวมทั้งแนวคิดของเคเวียร์ที่ได้อธิบายและมองว่า ชายรักชายหรือหญิงรักหญิงเป็นเพศวิถีที่ได้มีการถกเถียง และก่อให้เกิดการวิพากษ์วิจารณ์ถึงเรื่องเพศ และมองว่าเพศ ไม่ได้เป็นเพียงเรื่องของชายหญิง หรือรักต่างเพศเท่านั้น แต่รวมถึงพฤติกรรมและการคิดของกลุ่มคน ไม่ว่าจะเป็นเกย์ กะเทย เลสเบียน ไบเซ็กชวล ฯลฯ

การทำความเข้าใจเรื่องความหลากหลายทางเพศทำให้เกิดความเข้าใจการเปลี่ยนแปลง จากการมองว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเพศเดียวกันเป็นเรื่องความผิดปกติทางจิตหรือผิดธรรมชาติ ได้ให้ความหมายใหม่ว่า พฤติกรรมรักเพศเดียวกันเป็นเรื่องปกติ เป็นพฤติกรรมที่สามารถเกิดขึ้นกับใครก็ได้ เพราะมีความคิดเรื่องอัตลักษณ์ทางเพศ และสิทธิเสรีภาพที่ช่วยสร้างความหมายเหล่านี้

แนวคิดทฤษฎีเรื่องความหลากหลายทางเพศจึงเป็นแนวคิดที่ไม่ได้มองว่า เพศของมนุษย์มีเพียงเพศหญิงหรือเพศชายเท่านั้น แต่มีความหลากหลายทางเพศที่ต้องการความเข้าใจว่าความคิดและพฤติกรรมของคนบางกลุ่มคนในสังคมที่เป็นเพศที่สามไม่ว่าจะเป็นเกย์ เลสเบียน กะเทย ฯลฯ ว่าไม่ได้เป็นเรื่องของความผิดปกติของจิตใจหรือทางธรรมชาติ แต่พฤติกรรมที่เกิดขึ้นกับใครก็ได้ ซึ่งกลุ่มคนเหล่านี้ควรจะมีเสรีภาพในการแสดงอัตลักษณ์ทางเพศ และสามารถอยู่ร่วมกันได้ในสังคม

จากนิยามข้างต้น ผู้วิจัยต้องการแสดงให้เห็นว่า ชายรักชายไม่ใช่พฤติกรรมที่มีความผิดปกติ หากแต่เป็นส่วนหนึ่งของ “ความหลากหลายทางเพศ” ซึ่งผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย ส่วนใหญ่จะมองว่า พฤติกรรมเหล่านี้เป็นเรื่องปกติ ไม่ใช่เรื่องของปัญหาทางด้านจิตใจ แต่จะมองว่าผู้ชายที่มีพฤติกรรมชายรักชาย เหตุเพราะมีเพศสภาวะดังกล่าว

2.1.3 พฤติกรรมชายรักชายหรือหญิงรักหญิง

งานศึกษาทางวัฒนธรรมได้แสดงข้อมูลโครงสร้างของมนุษย์ว่า กลุ่มคนที่มีคุณสมบัติแบบกะเทยหรือเกย์ และคนรักเพศเดียวกันมีฐานะเป็นอีกเพศหนึ่งหรือกลุ่มคนเพศที่สาม (third sex - third gender) ซึ่งระบบนี้ชี้ว่า บางสังคมไม่ได้จำแนกโครงสร้างทางเพศเป็นแค่สองเพศ แต่ยอมรับในระบบโครงสร้างทางเพศที่มีสามเพศขึ้นไป (พิเชฐ สายพันธุ์, 2530)

ความเป็นเกย์หรือพฤติกรรมชายรักชายนั้นอยู่ร่วมกับสังคมมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน โดยที่เกี่ยวกับบุคคลมีชื่อเสียงมากมายไม่ว่าจะเป็น โสเครตีส เพลโต ไชคอสกี หรือบุคคลที่มีความยิ่งใหญ่อย่าง อเล็กซานเดอร์มหาราช แต่ก็มีบุคคลที่ไม่เห็นด้วยกับพฤติกรรมชายรักชายที่ออกมาโต้แย้งว่า บุคคลอัจฉริยะมากมายหลายคนก็ไม่ได้มีพฤติกรรมเช่นนั้น โดยนักมานุษยวิทยาได้กล่าวว่า พฤติกรรมชายรักชายของผู้ชายเกิดขึ้นมานานแล้ว แม้กระทั่งการศึกษาสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนม เช่น ลิง ที่มีพฤติกรรมสมสู่กับเพศเดียวกัน

อีกทั้ง ในสมัยกรีกโบราณ พฤติกรรมชายรักชายถือเป็นพฤติกรรมปกติ และมองว่าเป็นความรักที่อมตะ บริสุทธิ์ และจริงใจ แต่เป็นเรื่องต้องห้ามสำหรับบาทส แต่ต่อมาในยุคหลัง พฤติกรรมชายรักชายถูกมองว่าเป็นความผิดปกติ ทำลายศีลธรรมอันดี โดยเฉพาะศาสนาคริสต์ที่ได้บอกว่า เป็นความผิดมหันต์ที่พยายามฝืนกฎธรรมชาติ (ชิตชไม ผ่องศรีสุข, 2547)

ความหมายของชายรักชายหรือหญิงรักหญิงของสังคมรักต่างเพศมีดังนี้คือ เป็นพฤติกรรมทางเพศระหว่างบุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน พบได้ทั้งเพศชาย และเพศหญิง โดยที่จะมีอารมณ์ทางเพศหรือความรู้สึกใคร่จันต้องการมีความสัมพันธ์กับเพศเดียวกัน เรียกว่า Homosexual นักวิชาการหลายท่านที่ให้คำนิยามเกี่ยวกับชายรักชายหรือหญิงรักหญิงไว้ อย่างหลากหลาย ได้แก่

อรอนงค์ นิยมธรรม (2531) ให้คำนิยาม Homosexual หมายถึง บุคคลที่มีความรัก ความสนใจ มีความต้องการที่จะมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศ กับเพศเดียวกัน หรือเคยมีพฤติกรรมด้านความสัมพันธ์ทางเพศกับเพศเดียวกันมาแล้ว

วัลลภ ปิยะมโนธรรม (2532) ให้คำนิยาม Homosexual หมายถึง บุคคลที่มีความรู้สึกทางเพศ หรือมีพฤติกรรมที่ต้องการมีสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลที่เป็นเพศเดียวกัน

สำนักงานส่งเสริมสุขภาพกรมอนามัยกระทรวงสาธารณสุข (2545) ให้คำนิยาม Homosexual หมายถึง การมีความสุขทางเพศกับคนเพศเดียวกัน ระหว่างชายกับชาย หรือหญิงกับหญิง วรพงศ์ ศิริวรรณ (2547) ให้คำนิยามชายรักชาย (Homosexual) หมายถึง ผู้ชายหรือผู้หญิงที่มีความพึงพอใจ และมีความต้องการทางเพศกับคนที่เป็นเพศเดียวกัน

สรุปได้ว่า ชายรักชาย หรือหญิงรักหญิง (Homosexual) หมายถึง ผู้ชายหรือผู้หญิงที่มีความพึงพอใจและมีความสุขทางเพศ ความต้องการทางเพศ หรือความสัมพันธ์ทางเพศ กับคนที่เป็นเพศเดียวกัน

นอกจากนั้น อิงอร สุพันธุ์วิช (2531) ได้แบ่งประเภทและความหมายของ ชายรักชาย หรือหญิงรักหญิงไว้เพิ่มเติมดังนี้

ชายรักชาย หรือหญิงรักหญิง (Homosexuality) หมายถึง คนที่มีความสุขทางเพศกับเพศเดียวกัน

Male Homosexual หมายถึง การที่ชายมีความสุขทางเพศกับชายด้วยกัน ซึ่งบางครั้งถูกเรียกว่าเกย์ (Gay)

Female Homosexual หมายถึง การที่หญิงมีความสุขทางเพศกับหญิงด้วยกัน ซึ่งบางครั้งถูกเรียกว่า เลสเบียน และเกย์ (Gay)

นอกจากนั้น ชายรักชายของผู้ชาย หรือเกย์นั้นแบ่งออกเป็น 4 ประเภท คือ

(1) เกย์คิง เป็นพวกชายรักชายที่เป็นฝ่ายกระทำ ฝ่ายเสนอ ทำตัวเป็นฝ่ายชาย

(2) เกย์ควีน เป็นชายรักชายที่เป็นฝ่ายถูกสนองตอบ ฝ่ายถูกกระทำ ทำตัวเป็น

ฝ่ายหญิง

(3) เกย์สองเพศหรือเกย์สองภาค ซึ่งแบ่งย่อยเป็น 4 ชนิด คือ

(3.1) เป็นทั้งเกย์คิงและเกย์ควีน

(3.2) เป็นเกย์ควีน และมีภรรยา

(3.3) เป็นเกย์คิง และมีภรรยา

(3.3) เป็นทั้งเกย์คิง เกย์ควีน และมีภรรยา

(4) เกย์เทียม คือ ผู้ชายที่ทำตัวเป็นเกย์ แต่สุดท้ายอาจกลายเป็นเกย์จริง ๆ

แบ่งเป็น 3 ชนิด คือ

(4.1) กะเทยเทียม ผู้ชายที่แต่งตัวเป็นผู้หญิง ทำกิจกรรมกระตุ้นกระตุ้นเหมือนผู้หญิงหรือยิ่งกว่า เพื่อหาเลี้ยงชีพ หาเงินโดยตัวเองเป็นเกย์ควีน และมีโอกาสเป็นเกย์ควีนจริง ๆ

(4.2) โสเภณีชาย ผู้ชายที่พยายามแสดงตัวเป็นเกย์คิงตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อบริการสำหรับเกย์ควีน หรือแม่ข่ายต่าง ๆ

(4.3) ลักเพศ ลักษณะภายนอกเหมือนผู้ชายทุกประการ แต่จิตใจและการแสดงออกเป็นผู้หญิง

นอกจากนั้นยังมีพฤติกรรมทางเพศที่เบี่ยงเบนใกล้เคียงหรือคล้ายคลึงกับชายรักชาย ดังนี้

Fetishism คือ ภาวะของบุคคลที่ไม่อาจมีความสุขทางเพศกับร่างกาย หรืออวัยวะของเพศตรงข้าม แต่กลับมีความสุขความพอใจทางเพศกับวัตถุสิ่งของที่ไม่มีชีวิตบางชนิดที่เป็นสัญลักษณ์ทางเพศของเพศตรงข้าม เช่น กางเกงใน ถุงน่อง ไนลอน ต่างหู ผ้าคลุมหัว หรือบางส่วนของร่างกายที่ไม่ใช่อวัยวะเพศโดยตรง เช่น ปอยผม น่อง รักแร้ นิ้วเท้า เป็นต้น

Fetishism ส่วนใหญ่พบในเพศชายเท่านั้น ส่วนในเพศหญิงมักเป็นแบบ Kleptomania คือ ภาวะของคนที่มีใจติดใจกับการขโมยสิ่งของผู้อื่น

Transvestism คือ ภาวะของคนที่มีความสุข ความพอใจทางเพศจากการแต่งหน้า สวมใส่เสื้อผ้า และแสดงอาการที่ตรงข้ามกับเพศของตน เช่น ชายที่แต่งตัวเป็นหญิง หรือหญิงที่แต่งตัวเป็นชาย อาจแต่งแบบเปิดเผยหรือหลบซ่อนเวลาลับตาคน

Transvestism (ลักเพศ) ไม่จำเป็นต้องเกิดกับ Homosexual เสมอไป แต่อาจพบ Transvestism เกิดร่วมกับ Fetishism และ Homosexual

Transsexuality (แปลงเพศ) คือ คนที่ไม่ยอมรับเพศที่แท้จริงโดยกำเนิดของตน ใช้ชีวิต แต่งตัว มีพฤติกรรมและบทบาททางเพศตรงข้ามตลอดเวลา เพราะมีความพึงใจว่า อารมณ์ และจิตใจของเขาเป็นเพศตรงข้ามกับร่างกาย มีความปรารถนาอย่างแรงกล้าในการที่จะผ่าตัดเปลี่ยนแปลงเป็นเพศตรงข้าม

Hermaphrodite (กะเทย) คนทั่วไปมักจะสับสนกับคำว่ากะเทย โดยเข้าใจว่าชายรักชายเป็นกะเทย ความจริง คือ กะเทยไม่จำเป็นต้องเป็นชายรักชายเสมอไป และมีอีกจำนวนมากที่เป็นชายรักชายโดยมิได้มีลักษณะของกะเทยปรากฏร่วมอยู่เลย

จากการที่นิยามเหล่านี้มา ผู้วิจัยต้องการให้มองเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่า เกย์ หรือชายรักชาย คือ ผู้ที่มีพฤติกรรมรักชอบเพศชายด้วยกัน ซึ่งก็มีความหลากหลายแตกต่างกันไปแล้วแต่ประเภท อีกทั้งยังใช้นิยามเหล่านี้มาเพื่อวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) ของนวนิยายชายรักชายที่นำมาศึกษาว่า ตัวละครเหล่านั้นจัดอยู่ในหมวดหมู่ชายรักชายประเภทใด

2.1.4 สาเหตุการเป็นชายรักชาย

แนวคิดและทฤษฎีสาเหตุของการเป็นชายรักชายมีอยู่หลากหลาย ทั้งในแง่ของจิตวิทยา ชีววิทยา และทางการแพทย์ ซึ่งผู้ที่มีพฤติกรรมชายรักชายสามารถเกิดขึ้นได้จากหลายปัจจัย และหลายสาเหตุ ดังต่อไปนี้

2.1.4.1 สาเหตุชายรักชายทางจิตวิทยา

แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการของบุคลิกภาพที่สำคัญ และที่ได้รับ ความเชื่อถือ คือ แนวคิดของกลุ่มจิตวิเคราะห์ ซึ่งมีความเชื่อว่า บุคลิกภาพของมนุษย์พัฒนาขึ้น เป็นขั้น ๆ ถ้าการพัฒนาทางบุคลิกภาพที่เกี่ยวกับทางเพศตามระยะขั้นตอนเป็นปกติ บุคคลผู้นั้นก็จะมี การแสดงออกทางเพศเป็นไปตามขั้นตอนปกติ แต่ถ้าขั้นตอนพัฒนาเกิดการสะดุด หรือไม่ได้เป็นไป ตามขั้นตอนของการพัฒนาทางจิตใจ และการพัฒนาทางร่างกาย ก็จะทำให้เกิดความเบี่ยงเบนพฤติกรรม ซึ่งจะนำไปสู่พฤติกรรมชายรักชายในวัยผู้ใหญ่

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของซิกมันด์ ฟรอยด์

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของฟรอยด์ (psychoanalysis theory) จัดว่า เป็นทฤษฎีที่มีอิทธิพลยิ่งต่อการเลี้ยงเด็ก มีส่วนเปลี่ยนแปลงความเข้าใจ และวิธีการอบรมเด็ก จากความเชื่อแบบเก่า ๆ มาสู่ความเห็นแบบใหม่ที่ขัดแย้งจากเดิมโดยสิ้นเชิง จุดเด่นของทฤษฎีนี้ อยู่ที่ความพยายามที่จะอธิบายถึงการพัฒนาของจิตสำนึก และจิตไร้สำนึก (conscious and unconscious development) อย่างละเอียด ผู้ที่คิดค้นทฤษฎีนี้ ได้แก่ นักจิตวิทยาชาวเวียนนา ชื่อซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) ถึงแม้ว่าเขาจะมุ่งความสนใจไปสู่พฤติกรรมของบุคคล ในวัยผู้ใหญ่ แต่เขาก็ได้ชี้ให้เห็นถึงความสำคัญของประสบการณ์ในวัยเด็กที่จะมีผลโดยตรง ต่อลักษณะการพัฒนากาย และบุคลิกภาพของบุคคลในวัยผู้ใหญ่ โดยสรุปแล้วทฤษฎีของฟรอยด์ จะชี้ให้เห็นถึงบทบาทของประสบการณ์ และสิ่งแวดล้อมในวัยเด็กที่จะหล่อหลอมบุคลิกภาพของบุคคล ให้เปลี่ยนแปลงไป

แนวคิดสำคัญเกี่ยวกับพัฒนาการบุคลิกภาพในทฤษฎีนี้ ฟรอยด์ ได้ศึกษาค้นพบว่า จิตของมนุษย์นั้นแบ่งออกได้เป็น 3 ระดับ คือ จิตสำนึก (conscious) จิตก่อนสำนึก (preconscious) และจิตไร้สำนึก (unconscious) เนื่องจากระดับจิตสำนึกเป็นระดับที่ผู้แสดง พฤติกรรมรู้ตัว ส่วนระดับจิตก่อนสำนึกเป็นสิ่งที่อยู่ในส่วนลึกภายในจิตใจ แต่สามารถรับรู้และจำได้ เมื่อมีสิ่งกระตุ้นที่เหมาะสม และระดับจิตไร้สำนึกเป็นส่วนที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทั้งปวง ฟรอยด์ กล่าวว่า จิตระดับนี้มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์โดยเป็นเหตุจูงใจให้บุคคลแสดงพฤติกรรมต่าง ๆ ออกมาโดยไม่รู้ตัวอันเนื่องมาจากการเก็บกดความขัดแย้งทางจิตเอาไว้ และการที่บุคลิกภาพแตกต่างกัน ก็เพราะพลังจิตไร้สำนึกที่แตกต่างกันนั่นเอง (ศรีเรือน แก้วกังวาล, 2531)

ฟรอยด์อธิบายถึงพัฒนาบุคลิกภาพว่า มีการเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา และมีการพัฒนาทางโครงสร้างทางจิต องค์ประกอบทางจิตใจที่จะมีผลต่อพฤติกรรมประกอบด้วย คือ อิด (Id) อีโก้ (Ego) และ ซุปเปอร์อีโก้ (Superego) ซึ่งเป็นกระบวนการทางจิต และเป็นแรงผลักดัน ให้บุคคลมีพฤติกรรมต่าง ๆ จนหล่อหลอมเป็นบุคลิกภาพของบุคคล พลังทั้ง 3 นี้ทำงานสัมพันธ์กัน

ไม่แยกจากกันโดยเด็ดขาด บุคลิกภาพของบุคคลจะเป็นลักษณะอย่างไร เป็นผลจากการปะทะสังสรรค์ของพลังทั้ง 3 นี้

อภิญญา เฟื่องฟูสกุล (2546) ได้อธิบายอัตลักษณ์ และพัฒนาการของบุคลิกภาพในทฤษฎีของ فروยด์ มีจุดศูนย์กลางอยู่ที่อัตลักษณ์ทางเพศที่เกี่ยวข้องกับ Id, Ego, Superego คือ การก่อรูปของอัตลักษณ์ และบุคลิกภาพดำเนินไปภายในโครงสร้าง 3 ระดับของจิตใจ Id เป็นรากฐานที่มาของพลังงานทั้งหมดทางจิต เป็นสันดานดิบที่ยังไม่ถูกจัดระเบียบ ไม่ขึ้นกับเหตุผลพร้อมที่จะตอบโต้ต่อสิ่งเร้าที่มากกระทบ พลังเหล่านี้ทำงานภายใต้กฎแห่งการสนองความพึงพอใจ (pleasure principles) ที่อยู่ของพลังเหล่านี้ คือ จิตไร้สำนึก ในการตอบสนองต่อความต้องการต่าง ๆ นั้น จำต้องมีกิจกรรมติดต่อกับโลก และต้องอาศัยหน้าที่ Ego ซึ่งทำงานภายใต้กฎของความจริงด้านหนึ่งเพื่อตอบสนองความต้องการของ Id แต่อาจขัดแย้งกับ Id เนื่องจาก Ego สามารถขัดขวาง ระวัง หรือชะลอการสนองความพึงพอใจนั้นออกไป เพราะ Ego มีเป้าหมายไม่ให้บุคคลนั้นเสียมดุลทางกายภาพ และจิตใจ ส่วน Superego คือ พลังของค่านิยมและศีลธรรมจากสังคม ซึ่งถ่ายทอดแก่บุคคลในกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (socialization) ผ่านกลไกของการให้รางวัลและการลงโทษ Ego จึงทำหน้าที่เป็นตัวกลางในการประสานแรงกดดันจากทั้งสองทาง สำหรับแนวคิดของ فروยด์ บุคลิกภาพเป็นกระบวนการแห่งความขัดแย้งของโครงสร้างทางจิตทั้งสามระดับ

ในกรณีของชายรักชาย กลวิธีการป้องกันตนเอง ในส่วนหนึ่งก็จะเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ในการลดความวิตกกังวล ทำให้เกิดความสบายใจมากขึ้น แต่อย่างไรก็ตามถ้าบุคคลใดใช้กลวิธีการป้องกันตนเองมากเกินไป ก็จะทำให้เกิดความตึงเครียดมากขึ้นเรื่อย ๆ เพราะเป็นการฝืนความต้องการของตนเอง ในที่สุดก็จะเกิดความเปลี่ยนแปลงทางความคิด และพฤติกรรมทำให้มีพฤติกรรมชายรักชายในอนาคต เนื่องจากพฤติกรรมชายรักชายบางครั้งไม่ได้รับการยอมรับจากสังคม ชายรักชายจึงต้องหาทางออกเพื่อลดความกดดันจากสังคมโดยใช้กลวิธีป้องกันที่กล่าวมา เช่น

การที่บุคคลหนึ่งมีพฤติกรรมชายรักชายแล้วถูกปฏิเสธจากสังคม ดังนั้นทุกครั้งที่เขาพบชายรักชายในสังคม เขาก็จะมีปฏิกิริยารังเกียจชายรักชายด้วยตนเอง เพื่อเป็นการโยนความผิดหรือเบี่ยงเบนความสนใจพฤติกรรมชายรักชายของตนเองให้แก่บุคคลอื่นที่เป็นชายรักชาย และให้สังคมรู้ว่าตนเองไม่ใช่ชายรักชาย ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า การโยนความผิดให้ผู้อื่น หรือชายรักชายบางคนอาจหลีกเลี่ยงการหมกมุ่นกับพฤติกรรมชายรักชายด้วยการหันความสนใจไปเล่นกีฬา หรือเล่นดนตรี ลักษณะเช่นนี้เรียกว่า การหาเป้าหมายทดแทน เป็นต้น

นอกจากนี้ นักจิตวิทยาบางกลุ่มมีความเห็นว่า ความขัดแย้งภายในจิตใจของบุคคลยิ่งมีมากขึ้นเท่าใด ก็ย่อมจะแสดงให้เห็นว่า สภาพทางจิตก็จะอยู่ในลักษณะที่ควบคุมไม่ได้ หรืออยู่ในสภาพไร้สำนึกมากขึ้นเท่านั้น และถ้าหากบุคคลยังคงมีความขัดแย้งในใจอยู่ก็ย่อมแสดงให้เห็นต่อไปด้วยว่า บุคคลจะต้องมีความทุกข์ทรมานต่อความตึงเครียดที่เกิดขึ้น ซึ่งประเด็นนี้เองที่มี

ความเกี่ยวข้องกับการที่บุคคลจะมีโอกาสเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนเพื่อหลีกเลี่ยงความทุกข์ทรมานดังกล่าว

สำหรับ فروยด์ แล้วไม่ค่อยเห็นด้วยกับความคิดข้างต้น เพราะเขาให้ความสนใจในเรื่องพลังทางจิตใจ (psychic energy) หรือที่เรียกในภาษาอังกฤษว่า ลิบิโด (libido) ซึ่งเป็นพลังที่แสดงถึงความต้องการที่จะได้รับความสุขสมปรารถนาโดยเฉพาะความสุขหรือความสำเร็จในเรื่องเพศ นอกจากนี้แล้ว فروยด์ยังมีความเชื่อต่อไปอีกว่าพลังทางจิตใจนี้มีลักษณะการแสดงออกได้คล้ายคลึงกับการที่บุคคลแสดงออกซึ่งพลังทางกาย فروยด์เห็นว่า พลังทางจิตใจหรือแรงขับทางจิตใจนี้จะมีส่วนทำให้บุคคลเกิดความตึงเครียดในจิตใจได้

ฟรอยด์เชื่อว่า ความต้องการทางร่างกายเป็นความต้องการตามธรรมชาติของคน ซึ่งคนมีเหมือนกับสัตว์ประเภทอื่น ๆ คือ มีความต้องการที่สนองความต้องการทางร่างกาย ความต้องการนี้เป็นพลังชีวิต ทำให้คนแสวงหาความสุขความพอใจจากส่วนต่าง ๆ ของร่างกายที่แตกต่างไปตามวัย และพัฒนาไปเป็นขั้นตอนตามลำดับ เริ่มต้นจากแรกเกิดจนถึงในวัยรุ่น พัฒนาการนี้เรียกว่า เภณท์พัฒนาการทางเพศ (psychosexual development)

พัฒนาการทางเพศจะมีผลต่อการสำนึกว่า เด็กเป็นเพศอะไร ได้แก่ การสำนึกถึงเพศตนว่า ตนเป็นหญิงหรือชาย ต่อไปก็เลียนแบบบทบาททางเพศ คือ เด็กเลียนแบบผู้ใหญ่เพศเดียวกับตน ซึ่งตนใกล้ชิดสนิทสนม ถ้าพ่อและแม่เป็นตัวแทนของเด็กจะเป็นระยะเด็กชาย “ติดแม่” และ “เอาอย่างพ่อ” เป็นพิเศษ ส่วนเด็กหญิง “ติดพ่อ” และ “เอาอย่างแม่” เป็นพิเศษเช่นเดียวกัน ช่วงเวลานี้ ฟรอยด์เชื่อว่า เป็นช่วงเวลาวิกฤต สำหรับเลียนแบบบทบาททางเพศให้คล้อยตามเพศของตนเอง เด็กหญิงเด็กชายที่เลียนแบบพฤติกรรมพ่อแม่เพศเดียวกับตนในระยะเวลาี้ จะโตเป็นหญิงสาวชายหนุ่มที่มีบทบาททางเพศตรงข้ามกับเพศทางกายภาพของตน

การรู้จักผูกรักรักกับเพศตรงข้ามมีต้นกำเนิดในช่วงเวลานี้ก็เช่นกัน และพร้อม ๆ กับการเลียนแบบบทบาททางเพศ เด็กจะเริ่มพัฒนาความก้าวร้าว อยากรเป็นตัวของตัวเอง และเริ่มแสวงหาอัตลักษณ์แห่งตน (Self-Identity)

2.1.4.2 สาเหตุชายรักชายในทางชีววิทยา

พื้นฐานทางชีววิทยาพันธุกรรมในทางชีววิทยา พันธุกรรม (Heredity) หมายถึง ลักษณะที่ได้รับการถ่ายทอดจากพ่อ-แม่และบรรพบุรุษ โดยผ่านขบวนการทางชีววิทยา ตัวอย่างเช่น สีผิว ความสูง เป็นต้น เป็นลักษณะเฉพาะที่ถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น ลักษณะทางพันธุกรรมถูกถ่ายทอดโดยผ่านโครงสร้างที่คล้ายเป็นเส้นด้ายเล็ก ๆ อยู่ในนิวเคลียส ของเซลล์ที่เรียกว่า “โครโมโซม” ในแต่ละโครโมโซมจะสามารถถ่ายทอดได้หลายลักษณะพันธุกรรม แต่ละหน่วยจะถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรมเพียงลักษณะเดียว เรียกว่า ยีน (gene) ดังนั้น ยีนจึงเป็นหน่วยพื้นฐานของการถ่ายทอดทางพันธุกรรม ตำแหน่งของยีนแต่ละตัวบนโครโมโซม เรียกว่า โลกัส (locus)

มนุษย์จะมีโครโมโซม 23 คู่ ในทุก ๆ เซลล์ ยกเว้นเซลล์สืบพันธุ์ เซลล์สืบพันธุ์ มีการแบ่งตัวแบบพิเศษ ที่เรียกว่า ไมโอซิส (meiosis) ทำให้การแบ่งแยกโครโมโซม แต่ละคู่ออกจากกัน แต่ละเซลล์สืบพันธุ์ของเพศชายที่เรียกว่า สเปิร์ม (sperm) จะมารวมกันกับ เซลล์สืบพันธุ์ของเพศหญิงเรียกว่า ไข่ (ovum) กลายเป็นเซลล์เดียว โครโมโซมของทั้ง 2 ฝ่าย ก็จะรวมกันเป็น 23 คู่ โดยเฉพาะคู่สุดท้ายมีลักษณะพิเศษซึ่งจะทำหน้าที่กำหนดเพศว่าเป็นชาย หรือหญิง จึงเรียกว่า โครโมโซมเพศคู่ของโครโมโซมเพศหญิงมีลักษณะเหมือนกันเรียกว่า xx แต่คู่ ของโครโมโซมเพศชายมีลักษณะต่างกันเรียกว่า xy

จิตระพี บัวผัน (2545, อ้างถึงใน วิทยา พุ่มยิ้ม, 2550 น. 37) อธิบาย ความผิดปกติเกี่ยวกับ โครโมโซม (chromosome) จากการศึกษาวงศ์วานของบางคนพบว่า มีความผิดปกติเกี่ยวกับโครโมโซม คือ มีโครโมโซม y มากกว่าหนึ่งตัว ($x y y$) โดยที่ y เกินมา 1 ตัว คนที่มีลักษณะดังกล่าวถือว่าเป็นคนผิดปกติ ผู้ที่มีโครโมโซม xyy มักเป็นคนที่ยึดความรู้สึก ไม่ยอม คบหาสมาคมกับใคร มีแนวโน้มที่จะก้าวร้าวรุนแรงต่อผู้อื่นและมีพฤติกรรมชายรักชายได้

นอกจากความผิดปกติของโครโมโซม xyy จะเป็นแนวทางให้เกิด พฤติกรรมชายรักชาย ยังมีความผิดปกติ ก็คือ ชายที่มีโครโมโซม xyy มี x เกินมา 1 ตัว ทำให้รูปร่าง แม้จะเป็นผู้ชายแต่ไม่สมบูรณ์ มีพัฒนาการช้ากว่าปกติ และมีพฤติกรรมฝ่าฝืนสังคม เช่น พฤติกรรม ชายรักชาย

สามารถสรุปได้ว่า โครโมโซมเพศทั่วไปในเพศชายจะมี xy หากมี x หรือ y เพิ่ม เช่น xyy หรือ xyy จะทำให้มีแนวโน้มพฤติกรรมชายรักชายในอนาคต เมื่อเติบโต สู่วัยรุ่น นอกจากนี้ยังมีการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมชายรักชายที่เกี่ยวข้องกับพันธุกรรม

ดวงกมล เวชบรรยงรัตน์ (2530, อ้างถึงใน วิทยา พุ่มยิ้ม, 2550 น. 37) กล่าวอธิบายถึงการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมของคู่แฝด โดยพิจารณาแฝดเหมือน และแฝดคล้าย ในการเกิดอาการสคิซอไฟรเนีย (schizophrenia) พบว่า แฝดเหมือนมีแนวโน้มในการเกิดอาการ สคิซอไฟรเนียมากกว่าแฝดคล้าย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า พันธุกรรมมีอิทธิพลต่อการเกิดของโรค จึงอาจจะ ทำให้สามารถสรุปได้ว่าองค์ประกอบทางพันธุกรรมมีอิทธิพลต่อการเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศได้

นอกจากนี้มีการศึกษาในคู่แฝดเหมือน ถ้าคนใดคนหนึ่งเป็นชายรักชาย อีกคนก็จะมีโอกาสเป็นชายรักชายด้วย แต่ถ้าเป็นชายรักชายในลักษณะแบบแฝดคล้าย ถ้าคนหนึ่ง เป็นชายรักชาย อีกคนจะมีโอกาสเป็นชายรักชายเพียงร้อยละ 11.5

จากการทดลองทางชีววิทยาในคู่แฝดเหมือนและคู่แฝดคล้ายเกี่ยวกับ พันธุกรรมสามารถสรุปได้ว่า พฤติกรรมชายรักชายสามารถถ่ายทอดทางพันธุกรรมได้

2.1.4.3 สาเหตุการเป็นชายรักชายทางสังคมวิทยา

นักสังคมวิทยาบางกลุ่มเชื่อว่าสภาพสังคมเป็นสาเหตุของชายรักชาย โดยสามารถแบ่งได้เป็น 3 สาเหตุ คือ

(1) สาเหตุจากครอบครัว อาจเกิดจากการที่มีความสัมพันธ์ที่ไม่ดีระหว่างเด็กกับบิดามารดาที่เป็นเพศเดียวกับเด็ก เนื่องจากสาเหตุใดก็ตามทำให้เด็กไม่สามารถลอกเลียนลักษณะ และบทบาททางเพศของบิดามารดาที่มีเพศเดียวกับตนเอง หรือการที่บิดามารดาทะเลาะกันเป็นประจำอาจทำให้เด็กเกลียดกลัว เช่น เด็กชายเห็นบิดาทำร้ายมารดา จึงสงสารมารดา และเกลียดบิดา จึงหันไปใกล้ชิดและเลียนแบบมารดา เมื่อเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์จึงแสวงหาความสุขทางเพศกับผู้ชาย

นอกจากนี้ การเลี้ยงดูเด็กอย่างผิดเพศอาจเป็นสาเหตุของชายรักชาย หรือหญิงรักหญิง เนื่องจากบิดาหรือมารดาไม่ยอมรับเพศของเด็ก เช่น ต้องการลูกผู้หญิง จึงเลี้ยงดูลูกผู้ชายแบบลูกผู้หญิง ทำให้กลายเป็นชายรักชายได้เช่นกัน ในบางกรณีเกิดจากการเข้าใจผิดในความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดา เช่น การที่เด็กหญิงมีโอกาสดูเห็นบิดามารดาร่วมเพศกัน อาจทำให้เด็กเข้าใจผิดว่าบิดากำลังทำร้ายมารดา เด็กหญิงอาจเกลียดกลัวบิดาตลอดจนผู้ชายอื่นทุกคน และหันไปหาความรักจากเพศเดียวกันซึ่งนุ่มนวลกว่า

สรุปได้ว่า ครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูเป็นสิ่งสำคัญต่อการเกิดพฤติกรรมชายรักชาย หากพ่อแม่ให้ความสำคัญแก่ครอบครัว และการอบรมเลี้ยงดูได้อย่างเหมาะสม ลูกก็จะเติบโตตามเพศที่ตรงกับกายภาพที่มีมาแต่กำเนิด หากพ่อแม่เลี้ยงดูไม่เหมาะสมส่งผลให้เกิดพฤติกรรมทั้งผู้หญิงและผู้ชาย

(2) สาเหตุจากสิ่งแวดล้อม การกระทบกระเทือนใจอย่างรุนแรงจากความสัมพันธ์ระหว่างเด็กวัยรุ่นชายกับหญิง อาจเป็นสาเหตุได้เช่น เด็กชายที่ผิดหวังความรักครั้งแรกจากเด็กหญิงอาจเศร้าเสียใจมาก และมองเห็นชีวิตรักต่างเพศเป็นความปวดร้าวใจจึงหันมาสนใจเพศเดียวกันเพื่อหลีกเลี่ยงความผิดหวังครั้งที่สอง หรือเด็กหญิงที่อารมณ์อ่อนไหวง่าย หากไม่ได้รับความสนใจหรือถูกเยาะเย้ยจากชายคนรัก ก็อาจหันไปหาเพศหญิงด้วยกันนอกจากนี้ยังมีปัจจัยส่งเสริมทางสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ ที่ทำให้เกิดการตัดสินใจเป็นชายรักชายมากขึ้น เช่น บาร์ชายรักชาย หนังสือโป๊ชายรักชายที่วางขายตามแผงหนังสือ วีซีดีโป๊ชายรักชาย เกมส์คอมพิวเตอร์ชายรักชาย สิ่งเหล่านี้ ล้วนเป็นสิ่งแวดล้อมที่กระตุ้นทำให้เกิดพฤติกรรมชายรักชาย

(3) สาเหตุทางเศรษฐกิจ คนที่มีเหตุจำเป็นต้องใช้เงินอาจต้องเข้าสู่งานขายบริการทางเพศในบาร์ชายรักชาย หลายคนต้องฝันทำในระยะแรก แต่ต่อมากลับกลายเป็นความเคยชินจนกลายเป็นชายรักชาย หรือรักสองเพศในที่สุด

นอกจากนี้ ยังพบสาเหตุการเป็นชายรักชายทางสังคมอีกหลายสาเหตุ ดังผลการศึกษาสาเหตุทางสังคมของ อรทัย ชื่นมนุษย์ (2518) ดังนี้

(1) ครอบครัวที่เคร่งครัดในขนบธรรมเนียมประเพณีมากเกินไป บังคับลูกให้คบแต่เฉพาะคนเพศเดียวกัน ทำให้เกิดการชายรักชายขึ้นได้ โดยเริ่มจากการทดลองคบหา ระหว่างกันและกัน ต่อมาความสัมพันธ์ทางเพศ และได้รับความสุขทางเพศ ทำให้เกิดความต้องการกระทำบ่อย ๆ จนในที่สุดกลายเป็นพฤติกรรมชายรักชาย

(2) ความรู้สึกกดดันทางเพศที่ไม่มีโอกาสได้ระบายออกกับคนต่างเพศ เพราะอยู่ในสถานที่จำกัด เช่น นักเรียนอยู่หอพักของโรงเรียนประจำ ผู้ชายที่ไปสงคราม นักโทษในคุก คนในสถานกักกัน เป็นต้น

(3) การถูกชักชวน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่วัยรุ่นซึ่งเริ่มมีความสนใจหรือมีอาการทางเพศ และเป็นวัยที่คล้อยตามเพื่อนร่วมกลุ่ม จึงทำให้ถูกชักชวน ชักนำได้ง่ายที่สุด อาจสรุปได้ว่า สภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมสามารถส่งผลต่อพฤติกรรมชายรักชาย

หากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อมไม่เหมาะสม ซึ่งมีทั้งการอบรมเลี้ยงดูในครอบครัว และสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเกิดพฤติกรรมชายรักชาย อันจะส่งผลให้เกิดพฤติกรรมที่ขัดแย้งต่อบรรทัดฐานทางสังคม เพราะในบางสังคมถือว่า พฤติกรรมเบี่ยงเบนบางอย่าง เช่น พฤติกรรมชายรักชาย นั้นเป็นสิ่งที่ยอมรับไม่ได้

จากแนวคิดและทฤษฎีสาเหตุของชายรักชายทั้งสาเหตุทางจิตวิทยาทางชีววิทยา และทางสังคมวิทยาสามารถอธิบายได้ว่า การเกิดพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศไม่ใช่เรื่องที่เกิดขึ้นจากการเบี่ยงเบนทางจิต แต่เกิดจากสิ่งแวดล้อม การเลี้ยงดูในวัยเด็ก การเกิดความผิดปกติของร่างกาย และเกิดจากสังคมแวดล้อมเป็นตัวแปรสำคัญที่ทำให้เด็กคนนั้นมีพฤติกรรมการรักชอบเพศเดียวกัน

แนวคิดเรื่องเพศและชายรักชายเป็นการอธิบายให้เห็นถึงวิถีชีวิตสาเหตุการเป็นกลุ่มรักเพศ เพื่อให้เข้าใจธรรมชาติของคนกลุ่มนี้ไม่ได้มีเพียงสาเหตุใดสาเหตุหนึ่งเท่านั้นที่ทำให้ผู้ชายกลายเป็นชายรักชาย ซึ่งในจุดนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดและทฤษฎีเหล่านี้มาเป็นกรอบในการเข้าใจมุมมองของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายว่า มองตัวละครเหล่านี้ว่าสร้างมาจากทิศทางใด รวมทั้งการวิเคราะห์เนื้อหาประกอบ เพราะตัวละครชายรักชายที่ปรากฏในผลงานของผู้หญิงส่วนใหญ่มักไม่เอ่ยถึงสาเหตุการเป็นชายรักชาย เพื่อจะได้เห็นมุมมองของผู้หญิงเขียนนวนิยายชายรักชายที่มองกลุ่มชายรักชาย

2.2 แนวคิดสังคมวิทยาวัฒนธรรมของปีแอร์ บูร์ดิเยอ

ปีแอร์ บูร์ดิเยอ (Pierre Bourdieu: 1930 – 2002) เป็นนักคิดชาวฝรั่งเศสที่เติบโตมาจากครอบครัวชนชั้นกรรมาชีพในสังคมชานา สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกสาขาปรัชญา โดยมีได้เขียนดุษฎีนิพนธ์จาก Ecole Normale Supérieure ต่อมาในช่วง ค.ศ.1956 ในสงครามฝรั่งเศสอัลจีเรีย เขาถูกเกณฑ์ให้ไปรบในอัลจีเรียด้วย ผลจากครั้งนั้นทำให้บูร์ดิเยอหันกลับมาผลิตงานที่เกี่ยวกับสังคมอัลจีเรีย อาทิ พิธีกรรม ระบบเครือญาติ การจัดองค์กรสังคม เป็นต้น จนเขาสรุปได้ว่าในสังคมอัลจีเรียนั้นความรู้สึกเกียรติยศศักดิ์ศรีเป็นสิ่งที่สำคัญมากกว่าเงินทอง ซึ่งนับเป็นทุนทางวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง (กาญจนา แก้วเทพ และสมสุข หินวิมาน, 2551, น. 536)

ภายหลังจากกลับมาจากสงครามเขาก็ได้กลับมาทำงานเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยซอร์บอนน์ ในช่วง ค.ศ.1961–1962 และไปเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยเมืองลิลล์ Lille ใน ค.ศ.1964 และในปีเดียวกัน เขาได้ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการสถาบันการศึกษาชั้นสูงด้านสังคมศาสตร์มากที่สุดของฝรั่งเศส คือ Ecole des Hautes en Sciences Sociales = EHESS บูร์ดิเยอได้ทำงานวิจัยโดยการสำรวจปฏิบัติการของผู้บริโภคชาวฝรั่งเศส Consumer Practices รสนิยมทางวัฒนธรรม Cultural tastes และลีลาชีวิต Lifestyles ที่กลั่นออกมาเป็นหนังสือสำคัญ 2 เล่ม คือ Distinction: A Social Critique of the judgement of taste (1979) และ The Logic of Practice (1980) ซึ่งผลงานสองเล่มนี้ทำให้เขาได้รับตำแหน่งวิชาการด้านสังคมวิทยา (Chair of Sociology) จาก Collège de France จากนั้นบูร์ดิเยอก็รวบรวมนักวิชาการและสร้างวารสาร Actes de la Recherche en Sciences Sociales เพื่อเพิ่มช่องทางในการเผยแพร่ความคิด ต่อมา บูร์ดิเยอได้รับตำแหน่งศาสตราจารย์ประจำวิทยาลัยแห่งฝรั่งเศส และตามมาด้วยเหรียญทองของสภาวิจัยแห่งชาติฝรั่งเศส CRNS เขาได้นำเอาทุนทางวัฒนธรรมเหล่านี้ มาเคลื่อนไหวทางวิชาการ ในช่วงทศวรรษที่ 1980-1990 เขาได้เปลี่ยนจากนักเขียนมาเป็นนักพูด ผ่านการสัมภาษณ์ที่เขามองแล้วว่าเป็นการให้ผลในวงกว้างกว่าการเขียน

ในช่วงหลังของชีวิต บูร์ดิเยอได้หันมาให้ความสนใจเรื่องรูปแบบการบริโภคของผู้คน ในยุคปัจจุบัน ในขั้นสุดท้ายนั้นเขาได้กระโดดเข้ามาสู่กระแส Postmodern สังคมวิทยาแห่งสินค้าเชิงสัญลักษณ์ Sociology of Symbolic goods ที่ปรากฏในทุก ๆ สังคม อาทิ ศาสนา วิทยาศาสตร์ วรรณกรรม ภาพยนตร์ เป็นต้น และสิ่งที่เขามองไว้ให้สังคมอีกอย่างก็คือ บูร์ดิเยอเข้าร่วมกับประเด็นทางการเมืองอยู่ตลอดเวลา โดยพยายามสร้างเส้นทางให้ปัญญาชนสามารถเข้าร่วมกับการเคลื่อนไหวทางสังคม เพื่อสร้างความยุติธรรมและจริยธรรมของพลเมือง Civic Ethics ดังเช่นที่นักเศรษฐศาสตร์การเมืองรุ่นเก่ากระทำไว้

2.2.1 แนวคิดเรื่องทุน (Capital)

แนวคิดหลัก ๆ ที่สำคัญของบูร์ดิเยอ คือ การทำความเข้าใจทุนในแบบต่าง ๆ ซึ่งได้ขยายประเภทของทุนให้กว้างขึ้นตามแนวคิดของมาร์กที่ให้ความสนใจเพียงเรื่องทุนทางเศรษฐกิจ (กาญจนา แก้วเทพ และสมสุข หินวิมาน, 2551)

บูร์ดิเยอได้แบ่งทุนออกเป็น ๔ ประเภท ได้แก่

- ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital)
- ทุนทางสังคม (social capital)
- ทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital)
- ทุนทางวัฒนธรรม (culture capital)

2.2.1.1 ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital)

ทุนประเภทนี้ คือ ทุนที่ได้แก่ รายได้ ทรัพย์สิน ความมั่งคั่งที่สะสมเอาไว้ เงินทอง สิ่งของที่มีราคา เช่น ที่ดิน อาคารบ้านเรือน เครื่องเพชรนิลจินดา รถยนต์ หุ่น ฯลฯ รูปแบบของทุนประเภทนี้จะดำเนินอยู่ใน field เศรษฐกิจ แต่แน่นอนว่า อาจจะมีการโยกย้ายไหลซึมผ่านไปยัง field อื่น ๆ ได้

ทุนประเภทนี้เป็นทุนที่มีเหตุผล ซึ่งหมายความว่า ประการแรกสามารถคิดคำนวณปริมาณที่แน่นอนได้ ประการที่สองสามารถระบุรูปแบบได้อย่างแน่ชัด เช่น เงินสด ในธนาคาร ราคาเครื่องจักร ที่ดิน ฯลฯ ดังนั้น จึงเป็นการง่ายที่จะศึกษาทุนประเภทนี้ ไม่ว่าจะเป็นการวิเคราะห์การสะสมทุน การครอบครองทรัพย์สิน การแลกเปลี่ยน ถ่ายโอน ฯลฯ เช่นที่ศึกษาในวิชาเศรษฐศาสตร์

2.2.1.2 ทุนทางสังคม (social capital)

ทุนทางสังคมสามารถพบเห็นได้บ่อยกว่า “ทุนวัฒนธรรม/ทุนสัญลักษณ์” แต่ส่วนใหญ่แล้วมักจะพบจากแนวคิดของโรเบิร์ต พูทนาม (Robert Putnam) นักวิชาการชาวอเมริกันมากกว่า

ความหมายของทุนทางสังคมนี้มีอยู่ 2 ความหมาย แต่ทั้งสองความหมายก็หมายถึง “เครือข่ายทางสังคม” (Network) ทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าในความหมายแรก เป็นการมองมาจากโครงสร้างที่มอง “ตัวเครือข่ายจริง ๆ” เช่นโครงสร้างของกลุ่มเพื่อนร่วมโรงเรียน เพื่อนร่วมอาชีพ ฯลฯ ส่วนในความหมายที่สองนั้นเป็นมุมมองมาจาก “ปัจเจกบุคคล” ที่มีเครือข่าย และมองว่า เครือข่ายนั้นเป็นทรัพยากรอย่างหนึ่งของตน เช่น เป็นคนที่มีเส้นสาย ทำอะไรก็ง่ายสะดวก ในความหมายที่สองนี้เองที่เป็นความหมาย “ทุนทางสังคม” ของบูร์ดิเยอ โดยบูร์ดิเยอเห็นว่า ทุนทางสังคมนั้นถือเป็นเสมือนทรัพยากรอย่างหนึ่ง ที่สามารถเอื้ออำนวยประโยชน์ให้ได้ ดังเช่นที่มักมีคำกล่าวที่ว่า “ไม่สำคัญว่าจะมีผลงานอะไร สำคัญที่ว่าเป็นคนของใคร” มากกว่า สำหรับทุนทาง

สังคมนี้จะกระจายไปตาม field ต่าง ๆ เช่น เพื่อนร่วมรุ่น เพื่อนร่วมโรงเรียน คนหมู่บ้านเดียวกัน คนแซ่เดียวกัน เป็นต้น

2.2.1.3 ทูทางสัญลักษณ์ (symbolic capital)

บูร์ดิเยอได้ให้ความหมายทุนประเภทนี้ว่า “สถานภาพชื่อเสียง การได้รับการยอมรับจากบุคคลอื่น ๆ ที่ทำให้เจ้าของทุนเกิดความได้เปรียบ/เกิดประโยชน์ในลักษณะต่าง ๆ” ทุนประเภทนี้ได้ยากกว่าทุน 2 ประเภทที่กล่าวมา และก็ยากที่จะระบุให้ชัดเจนไปว่า ได้ดำเนินอยู่ใน field แบบใด

สำหรับในสังคมที่มีการแบ่งงานกันสูง ความมีชื่อเสียงจะแยกตามสาขา/ แวดวง/วงการต่าง ๆ เช่นผู้ที่ชื่อเสียงด้านกล้วยไม้ อาหาร ดาราศาสตร์ โรคมะเร็ง ฯลฯ และอาจจะรู้จักกันดีเฉพาะในแวดวงเท่านั้น อย่างไรก็ตามนิตยสาร Who's who การให้รางวัลโนเบล รางวัลซีไรท์ ความเป็นคนดัง/ดารา/นักแสดงที่ไปปรากฏตัวตามหน้าสื่อมวลชน ก็ทำให้มองเห็นกระบวนการสะสมแลกเปลี่ยนทุนทางสัญลักษณ์พอสมควร

2.2.1.4 ทูทางวัฒนธรรม (culture capital)

บูร์ดิเยอได้แย่งทุนทางวัฒนธรรมออกเป็น 3 รูปแบบ คือ

(1) Objectified form ได้แก่ ทุนวัฒนธรรมที่อยู่ในรูปของวัตถุ เช่น หนังสือ รูปภาพ ซีดี ฯลฯ ที่ปัจเจกบุคคลเป็นเจ้าของ

(2) Institutionalized form ได้แก่ ทุนวัฒนธรรมที่อยู่ในรูปแบบของสถาบันเช่น คุณภาพ/ชื่อเสียงของสถาบันการศึกษา เป็นต้น

(3) Embodied form ได้แก่ สมรรถนะด้านวัฒนธรรมของปัจเจกบุคคล เช่น ความสามารถ ความรอบรู้ที่จะพูดเรื่องศิลปะ การมีบุคลิกที่สง่างาม สามารถวางท่าทางได้อย่างงดงาม ความหมายของ embodied form ที่อยู่ในปัจเจกบุคคลนี้อาจจะมีความหมายใกล้เคียงกับคำว่า “habitus” แต่บูร์ดิเยอได้ยกตัวอย่างแสดงให้เห็นถึงความแตกต่าง เช่น หากบุคคลหนึ่งมีความรักในความรู้ของวิชาปรัชญา ทำให้เขาเกิดความสนใจในการแสวงหาหนังสือปรัชญามาอ่าน สมรรถนะทางวัฒนธรรมเช่นนี้เรียกว่า “habitus” แต่หากว่า ความรู้ปรัชญาดังกล่าวทำให้เขามีชื่อเสียง สามารถไปออกรายการโทรทัศน์ประเภท “แฟนพันธุ์แท้” หรือไปเป็นนักเขียนคอลัมน์ในนิตยสารทำให้มีรายได้ ในช่วงนี้สมรรถนะดังกล่าวได้คลี่คลายกลายเป็นทุนวัฒนธรรมแบบ embodied form แล้ว หากจะเทียบเคียงกับแนวคิดมูลค่าของมาร์กซ์ ก็อาจจะสรุปได้ว่า habitus นั้นเปรียบเสมือนมูลค่าใช้สอย (use value) ของบุคคลแต่ทุนวัฒนธรรมแบบ embodied form เปรียบเสมือนมูลค่าแลกเปลี่ยน (exchange value) นั้นเอง มูลค่าของทุนวัฒนธรรมนี้จะดำเนินงานอยู่ในรูปของ field วัฒนธรรมที่สำคัญที่สุด

แนวคิดเรื่องทุนของปีแอร์ บูร์ดิเยอจึงถือเป็นแนวคิดสำคัญอย่างยิ่งในงานวิจัยนี้ ซึ่งผู้วิจัยใช้กรอบแนวคิดเรื่องทุนทางวัฒนธรรมเพื่อศึกษาผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายว่า ผู้หญิงเหล่านี้ได้สั่งสมทุนด้านในบ้าง และนำทุนเหล่านั้นมาสร้างสรรค์นวนิยายชายรักชายได้อย่างไร รวมไปถึงการขยายทุนเหล่านี้ส่งผลให้ผู้หญิงเขียนนวนิยายชายรักชายมีอำนาจในการต่อรองกับ นักอ่าน สำนักพิมพ์ รวมทั้งนักเขียนด้วยกันอย่างไร

2.2.2 แนวคิดเรื่องแควดว (field)

บูร์ดิเยอได้ใช้คำว่า แควดว หรือ field ในงานเขียนหลายชิ้น ซึ่งอาจจะสรุปนิยามโดยรวมได้ว่า field เป็น “ปริมาตรหรืออาณาบริเวณทางสังคม” (social arena) ที่มีการต่อสู้ เพื่อแย่งชิง หรือช่วงชิงการเข้าถึงทรัพยากร (ทุนประเภทต่าง ๆ) เช่น สินค้าทางวัฒนธรรม (วิถี/ ลีลาชีวิต) บ้าน ความแตกต่างด้านความรู้ การจ้างงาน ที่ดิน ชนชั้นทางสังคม อภิสถิติ ฯลฯ หรืออะไรก็ตามที่ทำให้ตัวเราแตกต่างไปจากผู้อื่น โดยทรัพยากรที่จะแย่งชิงนั้นจะมีลักษณะเป็นรูปธรรมจับต้องมองเห็นได้ (กาญจนา แก้วเทพ และสมสุข หินวิมาน, 2551)

บูร์ดิเยอได้ปฏิเสธการแบ่งสังคมออกเป็นโครงสร้างส่วนล่าง (infrastructure) และโครงสร้างส่วนบน (superstructure) แควดวตามความคิดของบูร์ดิเยอนั้นไม่ได้เป็นสิ่งที่ดำรงอยู่ก่อนในรูปแบบขององค์กร สถาบัน ที่มีลักษณะหยุดนิ่งตายตัว หากแต่ความหมายของแควดวตามทัศนะของบูร์ดิเยอนั้น หมายถึง พื้นที่ที่ปัจเจกบุคคลเข้ามาใช้ตลอดจนแย่งชิงทรัพยากรหรือทุนชนิดต่าง ๆ เพื่อใช้ในการก่อรูปหรือสร้างความเป็นกลุ่มคนที่มีลักษณะเฉพาะของพวกเขาขึ้นมา โดยบูร์ดิเยอเชื่อว่า สังคมหนึ่ง ๆ นั้น ประกอบด้วยแควดวต่าง ๆ เช่น แควดววิชาการ แควดวแพทย์ แควดวกีฬา แควดวศิลปะ และแควดวบันเทิง ฯลฯ โดยแต่ละแควดวมีอิสระต่อกัน แต่ในขณะเดียวกันก็มีปฏิสัมพันธ์ (interaction) มีการปะทะสังสรรค์ต่อกัน และอาจรวมถึงมีการต่อสู้ในแต่ละแควดว ย่อม ๆ เหล่านี้ด้วย

ดังจะเห็นได้ว่า ประเด็นสำคัญของเรื่องแควดว (field) จะให้ความสำคัญในเรื่องของพื้นที่/เวท ของกลุ่มคน/กลุ่มชนชั้นต่าง ๆ เป็นหลัก เช่น การเข้าสู่แควดวนักเขียน ไปจนถึง การเข้าสู่แควดวนักเขียนนวนิยายชายรักชาย เป็นต้น ซึ่งนอกจากแควดวเหล่านี้จะแยกตัวออกเป็นอิสระแล้ว ยังมีการปะทะสังสรรค์กัน หรือต่อสู้กันในแต่ละแควดวอีกด้วย เช่นเดียวกับแควดวของนักเขียนนวนิยายชายรักชายและแควดวนักเขียนนวนิยายที่มีทั้งส่วนร่วม และการปะทะกัน

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงสนใจจะศึกษาเรื่องการศึกษาเรื่องการศึกษาที่ผู้หญิงเข้าสู่แควดวนักเขียนและแควดวนักเขียนนวนิยายชายรักชาย เพราะทั้งสองแควดวมีส่วนที่ร่วมกัน กล่าวคือ ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายต้องเข้าสู่การเป็นนักเขียนก่อนที่จะเขียนนวนิยาย ผู้วิจัยจึงต้องการเห็นกระบวนการการเข้าสู่แควดวดังกล่าวว่ามีกระบวนการอย่างไร

2.2.3 แนวคิดเรื่องฮาบิทัส (Habitus)

บูร์ดิเยอได้เสนอมุมมอง เรื่อง ฮาบิทัส (Habitus) เพื่อเป็นกรอบในการอธิบาย การกระทำของผู้คนในสังคม เขาเห็นว่า มนุษย์ผู้กระทำการทุกคนต่างมียุทธศาสตร์ (strategy) ของตนเองในการกระทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งซึ่งไม่สามารถคาดเดาผลลัพธ์ได้ ยุทธศาสตร์ของแต่ละคนก็ปะทะ หรือประสานกันเองในการอยู่ร่วมกันในสังคม อย่างไรก็ตาม เขาเห็นว่า การกระทำของผู้คนไม่ได้เป็น สิ่งที่ถูกกำหนดตายตัวจากระบบสังคม แต่ก็ไม่ได้เป็นอิสระไปโดยสิ้นเชิงตามเจตจำนงของมนุษย์ ผู้กระทำการ หากแต่มีกฎเกณฑ์ของสังคมบางประการกำกับอยู่ด้วย ซึ่งบูร์ดิเยอเรียกกรอบ ที่กำหนดการกระทำทางสังคมทั้งสองระดับนี้ว่า ฮาบิทัส (สุชีพ วรรณสูตร, 2552)

ฮาบิทัส (habitas) เป็นคำที่บูร์ดิเยอนำมาจากภาษาละติน (Oxford Latin Dictionary, 1982, pp.782-783, อ้างถึงใน สุณี๋ย ประสงค์บัณฑิต, 2548, น. 43) ซึ่งตามพจนานุกรม ศัพท์ภาษาละติน หมายถึง

1. สภาพการณ์แห่งการดำรงอยู่ของ
  - 1.1 ร่างกาย
  - 1.2 วัตถุสิ่งของ
  - 1.3 สิ่งที่ไม่ใช่วัตถุหรือสิ่งที่เป็นนามธรรม สภาพเหตุการณ์ ฯลฯ
2. การแสดงออก
  - 2.1 ทางสีหน้า ท่าทาง การวางท่าที่
  - 2.2 ท่าที่ ทักษะคติทางปรัชญา
3. สไตล์ของเสื้อผ้า เครื่องสุภภัณฑ์ เครื่องแต่งกาย ฯลฯ โดยเฉพาะที่เหมาะสม กับชนชั้น และโอกาส
4. ลักษณะทางกายภาพ บุคลิก การวางท่าที่
5. การก่อรูป การสร้าง หรือทำขึ้นในทางกายภาพ โดยเน้นลักษณะที่มองเห็นได้ ด้วยเหตุนี้ ความหมายของฮาบิทัส ที่บูร์ดิเยอ ได้นิยามไว้ในหนังสือ Outline of a Theory of Practice จึงหมายความว่าถึง

ระบบความโน้มเอียงที่คงทนยาวนาน สามารถปรับเปลี่ยนระดับได้ โดยยังรักษา โครงสร้างเดิมเอาไว้ เป็นทั้งโครงสร้างที่ถูกสร้างขึ้นมา และเป็นทั้งเงื่อนไขล่วงหน้าในการทำหน้าที่เป็น ผู้วางโครงสร้าง กล่าวคือ เหมือนเป็นหลักแห่งการก่อกำเนิด และวางโครงสร้างให้แก่การปฏิบัติและ การสร้างภาพแทนความจริง ซึ่งอาจถูกทำให้เป็นกฎ และเป็นผู้วางกฎอย่างเป็นวัตถุวิสัย โดยที่ไม่ได้ เป็นผลมาจากการยอมจำนนต่อกฎเกณฑ์ใด ๆ สามารถปรับตัวไปตามจุดมุ่งหมายของตัวมันเองได้ อย่างเป็นวัตถุวิสัย โดยปราศจากการคาดคะเนในการมุ่งไปสู่จุดสิ้นสุดอย่างรู้สำนึก หรือปราศจาก การแสดงออกซึ่งการควบคุมให้ทำงานเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมาย ด้วยคุณลักษณะดังกล่าว ฮาบิทัส

จึงสามารถบรรเลงเพลงร่วมกันได้ โดยไม่ได้เป็นบทเพลงที่บรรเลงโดยกำกับการของวาทยกร (Bourdieu, 1977, p. 72, อ้างถึงใน สุณีย์ ประสงค์บัณฑิต, 2548, น. 45)

อาจกล่าวได้ว่า ฮาบิทัส หมายถึง กรอบแนวทางที่เป็นตัวกำหนด ข้อเสนอทางเลือกที่เป็นไปได้ หรือชี้แนะการตัดสินใจให้กระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งที่น่าจะเหมาะสม มีเหตุผลให้กับผู้คนที่ตัดสินใจเลือกกระทำการภายใต้สภาวะการณ์หนึ่ง ๆ ฮาบิทัสจึงมีทั้งส่วนที่เน้นความเป็นเอกภาพระเบียบของการปฏิบัติที่โครงสร้างสังคมกำหนดมาในแต่ละสถานการณ์ อีกด้านหนึ่งก็เป็นข้อจำกัดความตายตัวของโครงสร้างสังคม เนื่องจากเปิดโอกาสให้เลือกได้มากกว่าทางเดียว ฮาบิทัสจึงเป็นเสมือนโครงสร้างที่อยู่ทั้งภายนอก (social structure) และธรรมชาติในร่างกายคน (agency) เพราะปฏิสัมพันธ์กับคนในสังคมจะเกิดขึ้นโดยผ่านการกระทำหรือการปฏิบัติ ซึ่งแสดงออกโดยมีร่างกายเป็นสิ่งกลาง ฉะนั้น ฮาบิทัส จึงเกิดจากการผสมผสาน บุรดิเยอจึงให้ความสำคัญกับร่างกายของคนในฐานะที่มีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้การกระทำซึ่งบุรดิเยอเรียกโครงสร้างจากการปฏิบัติที่ถือเป็นสิ่งที่อยู่ภายนอกเข้าไปอยู่ภายในร่างกายว่า การหลอมรวมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย (Embodiment) ผ่านกระบวนการกล่อมเกลாத่างสังคมจากครอบครัว กลุ่มทางสังคม และชนชั้น ฮาบิทัสเป็นสิ่งที่อยู่ในระดับจิตสำนึกและภาษา เป็นส่วนที่มีความลื่นไหล เนื่องจากไม่ถูกควบคุมอย่างสิ้นเชิงโดยโครงสร้างสังคม หรือเจตจำนงอิสระของมนุษย์ผู้กระทำการ (ต่อสิต กลีบบัว, 2554, น. 24)

จากคำอธิบายข้างต้น เป็นสิ่งที่ชี้ได้ว่า ส่วนหนึ่ง ฮาบิทัสได้มาจากการเรียนรู้ทางร่างกาย โดยมีเงื่อนไขของเวลาที่ยาวนานในการอบรมเพาะซึ่งในท้ายที่สุดแล้ว ฮาบิทัสก็จะเป็ โครงสร้างที่ดำรงอยู่อย่างคงทนในร่างกาย เป็นเสมือนสิ่งที่ถูกฝังหรือจารึกอยู่ในตัวคน (Embodiment) จนกลายเป็นสิ่งที่เรียกว่า ความโน้มเอียงทางอุปนิสัย (Disposition) ซึ่งจะอยู่ในรูปของอารมณ์ ความรู้สึก ความเชื่อ ความศรัทธา แสดงออกให้เห็นด้วยอากัปกริยา (Manner) ต่าง ๆ ทางร่างกาย (สุณีย์ ประสงค์บัณฑิต, 2548, น. 48)

ดังนั้น ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายที่อยู่ในโครงสร้างทางสังคมเดียวกัน จึงมี ฮาบิทัสที่คล้ายกันมากกว่าคนที่อยู่คนละโครงสร้างทางสังคม ซึ่งผู้ที่มีฮาบิทัสคล้ายคลึงกันก็น่าจะมี ประสบการณ์บางอย่างร่วมกัน เช่น ผู้หญิงที่สร้างนวนิยายชายรักชายย่อมต้องมีปฏิสัมพันธ์กับโครงสร้างทางสังคม และประสบการณ์ที่อาจจะเหมือนและแตกต่างซึ่งส่งออกมาทางผลงาน นวนิยายชายรักชายโดยที่ผู้หญิงเหล่านั้นไม่รู้ตัว เพราะมันกลายเป็นส่วนหนึ่งของความคิด การแสดงออก และประสบการณ์ส่วนหนึ่งที่ร่างกายจดจำจากการเรียนรู้ และการสั่งสมประสบการณ์ จากสังคม

2.3 แนวคิดเรื่องผู้ส่งสาร (Sender)

งานวิจัยนี้เป็นการศึกษาผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งผู้หญิงดังกล่าวเป็นผู้ทำการสื่อสารออกไปซึ่งก็คืออยู่ในฐานะผู้ส่งสาร โดยสื่อสารในรูปแบบของภาษาในนวนิยาย ซึ่งรายละเอียดผู้ส่งสารมีดังต่อไปนี้

ผู้ส่งสาร (sender) หรือ แหล่งสาร (source) หมายถึง บุคคล กลุ่มบุคคล หรือ หน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการส่งสาร หรือเป็นแหล่งกำเนิดสาร ที่เป็นผู้เริ่มต้นส่งสารด้วยการแปลสารนั้นให้อยู่ในรูปของสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้นแทนความคิด ได้แก่ ภาษาและอากัปกิริยาต่าง ๆ เพื่อสื่อสารความคิด ความรู้สึก ข่าวสาร ความต้องการและวัตถุประสงค์ของตนไปยังผู้รับสารด้วยวิธีการใด ๆ หรือส่งผ่านช่องทางใดก็ตามจะโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจก็ตาม เช่น ผู้พูด ผู้เขียน กวี ศิลปิน นักจัดรายการวิทยุ โฆษกรัฐบาล องค์กร สถาบัน สถาบันวิทยุกระจายเสียง สถาบันวิทยุโทรทัศน์ กองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์ หน่วยงานของรัฐ บริษัท สถาบันสื่อมวลชน เป็นต้น

ขณะที่ กาญจนา แก้วเทพ (2553) ได้ให้ความหมายว่า ผู้ส่งสาร คือ คนที่เริ่มต้นการสื่อสาร อยู่ในตำแหน่งตรงจุดเริ่มต้นของการสื่อสาร อีกทั้งยังให้ทัศนะเรื่องผู้ส่งสารไว้ทั้งสิ้น 3 ทัศนะ คือ

1. ทัศนะที่มองว่า “การสื่อสาร คือ กระบวนการถ่ายทอดข่าวสารจากผู้ส่งไปยังผู้รับ” (Transmission model) ในแง่นี้ ผู้ส่งสารก็คือ ผู้ที่เปลี่ยนความของตนเองให้เป็นข่าวสาร (สร้างเนื้อหา) เลือกสื่อแล้วส่งไปยังผู้รับสารที่ต้องการ เช่น การเขียนจดหมายลาป่วยของนักเรียนให้แก่ครูประจำชั้น เป็นต้น

จากทัศนะพื้นฐานแบบนี้ ได้มีการพัฒนาคำนิยามดังกล่าวให้ซับซ้อนมากขึ้นด้วยการนำเรื่อง “การใส่/ถอดรหัส” เข้ามา ดังนั้น ผู้ส่งสารจึงเป็นผู้ที่แปลความคิดออกมาเป็นเนื้อหาสารด้วยการใส่รหัส (encoder) ให้กลายเป็นสารที่ผู้รับสารสามารถเข้าใจได้ เช่น การแปลความคิดว่า “จะขอโทษเพื่อน” ออกมาเป็นคำพูดทางโทรศัพท์หรือส่งการ์ดขอโทษ เป็นต้น

2. ทัศนะที่มองว่า “การสื่อสารคือการสร้างความเข้าใจร่วมกันระหว่างคู่การสื่อสาร” (Shared meaning) ในแง่นี้นอกจากผู้ส่งสารจะเป็นผู้เริ่มต้นส่งสารแล้ว ก็ยังเป็นผู้รับปฏิกริยาตอบกลับจากผู้รับสาร และคอยปรับปรุง/ปรับเปลี่ยน/แก้ไขการสื่อสารให้ตรงตามความตั้งใจของตนเอง หรือให้ผู้รับสารสามารถเข้าใจได้ เช่น ครูสอนคอมพิวเตอร์ ที่คอยติดตามดูว่านักเรียนจะทำตามคำอธิบายได้หรือไม่ หากไม่ได้ ก็จะหาวิธีการอธิบายใหม่อีกครั้งหนึ่ง เป็นต้น

3. ทัศนะที่มองว่า “การสื่อสารเป็นอำนาจชนิดหนึ่งที่ฝ่ายผู้ส่งสารกระทำต่อฝ่ายผู้รับสาร” (power relations) ในแง่นี้ ผู้ส่งสารจะมีอำนาจตั้งแต่เป็นผู้เลือกที่จะสื่อสารกับใคร จะเลือกสารอะไร จะใช้สื่อแบบไหน จะดำเนินการสื่อสารให้ยาวต่อเนื่องต่อไป หรือหยุดสิ้นสุด

การสื่อสาร รวมทั้งเป็นผู้ควบคุมทิศทางของการสื่อสาร นอกจากนั้น อำนาจของการสื่อสารยังหมายถึง อำนาจที่ผู้ส่งสารจะสามารถโน้มน้าว ความเชื่อ ความเข้าใจ ทศนคติและการกระทำของผู้รับส่งสารให้ เป็นไปตามที่ผู้ส่งต้องการ (persuasive power)

เนื่องจากทศนะที่แตกต่างหลากหลายต่อการสื่อสารซึ่งส่งผลให้ คำนิยามของ “ผู้ส่งสาร” แตกต่างกันไป ดังนั้น คำว่า “ผู้ส่งสาร” หรือ sender ในภาษาอังกฤษจึงมีอยู่หลายคำ เช่น คำว่า ต้นแหล่งของข่าวสาร (Information source) ต้นแหล่งสาร (source) ผู้สื่อสาร (communicator) ผู้เข้ารหัส (encoder) คำเหล่านี้แม้จะมีความหมายใกล้เคียงกัน แต่ก็มีที่มาและ ที่ใช้แตกต่างกัน กล่าวคือ คำว่า “ต้นแหล่งของข้อมูล/ข่าวสาร” หรือ “ต้นแหล่งสาร” นั้น มีที่มาจาก นักทฤษฎีการสื่อสารยุคแรก ๆ เช่น แชนนอน และ วีเวอร์ (Shannon & Weaver) ซึ่งได้แนวคิดเรื่อง การสื่อสารจากระบบการทำงานของโทรศัพท์ที่แยกระหว่างต้นแหล่งของข้อมูล/ข่าวสาร (source) กับบุคคลที่มีหน้าที่ในการเข้ารหัส (encoder) โดยต้นแหล่งข่าวสาร ได้แก่ คนที่มีความประสงค์จะทำการสื่อสาร ส่วนผู้เข้ารหัสนั้นเป็นคนที่รับผิดชอบเรื่องการเข้ารหัสให้แก่ต้นแหล่งสาร ตัวอย่างในด้านการสื่อสารก็เช่น หัวหน้าพรรคการเมือง (ต้นแหล่งสาร) ที่ต้องการจะอธิบายนโยบายของพรรค ให้สื่อมวลชนฟัง โดยมอบหมายให้ โฆษกพรรค (ผู้เข้ารหัส) เป็นผู้แถลงข่าวแก่สื่อมวลชน เป็นต้น

นอกจากนั้น กาจญา แก้วเทพ (2553) ได้ให้นิยาม “การสื่อสารเป็นอำนาจชนิดหนึ่ง ที่ฝ่ายผู้ส่งสารกระทำต่อฝ่ายผู้รับสาร” เพิ่มเติมไว้ดังนี้

1. ผู้ส่งสารมีบทบาทเป็นผู้โน้มน้าวใจ (persuasive power) บทบาทในฐานะนี้เริ่มเป็นที่น่าสนใจของนักสื่อสารมาตั้งแต่ยุคแรกเริ่มที่มีความสนใจศึกษาเรื่องของการสื่อสาร ในยุคสมัยกรีก อริสโตเติลได้ตั้งข้อสังเกตแล้วว่า ผู้พูด จะมีความสำคัญมากต่อการสร้างข่าวสารและการโน้มน้าว ชักจูงผู้ส่งสาร และอริสโตเติลเองได้พยายามวิเคราะห์หาทั้งคุณสมบัติส่วนตัวของผู้ส่งสารที่จะ สร้างพลังอำนาจในการโน้มน้าวให้เกิดขึ้น เช่น ความน่าเชื่อถือของผู้ส่งสาร (source credibility) สถานภาพของผู้นำความคิด (opinion leader) ของผู้ส่งสาร อำนาจบารมีของผู้ส่งสาร (charisma) ความน่าไว้วางใจของผู้ส่งสาร (trustworthiness) รวมทั้งสรรณะด้านการสื่อสารของผู้ส่งสาร (communication competency) เป็นต้น

การแสดงบทบาทเป็นผู้โน้มน้าวชักจูงของผู้ส่งสารนี้เป็นแหล่งกำเนิดของอิทธิพลของผู้ส่งสารเอง ดังนั้น ผู้ส่งสารบางคนจึงมีอิทธิพลในการโน้มน้าวใจได้มากกว่าบางคน (เช่น เลดี้ไดอาน่า มีอิทธิพลด้านแฟชั่นมากกว่าเลดี้เฟอริกกี ถึงแม้จะแต่งตัวด้วยชุดเดียวกัน) ผู้ส่งสารบางคนมีวิธีการ โน้มน้าวใจดีกว่าบางคน (เช่น วินสตัน เชอร์ชิลเป็นนักการเมืองที่มีวิธีการพูดโน้มน้าวที่สามารถ ชักจูงใจได้สูงมาก) หรือแม้การส่งสารบางคนไม่ต้องพูดอะไรก็เข้าใจได้ เช่น หลวงพ่อคุณ หรือผู้ส่งสาร 2 คนพูดประโยคเดียวกันแต่มักจะได้ผลไม่เท่ากัน ฯลฯ ปรัชญาการณเหล่านี้สะท้อนให้เห็นว่า นอกเหนือจาก “ตัวเนื้อหาสาระ” และ “ประเภทของสื่อ” แล้ว ส่วนใหญ่ผู้รับสารมักจะให้ความสนใจ

ว่า “ผู้ส่งสารที่กำลังส่งสารนั้นคือใคร” และเพียงแค่ว่า “ตัวผู้ส่งสาร” ปัจจัยเดียวก็สามารถมีอิทธิพลต่อการโน้มน้าวไปได้แล้วกว่าครึ่งหนึ่ง

2. ผู้ส่งสารมีบทบาทเป็น “ผู้รักษาประตู” สำหรับผู้ส่งสารบางประเภทจะมีใช้เป็นตัวกำเนิดของข่าวสารโดยตรง หากแต่จะเป็นผู้รับสารจากแหล่งข้อมูล แล้วมาถ่ายทอดอีกทอดหนึ่ง ที่เรียกว่า “ผู้รักษาประตู” (gatekeeper) ตัวอย่างที่ชัดเจนที่สุด คือ ผู้ที่ส่งสารที่ทำงานอยู่ในระบบการสื่อสารมวลชน หรือบรรดาผู้นำหมู่บ้านระดับกำนัน/ผู้ใหญ่บ้านที่ต้องนำข่าวสารจากราชการไปแจ้งชาวบ้าน หรือบรรดาหัวหน้าฝ่ายงานที่ต้องนำมติของคณะกรรมการบริหารไปเผยแพร่ต่อให้ลูกน้องในฝ่ายงานรับฟัง เป็นต้น

3. ผู้ส่งสารมีบทบาทเป็น “ผู้สร้างภาพลักษณ์/สร้างความเป็นจริง” บทบาทและอิทธิพลของผู้ส่งสารในลักษณะนี้ก่อตัวมาจากแนวคิดทฤษฎีด้านการสื่อสารมวลชนที่กล่าวว่า ในโลกปัจจุบันคนเราจะมีวิธีการได้ข้อมูลข่าวสารจาก 2 ช่องทาง ช่องทางแรก คือ การได้ประสบกับตัวเองโดยตรง (direct experience) เช่น เรารู้ว่าปะการังใต้ท้องทะเลสวยงามแค่ไหนก็เพราะเราได้ดำน้ำไปดูเอง และการได้ประสบการณ์ผ่านสื่อ (mediated experience) เช่น เราเคยเห็นยอดภูเขาหิมาลัยจากรายการโทรทัศน์ จากประสบการณ์ทั้งสองแบบนี้ ผู้คนในโลกปัจจุบันจะมีข้อมูลข่าวสารจากช่องทางของประสบการณ์ผ่านสื่อมากกว่าประสบการณ์โดยตรงอย่างเทียบไม่ได้ เพราะในชีวิตประจำวันของเราดำเนินไปอย่างจำกัด (เราอยู่บ้านเดิม ทำงานที่เดิม พบปะผู้คนหน้าเดิม) แต่ข่าวสารในสื่อมวลชนกลับมีขอบเขตอย่างกว้างขวางหลากหลาย ดังนั้น ภาพของโลกภายนอกจะเป็นไปได้อย่างไร ก็ขึ้นอยู่กับว่า ผู้ส่งสารของสื่อมวลชนจะปั้นแต่งอย่างไร ตัวอย่างเช่น หากเราดูรายการพาเที่ยวภูเขาหิมาลัยที่แสดงความงดงามของสถานที่ เราก็คงสร้างความเป็นจริงเกี่ยวกับภูเขาหิมาลัยแบบหนึ่ง เราดูรายการสารคดีสิ่งแวดล้อมที่ถ่ายแ่งมุมของภูเขาหิมาลัยกำลังเกิดปัญหาสิ่งแวดล้อม เราก็คงจะสร้างความเป็นจริงเกี่ยวกับภูเขาหิมาลัยอีกแบบหนึ่ง

สำหรับผู้ส่งสารที่เป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชาย ผู้วิจัยได้สนใจในประเด็นทั้ง 3 ประเด็นว่า ผู้หญิงทำการส่งข้อมูลข่าวสารให้กับผู้รับสารอย่างไร ในขณะที่ช่องทางการเผยแพร่ของนวนิยายชายรักชายส่วนใหญ่จะเป็นในอินเทอร์เน็ต ดังนั้นจึงมีการตอบโต้และทำความเข้าใจระหว่างนักเขียนกับนักอ่าน แต่ในส่วนสำคัญ ผู้วิจัยสนใจในประเด็นเรื่องการถือครองอำนาจในการสื่อสารที่จะยุติการสื่อสารของนักเขียน หรือก็คืออำนาจในการจบเรื่องนวนิยายว่าผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายมีการต่อรองกับนักอ่านอย่างไร

ในขณะที่ลาสเวลล์ (Lasswell) ได้แบ่งบทบาทหน้าที่ของการสื่อสารเอาไว้เป็น 4 หน้าที่หลัก ๆ คือ

1. ผู้ส่งสารในฐานะผู้ให้ข้อมูลข่าวสาร โดยมีหน้าที่ในการถ่ายทอดข้อมูลที่ตนเองมีอยู่ไปยังผู้รับสาร

2. ผู้ส่งสารในฐานะผู้ให้ความรู้ ซึ่งจะมีลักษณะคล้ายกับบทบาทแรก ทว่าข้อมูลที่ให้ ไม่ใช่เพียงข้อมูลข่าวสารเท่านั้น หากแต่เป็น “ความรู้”

3. ผู้ส่งสารในฐานะผู้โน้มน้าวใจ เป็นการแนะนำให้ช่วยกันกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่ง มักจะพบในการเขียนคำขวัญ แถลงการณ์ เพลงปลุกใจ บทความปลุกใจ หรือการพูดในโอกาสต่าง ๆ ใ้ประกาศ แผ่นปลิว โปสเตอร์ หรือเป็นการบอกกล่าว ทางวิทยุ โทรทัศน์ ผู้ส่งสารจะบอกจุดประสงค์ อย่างชัดเจนและชี้ให้เห็นประโยชน์รวมทั้งบอกวิธีปฏิบัติ โดยโน้มน้าวให้เกิดความภาคภูมิใจว่า ถ้าปฏิบัติตามคำเชิญชวนจะเป็นผู้ทำประโยชน์แก่ส่วนรวม เช่น การพูดปลุกใจให้ประชาชนรักชาติ จูงใจให้ประชาชนออกไปลงคะแนนเสียงเลือกตั้งสมาชิกผู้แทนราษฎร โน้มน้าวใจ ให้คนซื้อสินค้า โน้มน้าวใจให้ประชาชนช่วยกันรักษาสิ่งแวดล้อม เป็นต้น

4. ผู้ส่งสารในฐานะผู้ให้ความบันเทิง ผู้ส่งสารที่ทำหน้าที่ให้ความบันเทิงนั้น อาจจะมีทั้ง มือสมัครเล่นและแบบมืออาชีพ เช่นการเล่าเรื่องตลกในหมู่เพื่อน หรือบรรดาศิลปินนักร้องที่ให้ความบันเทิงกับคนหมู่มาก ซึ่งการสื่อสารประเภทนี้มักจะเน้นมิติด้านการสื่อสารด้านอารมณ์ ความรู้สึกมากกว่าจะเป็นเรื่องความเข้าใจหรือเหตุผล

ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในประเด็นเรื่องผู้ส่งสารเป็นสำคัญ ดังนั้น แนวคิดดังกล่าวจึงมีความสำคัญในการทำความเข้าใจผู้ส่งสาร หรือก็คือนักเขียนนวนิยายชายรักชาย โดยดูว่า นักเขียนผู้หญิงเหล่านี้มีการใส่รหัสไปยังผู้รับสารอย่างไร มีการนำเสนอข้อมูลทั้งทางตรงและได้รับจากสื่อ โดยมีการผสมผสานแล้วคัดกรองออกมาเป็นรูปแบบของตัวเองอย่างไร นอกจากนั้นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายนั้นจะมีลักษณะพิเศษที่ส่วนใหญ่มักจะมีการลงนวนิยายในเว็บไซต์หรือบอร์ดต่าง ๆ ส่งผลให้เกิดการแสดงความคิดเห็น ซึ่งทำให้ผู้ส่งสารสามารถเห็นความเข้าใจของผู้รับสาร และมีการปรับเปลี่ยนเนื้อหาเพื่อให้มีความเข้าใจตรงกัน อีกทั้งนวนิยายยังถือครองอำนาจในการสื่อสาร ซึ่งเป็นจุดที่ผู้วิจัยสนใจว่า กลยุทธ์การสื่อสารของผู้หญิงเหล่านี้เป็นอย่างไร

2.4 แนวคิดเรื่องศาสตร์การเล่าเรื่อง (Narratology)

จากการศึกษาเรื่องผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ การวิเคราะห์ตามรูปแบบของแนวคิดการเล่าเรื่อง จึงมีการใช้ทฤษฎีนี้เพื่อประกอบการอธิบายให้ชัดเจนขึ้น

แนวคิดเรื่องศาสตร์การเล่าเรื่องพบว่า จะเป็นทฤษฎีของเรื่องเล่าซึ่งนับเป็นเครื่องมือ ที่ช่วยในการทำความเข้าใจ และวิเคราะห์เรื่องเล่าหลากหลายประเภทที่บอกเล่าเรื่องราว รวมทั้งวรรณกรรมและนวนิยาย

อิราวตี ไตลังคะ (2546) ได้อธิบายถึงศาสตร์การเล่าเรื่องว่า แท้จริงแล้วคือ ทฤษฎีของเรื่องเล่า เป็นการศึกษาธรรมชาติ ลักษณะและหน้าที่ซึ่งเป็นลักษณะร่วมของเรื่องเล่าแบบต่าง ๆ การหาลักษณะร่วมถือเป็นแก่นของศาสตร์นี้ ซึ่งเชื่อว่า เรื่องเล่าประเภทเดียวกัน เช่น ประเภทพาฝัน ลึกลับ ผจญภัย เขย่าขวัญ ฯลฯ เป็นต้น ย่อมมีลักษณะร่วมกันที่อาจจะถือเป็น “กฎ” ของงานเขียนประเภทต่าง ๆ นั่นเอง ข้อที่พึงสังเกตอีกประการ คือ ศาสตร์นี้ไม่ได้ศึกษาเฉพาะวรรณคดีเท่านั้น แต่เป็นการศึกษา “เรื่องเล่า” ทุกชนิด โดยคำว่าเรื่องเล่า หมายถึง เหตุการณ์สมมติที่ร้อยเรียงเป็นเรื่องราว ซึ่งอาจจะสื่อได้ทั้งแง่ของตัวอักษร เสียงภาพ ดังนั้น คำว่าเรื่องเล่าจึงกินความไปถึงนิทานที่เล่าแบบมุขปาฐะ กวีนิพนธ์ บทกวี บทละคร ภาพเขียน ภาพยนตร์ การ์ตูน ตรายางที่สื่อเหล่านั้น แสดงเหตุการณ์ที่ร้อยเรียงเป็นเรื่องราว

สำหรับโครงสร้างการเล่าเรื่องสามารถแบ่งออกได้ 6 องค์ประกอบที่สำคัญ คือ โครงเรื่อง (Plot) แก่นเรื่อง (Theme) ความขัดแย้ง (Conflict) ตัวละคร (Character) ฉาก (Setting) และมุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view) ดังนี้

2.4.1 โครงเรื่อง (Plot) คือ เหตุการณ์ทั้งหมดในเรื่องที่ดำเนินตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบ โครงเรื่องเป็นองค์ประกอบที่สำคัญซึ่งโดยปกติจะมีการลำดับเหตุการณ์ในการเล่าเรื่องไว้ 5 ขั้นตอน ได้แก่

2.4.1.1 การเริ่มเรื่อง (Exposition) การเริ่มเรื่องเป็นการชักจูงความสนใจให้ติดตามเรื่องราว มีการแนะนำตัวละคร แนะนำฉากหรือสถานที่ อาจมีการเปิดประเด็นปัญหาหรือเผยปมขัดแย้งเพื่อให้เรื่องชวนติดตาม การเริ่มเรื่องไม่จำเป็นต้องเรียงตามลำดับเหตุการณ์ อาจเริ่มเรื่องจากตอนกลางเรื่อง หรือย้อนจากตอนท้ายเรื่องไปหาต้นเรื่องก็ได้

2.4.1.2 การพัฒนาเหตุการณ์ (Rising Action) คือ การที่เรื่องราวดำเนินไปอย่างต่อเนื่องและสมเหตุสมผล ปมปัญหาหรือข้อขัดแย้งเริ่มทวีความเข้มข้นขึ้นเรื่อย ๆ ตัวละครอาจมีความลำบากใจและสถานการณ์ก็อยู่ในช่วงยุ่งยาก

2.4.1.3 ภาวะวิกฤติ (Climax) จะเกิดขึ้นเมื่อเรื่องราวกำลังถึงจุดแตกหักและตัวละครอยู่ในสถานการณ์ที่ต้องตัดสินใจ

2.4.1.4 ภาวะคลี่คลาย (Falling Action) คือ สภาพหลังจากที่จุดวิกฤติได้ผ่านพ้นไปแล้ว เงื่อนงำและประเด็นปัญหาได้รับการเปิดเผยหรือข้อขัดแย้งได้รับการจัดออกไป

2.4.1.5 การยุติเรื่องราว (Ending) คือ การสิ้นสุดของเรื่องราวทั้งหมด การจบอาจหมายถึง ความสูญเสียอาจจบแบบมีความสุข หรือทิ้งท้ายไว้ให้ขบคิดก็ได้

2.4.2 ความขัดแย้ง (Conflict) คือ นอกเหนือจากการศึกษาโครงเรื่องโดยการแบ่งลำดับเหตุการณ์ และแบ่งภาวการณ์ตามท้องเรื่องแล้ว ความขัดแย้งก็เป็นอีกส่วนหนึ่งที่ได้รับการศึกษาอยู่เสมอ เพราะเมื่อทำการศึกษาความขัดแย้งก็จะทำให้เข้าใจเรื่องราวได้กระจ่างชัดยิ่งขึ้น

อีกทั้งโดยแท้จริงแล้วเรื่องเล่าคือ การสานเรื่องราวบนความขัดแย้ง โดย ปริญญา เกื้อหนุน (2537) ได้ให้ความเห็นไว้ว่า ความขัดแย้งเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของโครงเรื่องที่สร้างปมปัญหา การหาหนทางแก้ปัญหาความขัดแย้งของตัวละครคือ ความเป็นปรีภักซ์ต่อกัน หรือความไม่ลงรอย ในพฤติกรรม การกระทำ ความคิด ปรารถนา หรือความตั้งใจของตัวละครในเรื่อง ซึ่งความขัดแย้งสามารถแบ่งได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่

2.4.2.1 ความขัดแย้งระหว่างคนกับคน คือ การที่ตัวละครสองฝ่ายไม่ลงรอยกัน แต่ละฝ่ายต่อต้านกัน หรือพยายามทำลายล้างกัน เช่น การรบของฝ่ายทหารทั้งสองฝ่าย หรือ ความขัดแย้งระหว่างสองตระกูล

2.4.2.2 ความขัดแย้งภายในจิตใจหรือความขัดแย้งภายใน คือ ตัวละครจะมีความสับสน หรือยุ่งยากลำบากใจในการตัดสินใจเพื่อกระทำอย่างที่ได้คิดไว้ เช่น ความขัดแย้งกับความรับผิดชอบ หรือความขัดแย้งกับกฎเกณฑ์ทางสังคม

2.4.2.3 ความขัดแย้งกับพลังภายนอก เช่น ความขัดแย้งกับสภาพแวดล้อมหรือธรรมชาติอันโหดร้าย ความสำคัญของความขัดแย้งที่มีต่อโครงเรื่องคือ มันเป็นสิ่งที่ทำให้เรื่องราวดำเนินไปอย่างมีทิศทาง หากเรื่องใดมีความขัดแย้งที่สมเหตุสมผล มีที่มาที่ไปแน่นอน เรื่องราวนั้นก็ดำเนินไปอย่างน่าเชื่อถือ

2.4.3 ตัวละคร (Character) คือ บุคคลที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับเรื่องราวในเรื่องเล่า นอกจากนี้ยังหมายถึง บุคลิกลักษณะของตัวละคร ไม่ว่าจะป็นรูปร่าง หน้าตา หรืออุปนิสัยใจคอของตัวละครด้วย (ลอเรนซ์ เพอร์รี (Laurence Perrine) อังใน รันดนา จักกะพาก และ จิรยุทธ์ สินธุพันธ์, 2545)

2.4.4 แก่นความคิด (Theme) คือ ความคิดหลักในการดำเนินเรื่องซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเล่าเรื่อง เพื่อให้มีความเข้าใจถึงแนวคิดหลักของผู้เล่า ซึ่งลักษณะที่ปรากฏในเรื่องอาจเป็นแก่นเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับศีลธรรม เรื่องเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ เรื่องอำนาจ เป็นต้น ซึ่งแก่นเรื่องจะมีความแตกต่างกันไปตามโครงสร้างที่ต้องการนำเสนอ

2.4.5. ฉาก (Setting) ฉากเป็นองค์ประกอบหนึ่งในเรื่องเล่าทุกประเภท เนื่องจากการเล่าเรื่อง คือ การถ่ายทอดเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องกัน และเพราะเหตุการณ์ต่าง ๆ จะเกิดขึ้นโดยปราศจากสถานที่ไม่ได้ ดังนั้น ฉากจึงมีความสำคัญ เพราะทำให้มีสถานที่รองรับเหตุการณ์ต่าง ๆ ของเรื่อง นอกจากนี้ฉากยังมีความสำคัญในแง่ที่สามารถบ่งบอกความหมายบางอย่างของเรื่องว่ามีอิทธิพลต่อความคิด หรือการกระทำของตัวละครได้อีกด้วย ประเภทของฉากในเรื่องเล่าไว้ 5 ประเภท ดังนี้

2.4.5.1 ฉากที่เป็นธรรมชาติ ได้แก่ สภาพแวดล้อมธรรมชาติที่แวดล้อมตัวละคร เช่น ป่าไม้ ทุ่งหญ้า ลำธาร หรือ บรรยากาศค่าเช้าในแต่ละวัน

2.4.5.2 ฉากที่เป็นสิ่งประดิษฐ์ ได้แก่ ตึกอารามบ้านช่อง เครื่องใช้ในครัว หรือ สิ่งประดิษฐ์ที่มนุษย์ไว้วางใจอย่างต่าง ๆ

2.4.5.3 ฉากที่เป็นช่วงเวลา ได้แก่ ยุคสมัย หรือช่วงเวลาที่เกิดเหตุการณ์ ตามท้องเรื่อง

2.4.5.4 ฉากที่เป็นการดำเนินชีวิตของตัวละคร หมายถึง สภาพแบบแผนหรือ กิจวัตรประจำวันของตัวละครของชุมชน

2.4.5.5 ฉากที่เป็นสภาพแวดล้อมเชิงนามธรรม คือ สภาพแวดล้อมที่จับต้อง ไม่ได้ แต่มีลักษณะเป็นความเชื่อ หรือความคิดของคน เช่น ค่านิยม ธรรมเนียม ประเพณี เป็นต้น

2.4.6 มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view) คือ การมองเหตุการณ์ การเข้าใจ พฤติกรรมของตัวละครตัวใดตัวหนึ่ง หรือหมายถึง การที่ผู้เล่ามองเหตุการณ์จากวงในใกล้ชิด หรือ จากวงนอกในระยะห่าง ๆ ซึ่งแต่ละจุดยืนมีความน่าเชื่อถือแตกต่างกัน จุดยืนในการเล่าเรื่อง มีความสำคัญต่อการเล่าเรื่องอย่างยิ่ง เพราะจุดยืนจะมีผลต่อความรู้สึกของผู้เสพ และมีผลต่อการ ชักจูงอารมณ์ของผู้เสพเรื่องเล่า

2.4.6.1 การเล่าเรื่องจากจุดยืนบุคคลที่หนึ่ง (The first-Person Narrator) คือ การที่ตัวละครตัวเองของเรื่องเป็นผู้เล่าเรื่องเองข้อสังเกตในการเล่าเรื่องนี้คือ ตัวละครหลักเป็นผู้เล่าเอง ทำให้ใกล้ชิดกับเหตุการณ์ แต่มีข้อเสียตรงเป็นการเล่าเรื่องที่อาจมีอคติปะปนอยู่ด้วยการเล่าเรื่อง ในจุดยืนบุคคลที่หนึ่ง

2.4.6.2 การเล่าเรื่องจากบุคคลที่สาม (The Third-Person Narrator) คือ การที่ ผู้เล่าตัวละครตัวอื่น ที่ตัวเองพบเห็นหรือเกี่ยวข้องกับจุดเน้นของเรื่องทั้งหมด ไม่ได้อยู่ที่ตัวผู้เล่า

2.4.6.3 การเล่าเรื่องจากจุดยืนที่เป็นกลาง (The Objective Narrator) เป็นจุดที่ ผู้สร้างพยายามทำให้เกิดความเป็นกลาง ปราศจากอคติในการนำเสนอ เป็นการเล่าเรื่องที่ไม่สามารถ เข้าถึงอารมณ์ตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง ซึ่งเป็นการเล่าเรื่องจากวงนอก เป็นการสังเกตหรือรายงาน เหตุการณ์ให้ตัดสินเอง เช่น แนวสารคดี

2.4.6.4 การเล่าเรื่องแบบรู้รอบด้าน (The Omniscient Narrator) คือ การเล่าเรื่อง ที่ไม่มีข้อจำกัด สามารถหยั่งจิตใจของตัวละครทุกตัว สามารถย้ายเหตุการณ์สถานที่และข้ามพ้น ข้อจำกัดด้านเวลา สามารถย้อนอดีตก้าวไปในอนาคตและสามารถสำรวจความคิดฝันของตัวละครได้ อย่างไร้ขอบเขต

ดังนั้น จากแนวคิดศาสตร์การเล่าเรื่อง เครื่องมือที่จะนำไปสู่การวิเคราะห์เพื่อเข้าใจ นวนิยายนั้น สามารถวิเคราะห์ได้ตามองค์ประกอบที่เป็นลักษณะร่วมของเรื่องเล่า โดยประกอบด้วย โครงเรื่อง (Plot) แก่นเรื่อง (Theme) ความขัดแย้ง (Conflict) ตัวละคร (Character) ฉาก (Setting) และมุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view)

ผู้วิจัยจึงใช้แนวคิดดังกล่าวมาเป็นกรอบการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) เพื่อตรวจสอบการเล่าเรื่องของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายว่า มีการสร้างขึ้นในรูปแบบใด และมีการใช้ทุนที่สั่งสมมาเพื่อสร้างสรรค์นวนิยายชายรักชายตามองค์ประกอบดังกล่าวอย่างไร

2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ “ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย” ทำให้ผู้วิจัยได้รู้แนวคิด และทฤษฎีที่ใช้สนับสนุนในงานวิจัย ซึ่งงานวิจัยดังกล่าวได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วนคือ

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสั่งสมทุนตามแนวคิดของบูร์ดิเยอ

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเป็นชายรักชาย

2.5.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสั่งสมทุนตามแนวคิดของปีแอร์ บูร์ดิเยอ

งานวิจัยเรื่อง “การเมืองในการถ่ายภาพท่องเที่ยว : การครอบงำและการต่อรองทางวัฒนธรรม” (2553) ของ ต่อสิต กลีบบัว มุ่งศึกษาวิเคราะห์ความโน้มเอียงทางอุปนิสัย (habitus) รสนิยมด้านการถ่ายภาพท่องเที่ยวและการบริโภคภาพถ่ายท่องเที่ยวของกลุ่มคนในแวดวงของนักถ่ายภาพท่องเที่ยว โดยใช้แนวคิดหลักที่สำคัญ คือ แนวคิดเรื่องทุนทางวัฒนธรรม (cultural capital) ของปีแอร์ บูร์ดิเยอ ผลการศึกษาพบว่า อำนาจของการปะทะกันระหว่างคนทั้ง 4 กลุ่มในวงจรรแห่งการผลิตความหมายในภาพถ่ายท่องเที่ยวมีไม่เท่าเทียมกัน ในขณะที่ช่างภาพเชิงสุนทรีย์และช่างภาพอาชีพมีอำนาจเข้าไปช่วงชิงในทุกกระบวนการผลิตความหมาย แต่นักท่องเที่ยวกับคนในพื้นที่ไม่สามารถเข้าไปช่วงชิงความชอบธรรมในการผลิตความหมายได้

งานวิจัยเรื่อง “การเรียนเปียโน: พื้นที่แห่งการสื่อสารเพื่อการสั่งสมและขยายทุนของชนชั้นกลางไทย” (2556) ของ เพชรลดา วุฒิปาณิชย์กุล มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงความสัมพันธ์ของการสื่อสารกับกระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมความรู้ ความสามารถทางการเล่นเปียโน และการสื่อสารกับการขยายทุนดังกล่าวไปสู่ทุนมิติอื่น ๆ ผ่านแวดวงการเรียนเปียโน โดยศึกษาจากนักเรียนเปียโนที่มีอายุระหว่าง 3-5 ปี และ 6-11 ปี พ่อแม่/ผู้ปกครอง และครูสอนเปียโน โดยใช้แนวคิดสำคัญเรื่องทุนทางวัฒนธรรม (cultural capital) ของปีแอร์ บูร์ดิเยอ ซึ่งผลการศึกษาพบว่าการหล่อหลอมทุนความรู้และความสามารถให้แก่เด็กตั้งแต่ปฐมวัยกลายเป็นธรรมชาติที่สองของเด็ก จนเหมือนว่า รสนิยมด้านสุนทรีย์เป็นเรื่องที่ติดตัวเด็กมาแต่เกิด นอกจากนั้นการหล่อหลอมเหล่านั้นก็เป็นการปลูกฝังเข้าไปในตัวของเด็กจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย ซึ่งการปลูกฝังนี้เองที่เป็นกระบวนการรักษา สืบทอด และผลิตซ้ำเพื่อให้เด็กเหล่านี้เป็นชนชั้นกลางรุ่นต่อไป

นอกจากนั้น ยังแสดงให้เห็นถึงการแข่งขันระหว่างกลุ่มคนในชนชั้นเดียวกันที่สร้างความเหนือกว่าคนอื่น ผ่านการเรียนเปียโน

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงเป็นตัวอย่างการศึกษาถึงกระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมด้านความรู้ และความสามารถ ตลอดจนการนำไปสู่การขยายทุนไปสู่มิติด้านอื่น ๆ ซึ่งเป็นแนวทางในการศึกษาถึงกระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรม ตลอดจนการขยายทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย

งานวิจัยเรื่อง “การสื่อสารกับการสร้างเรือนร่างบุรุษเพศในยุคสังคมนิยมบริโภค : ศึกษากรณีนายแบบ นักแสดงชาย และนักร้องชาย” (2552) ของ อธิทิเทพ หลินวรัตน์ เป็นงานวิจัยที่มีวัตถุประสงค์ของการศึกษาถึงการสื่อสารกับการสร้างเรือนร่างบุรุษเพศในยุคสังคมนิยมบริโภคของนายแบบ/นักแสดงชาย และเพื่อศึกษาการสื่อสารกับการสร้างเรือนร่างในยุคสังคมนิยมบริโภคของนักร้องชาย โดยอาศัยแนวคิดสังคมนิยมแห่งวัฒนธรรมของบูร์ดิเยอ แนวคิดเรื่องการสื่อสารร่างกาย และแนวคิดเรื่องความเป็นชาย พบว่า ก่อนเข้าสู่อุตสาหกรรมบันเทิงมีการสร้างร่างกายอยู่แล้ว หลังจากเข้าสู่อุตสาหกรรมบันเทิงก็จะมีกรสร้างร่างกายแบบเป็นระบบ ซึ่งการสร้างร่างกายนี้จะถูกกำกับจากแวดวงอุตสาหกรรมใหญ่ ซึ่งเป็น field ใหญ่ และมีแวดวงเล็ก ๆ (sub-field) อยู่ภายใน

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้จึงเป็นตัวอย่างสำหรับการศึกษาการเข้าสู่แวดวง รวมทั้งแวดวงยังเป็นส่วนที่กำหนดการกระทำ นอกเหนือไปจากนั้นยังมีการใช้แนวคิดเรื่องทุนของบูร์ดิเยอ ซึ่งเป็นแนวทางในการศึกษาผู้หญิงเขียนนวนิยายชายรักชาย

งานวิจัยเรื่อง “การสื่อสารเพื่อต่อรองและต่อสู้ทางความหมายของผู้หญิงร้องเพลงกลางคืน” (2552) ของ อุมารณ หนูเขียว มีวัตถุประสงค์ที่ศึกษาเพื่อให้เข้าใจถึงบริบทของผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนและกระบวนการกลายเป็นผู้หญิงร้องเพลงกลางคืน เพื่อให้เข้าใจนิยามความหมายของผู้หญิงร้องเพลงกลางคืนที่มีต่อตนเองและความหมายจากบุคคลอื่น คือ บุคคลที่อยู่ในพื้นที่ในบ้าน และบุคคลที่อยู่นอกพื้นที่บ้าน เพื่อให้เข้าใจกระบวนการต่อสู้ทางการสื่อสารของผู้หญิงร้องเพลงกลางคืน และได้ใช้แนวคิดเรื่องสตรีนิยม แนวยุคหลังสมัยใหม่ แนวคิดเรื่องการทำงานและประกอบอาชีพ แนวคิดเรื่องผู้ส่งสาร และแนวคิดทุนทั้ง 4 ของปีแอร์ บูร์ดิเยอ

งานวิจัยนี้จึงเป็นรากฐานสำคัญในการวิจัยทั้งในประเด็นเรื่องผู้หญิงเป็นผู้ส่งสารและการทำความเข้าใจแนวคิดเรื่องสังคมนิยมแห่งวัฒนธรรมของบูร์ดิเยอ ในการสั่งสมทุนว่า ผู้หญิงมีการสั่งสมทุน และนำมาใช้ในการต่อรองการสื่อสารอย่างไร ซึ่งผู้วิจัยได้นำมาเป็นตัวอย่างในการศึกษาผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย

2.5.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความเป็นชายรักชาย

งานวิจัยเรื่อง “เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ : กรณีศึกษากลุ่ม “บลูสกายโซไซตี้” ใน www.pantip.com” (2551) ของ พงมาน มุลทรัพย์ มีวัตถุประสงค์เพื่อนำเสนอมุมมองของเกย์ที่ต้องการแสดงความคิดเห็น ทศนคติ คลายความกดดันจากการที่ถูกสังคมกำหนด และตอบโต้ว่าทศนกรรมกระแสหลักที่ว่า เพศมีการแบ่งออกเป็นเพศหญิงหรือเพศชายเท่านั้น ทว่า ในความเป็นจริงแล้วยังมีเพศอื่นที่ต้องการที่ยืนในสังคม จนได้มีการสร้างพื้นที่ของตนเองในโลกของอินเทอร์เน็ต เช่นเดียวกับเกย์กลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ที่ได้สร้างพื้นที่ขึ้นมาในเว็บบอร์ด เพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ตลอดจนทศนคติว่าเกย์ไม่ได้เป็นกลุ่มคนที่น่ารังเกียจ ไม่ได้มีแค่เรื่องความสัมพันธ์ทางเพศเป็นสำคัญ หากแต่เป็นคนธรรมดาทั่วไปที่ต้องการให้สังคมเข้าใจ และมองว่าเป็นคนที่ต้องการความรักเช่นเดียวกัน

จากองค์ประกอบดังกล่าว งานวิจัยนี้มีความสมเหตุสมผลตั้งแต่ประเด็นเรื่องที่มาและความสำคัญว่า ทำไมต้องมีการศึกษากลุ่มคนที่กล่าวได้ว่าเป็นกลุ่มคนชายขอบ ก็เพราะกลุ่มคนเหล่านี้ต้องการพื้นที่ในการแสดงจุดยืนของตน หากแต่สังคมกลับมองข้ามและไม่เห็นความสำคัญ ตลอดจนปิดกั้นหรือสร้างทำเป็นมองไม่เห็นว่ามีตัวตนอยู่ในสังคม จนต้องหาพื้นที่ในการแสดงออกอย่างการรวมกลุ่มกันในอินเทอร์เน็ต เพื่อเป็นการยึดเหนี่ยวกันเอาไว้ รวมทั้งต้องการแสดงอัตลักษณ์ความเป็นกลุ่มของตนออกมา ไม่ว่าจะผ่านเรื่องเล่าหรือเรื่องแต่งเพื่อความบันเทิง เหล่านี้ก็เพราะต้องการปรับเปลี่ยนทศนคติต่อเกย์

งานวิจัยฉบับนี้ถือเป็นรากฐานที่มีความสำคัญต่องานวิจัยที่กำลังจะศึกษา โดยเฉพาะประเด็นเรื่องเล่าที่แต่งเพื่อความบันเทิง อีกทั้งข้อมูลที่ได้กล่าวว่า กลุ่มบลูสกาย โซไซตี้ทั้งที่เป็นกลุ่มเกย์ เหตุใด สมาชิกส่วนใหญ่จึงมักเป็นผู้หญิง อีกทั้งยังได้กล่าวถึงความแตกต่างระหว่างเรื่องแต่งของเกย์กับเรื่องแต่งของผู้หญิงที่นำเสนอเรื่องราวของชายรักชายเอาไว้ว่า เรื่องราวของผู้หญิงมักจะนำเสนอในมุมมองของฉากรัก หากแต่เกย์จริง ๆ กลับนำเสนอในมุมมองความรู้สึกมากกว่า เหล่านี้ถือเป็นงานวิจัยที่สำคัญสำหรับผู้วิจารณ์สำหรับทำการศึกษาในประเด็นเรื่องผู้หญิงที่เป็นผู้แต่งวรรณกรรมประเภทชายรักชาย เพราะข้อมูลส่วนหนึ่งที่ผู้หญิงเหล่านี้นำมา ก็อาจจะมาจากเรื่องเล่าผ่านมุมมองของเกย์นั่นเอง

งานวิจัยเรื่อง “การศึกษาวิถีชีวิตของเกย์” (2549) ของกฤตฉัตร เฟิงชัย งานวิจัยชิ้นนี้ต้องการศึกษาชีวิตของเกย์ผ่านการเล่าเรื่อง ประสบการณ์ชีวิต และความสัมพันธ์กับบุคคลโดยรอบ ผลการศึกษาวิจัยพบว่า เกย์มีรูปแบบการใช้ชีวิตของตนเอง แต่เพื่อให้ได้รับการยอมรับของสังคม เกย์จึงต้องมีการปรับตัวเพื่อเข้าหา หรือมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ๆ และในการวิจัยชิ้นนี้ได้แสดงให้เห็นการถูกตีกรอบของเกย์ในสังคมไทย จากวิทยานิพนธ์นี้ทำให้ผู้เขียนเห็นถึงความต้องการเป็นที่ยอมรับของเกย์ในสังคมไทย

งานวิจัยฉบับนี้ทำให้เห็นมุมมองและวิถีชีวิตของกลุ่มคนชายรักชาย ซึ่งสามารถนำมาเปรียบเทียบให้เห็นว่า ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายได้มองเกย์ในรูปแบบของความเป็นจริงในระดับใด

งานวิจัยเรื่อง “วิเคราะห์วรรณกรรมของกะเทย” (2547) ของ ชิดชไม ผ่องศรีสุข มีวัตถุประสงค์ของการศึกษาให้เห็นถึงองค์ประกอบของวรรณกรรม การเล่าเรื่อง กลวิธีการแต่ง รวมทั้งศึกษาภาพสะท้อนของสังคมไทยที่มีต่อเพศที่สาม ผลการศึกษาด้านภาพสะท้อนชีวิตของกะเทยในสังคมไทยพบว่า การเป็นกะเทยเริ่มต้นจากการค้นพบตัวเอง โดยอาศัยทฤษฎีเกี่ยวกับพฤติกรรมเรื่องเพศ เช่น การค้นพบตัวเองตั้งแต่เด็ก หรือมีเหตุการณ์ให้เกิดการเปลี่ยนแปลง เป็นต้น รวมทั้งศึกษาการใช้ชีวิตของกะเทยในสังคม และการต้องการได้รับการยอมรับของสังคมรอบข้าง

จากงานวิจัยนี้ศึกษาภาพสะท้อนของงานวรรณกรรมประเภทเพศที่สามซึ่งมีการนำทฤษฎีเรื่องเพศมาประกอบการวิจัย เป็นแนวทางของผู้วิจัยในการมองงานที่มีตัวละครเป็นเพศที่สาม และยังเห็นความนึกคิดนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเป็นเพศที่สาม

งานวิจัยเรื่อง “การนำเสนอภาพกลุ่มชายรักชายในภาพยนตร์ไทยปีพ.ศ. 2550” (2552) ของปาณิสรา มงคลวาที เป็นงานวิจัยที่ต้องการสะท้อนให้เห็นภาพของชายรักชายที่ปรากฏในภาพยนตร์ โดยวิเคราะห์เนื้อหาภาพยนตร์เป็นหลัก และมีการสัมภาษณ์เป็นการประกอบเนื้อหาให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น ซึ่งพบว่า ภาพยนตร์ชายรักชายของไทยยังมีการนำเสนอในมุมมองที่ค่อนข้างแคบด้วยปัจจัยหลาย ๆ อย่าง เช่น ผลกำไร เป็นที่รู้กันว่า ภาพยนตร์เหล่านี้เป็นภาพยนตร์เฉพาะกลุ่ม การนำเสนอจึงมีเพียงแค่นี้ก็ต้าน และสะท้อนเพียงบางแง่มุมของกลุ่มชายรักชายเท่านั้น

งานวิจัยฉบับนี้มีประโยชน์สำหรับงานวิจัยที่กำลังจะศึกษา ทั้งในแง่มุมมองของประเด็นการเป็นเรื่องชายรักชาย และการนำเสนอภาพชายรักชาย แม้จะเป็นผ่านสื่อของภาพยนตร์ ขณะที่งานวิจัยที่ศึกษาเป็นสื่อของนวนิยาย ทว่าสื่อทั้งสองแขนงก็มีบางส่วนที่ทับซ้อนกัน คือมีอำนาจในการสะท้อนภาพความเป็นจริงของสังคม อีกทั้งในเรื่องของการสัมภาษณ์ผู้กำกับหรือผู้สร้างยังเป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ผู้เขียนนวนิยายแนวชายรักชายได้อีกด้วย

งานวิจัยเรื่อง “การยืนยันเพศที่สาม: การศึกษาแบบอัตชีวประวัติ” (2551) ของ พรวิจิษฐ์ สุขารมณ มีวัตถุประสงค์ของการศึกษาเรื่องของเพศที่สามที่ถูกการกีดกันจากสังคมแบบแนบเนียน โดยให้เพศที่สามอยู่ในอาชีพที่ไม่มีความมั่นคงในชีวิต เช่น ช่างแต่งหน้า นักแสดง เป็นต้น ในขณะที่ในงานที่มั่นคง ทั้งงานภาครัฐ งานเอกชนไม่นิยมรับเพศที่สามเข้าทำงาน หรือแม้จะรับเข้าทำงานก็มักจะมีเงื่อนไขบางอย่างที่กำหนดกรอบของเพศที่สามเอาไว้ เช่น การห้ามไว้ผมยาว แต่งกายในเครื่องแบบชาย เป็นต้น ซึ่งเป็นการดันให้เพศที่สามทำงานในสายที่สังคมกำหนดเอาไว้

จากงานวิจัยดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยได้มองเห็นภาพลักษณ์ของเพศที่สามในสังคมไทยที่มีการกำหนดกรอบให้มีการแสดงออกที่จำกัด ซึ่งแสดงให้เห็นว่า การยอมรับเพศที่สามของสังคมไทยยังมีการกีดกันบางอย่าง ซึ่งแสดงออกให้เห็นในการต่อสู้ทางนวนิยายชายรักชายที่แสดงออกได้โดยไม่ต้องคำนึงถึงสังคม

งานวิจัยเรื่อง “ภาพแทนของชายรักร่วมเพศในวรรณกรรมไทย พ.ศ. ๒๕๔๔-๒๕๔๘” (2550) ของ วิทยา พุ่มอี่ยม เป็นการศึกษาภาพแทนตัวของชายรักร่วมเพศที่ปรากฏในวรรณคดีไทย พ.ศ. 2544-2548 และศึกษาทัศนคติของชายรักร่วมเพศที่มีต่อตนเอง สังคมชายรักร่วมเพศ และสังคมไทย ที่แสดงให้เห็นถึงการเปลี่ยนแปลงจากการมองว่า พฤติกรรมชายรักชายเป็นเรื่องผิดปกติให้เป็นการยอมรับของคนในสังคม โดยแสดงให้เห็นผ่านงานเขียนในช่วง พ.ศ. 2544-2548 และแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมรักเพศเดียวกันไม่ใช่เพียงเป็นพฤติกรรมการผิดปกติทางจิต แต่เป็นเรื่องของชีววิทยาและสิ่งแวดล้อม โดยมีการตอบโต้ผ่านงานเขียนในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้คนต่างเพศยอมรับและเข้าใจกลุ่มของตนมากขึ้น

จากงานวิจัยนี้ทำให้ผู้วิจัยมองเห็นถึงการเปลี่ยนของกลุ่มชายรักเพศเดียวกันที่มีในช่วงพ.ศ.ดังกล่าว ว่ามีลักษณะที่เปิดเผยมากขึ้น และต้องการพื้นที่ทางสังคม รวมไปถึงการมองเห็นการยอมรับของสังคมที่มีต่อคนกลุ่มนี้มากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานของผู้วิจัยที่มองว่า ผู้หญิงได้สร้างนวนิยายที่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง “ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย” ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ 3 ประการ ได้แก่

1. เพื่อศึกษาผู้หญิงกับการเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย
2. เพื่อศึกษาการสั่งสมทุนและการขยายทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย
3. เพื่อศึกษาความแตกต่างของการสั่งสมทุนระหว่างผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย

มือสมัครเล่นกับผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพ

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์การสั่งสมทุนของผู้หญิงเพื่อใช้ในการเขียนนวนิยายชายรักชาย และการเข้าสู่แวดวงงานนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชาย โดยศึกษาวิเคราะห์ผ่านผู้หญิง ซึ่งเป็นผู้สร้างงานนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพและมือสมัครเล่น รวมทั้งศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาของงานนวนิยายชายรักชาย จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ อธิบาย และตีความ โดยใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) และการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) มาประกอบ ซึ่งมีระเบียบการวิจัย ดังนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างจากแหล่งข้อมูล 2 ประเภท คือ ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ และข้อมูลจากงานนวนิยายชายรักชาย

ในการคัดเลือกประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการสัมภาษณ์ที่ได้จากผู้หญิงที่เขียนงานนวนิยายชายรักชาย โดยแบ่งออกเป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น และผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้เกณฑ์ในการคัดเลือกดังนี้

3.1.1 ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น ต้องมีลักษณะตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

- มีผลงานการเขียนนวนิยายชายรักชายไม่ต่ำกว่า 2 เรื่อง
- มีผลงานการเขียนที่ยังลงผลงานในเว็บไซต์นิยายอย่างต่อเนื่อง
- ไม่มีรายได้จากการเขียนนวนิยายชายรักชาย หรือได้รับน้อยมากจนไม่มีผลต่อการดำเนินชีวิต

จากเกณฑ์ดังกล่าว ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 5 คน ดังต่อไปนี้

- ซอฟท์ครีม
- minnitmint
- Funtom
- Nobelle
- SaRangKiBum

3.1.2 ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ

กลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ ต้องมีลักษณะตามเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

- มีผลงานการเขียนนวนิยายชายรักชายไม่ต่ำกว่า 2 เรื่อง
- มีผลงานการเขียนที่ยังลงผลงานในเว็บไซต์นิยายอย่างต่อเนื่อง
- มีผลงานตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ หรือจัดพิมพ์ด้วยตนเองไม่ต่ำกว่าสองเรื่อง
- มีรายได้จากการเขียนนวนิยายชายรักชายที่เป็นส่วนสำคัญในการดำเนินชีวิต

จากเกณฑ์ดังกล่าว ทำให้ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 คน ดังต่อไปนี้

- Nigiri-Sushi
- Yoruma
- Love one
- ละอองฝน
- หนูแดง

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น และมีอาชีพข้างต้น เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย การสั่งสมทุนความรู้และความสามารถ ตลอดจนการขยายทุนไปสู่มิติอื่น ๆ ประกอบกับการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis)

3.2 การเก็บรวบรวมข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยอาศัยระเบียบวิธีการเชิงคุณภาพ ในการเข้าถึงข้อมูล โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลออกเป็นสองส่วน ดังนี้

3.2.1 ข้อมูลประเภทบุคคล แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่

- ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น
- ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ

ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลด้วยวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) ด้วยการสนทนาแบบไม่เป็นทางการ เพื่อให้เห็นกระบวนการสั่งสมทุนความรู้ความสามารถทางวัฒนธรรม และการขยายทุนไปสู่มิติด้านอื่น ๆ โดยมีประเด็นคำถามในการสัมภาษณ์แบบออกเป็น 3 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

- แนวคำถามเรื่องข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง เช่น อายุ การศึกษา อาชีพ พื้นฐานครอบครัว เป็นต้น
  - แนวคำถามเรื่องทัศนคติของตนเองและครอบครัวที่มีต่อกลุ่มชายรักชาย ตลอดจนมุมมองที่มีต่อความรักของชายรักชาย
    - ทุนวัฒนธรรมการอ่านมีลักษณะอย่างไร
    - ครอบครัวมีการผลักดันด้านการอ่านและการเขียนอย่างไร
    - รู้สึกอย่างไรกับผลงานนวนิยายชายรักชาย ไม่เพียงแต่ตัวนวนิยายเท่านั้น
- แต่รวมถึงสื่อต่าง ๆ

ส่วนที่ 2 กระบวนการสั่งสมทุนของกลุ่มตัวอย่างช่วงก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

- กระบวนการหล่อหลอมทุนทางวัฒนธรรมของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย ทั้งจากการอ่าน การดู การฟัง
- กระบวนการเข้าสู่การเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชาย
- ปัจจัยที่ทำให้เริ่มต้นการเขียนนวนิยายชายรักชาย
- แรงจูงใจที่ทำให้สนใจเขียนนวนิยายชายรัก
- ช่องทางในการนำเสนอผลงานนวนิยายชายรักชายสู่คนอ่าน

ส่วนที่ 3 กระบวนการแปลงทุน และขยายทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ทุนมิติด้านอื่น ๆ

- การขยายทุนทางวัฒนธรรมสู่ทุนทางสัญลักษณ์
- การขยายทุนทางสัญลักษณ์สู่ทุนทางเศรษฐกิจ
- การขยายทุนทางเศรษฐกิจสู่ทุนทางสังคม
- การขยายทุนทางสังคมและสั่งสมทุนด้านอื่น ๆ หมุนเวียนต่อไป

3.2.2 ข้อมูลประเภทเอกสาร

ผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์เนื้อหาประกอบการสัมภาษณ์ ซึ่งเอกสารในที่นี้อยู่ในรูปแบบของนวนิยายชายรักชายที่กลุ่มตัวอย่างได้เขียนขึ้น เพื่อให้เห็นองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ของนวนิยายทั้ง 6 ประการ ที่จะแสดงให้เห็นถึงการแปลงทุนทางวัฒนธรรมมาสู่ผลงานที่เป็นรูปแบบของนวนิยายชายรักชายว่าจะมีกระบวนการแปลงทุนอย่างไร

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้เทคนิควิธีในการเข้าถึงข้อมูลด้วยการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) และการสนทนาแบบไม่เป็นทางการ (Informal Conversation) เครื่องมือหลักที่ใช้ในการวิจัยจึง ได้แก่

- 3.3.1 ตัวผู้วิจัย ซึ่งเป็นผู้สังเกตการณ์และสัมภาษณ์
- 3.3.2 เครื่องบันทึกเสียงสำหรับการบันทึกการสัมภาษณ์
- 3.3.3 ปากกาและสมุดบันทึกสำหรับจดบันทึก
- 3.3.4 กล้องบันทึกภาพ

3.4 วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างเกณฑ์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ทั้งแหล่งข้อมูลที่เป็นประเภทบุคคล แหล่งข้อมูลเอกสาร และแหล่งข้อมูลประเภทสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ที่เกี่ยวข้องกับผู้หญิงกับการสร้างงานนวนิยายชายรักชาย โดยผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลตามแนวคิดและทฤษฎี ดังต่อไปนี้

เกณฑ์การวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้แบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 ส่วน

3.4.1 ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายของผู้หญิงที่เป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น และมีอาชีพ ซึ่งประกอบด้วย

- พื้นฐานทางครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา และการสนับสนุนด้านการอ่านของครอบครัว

- ทักษะของกลุ่มตัวอย่างและครอบครัวที่มีต่อชายรักชายและรูปแบบความรักของชายรักชาย

- กระบวนการสั่งสมทุนด้านการอ่านของกลุ่มตัวอย่างก่อนที่ก้าวเข้าสู่แวดวงนักเขียนนวนิยายชายรักชาย

- สถาบันที่ช่วยเหลือหลอมให้เกิด Habitus ทั้งด้านการอ่านและการเขียนของกลุ่มตัวอย่าง

3.4.2 การสั่งสมทุนของกลุ่มตัวอย่างช่วงก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

- กระบวนการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถในการเขียนนวนิยายชายรักชาย
- กระบวนการเข้าสู่การเป็นนักเขียน
- กระบวนการสร้างงานเขียน

3.4.3 กระบวนการแปลงทุนและขยายทุนทางวัฒนธรรม

- กระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมไปสู่งานเขียน
- กระบวนการขยายทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ทุนในมิติด้านอื่น ๆ ได้แก่ ทุนทางสัญลักษณ์ ทุนทางเศรษฐกิจ และทุนทางสังคม
- กระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมที่เป็นไปอย่างไม่หยุดนิ่งของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นและแบบมืออาชีพ

3.5 การนำเสนอข้อมูล

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำเสนอข้อมูลแบบพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Analytical Descriptive) โดยวิเคราะห์ผ่านแนวคิดและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการศึกษาครั้งนี้ คือ แนวคิดเกี่ยวกับชายรักชาย แนวคิดเรื่องคำสั่งสมทุน แนวคิดเรื่องแวดวง และแนวคิดเรื่องศาสตร์การเล่าเรื่อง โดยวิเคราะห์จากเกณฑ์การเข้าสู่การนวนิยายชายรักชาย ปัจจัยด้านทุนที่มีผลต่อการสร้างนวนิยายชายรักชาย และการวิเคราะห์ว่าผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายได้เข้าไปอยู่ในแวดวงใดบ้าง โดยมีการนำเสนอแบ่งออกเป็นลำดับ ดังนี้

- บทที่ 4 ผลการศึกษาและวิเคราะห์ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น
- บทที่ 5 ผลการศึกษาและวิเคราะห์ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ
- บทที่ 6 สรุป อภิปราย และข้อเสนอแนะ

บทที่ 4

การสื่อสารกับกระบวนการสร้างสรรค์ การแปลงทุน และการขยายทุน ของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น

นวนิยายแนวชายรักชาย (Boy's Love) กำลังเป็นที่แพร่หลายในสังคม จากเดิมที่เป็นผลงานเฉพาะกลุ่มที่สามารถหาอ่านได้ตามเว็บไซต์ต่าง ๆ ปัจจุบันสังเกตได้ว่า นวนิยายชายรักชายได้แพร่เข้าสู่ตลาดหนังสืออย่างต่อเนื่อง เห็นได้จากการเพิ่มขึ้นของหนังสือประเภทนี้ในร้านหนังสือและการเกิดขึ้นของสำนักพิมพ์เฉพาะด้าน และมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มมากขึ้น ซึ่งก่อนจะเข้าสู่กระบวนการสร้างนวนิยายแต่ละเรื่อง นักเขียนแต่ละคนต้องผลักดันตัวเองเข้าไปในแวดวง (field) ก่อนเพื่อที่จะได้มีผลงานออกสู่ท้องตลาด ในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้มองว่าแวดวงของ “นักเขียนนวนิยายชายรักชาย” ก็เป็นแวดวงหนึ่งที่กำลังมีคนก้าวเข้ามาเป็นจำนวนไม่น้อย โดยพื้นที่ที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในครั้งนี้เป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย โดยแบ่งออกมาเป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น และผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ ซึ่งที่จะกล่าวในบทนี้เป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายแบบมือสมัครเล่น โดยศึกษาจากนักเขียน 5 คนที่กำลังเริ่มเผยแพร่ผลงานสู่ท้องตลาด และยังไม่ได้รับผลตอบแทนเป็นตัวเงินที่ชัดเจน เพื่อเผยให้เห็นกระบวนการสร้างสรรค์ การแปลงทุน และขยายทุน (Capital) ภายใต้แนวคิดของ ปีแอร์ บูร์ดิเยอ (Pierre Bourdieu) ทั้ง 4 รูปแบบ อันได้แก่ ทุนทางวัฒนธรรม ทุนทางเศรษฐกิจ ทุนทางสัญลักษณ์ และทุนทางสังคม ซึ่งผู้วิจัยจะเผยให้เห็นว่า กระบวนการสร้างนักเขียนนวนิยายชายรักชายเกิดจากการล่อหลอมและสั่งสมทุนทางวัฒนธรรม ไม่ใช่ความสามารถที่มีมาแต่กำเนิด (being) แต่ต้องอาศัยการสั่งสมอย่างต่อเนื่อง เพื่อกลายมาเป็น (Becoming) ซึ่งผู้หญิงเหล่านี้ต้องใช้ระยะเวลาในการสั่งสมทุน โดยเรียนรู้ผ่านสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ

จากที่กล่าวมาข้างต้น ในส่วนของบทนี้ ผู้วิจัยศึกษาผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น ซึ่งมีจุดประสงค์ให้เห็นภาพการสั่งสมและการขยายทุน ผู้วิจัยจึงขอแบ่งการนำเสนอผลการวิจัยออกเป็นหัวข้อ ดังนี้

- 4.1 ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย
- 4.2 การสั่งสมทุนของกลุ่มตัวอย่างช่วงก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย
- 4.3 การสื่อสารกับการแปลงทุนและขยายทุนทางวัฒนธรรม

การวิจัยครั้งนี้อาศัยเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) โดยสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นจำนวน 5 คน และอาศัยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) มาประกอบ ซึ่งการสัมภาษณ์จะทำการบันทึกข้อมูลด้วยการบันทึกแบบลายมือ และเครื่องบันทึกเสียง ขณะที่ในส่วนของวิเคราะห์เนื้อหา จะศึกษาจากนวนิยายชายรักชายที่เป็นผลงานของกลุ่มตัวอย่าง และผลตอบรับของนวนิยายเรื่องนั้น ๆ เพื่อให้เห็นภาพการเคลื่อนไหวของการสั่งสมทุนและการขยายทุนอย่างชัดเจน

4.1 ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

จากการศึกษานักเขียนนวนิยายชายรักชาย ผู้วิจัยพบว่า ไม่ใช่ทุกคนจะสามารถก้าวมาเป็นนักเขียนได้ แม้ว่าจำนวนผู้อ่านนวนิยายชายรักชายจะเพิ่มสูงขึ้น ซึ่งเห็นได้จากจำนวนผู้อ่านตามหน้าเว็บไซต์ หรือจำนวนหนังสือในท้องตลาดที่เพิ่มมากขึ้นตามความต้องการของผู้อ่าน แต่นักอ่านเหล่านั้น ไม่ใช่ทุกคนจะผันตัวมาเป็นนักเขียนได้ เพื่อให้เห็นว่า ก่อนที่จะเข้ามาสู่วงการนี้ ผู้หญิงที่กลายมาเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายเข้าสู่แวดวงของนวนิยายประเภทนี้ได้อย่างไร ประกอบด้วยทุนเบื้องต้นอะไรบ้าง และมีรูปแบบการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมเช่นไร ผู้วิจัยจึงมีการศึกษาภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่น ดังนี้

- 4.1.1 สภาพแวดล้อมของครอบครัว
- 4.1.2 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง
- 4.1.3 ทักษะของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกลุ่มชายรักชาย

4.1.1 สภาพแวดล้อมของครอบครัว

ในการศึกษาสภาพแวดล้อมของครอบครัวเพื่อให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างมีโครงสร้างทางสังคมอย่างไร และมีทุนตั้งต้นซึ่งได้จากสถานภาพทางครอบครัวอย่างไร ที่เอื้อให้เกิดการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมชนิดต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการสั่งสมความรู้และความสามารถทางด้าน การอ่านและเขียน ซึ่งผู้วิจัยได้แสดงผ่านตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.1

สภาพแวดล้อมของครอบครัว

นามปากกา	ซอฟต์แวร์	minnitmint	Funtom	Nobelle	SaRangKiBum
ฐานะครอบครัว	ฐานะดี ไม่เคยต้องทำงานพิเศษเพิ่มเติม	ทำงานพิเศษ พร้อมเรียนไปด้วย	ฐานะดี ไม่เคยต้องทำงานพิเศษเพิ่มเติม	ฐานะดี ไม่เคยต้องทำงานพิเศษเพิ่มเติม	ทำงาน เลี้ยงตัวเอง ตั้งแต่เด็ก
สถานภาพของครอบครัว	บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	บิดามารดาหย่าขาด	บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	บิดามารดาอยู่ด้วยกัน
ทุนวัฒนธรรมการอ่าน	มารดาชอบการอ่านและสนับสนุนให้อ่าน	ที่บ้านไม่อ่านหนังสือ แต่สนับสนุนให้ลูกหลานอ่าน	ทั้งครอบครัวชื่นชอบการอ่านและสนับสนุนให้อ่าน	มารดาชอบการอ่านและสนับสนุนให้อ่าน	มารดาชอบการอ่านและสนับสนุนให้อ่าน

4.1.1.1 ฐานะทางครอบครัว

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างนักเขียนนวนิยายชายรักชายที่เป็นมือสมัครเล่น พบว่า สถานภาพทางครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลาย ตั้งแต่ฐานะทางครอบครัวดี จนสามารถส่งเสียให้เรียนจบระดับปริญญาตรี หรือกำลังศึกษาอยู่ โดยที่กลุ่มตัวอย่างไม่เคยต้องทำงานเพิ่มเติม ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนนี้มีทุนทางเศรษฐกิจเอื้อหนุนอยู่แล้ว จึงไม่มีปัญหาด้านการเงิน หรือการซื้อหาอุปกรณ์เริ่มต้นสำหรับการสังสรรค์และขยายทุนคือคอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นอุปกรณ์สำคัญสำหรับการสื่อสาร เนื่องจากนวนิยายชายรักชายจะมีการนำเสนอผ่านช่องทางออนไลน์เป็นสำคัญ ดังนั้นคอมพิวเตอร์จึงเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญอย่างยิ่งยวด การที่ครอบครัวมีทุนที่เอื้อหนุนด้านนี้อยู่แล้ว จะทำให้นักเขียนกลุ่มนี้มีความได้เปรียบในเรื่องของทุนตั้งต้น ดังกรณีการสัมภาษณ์ ซอฟต์แวร์ พบว่าฐานะทางบ้านดี ทั้งบิดาและมารดาเป็นนักกฎหมาย จากการพูดคุยสอบถามพบว่า ครอบครัวสนับสนุนด้านการเรียนรู้ มีคอมพิวเตอร์ตั้งแต่เด็ก ซึ่งเป็นช่องทางในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม ตลอดจนเป็นอุปกรณ์สำคัญสำหรับการเขียนนวนิยาย เช่นเดียวกับ Funtom และ Nobelle

- ซอฟต์แวร์คริม : เมื่อก่อนมือถือไม่ทันสมัยอย่างตอนนี้ ก็อาศัยอ่านนิยายในคอมฯ เอาเมื่อก่อนทำอะไรก็ผ่านคอมฯ แล้วพอเริ่มสนใจจะเขียน ก็เริ่มเขียนด้วยการพิมพ์ใส่เวิร์ดแล้วเก็บเอาไว้ (สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2559)
- Nobelle : ฐานะทางบ้านก็โอเคนะที่ ไม่ได้มีปัญหาอะไร หนูใช้เงินเก็บซื้อหนังสือเองอยากได้เล่มไหนก็ซื้อเก็บเอาไว้ ประมาณว่าสะสมนะ (สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2559)

ในขณะที่ minnitmint และ SaRangKiBum จะมีรูปแบบทิศทางตรงกันข้าม คือสถานภาพทางครอบครัวไม่ดีนัก ในส่วนของ minnitmint แม้จะมีการทำงานพิเศษ แต่ครอบครัวก็ส่งผลเสียให้เรียนจนจบปริญญาตรี โดยเจ้าตัวได้อาศัยการทำงานพิเศษเพื่อเก็บเงินซื้อคอมพิวเตอร์สำหรับการพิมพ์นิยายด้วยตัวเองเช่นเดียวกับ SaRangKiBum ดังจะเห็นได้ว่า สถานภาพของครอบครัวกลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลาย ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจึงมาจากหลายระดับของสังคม

- Minnitmint : ที่บ้านหนูก็มีปัญหาหลาย ๆ อย่าง อยากได้อะไรก็เลยทำงานเก็บเงินซื้อเอง อย่างที่ถามเรื่องคอมพิวเตอร์ที่ใช้พิมพ์นิยายเครื่องนี้ก็เก็บเงินซื้อเอง จริง ๆ ก็เอาไว้ทำรายงานแหละ แล้วก็ตอนหลังเอามาพิมพ์นิยายด้วย (สัมภาษณ์, 26 สิงหาคม 2558)

4.1.1.2 สถานภาพของครอบครัว

นอกเหนือจากฐานะของครอบครัวที่มีความหลากหลายแล้ว สถานภาพของครอบครัวก็มีความแตกต่างกัน โดยมีทั้งที่ครอบครัวอยู่พร้อมหน้า และหย่าขาดจากกัน ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อฐานะทางครอบครัว และนับเป็นทุนเริ่มต้นที่มีความแตกต่าง ทำให้มีข้อได้เปรียบเสียเปรียบระหว่างผู้หญิงที่มีฐานะทางการเงินดีอยู่แล้ว กับผู้หญิงที่ต้องทำมาหาเลี้ยงตัวเองเพิ่มเติมไม่มากนักน้อย เนื่องจากผู้หญิงที่มีสถานะทางเศรษฐกิจดีสามารถแบ่งเวลาว่างสำหรับการเขียนนวนิยายได้มากกว่ากลุ่มที่ต้องทำงานเพื่อหารายได้เลี้ยงตัวเอง แม้ว่าผู้หญิงเหล่านี้จะมาจากสถานภาพครอบครัวที่แตกต่าง แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้ส่งผลต่อนิสัยด้านหนึ่งที่นับว่าเป็นปัจจัยสำคัญสำหรับการเริ่มต้นการเขียนนวนิยาย นั่นก็คือ การรักการอ่าน

4.1.1.3 ทุนวัฒนธรรมรักการอ่าน

ในขณะที่ฐานะและสถานภาพทางครอบครัวมีความแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดกลับได้รับการสนับสนุนด้านการอ่าน ดังกรณีของ ซอฟท์คริมที่ครอบครัวชื่นชอบการอ่านอยู่แล้ว โดยมารดาเป็นคนชอบอ่านนิยายมาตั้งแต่สมัยสาว ๆ ซึ่งมาภายหลังที่สามารถอ่านหนังสือได้ทุกประเภท จึงเป็นแรงส่งเสริมหลักที่ทำให้ ซอฟท์คริมติดนิสัยรักการอ่านมาจากมารดา

เช่นเดียวกับ Funtom ที่ไม่เพียงแต่คนใดคนหนึ่งของครอบครัวเท่านั้นที่รักการอ่าน แต่รวมทั้งครอบครัวที่ชื่นชอบการอ่านหนังสือ และสนับสนุนให้ลูกหลานอ่านหนังสือตั้งแต่วัยเด็ก จนส่งผลถึงการรักการอ่านในทุกวันนี้

ซอฟต์แวร์ : ที่บ้านชอบอ่านอยู่แล้ว คนที่อ่านมาก ๆ ก็น่าจะเป็นแม่ เมื่อก่อนอ่านนิยายเยอะมาก แกก็อ่านของแกไปเรื่อยแหละ แต่เดี๋ยวนี้เห็นอ่านได้ทุกประเภทนะ คงเปลี่ยนตามวัยมั้ง แต่แม่ก็ทำให้มีส่วนที่ทำให้เราชอบอ่านไปด้วยนะ เด็ก ๆ ก็อ่านนิยายของแม่บ้าง จนเป็นเด็กชมรมห้องสมุด (สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2559)

ขณะที่กลุ่มตัวอย่างบางคนอาจจะไม่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวที่ชัดเจน แต่ก็ไม่ขัดขวางนิสัยชอบอ่านหนังสือ ดังกรณีของ Minnitmin ที่ได้กล่าวว่า ทางบ้านไม่ว่าอะไรที่ชอบอ่านหนังสือ และมาเรียนคณะอักษรศาสตร์ ซึ่งแม้ว่าจะไม่ได้ทุนในการหาซื้อหนังสือเล่ม แต่ก็อาศัยหนังสือในห้องสมุด รวมทั้งเว็บไซต์ต่าง ๆ ที่สามารถเข้าไปอ่านได้ฟรี ทำให้มีความชื่นชอบในตัวหนังสือและการร้อยเรียงเรื่องราว ในขณะที่ SaRangKiBum เองก็ทำงานในร้านหนังสือชื่อดังแห่งหนึ่ง เนื่องจากความชอบหนังสือ ทำให้มีโอกาสคลุกคลีกับหนังสือมาตลอด แม้ว่าฐานะทางบ้านจะไม่เอื้ออำนวย แต่สภาพแวดล้อมก็เอื้อต่อนิสัยรักการอ่านและการเขียน

SaRangKiBum: หนูทำงานในร้านหนังสือ เลยได้รู้ว่า มีหนังสืออะไรใหม่ ๆ บ้าง จริง ๆ แล้วสาขาที่หนูทำงานอยู่ หนูก็เป็นคนเสนอให้จัดบูธนิยายวาย (นิยายชายรักชาย) ขึ้นมานะ บอกผู้จัดการว่า เอาเด่นตรงข้างหน้าเลย (สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2558)

ดังนั้น จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง พบว่านักเขียนนวนิยายชายรักชายเกิดขึ้นจากคนหลายสังคม หลายชนชั้นที่มีฐานะแตกต่างกันออกไป แสดงให้เห็นว่าการเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายไม่จำเป็นต้องใช้ทุนทางเศรษฐกิจที่สูงมากนัก เพราะการแสวงหาความรู้และความสามารถด้านการอ่านและการเขียนสามารถหาได้ทั่วไป ทั้งทางห้องสมุด และช่องทางออนไลน์ที่ไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย แต่อาจจะมีข้อแตกต่างสำหรับกลุ่มที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีกว่า ที่สามารถหาซื้อหนังสือไว้ในครอบครอง ทว่าไม่มากนัก เพราะปัจจัยสำคัญที่ช่วยผลักดันอย่างชัดเจนคือการที่ครอบครัวไม่กีดกันเรื่องการอ่านและการเขียน ทั้งยังเปิดโอกาสให้กลุ่มตัวอย่างมีโอกาสได้สั่งสมทุนทางความรู้ ความสามารถในการอ่านและการเขียนได้อย่างอิสระ เพียงแต่จะมีทุนมากหรือทุนน้อยในการสนับสนุนเท่านั้น

นอกจากนั้น ทักษะวัฒนธรรมรักการอ่านยังมีความสำคัญเป็นอย่างมาก ซึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคนมีการสนับสนุนทุนด้านนี้มาตั้งแต่ยังเด็ก ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่ช่วยผลักดันให้กลายมาเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายในเวลาต่อมา เพราะกลุ่มตัวอย่างทุกคนไม่ได้สร้างสิ่งใหม่ขึ้น หากแต่เป็นการต่อยอด หรือการรวบรวมสิ่งต่าง ๆ มาเพื่อเขียนปรับหรือเปลี่ยนเป็นรูปแบบหรือภาษาของตนเอง เช่นเดียวกัน การอ่านจึงมีส่วนสำคัญ เพื่อให้กลุ่มตัวอย่างรู้รูปแบบของนวนิยาย ลักษณะของนวนิยาย และนำสิ่งเหล่านี้มาปรับเพื่อแสดงในรูปแบบนวนิยายชายรักชายของตนเองต่อไป

ทว่า เมื่อมองจากแนวคิดเรื่องทุนแล้ว สำหรับนักเขียนนวนิยายชายรักชายส่วนใหญ่ไม่มีทุนด้านสัญลักษณ์ซึ่งก็คือชื่อเสียงในวงการนี้มาก่อน และไม่มีทุนด้านสังคมซึ่งก็คือเครือข่ายของนักเขียนมาตั้งแต่ต้น แต่จะมีการสั่งสมและขยายเมื่อก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายแล้ว นักเขียนเหล่านี้มีทุนเริ่มต้นทางเศรษฐกิจ คือ ฐานะทางครอบครัวที่เกื้อหนุน และทุนทางวัฒนธรรม คือ การสนับสนุนด้านการอ่านจากครอบครัว ซึ่งแรกเริ่มนั้นย่อมต้องอาศัยครอบครัวเป็นไม้ค้ำช่วยผลักดัน ดังนั้นแล้ว กลุ่มตัวอย่างที่มีทุนทางเศรษฐกิจและทุนทางวัฒนธรรมมากกว่าก็ย่อมได้เปรียบกลุ่มตัวอย่างที่มีทุนทางเศรษฐกิจและทุนวัฒนธรรมน้อยกว่า ในการเป็นตัวช่วยเพื่อสั่งสมและเพิ่มพูนทุนด้านต่าง ๆ ต่อไป

4.1.2 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

นอกเหนือจากทุนทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมรักการอ่านที่เป็นปัจจัยเริ่มต้นที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวแล้ว ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างย่อมจะแสดงให้เห็นถึงกระบวนการสั่งสมทุนด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะทุนทางด้านการศึกษาซึ่งนับเป็นปัจจัยหลักเช่นเดียวกัน ซึ่งทุนด้านนี้นับเป็นหนึ่งในทุนทางวัฒนธรรม (Cultural Capital) อันเป็นปัจจัยใหญ่ในการนำความรู้ความสามารถมาใช้ต่อไป และนำไปสู่กระบวนการแปลงเป็นทุนด้านอื่น ๆ อาศัยผ่านสถาบันทางการศึกษาต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ซึ่งผู้วิจัยเสนอผลการศึกษาดังตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2

ตารางข้อมูลพื้นฐานของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น

นามปากกา	minnitmint	Funtom	ซอฟท์ครีม	Nobelle	SaRangKiBum
อายุ	22	21	26	20	24
สูงกว่า ปริญญาตรี	-	-	เนติบัณฑิต	-	-
ปริญญาตรี	ศิลปากร (คณะอักษร- ศาสตร์)	ศิลปากร (คณะอักษร- ศาสตร์)	รามคำแหง (คณะ นิติศาสตร์)	ศรีปทุม (คณะบัญชี)	ไม่ระบุ
มัธยม	อัมพรไพศาล (ศิลป์-จีน)	หัวหิน วิทยาลัย (ศิลป์คำนวณ)	โพธิสาร- พิทยากร (วิทย์-คณิต)	วัดบึงทองกลาง (ศิลป์-คำนวณ)	ไม่ระบุ
ชมรม	Memolody (เปิดเพลง)	ว่ายน้ำ	ห้องสมุด	ไม่สังกัดชมรม	ไม่ระบุ
ที่มาของ นามปากกา	ชื่อเล่น	ตัวละครที่มี อยู่แล้วมา เปลี่ยนชื่อ	ของกินที่ชอบ	ชื่อเล่น	ศิลปินที่ ชื่นชอบ

จากภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งห้าคนมีภูมิหลังที่เหมือนกันบางส่วน คือ ช่วงวัยที่ใกล้เคียงกันที่อยู่ในช่วงอายุ 20-20 ตอนกลาง และพบว่า 3 ใน 5 คน ยังคงศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี นอกเหนือจากนั้น กลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลายของภูมิหลังการศึกษา นับตั้งแต่มัธยม ซึ่งบางคนเรียนในสถาบันศึกษาที่เป็นของรัฐบาล เช่น ซอฟท์ครีม และบางคนเรียนในสถาบันการศึกษาที่เป็นของเอกชน เช่น Funtom เช่นเดียวกัน สายวิชาที่เรียนก็มีความแตกต่างกัน หากมองเผิน ๆ จะมีเพียงคนเดียวที่แสดงให้เห็นถึงการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมที่ชัดเจน คือ ซอฟท์ครีม ซึ่งอยู่ในชมรมห้องสมุดมาตั้งแต่มัธยมศึกษาปีที่ 1 คลุกคลีกับหนังสือมาโดยตลอด แต่เมื่อทำการสัมภาษณ์เพิ่มเติมแล้ว พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 อาจจะมีภูมิหลังการศึกษาที่แตกต่างกัน แต่มีพฤติกรรมบางประการที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ

ผลักดันการทำกิจกรรม โรงเรียนส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างมีการผลักดันการทำกิจกรรม ซึ่งออกมาในรูปแบบของชมรมของโรงเรียน ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจจะมองไม่เห็นชัดเจนในรูปแบบของรูปธรรม หากแต่ความรู้ และความสามารถที่ได้สั่งสมผ่านกระบวนการทำกิจกรรมก็เป็นหนึ่งในการสั่งสมทุน

Minnitmint : ทางโรงเรียนเน้นเรื่องการทำกิจกรรมชมรมอยู่แล้ว คือทุกคนต้องมีชมรมอยู่ ไม่มีไม่ได้ ของหนูก็เป็น memolody ซึ่งเกี่ยวกับเปิดเพลงพวกเพลงการ์ตูน เพลงเด็ก ก็ทำมาเรื่อย ๆ
(สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2559)

ซอพท์ครีม : นอกเหนือจากชมรมห้องสมุดแล้วนะหรือ โรงเรียนบังคับให้ทำสมุดรักการอ่านด้วยเลยละ เน้นคำว่าบังคับเลย คือแต่ละเทอมต้องอ่านหนังสือ และเขียนบันทึกที่ได้จากการอ่าน ก็เลยต้องอ่านเรื่อย ๆ บางทีก็ไม่รู้เหมือนกันว่าจะบันทึกเรื่องอะไร ก็หา ๆ เอาในห้องสมุดนั่นแหละ
(สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2558)

Nobelle : โรงเรียนหนูไม่มีบังคับเรื่องชมรมหรอกนะ แต่มีบังคับเรื่องกิจกรรมทุกเทอมนะ คือ ทุกเทอมมันต้องมีกิจกรรมอะไรโผล่มาให้ทำเรื่อย ๆ บางทีเบื่อ ๆ ก็แอบอ่านการ์ตูนก็มี (สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2559)

เหล่านี้ทำให้เห็นว่ากลุ่มตัวอย่างมีการสั่งสมทุนด้านหนึ่งมาโดยตลอด นั่นก็คือทุนทางวัฒนธรรม โดยผ่านพื้นที่ของโรงเรียนในรูปแบบของกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างจะมีความแตกต่างในสาขาวิชาที่เรียน หากแต่กิจกรรมเหล่านี้ก็ช่วยหล่อหลอมให้กลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะทำกิจกรรมบางอย่าง นอกเหนือจากการเรียนเพียงอย่างเดียว ทั้งชมรม ทั้งกิจกรรมนอกห้องเรียน ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นส่วนหนึ่งที่จะก่อให้เกิด habitus ขึ้น นอกจากนี้สถาบันการศึกษายังแสดงให้เห็นถึงการก่อร่างสร้างตัวของทุนทางสังคม กล่าวคือ การทำกิจกรรมนอกห้องเรียน ทำให้กลุ่มตัวอย่างได้สร้างสังคมนอกเหนือจากเพื่อนร่วมชั้น ก่อเกิดสังคมนที่สามารถช่วยเหลือเกื้อกูลกันต่อไป ดังกรณีของ ซอพท์ครีมที่ได้กล่าวว่า ได้เข้ามาสู่การเขียนนิยายเพราะเพื่อนที่อยู่ในชมรมห้องสมุดมาด้วยกันตั้งแต่มัธยมต้น

ซอพท์ครีม : ทุกวันนี้ที่เข้ามาเขียนนิยายเพราะเพื่อนสนิทเลย เคยอยู่ห้องเดียวกันมาตอน ม.1 แต่แยกห้องกันตอน ม.2 แต่ยังเจอกันนะ เพราะว่าอยู่ชมรมเดียวกัน ก็เลยเจอกันทุกเย็น ตอน ม.ปลายก็เรียนคนละห้อง มหาวิทยาลัยก็คนละที่ แต่มั่นนั่นแหละที่ลากให้เข้ามาชอบวาย (ชายรักชาย)

ไม่ใช่อะไร เพราะมันก็เขียนด้วย ก็เลยลากมาให้อ่าน พออ่านมาก ๆ ก็เลยอยากเขียนไปเอง ทุกวันนี้ก็ยังติดต่อกัน บางทีจะทำหนังสือ ก็ให้มันนั้นแหละโฆษณาให้ เพราะฐานคนอ่านมันเยอะกว่า
(สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2559)

จากการสัมภาษณ์จึงเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างได้มีการขยายทุนทางสังคมตั้งแต่ก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงการศึกษา ซึ่งเกิดขึ้นในช่วงที่ยังอยู่ในสถาบันการศึกษานับเป็นสิบปีก่อนที่จะเข้ามาสู่การเขียน ดังนั้นแล้ว สถาบันทางการศึกษาจึงเป็นฐานสำคัญไม่เพียงแต่การเก็บเกี่ยวทุนทางวัฒนธรรมเท่านั้น แต่หมายรวมถึงการสร้างเครือข่ายของนักเรียนในโรงเรียน

ไม่เพียงเท่านั้น สถาบันการศึกษายังเป็นส่วนสำคัญในการช่วยสร้างจินตนาการแก่นักเขียนนวนิยายชายรักชาย กล่าวคือ นวนิยายชายรักชายมักจะมีโครงเรื่องเป็นสภาพแวดล้อมของสังคมไทย ซึ่งนักเขียนแต่ละคนจะใช้ฉากในความทรงจำสมัยเรียนมาเป็นจุดยืนพื้นในการดำเนินเรื่องราว อาทิเช่น ในกรณีของ Nobelle ที่เขียนเรื่อง “ห้ามใจ...ไม่ให้ ‘รัก’ นาย” ซึ่งใช้ฉากมหาวิทยาลัย ซึ่งแม้จะไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่า ตัวละครเรียนมหาวิทยาลัยอะไร แต่เมื่อทำการสัมภาษณ์แล้ว Nobelle ได้บอกว่า “หนูก็ใช้ฉากใน ม.หนูเนี่ยละพี่ ง่ายดี” (สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2559) ซึ่งแสดงให้เห็นว่า แม้ขณะที่เรียนจะไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการเขียน หากแต่สถาบันก็เป็นส่วนหนึ่งที่หล่อหลอมกลายเป็นส่วนหนึ่งของตัวเองโดยที่นักเขียนอาจจะรู้ตัวหรือไม่รู้ตัวก็ได้ เช่นเดียวกับกรณีที่กำลังกล่าวมา และไม่เพียงแต่ฉากในสถาบันเท่านั้น การเรียนการสอนในสายวิชาที่แม้จะมองว่าไม่เกี่ยวข้องกับการเขียน ก็มีส่วนสำคัญในการสร้างนวนิยายชายรักชาย แม้นักเขียนจะไม่รู้ตัวก็ตาม ดังเช่นในกรณีของ ซอฟท์ครีมที่เรียนในคณะนิติศาสตร์ หากแต่มองว่า การเรียนไม่มีผลต่อการเขียนนิยาย ดังเช่น

ซอฟท์ครีม : ไม่น่าเกี่ยวนะ เพราะเรียนกฎหมายมา ก็ไม่ได้เกี่ยวอะไรกับการเขียนนิยายอยู่แล้ว (สัมภาษณ์ 20 มกราคม 2559)

แม้นักเขียนจะกล่าวว่าไม่เกี่ยวข้อง แต่ผลงานของเธอในเรื่อง “Rival” ได้กล่าวถึงฉากที่มารดาพระเอกต้องการยกมรดกให้กับลูกชาย ซึ่งมีส่วนที่กล่าวถึงข้อกฎหมาย แม้จะไม่มาก แต่แสดงให้เห็นว่าความรู้ และความสามารถด้านวัฒนธรรม คือประสบการณ์ด้านกฎหมายที่ซอฟท์ครีมได้ร่ำเรียนมาได้เกิดการแปลงทุนสู่นิยายโดยที่ไม่รู้ตัว แสดงให้เห็นถึงศักยภาพในการแปลงทุน ที่ได้จากการหล่อหลอมในสถาบันการศึกษา ผู้วิจัยจึงมองว่า เป็นกระบวนการแปลงทุนที่เกิดจากจิตใต้สำนึก (Unconscious) โดยที่กลุ่มตัวอย่างไม่รู้ตัว เนื่องจากการสั่งสมและการหล่อหลอมจนเกิดเป็นจริต (Habitus) ของกลุ่มตัวอย่างแต่ละคน นอกเหนือจากคณะที่ไม่เกี่ยวข้อง

แล้วนั้น กลุ่มตัวอย่างที่ปฏิเสธว่า สถาบันทางการศึกษาไม่มีผล แม้จะเรียนคณะอักษรศาสตร์อย่าง Funtom ก็กล่าวว่า

Funtom : ประเด็นที่เรียนไม่ได้มีผลต่อการเขียน เพราะศึกษามาจากประสบการณ์ มาจากเพื่อน ไม่ได้มาจากการเรียนอักษรศาสตร์ คือว่า ตั้งแต่สมัย ม.ปลายหนูมีเพื่อนที่เป็นผู้ชายที่คบกับผู้ชาย ซึ่งทุกวันนี้ก็ยังคบกันอยู่ หนูจึงมักจะเอาประสบการณ์ของคนรอบข้างมาเขียนมากกว่า ส่วนการเรียน แม้ว่าคณะหนูจะอ่านเยอะ ดูเยอะ แต่ว่าการเขียนนวนิยาย มันไม่ได้เหมือนกับชายหญิงเสมอไป เพราะงานที่เก็บประสบการณ์ จากการศึกษาเองน่าจะมีผลต่อการเขียนมากกว่าคณะที่เรียนค่ะ (สัมภาษณ์ 10 ตุลาคม 2558)

แม้กลุ่มตัวอย่างจะกล่าวเช่นนั้น แต่ในมุมมองของผู้วิจัยที่ศึกษาระดับปริญญาตรี ในคณะศิลปศาสตร์และได้วิเคราะห์เนื้อหาประกอบแล้วพบว่า ลักษณะการบรรยายของ Funtom เป็นรูปแบบของคนที่เรียนด้านภาษา กล่าวคือ บรรยายด้วยภาษาที่สละสลวย มีการใช้คำที่หลากหลาย ซึ่งแสดงให้เห็นถึงผู้เขียนที่ผ่านการอ่านหนังสือมาหลายรูปแบบ และเคยอ่านงานในรูปแบบที่ใช้ภาษา แตกต่างกันไปมาก่อน เช่นเดียวกัน ผู้วิจัยจึงมองว่า กลุ่มตัวอย่างได้ใช้สิ่งที่เรียนมาสร้างลงในผลงาน การเขียนโดยที่เจ้าตัวไม่รู้ตัวมากกว่าจะกล่าวว่า การเรียนในสถาบันไม่เกี่ยวข้องกับการสร้างผลงาน นวนิยาย เพราะนับตั้งแต่เข้าสู่วัยเรียน ไม่ว่าจะกลุ่มตัวอย่างหรือนักเขียนทั่วไปก็จะต้องใช้เวลา จำนวนมากในสถาบันการศึกษาของตัวเอง ซึ่งเป็นสิ่งที่หล่อหลอมให้เกิดลักษณะนิสัยเฉพาะ มีความทรงจำที่เก็บเอาไว้ในส่วนลึกที่พร้อมจะนำออกมาใช้ หมายรวมไปถึงการเขียนที่นำความทรงจำ ประสบการณ์ และสิ่งที่เคยพบเจอมาใส่ไว้ในผลงานนวนิยายที่สร้างขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นการปลูกฝังให้เกิดจิต (Habitus) ในการเขียนนวนิยาย และสถาบันใหญ่ที่เป็นพื้นที่ในการสั่งสม ทุนทางความรู้และความสามารถใหญ่ไม่แพ้สถาบันครอบครัวก็คือสถาบันการศึกษา

นอกเหนือจากนั้น ผู้วิจัยยังพบอีกว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คนได้เริ่มต้นการเขียน นวนิยายในช่วงเดียวกัน คือช่วยวัยเรียน

Funtom : หนูเริ่มเขียนประมาณ 18 เพราะว่าช่วงมัธยมมีงานเยอะ งานที่โรงเรียน หนูนะค่ะ จริง ๆ เริ่มเขียนตั้งแต่ตอนนั้น แต่ไม่ได้พิมพ์จริงจังเขียนเล่น ๆ ในกระดาษ ในสมุดกับเพื่อน พอโตอยู่มหาวิทยาลัยเลย เวลาว่างมันเยอะ ก็เลยเริ่มต้นเขียนซะเลย มาพิมพ์เป็นชิ้นเป็นอัน เพราะงั้น จริง ๆ อยากทำมาตั้งแต่ก่อนหน้านี้ เพียงแต่ว่าไม่มีเวลา พอมีเวลาก็เลยลอง ซะเลย (สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2558)

ซอฟต์แวร์ : ตอนนั้นที่เริ่มน่าจะช่วงปี 4 ช่วงที่น้ำท่วมกรุงเทพฯ หนัก ๆ คือว่า ตอนนั้นน้ำท่วมใช้มัย พอมันท่วมไม่มีอะไรทำ มีแค่นั่งเล่นคอมไปวัน ๆ แล้วมันก็เบื่อ แล้วตอนนั้นอ่านเยอะมาก อ่านนิยายชายรักชายเนี่ยละ ไม่รู้จักเรื่องต่อกี่เรื่อง และเพราะมันว่าง ก็เลยเริ่มต้นเขียน แต่ช้า ๆ นะ สนุกดี มีช่วงที่เว้นว่างไปเหมือนกัน กระทั่งปีก่อนที่มาเรียนเนติฯ ก็มีเวลาว่างอีกช่วยงานที่บ้านกับเรียนแล้ว มีเวลาเหลือก็มาเขียน นิยาย (สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2558)

นอกจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสองคนแล้ว กลุ่มตัวอย่างคนอื่นก็ให้สัมภาษณ์ในการทำงาน เดียวกันว่า ที่เริ่มต้นงานเขียนเริ่มจากช่วงที่มีเวลาว่าง ซึ่งเป็นช่วงวัยเรียนที่มีเวลาเหลือจากการเรียน และการทำรายงาน เป็นช่วงเวลาที่ว่างมากกว่าวัยมัธยม ก็เลยเริ่มต้นเขียนนิยาย ดังนั้น ช่วงอายุมีผล ต่อการเริ่มต้นงานเขียนนวนิยายและนวนิยายชายรักชาย ซึ่งจะอยู่ในช่วงการเรียนระดับปริญญาตรี ในขณะที่กรณีของ SaRangKiBum ที่ทำงานแล้วก็ได้บอกว่า เริ่มต้นเขียนช่วงที่เว้นว่างจากงานในตอน ที่มีเวลาว่าง และไม่เครียดกับเรื่องส่วนตัว ดังนั้น ผู้หญิงเหล่านี้จึงเลือกจะใช้เวลาว่างมาเขียนนวนิยาย มากกว่าจะไปทำอย่างอื่น

ในขณะที่ 3 ใน 5 คนที่ยังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี และมีหนึ่งคนที่เรียน อยู่ในระดับเนติบัณฑิต ได้กล่าวว่า เริ่มต้นงานเขียนในช่วงระดับการเรียนปริญญาตรี ซึ่งถือว่าเป็นช่วง ที่มีเวลาว่างมากกว่าวัยมัธยม ดังนั้น สิ่งที่สำคัญในการเริ่มต้นงานเขียนนวนิยายของผู้หญิงเหล่านี้คือ การมีเวลาว่างดังที่กลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งซึ่งทำงานแล้วอย่าง SaRangKiBum ได้ให้สัมภาษณ์เพิ่มเติมว่า จะเขียนนิยายจากช่วงที่ว่างจากการทำงาน มีช่วงที่ทำงานยุ่งจนหยุดเขียนนิยายไป แต่พออะไรเข้าที่ เข้าทางแล้วก็กลับมาเขียนใหม่ ดังนั้น ประเด็นหลักที่กลุ่มตัวอย่างมีสมาธิเล่นเขียนนวนิยายคือ การนำเวลาว่างที่เหลือจากการจัดการชีวิตส่วนตัวแล้วมาเขียนนวนิยาย ไม่ใช่การจัดสรรเวลาเพื่อ เขียนนวนิยายโดยตรง จึงกล่าวได้ว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้มองว่าการเขียนนวนิยายเป็นงานอดิเรก

ในขณะที่มาของนามปากกาของผู้หญิงกลุ่มนี้สามารถสรุปได้เป็น 3 รูปแบบ คือ มาจากชื่อเล่น มาจากสิ่งที่ศิลปินหรือตัวละครที่ชื่นชอบ และมาจากสิ่งที่อยู่รอบตัว โดยพบว่า minnitmint และ Nobelle มาจากชื่อเล่น ซึ่งคือมันและโนเบล ในขณะที่ SaRangKiBum มาจาก ศิลปินที่ชื่นชอบ คือ คิมคิบอม จากวงซูเปอร์จูเนียร์ เนื่องจากก่อนที่จะมาเขียนนวนิยายชายรักชาย แบบออริจินัล SaRangKiBum เขียนแฟนฟิคชั่นของซูเปอร์จูเนียร์มาก่อน และ Funtom มาจากตัว ละครแฟนธอมที่นำมาเปลี่ยนตัวอักษร ในขณะที่ ซอฟต์ครีม มาจากสิ่งที่อยู่รอบตัว นั่นคือ ไอศกรีม ซอฟต์ครีม โดยได้ให้สัมภาษณ์เพิ่มเติมเอาไว้ว่า “มาจากไอศกรีม ไม่ได้มีความหมายอะไรเป็นพิเศษ แค่อชอบกินไอติมเท่านั้นเอง เลยเอามาตั้งเป็นนามปากกา” (สัมภาษณ์ ซอฟต์ครีม, 25 กุมภาพันธ์ 2560) เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงตัวตนของผู้หญิงกลุ่มนี้ว่า ก่อกำเนิดนามปากกามาจากอะไร ซึ่งสังเกตว่า

มักจะเป็นสิ่งที่อยู่รอบข้าง เช่นชื่อเล่น หรือความชื่นชอบส่วนบุคคล โดยไม่ได้คำนึงถึงเรื่องความหมาย หรือความไพเราะเป็นหลัก และมักจะตั้งเป็นชื่อภาษาอังกฤษสั้น ๆ ไม่เหมือนนามปากกาของนักเขียนนวนิยายแนวกระแสหลักที่จะมีชื่อที่ไพเราะและมีความหมายที่ดี ซึ่งผู้วิจัยมองว่า เพราะผู้หญิงกลุ่มนี้เริ่มงานเขียนจากงานอดิเรก โดยไม่ได้คิดที่จะยึดเป็นอาชีพ จึงมีการตั้งนามปากกาโดยไม่ได้คำนึงถึงความหมายหรือการเป็นที่รู้จักในอนาคตมากนัก นามปากกาที่ปรากฏจึงมักจะเหมือนชื่อเล่น หรือชื่อที่ใช้ในโซเชียลมีเดียมากกว่าจะเหมือนนามปากกาอย่างนักเขียนนวนิยายกระแสหลัก

จากการศึกษาจึงทำให้พบว่า ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจะเริ่มต้นการเขียนจากการที่มีเวลาว่างจากการเรียนและการทำงานมากกว่า ซึ่งทำเป็นงานอดิเรก ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายเริ่มต้นที่การทำเงินเป็นหลัก แต่จะทำด้วยใจรัก และความชอบเป็นเหตุผลสำคัญ ซึ่งจะกล่าวเพิ่มเติมในส่วนถัดไป

จึงกล่าวได้ว่า ภูมิหลังทางการศึกษาเป็นพื้นที่สำคัญที่ช่วยให้นักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่นเหล่านี้ได้เก็บเกี่ยวความรู้ ความสามารถ รวมไปถึงประสบการณ์ด้านต่าง ๆ ไว้ใช้เงินทุนเริ่มต้นสำหรับการนำไปขยายทุนด้านต่าง ๆ ต่อไป ซึ่งสถาบันการศึกษานับเป็นทุนทางวัฒนธรรมที่เห็นได้ชัดเจน นอกเหนือจากนั้น ยังเป็นสถานที่ที่ช่วยประกอบสร้างทุนทางสังคมให้กับเด็ก เป็นการสร้างเครือข่ายในกลุ่มนักเรียนที่อาจจะมีผลต่อการผลักดันอาชีพในอนาคต

4.1.3 ทักษะที่มีต่อกลุ่มชายรักชาย

แม้นวนิยายชายรักชายจะมีความแพร่หลายมากขึ้น หากแต่ก็กล่าวได้ว่ายังเป็นงานเฉพาะกลุ่มมากกว่านวนิยายกระแสหลักอย่างนวนิยายความรักของชายและหญิง ดังนั้นแล้วทัศนคติของนักเขียนนวนิยายชายรักชายจึงเป็นเรื่องสำคัญ โดยเฉพาะนวนิยายชายรักชายที่เขียนโดยเพศหญิง ซึ่งเป็นเพศตรงข้ามของงานเขียน ว่ามีสภาพแวดล้อมที่มีทัศนคติต่อชายรักชายอย่างไร และได้มีการปลูกฝังความคิดความเชื่อในเพศดังกล่าวในรูปแบบใด เพื่อให้เห็นว่าอะไรเป็นส่วนที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายเลือกที่จะสร้างผลงานประเภทชายรักชายขึ้นมา โดยแบ่งออกมาเป็น 2 ประเด็นหลัก ดังต่อไปนี้

4.1.3.1 ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชายและผลงานชายรักชาย

จากการเก็บข้อมูลเบื้องต้น ผู้วิจัยพบว่า สถาบันครอบครัวเป็นส่วนสำคัญในการสร้างทัศนคติและปลูกฝังความคิดและความเชื่อของสมาชิกในครอบครัว เช่นเดียวกันครอบครัวจึงเป็นส่วนสำคัญที่ก่อให้เกิดทัศนคติแง่บวกหรือแง่ลบของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อชายรักชาย โดยผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ประเด็นดังนี้

- (1) ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชาย
- (2) ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อลูกหลานที่ชื่นชอบผลงานเกี่ยวกับชายรักชาย

(1) **ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชาย** พบว่ากลุ่มตัวอย่างแทบทุกคนให้คำตอบที่เหมือนกัน กล่าวคือ ครอบครัวไม่ได้รังเกียจกลุ่มเพศที่ 3 หรือมีการแสดงออกในแง่ลบกับกลุ่มคนเหล่านี้มาตั้งแต่กลุ่มตัวอย่างยังเด็ก อีกทั้งบางครอบครัวยังสอนกลุ่มตัวอย่างชัดเจนว่า ไม่ว่าเขาจะเป็นเพศไหน ถ้าเป็นคนดีก็ไม่มีปัญหา ดังนั้นแล้ว ทัศนคติของครอบครัวกลุ่มตัวอย่างจึงไปในแง่บวกอย่างเห็นได้ชัด ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.3

ตารางทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชาย

ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชาย	minnitmint	Funtom	ซอฟท์ครีม	Nobelle	SaRangKiBum
ไม่มีอคติกับชายรักชาย		X	X	X	X
ไม่ได้สอนให้ลูกหลานมีอคติต่อชายรักชาย	X	X	X	X	X

จากการสัมภาษณ์พบว่า ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างเกือบทั้งหมดไม่มีอคติต่อกลุ่มชายรักชาย นอกเหนือแค่เพียงครอบครัว minnitmint ซึ่งก็มีเพียงผู้เป็นอาคนเดียวเท่านั้น ที่มองในแง่ลบ ในขณะที่ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างคนอื่นจะมีทัศนคติที่ดีต่อกลุ่มเพศที่ 3 ไม่เพียงแต่เพียงชายรักชาย แต่หมายรวมถึงหญิงรักหญิงด้วย ดังนี้

ซอฟท์ครีม : ที่บ้านไม่ได้อะไรกับเพศที่ 3 นะ เอาจริง ๆ คือ มีญาติเป็นเลสเบียนด้วยซ้ำ พ่อแม่ก็บอกว่าไม่เห็นจะแปลกอะไร เขาว่าสังคมมันเปลี่ยนไปแล้ว เด็กจะเป็นอะไร หรือชอบอะไรก็ไม่ใช่เรื่องแปลก แล้วเขาก็มองว่าพวกนี้น่ารักมากกว่าจะรังเกียจ หรืออะไรทำนองนั้น
(สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน 2559)

Funtom : หนูมีเพื่อนเป็นเกย์เลยพี่ ที่บ้านเขาก็รู้นะ เขาก็ไม่ว่าอะไร
(สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน 2559)

Nobelle : โอ๊ย แม่หนูอย่างชอบเลยละ เพื่อนหนูมันเป็นตุ๊ด แม่หนูนี้เข้าหากันดีมาก บอกว่ามันน่ารักดี แบบคุณแม่คะคุณแม่ขา เขาวาน่าเอ็นดู (สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2559)

SaRangKiBum : หนูก็ไม่เคยเห็นเขาว่าหรือด่าพวกตุ๊ดเกย์นะ ยกเว้นทำตัวน่าด่าจริง ๆ แต่ให้อารมณ์เหมือนด่าคนทั่วไปที่ทำผิดมากกว่า ไม่ได้แบบ ไอ้เกย์พวกนั้นแหม่งเกิดมาผิดเพศแล้วยังทำตัวแย่ คือเขาไม่ด่าแบบนี้ไง หนูว่าเขาไม่ได้อคติอะไรนะ (สัมภาษณ์, 19 พฤศจิกายน 2559)

จะให้เห็นว่า ครอบครัวยุคใหม่ของกลุ่มตัวอย่างจะมีทัศนคติในแง่บวกเกี่ยวกับกลุ่มชายรักชายมากกว่า หรือแม้กระทั่งในส่วนของ minnitmint ที่ได้กล่าวว่า ผู้เป็นอาค่อนข้างจะตั้งแง่กับคนกลุ่มนี้ แต่อาไม่ได้เป็นครอบครัวที่ใกล้ชิดที่สุดของ minnitmint เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างคนนี้ใกล้ชิดกับผู้ที่เป็นปู่และย่ามากกว่า ซึ่งทั้งสองไม่ได้มีอคติหรือตั้งแง่ใด ๆ กับกลุ่มชายรักชาย

Minnitmint : ปู่ย่าหนูไม่ได้อะไรหรอก ถ้าจะมีคนไหนที่รังเกียจก็คงจะเป็นอาหนู เขาไม่ชอบนะ แสดงออกชัดเลยจนบางทีหนูก็โกรธนะว่าเขาไปทำอะไรให้ถึงไปว่าเขาแบบนั้น...ถ้าคนที่สนิทจริง ๆ คือ ปู่ย่า เขาไม่อะไรเลย รู้ด้วยซ้ำว่าหนูเขียนวาย (สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน 2559)

ในประเด็นนี้ ผู้วิจัยมองว่า ครอบครัวยุคใหม่มีผลต่อทัศนคติของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย กล่าวคือ ครอบครัวยุคใหม่มีใจเปิดกว้างยอมรับความแตกต่างเพศในสังคมจะส่งผลให้ผู้หญิงเหล่านั้นมองว่า ชายรักชายเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นได้ แม้ว่าจะมีสมาชิกบางคนในครอบครัวที่เห็นต่าง แต่แสดงให้เห็นว่าคนใกล้ชิดจริง ๆ มีผลต่อทัศนคติด้านนี้มากกว่า ซึ่งเป็นตัวส่งเสริมให้กลุ่มตัวอย่างได้มีการสั่งสมทุนทางด้านวัฒนธรรมในรูปแบบต่าง ๆ โดยไม่ถูกขัดขวางจากคนในครอบครัว

(2) ทัศนคติของครอบครัวยุคใหม่ต่อลูกหลานที่ชื่นชอบผลงานเกี่ยวกับชายรักชาย

ในส่วนนี้ผู้วิจัยไม่ได้มองแค่มุมมองที่มีต่อลูกหลานที่เขียนนวนิยายชายรักชายเท่านั้น แต่หมายรวมถึงมุมมองที่มีต่อการเสพงานประเภทอื่น ๆ อันได้แก่ หนังสือ ภาพยนตร์ เกม การ์ตูน และอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย ซึ่งทำให้พบว่า ครอบครัวยุคใหม่ของกลุ่มตัวอย่างมีอสมัครเล่นทุกคนทราบวากลุ่มตัวอย่างชื่นชอบผลงานที่เกี่ยวกับชายรักชาย

ตารางที่ 4.4

ตารางทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อลูกหลานที่ชื่นชอบผลงานเกี่ยวกับชายรักชาย

ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อลูกหลานที่ชื่นชอบผลงานเกี่ยวกับชายรักชาย	minnitmint	Funtom	ซอฟต์ครีม	Nobelle	SaRangKiBum
ครอบครัวทราบว่าเสพผลงานที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย อาทิ หนังสือ การ์ตูน หรือภาพยนตร์	X	X	X	X	X
ครอบครัวเสพผลงานเกี่ยวกับชายรักชาย อาทิ หนังสือ การ์ตูน หรือภาพยนตร์			X	X	
ครอบครัวทราบว่าเขียนนวนิยายชายรัก	X		X	X	X
ครอบครัวไม่ต่อต้านการเขียนนวนิยายชายรักชาย	X		X	X	X

จากการสอบถามพบว่า ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างทุกคนทราบว่า กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีการติดตามผลงานที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายชายรักชาย นอกเหนือจากนั้น กลุ่มตัวอย่างทุกคนเองก็ไม่มี การปิดบังความชอบที่มีต่อผลงานนวนิยายชายรักชาย ไม่ว่าจะ เป็นหนังสือ การ์ตูน เกม หรือภาพยนตร์ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างไม่เพียงแคร์รับรู้ เท่านั้น หากแต่ไม่มีการขัดขวาง ทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถเปิดเผยความชอบได้อย่างอิสระ

Minnitmint : ปู่กับย่าและน้องชายหนูรู้ว่าอ่านการ์ตูนวาย เขารู้ด้วยว่าหนูเขียน หนูก็ไม่ได้ปิดบังอะไร ถ้ามกบอก แต่ก็ไม่ได้ประกาศบอกว่าเขียนอะไร ทำนองนั้น เขาว่าถ้าไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อนก็ทำไปเถอะ (สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน 2559)

Nobelle : ฮ่า ๆ เขารู้เลยพี่ว่าหนูชอบวาย ก็บางทีที่ทำภาพตัดต่อชายชายอะ ก็ทำให้เขาเห็น เพียงแต่บางภาพนี้ต้องปิด ๆ หน่อย มันเรตเกิน (สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2559)

นอกจากนั้น ยังพบประเด็นที่น่าสนใจว่า บางครอบครัวของกลุ่มตัวอย่าง ได้มีการติดตามผลงานที่เกี่ยวข้องกับชายรักชายด้วย เช่น กรณีของ Nobelle ที่ได้กล่าวว่า นอกเหนือจากครอบครัวไม่ว่าอะไรที่ชื่นชอบแล้ว มารดาเองยังดูหนังที่เกี่ยวข้องกับชายรักชายเป็นเพื่อน เช่นเดียวกับกรณีของ ซอฟท์ครีม

Nobelle : แม่หนูเคยมานั่งดูเป็นเพื่อนด้วยละ ก็ตอนที่มันหนวยเข้ามาฉายนะ หนูก็ดู แล้วก็เปิดดูต่างๆ เลย แม่ก็ดูด้วยเป็นเพื่อนซะงั้น เขาก็ไม่ว่าอะไรนะ (สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2559)

ซอฟท์ครีม : ตอนแรกเราไม่ได้ตั้งใจเปิดให้แม่ดูหรอก แต่เขาผ่านมาเห็นพอดี เขาก็ดูด้วย ยังพูดเลยว่า เออ เตี่ยนี่เปิดกว้างขึ้นเนอะ แล้วก็ดูด้วยกันจนจบ (สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน 2559)

ผู้วิจัยยังพบว่าครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างจะไม่ได้ว่าอะไรสำหรับกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ที่ชื่นชอบอะไรก็ตามที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย แต่ในเรื่องของการเขียนแล้ว กลุ่มตัวอย่างบางคนไม่เปิดเผยว่า ตัวเองเขียนนวนิยายชายรักชายให้ที่บ้านทราบ ครอบครัวจะรู้เพียงแค่ว่าชอบเกี่ยวกับชายรักชาย แต่ไม่ได้ลงลึกถึงความชอบนั้นได้แปรเปลี่ยนมาเป็นผลงานแล้ว

Funtom : พ่อแม่รู้ในแง่ของคนอ่าน แต่ไม่ได้ในแง่คนเขียนนะพี่ คือเขารู้ว่าหนูชอบอ่านการ์ตูนวาย แต่เขาไม่ได้รู้ว่าหนูเขียนด้วย แล้วก็ไม่ได้บอกเขาด้วย (สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน 2559)

ดังนั้น ในกรณีของ Funtom จึงกล่าวว่า เพราะครอบครัวไม่ทราบว่า กลุ่มตัวอย่างได้มีการเขียนนวนิยายชายรักชายจึงไม่สามารถรู้ได้ว่าหากทราบแล้วจะมีการต่อต้านหรือขัดขวางหรือไม่ ทว่า ในกลุ่มตัวอย่างคนอื่นที่ทางครอบครัวทราบว่าเขียนนวนิยายชายรักชาย ไม่มีการต่อต้าน จึงกล่าวโดยรวมว่าครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างมีสมรรถเล่นไม่ได้มีอคติต่อลูกหลานที่ชื่นชอบผลงานชายรักชาย แต่ก็ไม่ได้สนับสนุนอย่างชัดเจน

ในปัจจุบันดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยมองว่า ‘ความเป็นมือสมัครเล่น’ ส่งผลต่อการบอกกล่าวกับครอบครัว กล่าวคือ ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพสามารถแปลงทุนเป็นทุนทางเศรษฐกิจที่เป็นเม็ดเงินอย่างชัดเจน จึงสามารถบอกกล่าวได้ว่าเป็นอาชีพ แต่สำหรับมือสมัครเล่นแล้ว ครอบครัวจะมองในแง่ของงานอดิเรกมากกว่า ทำให้กลุ่มตัวอย่างเองก็ไม่ได้เปิดเผยชัดเจนว่าเป็นหนึ่งในคนเขียน ปัจจุบันด้านความเป็นมือสมัครเล่นและมีอาชีพจึงมีส่วนเกี่ยวข้อง

ทั้งนี้ ผู้วิจัยจึงมองว่า ทักษะที่ดีของครอบครัวมีผลต่อการสั่งสมทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย กล่าวคือ การที่ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างได้มองเพศที่สาม หรือในที่นี้คือชายรักชายในแง่บวก ส่งผลต่อมุมมองของกลุ่มตัวอย่างและทำให้ผู้หญิงเหล่านี้กล้าที่จะเสนองานประเภทนี้ ซึ่งนับเป็นการสั่งสมทุนความรู้ในแง่ของทุนวัฒนธรรมแง่หนึ่ง และเลือกจะก้าวเดินในแวดวงของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย และกล้าที่จะเปิดเผยถึงความชอบของตัวเอง ทว่าในแง่ของอาชีพแล้ว เพราะความเป็นมือสมัครเล่นทำให้นักเขียนบางส่วนยังคงปิดบังตัวเองเอาไว้

4.1.3.2 ทักษะดีของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อชายรักชายและผลงานชายรักชาย

ทักษะดีของกลุ่มตัวอย่างผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นได้รับอิทธิพลบางส่วนมาจากสภาพแวดล้อมของครอบครัว แต่ไม่เพียงเท่านั้น สังคมก็เป็นส่วนสำคัญที่ส่งผลต่อผู้หญิงที่นำไปสู่การเขียนงานนวนิยายชายรักชาย โดยผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นออกเป็น 5 ประเด็น ดังนี้

- (1) มีเพื่อนที่เป็นชายรักชาย
- (2) มองว่าชายรักชายเป็นคนปกติในสังคม
- (3) ความรักของชายรักชายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้
- (4) ผลงานเกี่ยวกับชายรักชายได้รับการยอมรับมากขึ้น
- (5) ผลงานเกี่ยวกับชายรักชายเป็นงานกระแสหลัก

ตารางที่ 4.5

ตารางทักษะดีของมือสมัครเล่นที่มีต่อชายรักชาย

ทักษะดีของมือสมัครเล่นที่มีต่อชายรักชาย	minnimit	Funtom	ซอฟท์ครีม	Nobelle	SaRangKIBum
มีเพื่อนที่เป็นชายรักชาย	X	X	X	X	X
มองว่าชายรักชายเป็นคนปกติในสังคม	X	X	X	X	X
ความรักของชายรักชายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้	X	X	X	X	X
ผลงานเกี่ยวกับชายรักชายได้รับการยอมรับมากขึ้น			X	X	X
ผลงานเกี่ยวกับชายรักชายเป็นงานกระแสหลัก					

(1) มีเพื่อนเป็นชายรักชาย สำหรับกลุ่มตัวอย่างทุกคนให้สัมภาษณ์เหมือนกันว่ามีเพื่อนที่เป็นชายรักชาย และบางคนก็มีเพื่อนเป็นหญิงรักหญิง แสดงให้เห็นถึงทัศนคติที่ดีของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อเพศดังกล่าว เพราะสามารถคบหาและทำความรู้จักกับเพื่อนต่างเพศที่นอกเหนือไปจากแค่เพศหญิงหรือเพศชายเท่านั้นได้ ในประเด็นนี้จึงทำให้เห็นว่า ทัศนคติภายในจิตใจสามารถพัฒนาและต่อยอดไปสู่การต่อสู้เพื่อคนกลุ่มนี้ โดยนำเสนอผ่านผลงานนวนิยายที่แสดงความรักในเชิงบวกของกลุ่มชายรักชายได้

Minnitmint : มีค่ะ หนูเรียนอักษรฯ เก่งกวางป่างชะนี้เพียบเลยจ้า ในกลุ่มที่สนิทกัน ก็มีเป็นเกย์ แต่เพื่อนหนูเป็นเกย์น่ารักนะ มันเป็นเกย์หวงตัว เลยชอบแกล้งมัน (สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2558)

Funtom : หนูมีเพื่อนที่คบกันเลยด้วยซ้ำ รักกันมาตั้งแต่แม่.ปลาย ทุกวันนี้พวกมันยังคบกันอยู่เลย เกย์เนี่ยแหละ คบกันนานกว่าชายหญิงบางคู่อีก เพียงแต่มันก็ไม่ได้ว่าจะเกิดขึ้นกับทุกคนหรอกนะ (สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2558)

จากตัวอย่างบทสัมภาษณ์ที่ยกมา กล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างทั้งสองมีทัศนคติที่ดีต่อเพื่อนกลุ่มนี้ โดยเห็นได้จาก Minnitmint ที่ได้กล่าวให้เห็นความรู้สึกเอ็นดูเพื่อนที่เอ่ยถึง เช่นเดียวกับ Funtom ที่พูดด้วยความรู้สึกชื่นชมความรักของเพื่อนเพศเดียวกันที่บางคู่มั่นคงกว่าคู่อีกต่างเพศ

(2) มองว่าชายรักชายเป็นคนปกติในสังคม จากการสัมภาษณ์พบว่ากลุ่มตัวอย่างทุกคนให้คำตอบที่เหมือนกัน ซึ่งผู้วิจัยมองว่า เป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่สภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่ไม่กีดกันเรื่องเพศแล้ว ยังหมายรวมถึงการที่กลุ่มตัวอย่างมีเพื่อนที่เป็นชายรักชายที่สามารถสะท้อนให้เห็นภาพ และมุมมองการใช้ชีวิตของคนกลุ่มเหล่านั้นได้ชัดเจนว่า ไม่ได้มีอะไรที่ผิดแปลกไปจากเพศชายทั่วไป

ซอฟท์ครีม : ไม่ได้มองเรื่องหญิงหรือชายหรือเกย์ ยังไงดี คนเราทุกคนก็เป็นคนคนหนึ่งเหมือน ๆ กัน สิ่งที่ดีตัดสินได้คือ ความดีชั่วของคนนั้นมากกว่า ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องเพศเลยสักนิด แล้วมันเป็นเรื่องของความรู้สึกนะ คนเราจะรักใครชอบใครมันอยู่ที่ความรู้สึกมากกว่า ใจก็คือใจ ไม่เห็นต้องจำกัดความว่าจะหญิงหรือชาย แหม คู่แต่งงานชายหญิงยังอยู่ไม่รอดเลยจะให้ทำตัวเหนือกว่าไปได้ยังไงละเนอะ (สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน 2559)

Minnitmint : คือเอาจริง ๆ ว่าหนูชอบอ่านงานของมูราคามิ (นักเขียนระดับรางวัลของญี่ปุ่น) หนูได้รู้จักหนังสือของเขา คือโง่ดี เขาเขียนพระเอกนางเอกเป็นชายหญิงนะพี่ แต่หนูจำได้แม่นเลยคือเขาชอบเขียนว่า ความรู้สึกไม่ได้จำกัดเพศ มันคือความรู้สึก ไม่ได้จำกัดเพศ ไม่ได้จำกัดหน้าตา อ่านมาตั้งแต่สมัยก่อน ค่อนข้างเชื่อเขาระดับหนึ่ง เลยมองว่าชายรักชายแล้วไง ก็คนปกติทั่วไปคนนึง (สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน 2559)

นอกเหนือจากการที่กลุ่มตัวอย่างได้มองว่า ชายรักชายเป็นคนปกติทั่วไปในสังคมแล้ว พอสัมภาษณ์เพิ่มเติมแล้วพบว่า สิ่งที่ช่วยผลักดันประเด็นนั้นให้เด่นชัดยิ่งขึ้นเป็นประสบการณ์ที่กลุ่มตัวอย่างได้พบเจอ แม้จะไม่ใช่จากประสบการณ์ที่เป็นชายรักชายในชีวิตจริง ๆ แต่ก็ได้รับอิทธิพลจากความคิดและความเชื่อจากสิ่งที่สั่งสมมา และพบว่าผู้หญิงเหล่านี้ได้รับผลมาจากการอ่านหนังสือประกอบด้วยส่วนหนึ่ง ดังกรณีของ Minnitmint ที่ได้จากผลงานของมูราคามิ และกรณีของ Nobelle ที่ได้รับอิทธิพลมาจากการอ่านนิยายชายรักชาย

ดังนั้น การที่กลุ่มตัวอย่างมองว่า กลุ่มคนชายรักชายเป็นเรื่องปกติของสังคมจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด เพราะหากกลุ่มตัวอย่างไม่มีจิตสำนึกว่ากลุ่มคนประเภทนี้เป็นคนทั่วไปในสังคม พวกเธอก็ไม่สามารถสร้างผลงานของนวนิยายชายรักชายได้ ในทางกลับกัน เพราะกลุ่มตัวอย่างเชื่อว่า คนกลุ่มนี้เป็นคนปกติในสังคม จึงนำไปสู่การสร้างผลงานนวนิยายชายรักชายในเวลาต่อมา

(3) ความรักของชายรักชายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เช่นเดียวกับทัศนคติสองข้อแรก ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายได้มองเหมือนกันว่า ความรักของชายรักชายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้จริง ทั้งจากประสบการณ์ที่ได้เห็นจากเพื่อน หรือประสบการณ์การเสพงานด้านต่าง ๆ เหล่านี้ ล้วนแล้วแต่เป็นทุนทางวัฒนธรรมที่เก็บสั่งสมไว้ ดังกรณีของ Funtom ที่ได้พูดถึงความรักของเพื่อนที่เป็นชายรักชายสมัยมัธยมปลาย ซึ่งส่งผลต่อทัศนคติเกี่ยวกับชายรักชายที่มีความเป็นไปได้ แต่ก็ไม่ใช่เรื่องง่าย เพราะต้องก้าวผ่านอุปสรรคด้านต่าง ๆ

Funtom : ก็อย่างที่พูดไปค่ะว่าหนูมีเพื่อนที่เป็นชายชายนะ แต่ก็ไม่ใช่ว่ามันจะเป็นไปได้ทุกครั้ง อ้อหือ หนูว่าความรักชายชายนะ คือไม่ใช่แค่เรื่องเพศละ ไหนจะคนอื่นมอง ครอบครัวยังอีกละ มันเป็นไปได้ยาก แต่ก็ใช่ว่าจะเป็นไปไม่ได้ (สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2558)

SaRangKiBum : ได้ไม่ได้ ก็เห็นแต่งงานกันโด่ง ๆ มาหลายคู่แล้วนะพี่ (สัมภาษณ์, 18 พฤศจิกายน 2559)

นอกเหนือจากนั้น กลุ่มตัวอย่างคนอื่นแม้จะมีเพื่อนที่เป็นชายชาย แต่พบว่า สิ่งที่ส่งผลต่อทัศนคติด้านนี้มากกว่ากลับเป็นหนังสือที่เคยอ่าน ดังกรณีของ Nobelle

Nobelle : หนูเคยเจอประโยคหนึ่งที่ประทับใจ น่าจะเรื่อง sweet love หรือ Chocolate อะไรสักอย่าง เขาบอกว่า “ความรักไม่จำกัดเพศ แต่เพศต่างหากที่จำกัดให้กับความรัก” เป็นอะไรที่จำแม่นเลย หนูเห็นด้วยนะ คนเราจะรักกันก็คือรักกันนี่หว่า แล้วผู้ชายที่เขารักผู้ชายก็คือชอบ (สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2559)

ทัศนคติทั้ง 3 ประเด็นข้างต้นจึงกล่าวได้ว่า สิ่งแวดล้อมมีผลต่อความคิดและความเชื่อของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย โดยเก็บเกี่ยวและสั่งสมจากประสบการณ์ที่เห็นในมุมมองของบุคคลที่ 3 ที่มองความรักของเพื่อน หรือคนรอบข้าง และในลักษณะของคนอ่านหรือคนดูที่เสพผลงานที่เกี่ยวกับชายรักชาย จนหล่อหลอมให้เกิดเป็นตัวตนและมุมมองของตนเองที่มองว่าชายรักชายเป็นสิ่งที่ปกติในสังคม ไม่ได้ผิดแผกออกไป ไม่ใช่โรคที่รักษาไม่หาย หากแต่เป็นลักษณะความชอบของคนนั้น ๆ ซึ่งมุมมองเหล่านี้ทำให้มองว่า เพศ (gender) ไม่ได้มีส่วนสำคัญสำหรับการก่อสร้างสร้างความสัมพันธ์

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า ทัศนคติเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เกิดการจากการสั่งสมทุนประสบการณ์ และความรู้ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตในช่วงหลายปี จนก่อให้เกิดความคิดในแง่บวก ไม่ใช่สิ่งที่มีติดตัวมาแต่กำเนิด (being) แต่เกิดจากการที่ผู้หญิงกลุ่มนี้ได้สั่งสมเอาไว้ จนกลายมาเป็นผู้หญิงที่มีทัศนคติในแง่บวกต่อกลุ่มชายรักชาย

(4) ผลงานที่เกี่ยวข้องกับชายรักชายได้รับการยอมรับมากขึ้น นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นได้มองทัศนคติด้านนี้แตกต่างกัน ด้วยประสบการณ์ที่แต่ละคนสั่งสมมา ดังกรณีของ SaRangKiBum ที่ทำงานในร้านหนังสือ ได้มองว่า งานเขียนประเภทนี้ได้รับการยอมรับมากขึ้น เพราะได้เห็นถึงการเพิ่มของจำนวนหนังสือในร้านหนังสือที่ทำงานอยู่อย่างเห็นได้ชัดจากตาของตัวเอง

SaRangKiBum : นิยายวายมีเยอะขึ้นกว่าเมื่อก่อนเยอะเลยนะพี่ หนูก็ทำงานร้านหนังสือมาหลายปี เพิ่งมีไม่กี่ปีนี้แหละที่บูมมาก หนูเองก็ให้ผู้จัดการจัดบูธหนังสือวายเลย คือ มันก็เยอะแหละ ขายดีด้วย เดียวนี้เด็ก ๆ มาซื้อ ก็ทานิยายวายอ่านนะ ไม่ใช่แค่นิยายรักชายหญิงอย่างเดียวแล้ว (สัมภาษณ์, 18 พฤศจิกายน 2559)

จากบทสัมภาษณ์จึงทำให้พบว่า ปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนสำคัญที่ก่อให้เกิดนักเขียนนวนิยายชายรักชายก็คือคนอ่าน เนื่องจากจำนวนคนอ่านที่เพิ่มมากขึ้น ไม่เพียงแต่คนอ่านที่อ่านโดยไม่เสียค่าใช้จ่ายในอินเทอร์เน็ตเท่านั้น แต่มีการเพิ่มขึ้นของจำนวนคนอ่านที่ออกมาจับจ่ายหาซื้อหนังสือประเภทนี้มากขึ้น นับเป็นแรงผลักดันหนึ่งที่ทำให้ผู้หญิงหลายคนเลือกจะก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

ในขณะที่ minnitmint มองในฐานะของคนเขียนที่ดูเพียงผลตอบแทนในเว็บไซต์ที่ลงผลงาน มองว่างานเขียนประเภทนี้ไม่ได้รับการยอมรับมากขึ้น เพราะอย่างไรก็ตามนวนิยายที่เป็นชายหญิงก็ได้รับผลตอบแทนที่มากกว่า และมีคนอ่านมากกว่า

Minnitmint : คือคนอ่านมากขึ้นก็จริง หนูยอมรับ แต่คนที่อ่านก็เป็นแค่สาววายคือมันเฉพาะกลุ่มนะพี่ ไม่ได้เรียกว่าคนทั่วไปใคร ๆ ก็อ่าน หนูมองว่านิยายวายยังไม่ได้ไปไกลเท่าพวกชายหญิงหรือกะนะ ชายหญิงยังไงคนก็อ่านหรือเปล่า ส่วนวายนี่มันจำกัดกลุ่มไป คนอ่านก็มักจะหน้าเดิม ๆ แหละ (สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน 2559)

ในประเด็นนี้จะเห็นได้ชัดว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีประสบการณ์ที่แตกต่างกัน จะมองในรูปแบบที่ต่างกันออกไป แต่สิ่งที่ทำให้มองต่างกลับเป็นปัจจัยเดียวกัน นั่นคือ “คนอ่าน (Reader) ในขณะที่คนหนึ่งได้มองจากกลุ่มตลาดใหญ่กว่าอย่างร้านหนังสือ อีกคนก็มองกลุ่มตัวอย่างเพียงแค่ว่าจำนวนคนอ่านบนหน้าเว็บไซต์ แต่แม้จะเห็นไม่เหมือนกัน แต่สิ่งเหล่านี้ส่งผลเหมือนกัน นั่นคือ คนอ่านเป็นหนึ่งในแรงผลักดันที่ทำให้ “พยายาม” มากน้อยต่างกันในการก้าวเข้าสู่มีอาชีพ เพราะกลุ่มตัวอย่างที่มองว่า ผลงานชายรักชายไม่ได้รับการยอมรับมากขึ้น ย่อมไม่เห็นถึงผลตอบแทนหรือแรงผลักดันที่ทำให้ตัวเองก้าวเข้าสู่แวดวงของมีอาชีพ ในขณะที่ตรงกันข้าม กลุ่มตัวอย่างที่ได้เห็นว่า นวนิยายชายรักชายขายได้ และมีผลตอบแทนที่ดีจะมีแรงผลักดันในการส่งเสริมให้ตัวเองสร้างผลงาน เพื่อขยับขยายทุนในลำดับต่อไปนั่นเอง

(5) ผลงานที่เกี่ยวข้องกับชายรักชายเป็นงานกระแสหลัก สำหรับประเด็นนี้กลุ่มตัวอย่างได้มองไปในทิศทางเดียวกันว่า แม้ผลงานนวนิยายชายรักชายจะมีเพิ่มมากขึ้น แต่ก็ยังไม่สามารถไปต่อสู้กับนวนิยายกระแสหลัก ซึ่งก็คือ นวนิยายชายหญิง เพราะผลตอบแทนที่น้อยกว่าและอย่างไรก็ตามนวนิยายชายหญิงยังคงเป็นเพศยีนพื้นที่ใคร ๆ ก็สามารถเสกได้ ไม่เหมือนนวนิยายชายรักชายที่ยังคงเป็นงานเขียนเฉพาะกลุ่ม

ซอฟท์ครีม : มันสู้ไม่ได้หรอก ยังไงพวกชายหญิงก็คนอ่านมากกว่า ดูจากอันดับในเว็บก็ได้ ชายหญิงก็ยังครองอันดับทั้งนั้น แข่งกันตลอด วายก็ขายได้มากขึ้น แต่ก็ยังสู้พวกชายหญิงไม่ได้หรอก (สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน 2559)

จากประเด็นนี้แสดงให้เห็นว่า แม้ว่านักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่นจะมองว่า งานแนวนี้ได้รับการยอมรับมากขึ้น หรือตนเองมีทัศนคติที่ดีต่อชายรักชายหรือเพศต่าง แต่ไม่ได้หมายความว่าคนทั่วไปทุกคนจะเห็นไปในทิศทางเดียวกัน ทำให้นักเขียนยังคงเป็นงานเขียนเฉพาะกลุ่ม หากแต่เป็นกลุ่มที่กำลังขยายตลาดเพิ่มมากขึ้น และทำให้มีนักเขียนอยากก้าวเข้ามาในแวดวงนี้มากขึ้น หากแต่ก็ยังไม่สามารถสู้แวดวงใหญ่ ซึ่งก็คือ แวดวงของนักเขียนนวนิยายกระแสหลักได้ นักเขียนนวนิยายชายรักชายจึงยังเป็นเพียงกลุ่มย่อย

4.2 การสั่งสมทุนของกลุ่มตัวอย่างช่วงก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

ในส่วนข้างต้น ได้กล่าวถึงทุนเบื้องต้นที่ได้จากสถานภาพทางครอบครัวและทัศนคติไปบางส่วน ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นการสั่งสมทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น ที่เกิดกระบวนการสั่งสมความรู้ ความสามารถทั้งในรูปแบบของการอ่านและการเขียนเป็นระยะเวลานาน จนหลอมรวมให้เกิดตัวตนที่สร้างผลงานนวนิยายชายรักชาย และก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายต่อไป โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นดังนี้

4.2.1 กระบวนการหล่อหลอมทุนทางวัฒนธรรมของนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น

4.2.2 กระบวนการเข้าสู่การเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายของนักเขียนหญิงมือสมัครเล่น

ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาระบบการสั่งสมทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น ดังต่อไปนี้

4.2.1 กระบวนการหล่อหลอมทุนทางวัฒนธรรมของนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น

กระบวนการหล่อหลอมทุนทางด้านวัฒนธรรมไม่เพียงแต่เป็นการสั่งสมทุนทางด้านการเรียนหรือสถาบัน (Institutionalized form) ที่ได้กล่าวเอาไว้ข้างต้นแล้วเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงการหลอมรวมรสนิยม และการสั่งสมวัฒนธรรมด้านปัจเจกบุคคลจนก่อให้เกิด habitus ของนักเขียนที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น ผ่านกิจกรรมและสภาพแวดล้อม รวมทั้งสื่อต่าง ๆ ที่มีผลต่อการสร้างผลงาน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเด็นดังนี้

4.2.1.1 การสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมสำหรับการเป็นนักอ่าน

ก่อนที่จะเข้าสู่การเป็นนักเขียน ย่อมต้องเคยเป็นคนอ่านมาก่อน เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยจะนำเสนอกระบวนการก่อนที่จะเป็นนักเขียน ซึ่งต้องผ่านการหล่อหลอมทุนทางวัฒนธรรมในการเป็นคนอ่านมาก่อน ซึ่งในที่นี้ไม่ได้หมายรวมถึงแค่หนังสือ แต่หมายถึงสัมผัสจากการฟัง การดู และการอ่าน รวมทั้งประสบการณ์โดยตรงที่ได้พบ ซึ่งส่งผลต่อการสร้างนวนิยายชายรักชาย

ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอสมัครเล่น ได้ผ่านการเป็นคนอ่านมาแล้วทั้งสิ้น ซึ่งไม่ใช่แค่การอ่านจำนวนไม่กี่เล่ม หรืออ่านตามที่อาจารย์ในห้องเรียนสั่งเท่านั้น แต่โดยส่วนตัวจะมีการขวนขวายหาสิ่งอื่นมาอ่านเพิ่มเติม ซึ่งโดยเริ่มแรกจะพบในรูปของหนังสือทั่วไป อาทิ วรรณกรรมเยาวชน หรือนวนิยายกระแสหลัก เป็นต้น

ซอฟท์ครีม : น่าจะเริ่มอ่านตอนประถมประมาณประถมฯ แต่อ่านจริง ๆ จัง ๆ น่าจะตอนที่เข้า ม.1 มาแล้ว เริ่มจากพวกห้าสหายผจญภัย แฮร์รี่พ็อตเตอร์ รู้สึกจะอ่านพวกวรรณกรรมเยาวชนมาก่อน แล้วก็พวกการ์ตูน...อ่านวายจริงจังก็โน้น ตอนที่เข้ามหาวิทยาลัยได้ (สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2559)

Nobelle : หนูจำไม่ได้อะว่าเริ่มอ่านอะไรมาก่อน แต่วัยหนูที่ดัง ๆ ก็น่าจะพวกแจ่มใส นั่นแหละ แบบเลิฟซีรีส์อะไรเงี้ย อ่านเถิดก ๆ นั้นมาก่อน วายก็มาเริ่มตอนหลัง เพราะมาดิงนักร้องเกาหลีนะ เลยมาอ่านวายแฟนฟิค (สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2559)

จากการสัมภาษณ์ ทำให้ได้ตารางเสนอดังนี้

ตาราง 4.6

ประเภทหนังสือที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายอ่าน

ประเภทหนังสือที่อ่าน	minnitmint	Funtom	ซอฟท์ครีม	Nobelle	SaRangKiBum
วรรณกรรมเยาวชน	X	X	X	X	X
รวมเรื่องสั้น	X	X	X		
นิยายโรมานซ์	X	X	X	X	X
นิยายแฟนตาซี	X	X	X	X	X

ตาราง 4.6

ประเภทหนังสือที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายอ่าน (ต่อ)

ประเภทหนังสือที่อ่าน	minnitmint	Funtom	ซอฟต์ครีม	Nobelle	SaRangKiBum
สืบสวนสอบสวน	X				X
ลึกลับ/ เขย่าขวัญ		X	X		
นิยายรัก (ชายหญิง)	X	X	X	X	X
นิยายรัก (ชายชายหรือหญิงหญิง)	X			X	X
แฟนฟิคชั่น	X		X	X	X
การ์ตูน (ชายหญิง)	X	X		X	
การ์ตูน (ชายชาย)	X	X	X	X	

สำหรับการวิเคราะห์ประเภทหนังสือที่กลุ่มตัวอย่างของมือสมัครเล่นอ่านพบว่า ทั้งหมดอ่านวรรณกรรมเยาวชนมาก่อน จำนวนน้อยมากแตกต่างกันออกไป แต่อย่างน้อยที่สุดก็เคยอ่านเรื่องแฮร์รี่ พอตเตอร์ แล้วพบว่า บางคนชื่นชอบการอ่านวรรณกรรมเยาวชนมากกว่านวนิยายรักในกรณีของ SaRangKiBum ที่อ่านวรรณกรรมเยาวชนจำนวนมาก ด้วยเหตุผลว่า ทำงานในร้านหนังสือ บางครั้งจึงต้องอ่านหนังสือเพิ่มเติมเพื่อแนะนำหนังสือได้ และเลือกที่จะอ่านพวกวรรณกรรมเยาวชนเป็นหลัก

ไม่เพียงแต่ SaRangKiBum เท่านั้น minnitmint เองก็บอกว่าหากเลือกได้ก็จะไม่อ่านนิยายรักเป็นหลัก แต่ชอบนิยายแฟนตาซีและการ์ตูนชายรักชายมากกว่า ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการจะมาเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายได้ ไม่จำเป็นต้องเกิดจากการอ่านนวนิยายชายรักชายมาก่อนเท่านั้น แต่อาจจะเริ่มต้นจากงานเขียนประเภทอื่น ก่อนที่จะให้ความสนใจกับงานที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชาย ซึ่งอาจจะไม่ได้มาในรูปแบบของนวนิยายเท่านั้น ทว่าจะพบในรูปของการ์ตูนญี่ปุ่นชายรักชายก็ได้ ซึ่งเป็นช่องทางหนึ่งที่ผู้หญิงเหล่านี้สามารถเสพและนำมาเป็นต้นทุนในการสร้างงานต่อไป นอกจากนี้ยังแสดงให้เห็นถึงการเป็น “นักอ่าน” ก่อนที่จะมาเป็น “นักเขียน” ซึ่งแม้ผลงานที่เสพจะมีความหลากหลายแต่ก็นับเป็นจุดเริ่มต้นแรกของการเป็นผู้นำเสนอผลงานเช่นกัน

Minnitmint : หนูอ่านหลายแบบนะ แต่ที่ไม่ค่อยอ่าน ไม่ค่อยแตะเลยก็มีพวกนิยายรัก อย่างนิยายแจ่มใสที่ไม่อ่านเลย มันน้ำเน่า ถ้าจะอ่านขออ่านอย่างอื่น ดีกว่า แล้วนิยายวาย หนูก็อ่านแค่ของไม่กี่คนนะ มีแค่สองคนเองมั้ง หนูจะเน้นหนักที่พวกการ์ตูนหรือพวกแฟนตาซีมากกว่า (สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2559)

ซอฟท์ครีม : เอาตรง ๆ คือไม่ค่อยชอบอ่านนิยายรัก ชอบอ่านพวกลึกลับมากกว่า แบบสยองขวัญก็ชอบ หรือไม่ก็พวกตำนานที่ต่าง ๆ เอา อย่างเรื่อง ที่เขียนอยู่ก็เขียนพวกความเชื่อ ภูตผีอย่างนี้ก็ไปอ่านแบบประวัติศาสตร์เลย นิยายรัก โดยเฉพาะพวกชายหญิงนี่แทบไม่แตะ ซ้อมมาเก็บ ๆ ขึ้นชั้น เท่านั้นแหละ (สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2559)

Funtom : หนูอ่านการ์ตูนวายเป็นหลัก ถ้าเป็นการ์ตูนวายี่อ่านเยอะมาก ชอบนะ หนูเขียนนิยายวายก็จริง แต่ไม่ค่อยอ่านที่เป็นแบบนิยายหรือการ์ตูนพวก การ์ตูนเยอะ เป็นพัน ๆ เรื่อง ที่ซื้อเก็บก็เยอะ แล้วก็พวกแฟนตาซี (สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2559)

จากบทสัมภาษณ์ข้างต้นพบว่า การจะมาเป็นนักเขียนนวนิยายรัก ซึ่งในที่นี้คือชายรักชาย ไม่ใช่จะมีจุดเริ่มต้นจากการอ่านนวนิยายรักเพียงอย่างเดียว แต่มักจะมี เส้นทางที่แตกต่างกันออกไป นอกจากนั้นยังไม่ได้เกิดจากการอ่านนวนิยายชายรักชายเพียงอย่างเดียว เช่นกัน แต่เกิดจากการสั่งสมความรู้ และความสามารถจากการอ่านที่แตกต่างออกไปตามลักษณะ บุคลิกส่วนบุคคล จนหล่อหลอมให้กลายเป็นคนอ่านอย่างสมบูรณ์ ซึ่งเป็นพื้นฐานสำหรับการนำไปสู่อาชีพนักเขียนต่อไป ซึ่งการอ่านรูปแบบเนื้อหาที่มีความหลากหลาย ไม่ใช่เพียงแค่นวนิยาย ชายรักชายเท่านั้นจะส่งผลให้ผู้หญิงกลุ่มนี้ได้เรียนรู้และมีต้นทุนเกี่ยวกับการเขียนผลงานที่มีความหลากหลาย ดังเช่นกรณีของ Funtom ที่พบว่า มีผลงานนวนิยายชายรักชายที่เขียนเป็นนวนิยาย แนวแฟนตาซีที่มีเรื่องของเทพและคำสาปเข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งกล่าวได้ว่ามาจากการที่กลุ่มตัวอย่างคนนี้มี ความสนใจและนิยมชมชอบที่จะอ่านนวนิยายแนวแฟนตาซีเป็นหลัก ผลงานที่ออกมาจึงมีเนื้อหา ที่เป็นไปตามทิศทางของผลงานที่ชอบเสพเป็นต้น

นอกจากนั้น ประเด็นหนึ่งที่ผู้วิจัยให้ความสนใจคือจุดเริ่มต้นของการอ่าน เป็นแรงบันดาลใจในการเขียน เพราะจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง บางคนได้ให้สัมภาษณ์ว่า เพราะอ่านแล้วชอบ และเกิดแรงบันดาลใจจนทำให้เริ่มต้นเขียน

Nobelle : หนูอ่านวายแพนพิคนะ และเพราะอ่านพิคเนี่ยละ ก็เลยอยากลองเขียนบ้าง แบบว่าเราก็ชอบเอสเจ (ศิลปินเกาหลีวงหนึ่ง) มากอยู่แล้ว พออ่านที่คนอื่นเขียนมาก ๆ เข้า ก็อยากเขียนบ้าง ก็ลงมือเขียนเลย (สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2559)

นอกจากนี้ยังมีบางครั้งที่การอ่าน ทำให้เกิดความรู้สึกขัดเคืองใจ และนำไปสู่ การเขียน ดังบทสัมภาษณ์ที่กล่าวว่า

ซอพท์ครีม : เรื่องที่บอกว่ากำลังเขียน มันเกี่ยวกับชาติภพไข่ม้อย คือหาอ่านจากที่อื่น ไม่ค่อยได้ ไม่รู้ทำไมไม่มีคนเขียนแนวนี้เท่าไร ก็เลยเขียนเองซะเลย คือชายหญิงมันก็มีละนะ แต่แบบชายชายนี้น่ายากมากกก ก็เลย ตัดสินใจเขียนเองเลย แบบสองภพสองชาติ ภาคนี้ตายแบบพลัดพราก จากกัน แล้วค่อยมาสมหวังชาติถัดมาอะไรแบบนี้ คำสาปพันปี อะไร ประมาณนั้น (สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2559)

นอกจากนั้น ไม่เพียงแต่การสั่งสมทุนทางด้านวัตถุที่เป็นหนังสือเท่านั้น ผู้หญิงเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีการสั่งสมและหล่อหลอมความรู้ในด้านต่างๆ โดยแสดงผ่านการดูและการฟังอีกด้วย

Minnitmint : เรื่อง Shadow หนูได้แรงบันดาลใจมากจากตอนที่รายการโทรทัศน์ นำเสนอเรื่องคนตาบอดนะ คือมันน่าสนใจมาก เพราะไม่ได้มีแค่เรื่อง บอดี้ที่ตาเป็นต้อ ๆ เท่านั้น คือบอดี้ที่ตาใสก็มีนะพี่ หนูเลยชอบ คิดดู ว่าถ้าเอานายเอกเป็นคนตาบอด แบบบอดี้ตาใส แล้วเห็นภาพที่มี น้ำตาไหลลงมาคงสวยงามดู แล้วก็ได้มาเป็นเรื่อง Shadow นั่นแหละ (สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2559)

SaRangKiBum : บางทีหนูได้พล็อตมาจากการฟังเพลงละ แบบมันปัง มันคลิกเลยว่า เออเนถ้าพระเอกทำนายเอกแบบนี้ เรื่องมันจะเป็นยังไง คือฟังเพลง ออกหักรักकुตมาก ๆ ก็ให้นายเอกเอาคืนแหม่งเลย คงสนุกดี (สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2558)

ดังนั้นแล้ว จึงไม่ใช่แค่เพียงการอ่านเท่านั้นที่เป็นส่วนหล่อหลอมการเป็น นักเขียนนวนิยายชายรักชาย แต่การดูและการฟังสื่อต่าง ๆ ก็เป็นส่วนหนึ่งของวัตถุดิบที่เป็นการสั่งสม ทุนทางวัฒนธรรมเช่นเดียวกัน ดังกรณีของ Minnitmint และ SaRangKiBum ที่ได้แนวบันดาลใจ มาจากการดูรายการโทรทัศน์ หรือการฟังเพลง

จากข้อมูลข้างต้นได้สะท้อนให้เห็นว่านักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นได้มีการสั่งสมทุนด้านต่าง ๆ ทั้งในรูปของวัตถุ ไม่ว่าจะเป็นการอ่าน ฟัง และการดู รวมไปถึงประสบการณ์ที่เก็บไว้เป็นระยะเวลาหนึ่ง ที่ช่วยหล่อหลอมความรู้เหล่านั้นให้กลายมาเป็นตัวตน และค่านิยมส่วนตัวที่ชื่นชอบนวนิยายชายรักชาย จนผลักดันตนเองให้ก้าวสู่การเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายต่อไป

ทว่า ประเด็นที่น่าสนใจสำหรับผู้วิจัยคือ ทุกคนสามารถเป็นคนอ่านได้เป็นคนดูได้ และเป็นคนฟังได้ แต่ไม่ใช่ทุกคนจะสามารถก้าวเข้าสู่การเป็นคนเขียนได้ ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายเหล่านี้ นอกเหนือจากจะมีทุนที่สั่งสมไว้แล้ว ยังต้องมีศักยภาพในการแปลงทุนที่สั่งสมไว้ให้กลายมาเป็นผลงาน ซึ่งก็คือ นวนิยายชายรักชาย ดังนั้นแล้ว นอกเหนือจากการเป็นคนอ่าน ผู้หญิงเหล่านี้จึงต้องมีศักยภาพในการเป็นคนเขียน จึงสรุปได้ว่า ผู้หญิงที่จะเขียนนวนิยายชายรักชายจะต้องมีการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรมก่อน เพื่อที่จะกลายมาเป็น (Becoming) นักเขียนนวนิยายชายรักชาย ไม่ใช่ความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิด หากแต่เกิดจากการสั่งสมมาเป็นระยะเวลานาน

4.2.1.2 การก้าวเข้าสู่แวดวงนักเขียนนวนิยายชายรักชาย

ปัจจุบัน นักเขียนนวนิยายชายรักชายสามารถก้าวเข้าสู่แวดวงนักเขียนได้ง่ายกว่าในอดีต เพราะในทุกวันนี้ได้มีอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นช่องทางในการนำเสนอที่รวดเร็ว และจับใจเข้ามาเป็นส่วนช่วย นอกเหนือจากนั้นยังมีเว็บไซต์มากมายที่ช่วยผลักดันการเป็นนักเขียนหน้าใหม่ได้ด้วยการคลิกเพียงไม่กี่ครั้ง การที่จะก้าวเข้าสู่แวดวงนักเขียนจึงไม่ใช่เรื่องยาก เช่นเดียวกับการเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายที่ไม่ต้องปิดบังเช่นในอดีต เพราะเว็บไซต์ต่างๆ เช่น dek-d.com หรือ รัญจวน ได้มีการเปิดหมวดสำหรับนวนิยายชายรักชายโดยเฉพาะ เพื่อรองรับผลงานประเภทนี้ที่กำลังเข้าสู่ท้องตลาด แต่การที่จะเข้าสู่การเป็นนักเขียนย่อมต้องมีแรงผลักดันหลาย ๆ อย่าง ซึ่งผู้วิจัยจะกล่าวเป็น 3 ประเด็นย่อย ดังนี้

- (1) แรงจูงใจในการเขียนนวนิยายชายรักชาย
- (2) จุดเริ่มต้นการเขียนนวนิยายชายรักชาย
- (3) ช่องทางการนำเสนอที่เอื้อต่อการเผยแพร่ผลงาน

ซึ่งในแต่ละประเด็น ผู้วิจัยจะนำเสนอต่อไปนี้

(1) แรงจูงใจในการเขียนนวนิยายชายรักชาย

ปัจจุบันงานเขียนมีอยู่หลากหลายประเภททั้งรักโรแมนติก แฟนตาซี ผจญภัย สืบสวนสอบสวน ฯลฯ ทว่า กลับมีผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง que เลือกจะเขียนนวนิยายเฉพาะกลุ่มดังเช่น นวนิยายชายรักชาย ซึ่งกำลังมีเพิ่มมากขึ้นในทุกวันนี้ สามารถดูได้จากกรณีที่ตลาดนวนิยายชายรักชายเริ่มมีการเปิดตัวมากขึ้น สำนักพิมพ์หลายแห่งเปิดตัวแนวชายรักชาย รวมไปถึงการเพิ่มมากขึ้นของสื่อ

ที่นำเสนอมุมมองของชายรักชาย ทั้งสื่อภาพยนตร์ และโทรทัศน์ แม้ว่าสื่อต่าง ๆ จะมีการเปิดกว้างมากขึ้นอย่างไร นวนิยายชายรักชายก็ยังคงจัดว่าเป็นงานเขียนเฉพาะกลุ่ม ซึ่งเป็นประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงกลุ่มหนึ่งเลือกที่จะเขียนนวนิยายชายรักชายมากกว่านวนิยายกระแสหลัก

Minnitmint : เป็นความชอบส่วนตัวล้วน ๆ เลยค่ะ ที่แรกชอบมาจากการ์ตูน เห็นว่ามันน่ารักดี แต่ตอนแรกสุดหนูไม่ได้เริ่มเขียนจากวายหรือกะหนูเริ่มเขียนนิยายจากชายหญิงปกติเนี่ยละ จนกระทั่งเพื่อนเอา การ์ตูนวายมาให้อ่าน ก็เกิดความรู้สึกว่า เฮ้ย มันใช่ มันดูน่ารักมากซึ่งความน่ารักตรงนี้มันเริ่มจากโมเมนต์เพื่อน อย่างเช่นโตโน่กับบริท คือชอบศิลปินแล้วที่หนูรู้สึกว่าการรักของชายชายมันน่ารักกว่าชายหญิงก็เพราะเป็นความรักที่จับต้องยาก คือ เขาค่อยเปิดเผยกัน คือ คู่รักชายชายมักไม่ค่อยบอกกับสังคม เขาคบกัน เขาก็มักจะปิดบัง แต่ถ้าเขาเปิดเผยหนูว่ามันเป็นความรู้สึกรักที่เข้มแข็งมากกว่าชายหญิง คิดดูสิจะมีชายชายสักกี่คู่ประกาศออกมาตรง ๆ ว่าเนี่ย ผมรักกันนะ อีกรายอย่างเรื่องราวของเขามันมีอะไรซับซ้อนมากกว่า คือ มันต้องก้าวข้ามปัญหามากกว่าชายหญิง ทำให้เรารู้สึกว่ามันยากกว่าชายหญิงที่รักกัน ซึ่งพอเขารักกันได้พิสูจน์ให้เห็น นั่นแหละคือความรู้สึกที่หนูอยากเขียนชายรักชาย (สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2558)

Funtom : จริง ๆ หนูเริ่มต้นงานเขียนมาจากชายหญิง กับแฟนตาซีก่อนนะคะ ก่อนจะมาเขียนชายชาย คือรู้สึกความรักระหว่างผู้ชายมันทำทนายเยอะกว่าผู้ชายกับผู้หญิงค่ะ คือ ความท้าทายตรงนี้หนูมองว่าเราต้องหาหนทางที่จะผูกเรื่องให้มันแหวกแนวไปจากชายกับหญิงรักกันมันมีปมเยอะ มีแนวทางเขียนที่เยอะ คือปมเรื่องผู้ชายด้วยกัน มันรักกันไม่ได้ก็แก้ยากแล้ว ขณะที่ชายหญิง ยังไงก็รักกันได้นางเอกจนแต่ก็ยังรักกับพระเอกได้อยู่ดี ขณะที่ชายชายด้วยกัน แค่เรื่องเพศก็แก้ปมยาก หนูเลยรู้สึกว่าเขียนชายรักชายมันยากกว่าทำทนายกว่าและมีประเด็นให้เล่นมากกว่าชายหญิง อย่างพ่อแม่ขัดขวาง สังคมไม่ยอมรับเลยเกิดความรู้สึกว่าถ้าเราจะหาวิธีเขียนให้แตกต่างจากชายหญิง แบบเขาจะรักกัน เราจะทำอย่างไร ให้เนื้อเรื่องของเราแตกต่างจากคนอื่น น่าสนใจและเป็นธรรมชาติ ตอนแรกหนูก็เขียนชายหญิง แต่เนื้อหามันคล้าย

กับละครไทย เขียนไปก็เพื่อเขียนชายรักชายมันมีประเด็นให้เล่นเยอะกว่าเยอะเลย (สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2558)

ซอฟต์แวร์ : เริ่มต้นจากการอ่านเยอะ คืออ่านแต่ชายรักชาย ไม่ได้อ่านชายหญิงมาตั้งแต่แม่. ปลายแล้ว พอกลับมาอ่านก็อ่านแต่ชายชายมาตลอด เรียกว่า วัตฤติบยยะ แต่ไม่มีที่ทางระบายออก แล้วการอ่านชายชายคือมันถูกจริต มันไม่เหมือนนิยายรักที่เคยอ่านมา นิยายชายหญิงมันจะมีสูตรสำเร็จของมันอยู่แล้ว แบบละครหลังข่าว มันไม่แหวก มันไม่แนวอะ แนวเดิม ๆ ซ้ำ ๆ ที่พระเอกสวย นางเอกจน ถูกคุณหญิงป้าขัดขวาง ในขณะที่ชายชายมันมีความหลากหลายมากกว่า ซึ่งบางพล็อตมันหาไม่ได้จากชายหญิง อาจจะด้วยเรื่องของเพศที่เป็นเพศเดียวกัน และการที่ผู้ชายซึ่งเป็นเพศที่แข็งกร้าวอยู่แล้ว สองคนมาทำตัวอ่อนโยนกัน นั่นแหละคือ ความน่ารักของชายชาย ในขณะที่ชายหญิงการที่ผู้ชายมาอ่อนโยนกับผู้หญิงที่เป็นเพศที่อ่อนโยนอยู่แล้ว มันก็จืด ๆ ไม่เห็นความแตกต่าง ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันสิ เวลาที่อ่อนโยนและทำตัวน่ารักใส่กัน เราจะรู้สึกเลยว่าเขาน่ารักกันมาก ๆ (สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2558)

ออกเป็นดังต่อไปนี้

- ในส่วนประเด็นของแรงจูงใจ ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูล และแบ่งหัวข้อ
- (1.1) นวนิยายชายรักชายมีความท้าทาย
  - (1.2) ความชื่นชมของคนเขียนที่มีต่อนวนิยายชายรักชาย
  - (1.3) การเพิ่มอำนาจให้กับเพศหญิง
  - (1.4) อัตราการแข่งขันน้อยกว่านวนิยายกระแสหลัก
  - (1.5) รายได้จากนวนิยายชายรักชาย

ตารางที่ 4.7

ตารางแสดงแรงจูงใจของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่น

แรงจูงใจของนักเขียนนวนิยาย ชายรักชายมือสมัครเล่น	minimint	Funtom	ซอฟต์ครีม	Nobelle	SaRangKiBum
นวนิยายชายรักชายมีความท้าทาย	X	X	X		X
ความชื่นชมของคนเขียนที่มีต่อความรัก ของชายรักชาย	X	X	X	X	X
การเพิ่มอำนาจให้กับเพศหญิง	X	X	X	X	X
อัตราการแข่งขันน้อยกว่านวนิยายกระแสหลัก	X		X		X
รายได้จากนวนิยายชายรักชาย					

(1.1) นวนิยายชายรักชายมีความท้าทาย

งานเขียนประเภทชายรักชายมีความท้าทายมากกว่านวนิยายชายหญิง กล่าวคือ ความเป็นหญิงและเป็นชาย เป็นสูตรสำเร็จที่เข้าคู่กันอยู่แล้ว ไม่ว่าจะพระเอกจะรวยนางเอกจะจนแค่ไหน แต่เพราะเป็นรักต่างเพศ ยังไงก็รักกันได้ ในทางกลับกัน นวนิยายชายรักชายนั้นมีความเป็นชายทั้งคู่ แค่เรื่องเพศก็เป็นประเด็นที่สังคมไม่ให้การยอมรับ เช่น ครอบครัวของผู้ชายทั้งคู่ จะยอมรับได้หรือไม่ที่ลูกชายจะรักกับเพศเดียวกัน และจะไม่แต่งงานมีครอบครัวดังที่สังคมได้ขีดเส้นเอาไว้ เพราะอุปสรรคและความท้าทายเช่นนี้เองที่ทำให้กลุ่มตัวอย่างเริ่มต้นงานเขียนประเภทนี้ เพราะมองว่า นวนิยายชายรักชายมีวิธีการดำเนินเรื่องที่ต้องแก้ปมอุปสรรคมากกว่านวนิยายรักต่างเพศ

SaRangKiBum : หนูก็มองว่ามันเป็นความท้าทายอย่างหนึ่งนะพี่ คือ ผู้ชายจะรักกันนะ ผู้ชายกับผู้ชายนะเฮ้ย มันยากกว่าความรักชายหญิงอยู่แล้ว ไหนจะเรื่องครอบครัว นั้นโน่นนี่ ไม่ใช่ว่าจะเปิดเผยกันได้โถง ๆ เพราะมันท้าทายกว่าอยู่แล้ว (สัมภาษณ์, 21 มกราคม)

(1.2) ความชื่นชมของคนเขียนที่มีต่อความรักแบบชายรักชาย

ในประเด็นนี้ได้เห็นว่า ทศนคติของคนเขียนที่มีต่อชายรักชายส่งผลต่อความชื่นชมรูปแบบความสัมพันธ์ของเพศเดียวกัน เนื่องจากนักเขียนหญิงเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีทัศนคติในแง่บวก ไม่ว่าจะเป็นจากเพื่อน คนรอบข้าง หรือนักแสดง ที่เป็นชายรักชาย รวมทั้งครอบครัวที่ไม่มีอคติต่อชายรักชาย นำไปสู่การชื่นชมบุคคล และหมายรวมถึงชายรักชายทั้งหมด จนเป็นแรงกระตุ้นที่อยากให้ความสนับสนุนคนกลุ่มนี้ให้สามารถเปิดเผยตัวตนได้ในสังคม โดยอาศัยพื้นที่ของนวนิยายเป็นการนำเสนอ

Minnitmint : คือชอบศิลปินแหละ แล้วที่หนูรู้สึกว่าการรักของชายชายมันน่ารักกว่าชายหญิงก็เพราะ มันเป็นการรักที่จับต้องยาก คือเขาไม่ค่อยเปิดเผยกัน คือคู่รักชายชายมักไม่ค่อยบอกกับสังคม เขาคบกัน เขาก็มักจะปิดบัง แต่ถ้าเขาเปิดเผย หนูว่ามันเป็นความรู้สึกที่เข้มข้นมากกว่าชายหญิง คิดดูสิจะมีชายชายสักกี่คู่ประกาศออกมาตรง ๆ ว่าเนี่ย ผมรักกันนะ อีกร้อยอย่าง เรื่องราวของเขามันมีอะไรซับซ้อนมากกว่า คือ มันต้องก้าวข้ามปัญหามากกว่าชายหญิง ทำให้เรารู้สึกว่ามันยากกว่าชายหญิง ที่รักกัน ซึ่งพอเขารักกันได้ พิสูจน์ให้เห็น นั่นแหละคือความรู้สึกที่หนูอยากเขียนชายชาย (สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2558)

Nobelle : หนูตามคู่รักใน IG ตั้งแต่สมัยโบ๊ท-นิวเฮียร์แล้ว เดียวนี้ก็ยังมีตามหลาย ๆ คู่อยู่นะ คือ มันน่ารักอะ เห็นเขาทำอะไรให้กันก็แบบกรี๊ด (สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2559)

ความรักของชายรักชายเป็นความรักแบบเพศเดียวกัน ดังนั้นในความเป็นจริง ความรักเช่นนี้ยังมีการปิดบังเอาไว้อยู่ น้อยคู่ที่จะเปิดเผยให้สังคมได้รับรู้ เพราะกลัวข้อครหาที่ตามมา และหากคู่ไหนได้เปิดเผยว่า ตนคบหากับผู้ชาย กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ได้มองว่าเป็นการแสดงความรู้สึกที่เข้มข้นที่คนคู่หนึ่งกล้าเผชิญหน้ากับสังคม ซึ่งความรู้สึกเช่นนี้ไม่เกิดกับความรักแบบรักต่างเพศ จึงกล่าวได้ว่า เป็นความรู้สึกชื่นชมที่ทำให้คนกลุ่มนี้เลือกที่จะเขียนนวนิยายชายรักชายมากกว่ากระแสหลัก

จากกรณีดังกล่าวจึงพูดได้ว่านักเขียนที่เขียนนวนิยายชายรักชายมี “ความใจรัก” ในรูปแบบความรักของชายรักชาย ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเลือกเขียนนวนิยายประเภทนี้มากกว่านวนิยายประเภทอื่น

(1.3) การเพิ่มอำนาจให้กับเพศหญิง

จากการสัมภาษณ์ ซอฟท์ครีม ให้สัมภาษณ์ว่าตนรู้สึกชื่นชอบความรู้สึกยามที่ผู้ชายซึ่งเป็นเพศที่เข้มแข็ง และแข็งแกร่ง ซึ่งมักจะแสดงท่าทีเหนือกว่าเพศหญิง มาแสดงความอ่อนโยนต่อผู้ชายอีกคน เป็นการแสดงให้เห็นถึงผู้ชายที่มีการลดความเป็นชายลงมาให้เท่าเทียมกับการแสดงออกของผู้หญิง ซึ่งผู้วิจัยมองว่า เป็นความรู้สึกของกลุ่มผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย ที่ต้องการทำให้ตัวละครชายมีความทัดเทียมกับผู้หญิง กล่าวคือ การลดอำนาจของผู้ชายให้ทัดเทียมผู้หญิงผ่านรูปแบบนวนิยายชายรักชาย

Nobelle : หนูไม่ได้มองว่าการเขียนชายหญิงกับชายชายมีความแตกต่างกันหรืออะนะ เพราะเวลาเขียนมันไม่ได้ต่างกันเลย แค่ตอนที่เขียน หนูเอาตัวละครตัวหนึ่งมาแทนเป็นนางเอก เพียงแต่ไม่ได้เอาผู้หญิงเข้ามา แค่เอาผู้ชายเข้าไปสวมบทบาทนางเอกเท่านั้นเอง (สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2558)

นอกจากนั้น Nobelle ได้เปรียบเทียบการเขียนนวนิยายชายรักชายกับรักต่างเพศเอาไว้ว่า ไม่มีความแตกต่างกัน สิ่งที่ต่างคือ การนำตัวละครผู้ชายใส่ลงไปแทนที่ตัวละครนางเอกเท่านั้น ดังนั้น จึงอาจจะมองได้ว่า ผู้หญิงเหล่านี้ได้ทำให้ผู้ชายมีความทัดเทียมกับผู้หญิงด้วยการเขียนนวนิยายชายรักชาย แล้วมีการแทนความเป็นหญิงลงในตัวละครชาย

แม้ว่าจากการสัมภาษณ์พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างเพียงบางคนที่ให้ความคิดเห็นในเรื่องการทำให้ความเป็นหญิงเท่ากับความเป็นชาย ทว่า เมื่อมีการวิเคราะห์นวนิยายที่กลุ่มตัวอย่างเขียนประกอบ พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคนได้ทำให้ตัวละครชายที่เป็นนายเอกมีความอ่อนหวาน นุ่มนวล ทั้งยังมีความเป็นเพศแม่มากกว่าจะเป็นตัวละครชายที่มีความแข็งแกร่งหรือแข็งแกร่งในรูปแบบของผู้ชาย ดังเช่นข้อความตอนหนึ่งในนวนิยายที่ว่า

“...ร่างบางยื่นมือให้กับชายหน้าสวยเพื่อที่จะให้เขาพยุงตัวขึ้น โขระเหลือบตาไปเห็นหน้าตาอันน่ารักของชายหนุ่มร่างบางคนนี้ ยิ่งเด็กอยู่เลย แลมน้ำตายังน่ารักสุด ๆ ดวงตาและผมสีเทาเข้มช่างเข้ากับหน้าตาของเขามาก (Funtom, “Genesis ตำนานรักเทพสายน้ำ”)

จากเรื่อง Genesis ตำนานรักเทพสายน้ำ ของ Funtom ได้บรรยายถึงรูปลักษณ์ของตัวละครชายที่เป็นฝ่ายรับด้วยคำที่มักจะพบในเพศหญิง อาทิ ร่างบาง หน้าสวย และน่ารัก ซึ่งมักจะเป็นคำบรรยายในตัวละครหญิง แต่เมื่อปรากฏในนวนิยายชายรักชายจะเห็นถึงการลดความเป็นชายให้มีความอ่อนหวานในรูปแบบของผู้หญิง หรือในข้อความอีกรายการหนึ่งว่า

“...ไบหน้าหวานทำหน้าที่ยากู้เล็กน้อย แต่ให้ตายสิ เอียงหัวน้อย ๆ แล้วทำปากจู้ ตาโตหน่อย ๆ

นำฟัดฉิบหาย!

“หลายที ไปเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนสิ”

“เฮ้อ! ถ้าไม่บอกผมจะแต่งตัวถูกมั้ยล่ะฮะ?”

“นายแต่งตัวอะไรฉันก็ว่ามันน่ารักทั้งนั้นแหละ”

“พี่เอก!”

ไบหน้าขาวขึ้นสีแดงเล็กน้อยกับคำชมของคนตัวสูง

“แล้วที่สำคัญ...”

หมับ!

“ตอนไม่ใส่อะไรเลยฉันว่า...มันน่า ‘รัก’ กว่าชุดไหน ๆ ซะอีก”

“พี่เอกอะ!...ไปเปลี่ยนชุดแล้ว!”

มือบางตีเข้าที่ไหล่หนาอย่างแรงด้วยความเขินอายกับประโยคที่แสนจะหน้าด้านของคนพูด จากนั้นก็รีบวิ่งเข้าห้องไปด้วยไบหน้าที่ถ้าเอามาเทียบกับลูกเซอร์รี่ก็คงจะบอกว่ามันคือสีเดียวกันเป็นแน่ (Nobelle, “โอลิมปิกเพื่อชาติ...หัวใจเพื่อเธอ”)

จากเรื่อง โอลิมปิกเพื่อชาติ...หัวใจเพื่อเธอ ตัวละครที่ยกมาแสดงให้เห็นถึงความเป็นหญิง ตั้งแต่การบรรยายที่ใช้คำว่า “ไบหน้าหวาน” “ตาโต” “ปากจู้” “ไบหน้าขาวขึ้นสีแดง” ซึ่งมักจะพบในนวนิยายรักต่างเพศ โดยเป็นการบรรยายถึงลักษณะเพศหญิงที่น่ารักและอ่อนหวาน แต่สำหรับนวนิยายชายรักชายได้นำคำเหล่านี้มาเพื่อบรรยายตัวละครนายเอกที่เป็นผู้ชาย ซึ่งไม่เพียงแต่คำบรรยายที่มองจากภายนอกเท่านั้น แม้แต่อาการกิริยาของตัวละครที่แสดงออกมาจากภายในคือ “มือบางตีเข้าที่ไหล่หนาอย่างแรงด้วยความเขินอายกับประโยคที่แสนจะหน้าด้านของคนพูด จากนั้นก็รีบวิ่งเข้าห้องไปด้วยไบหน้าที่ถ้าเอามาเทียบกับลูกเซอร์รี่ก็คงจะบอกว่า มันคือสีเดียวกันเป็นแน่” ซึ่งเป็นท่าทางการงอนของเพศหญิง ที่นำมาใส่ในตัวละครชาย จึงสรุปได้ว่า นักเขียนผู้หญิงเหล่านี้ได้ทำให้ความเป็นชายลดลงด้วยการนำอาการกิริยาของเพศหญิงใส่เข้ามาและเป็นการลดอำนาจของเพศชายให้มีความทัดเทียมกับเพศหญิง

ในประเด็นนี้ผู้วิจัยจึงมองว่า การที่ผู้อ่านส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงก็มาจากสาเหตุเดียวกัน คือ ผู้หญิงที่อ่านนวนิยายชายรักชายก็มีความต้องการในการลดอำนาจของเพศชายลง จนนวนิยายชายรักชายได้รับความนิยมในกลุ่มผู้อ่านผู้หญิง

(1.4) อัตราการแข่งขันน้อยกว่านวนิยายกระแสหลัก

จากประเด็นดังกล่าวอาจกล่าวได้ว่า เป็นเรื่องของการลงทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ทุนทางเศรษฐกิจ เพราะอัตราการแข่งขันที่น้อยกว่านวนิยายกระแสหลัก ในมุมมองของผู้วิจัยมองว่า สำนักพิมพ์ชายรักชายจึงมีตัวเลือกที่น้อยกว่าในการคัดสรรนวนิยายไปตีพิมพ์ แตกต่างจากนวนิยายกระแสหลักที่มีจำนวนเรื่องมาก คนเขียนเยอะ มีให้เลือกทุกรูปแบบและสไตล์ การเขียน ในขณะที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายยังมีจำนวนน้อยกว่า อัตราการแข่งขันที่น้อยกว่ามาเกี่ยวข้องหมายถึงโอกาสที่จะแปลงให้กลายเป็นรูปของตัวเงินมากกว่าการเลือกจะเขียนนวนิยายรักต่างเพศ

ซอฟต์แวร์ : ถ้าเทียบกับคนอ่านชายหญิงแล้ว พวกเราคนอ่านน้อยกว่าก็จริง แต่คนเขียนก็น้อยกว่าเหมือนกัน กับชายหญิงนี้ไม่อยากสู้เลย น่ากลัว ตีกันจะตาย ให้นำ top 10 เขียนขายแล้วมันเรื่อย ๆ ซิล ๆ สบาย ๆ กว่ากันเยอะ (สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2559)

Minnitmint : เพื่อนหนูเขียนชายหญิง หนูเลยรู้ว่า เขาแข่งกันชนิดแบบใครไม่ได้ขึ้น top 10 แล้วจะฆ่ากันตาย เพราะการขึ้นไปอันดับสูง ๆ ทำให้สำนักพิมพ์พอใจมากกว่า แล้วแบบที่เคยเห็นที่แปะป้ายหน้าปกว่านิยายคนอ่านเยอะแบบนี้ปะ นั่นแหละ ถ้าได้ขึ้น top 5 เด็กดีได้ สำนักพิมพ์ถึงจะแปะให้ เขาเลยต้องแข่งกันไม่ให้ตกลงมา แข่งกันน่ากลัวสุด ๆ เลยละ (สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2559)

จากการสัมภาษณ์จะเห็นได้ว่า อัตราการแข่งขันของนวนิยายชายรักชายมีน้อยกว่านวนิยายรักต่างเพศที่ต้องห้าหน้ากันให้ได้อันดับสูง ๆ เพื่อ้อสำนักพิมพ์ ในขณะที่นวนิยายชายรักชายนั้นต่างออกไป ไม่เพียงแต่ปัจจุบันนี้นักเขียนอิสระที่พิมพ์หนังสือเองมากขึ้น แม้แต่ร้านหนังสือใหญ่ ๆ เช่น B2S ก็มีการนำหนังสือที่นักเขียนอิสระทำมือไปลง

ดังนั้น การต้องแข่งขันเพื่อให้ได้อันดับสูง ๆ และห้าหน้ากับนักเขียนคนอื่นตลอดเวลา ทำให้กลุ่มตัวอย่างเลือกที่จะเขียนนวนิยายชายรักชายแทน ไม่เพียงเท่านั้น ในมุมมองของผู้วิจัยมองว่า โอกาสที่จะได้ตีพิมพ์และเป็นที่รู้จักมีความเป็นไปได้สูงกว่า เนื่องจากคนเขียนและจำนวนเรื่องยังมีน้อยกว่านิยายรักต่างเพศ

(1.5) รายได้จากนวนิยายชายรักชาย

ในฐานะที่ผู้วิจัยก็เป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายที่มีรายได้จากการเขียนหนังสือ ทำให้คิดว่าประเด็นนี้ย่อมเป็นแรงจูงใจที่ทำให้นักเขียนมือสมัครเล่นบางส่วนเข้ามาสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายเพราะผลตอบแทน ทว่า เมื่อสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทุกคนเกี่ยวกับผลตอบแทนที่ได้รับจากการเขียนแล้ว กลับพบว่า เป็นไปในทิศทางตรงกันข้าม กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่าง

ทุกคนเริ่มต้นการเขียนโดยไม่ได้คำนึงถึงปัจจัยเรื่องรายได้เป็นหลัก หากแต่เริ่มต้นเพราะ “ใจรัก” และ “เวลาร่าง” เป็นสำคัญ โดยที่ไม่ได้มองว่า การเขียนนวนิยายจะสามารถทำเป็นอาชีพในอนาคตได้

Funtom : ไม่ได้รวมเล่มค่ะ ชี้แจงทำปก ขึ้นตอนมันเยอะ ใครอยากได้เล่มก็เอาไปทำเองได้เลย ไม่ได้หวงหรืออะไรด้วยนะค่ะ คือ ถ้าอยากได้เก็บเป็นเล่มก็เอาไปทำได้เลย (สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2558)

Minnitmint : ตอนที่เริ่มเขียน หนูไม่ได้เขียนเพราะต้องการรวมเล่มแล้วได้เงินเลยนะ คือใจดี ทำไปเพราะใจชอบล้วน ๆ อย่างที่ตอนนี้มีรวมเล่มบ้าง ก็เพราะคนอ่านบอกอยากสะสมเป็นหนังสือ หนูเองก็มองว่าทำออกมาเพื่อให้ตัวเองมีเล่มเก็บเอาไว้เท่านั้นเอง (สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2559)

นอกเหนือจากทั้งสองคน ในกลุ่มตัวอย่างทุกคนยังพบว่า แรงจูงใจในการเขียนนวนิยายไม่ใช่เพราะเรื่องเงินเป็นหลัก แต่เป็นเรื่องรอง กล่าวคือผู้หญิงกลุ่มนี้เขียนเพราะใจรักมากกว่าจะคำนึงถึงผลตอบแทน บ้างก็เริ่มต้นจากการเขียนนวนิยายเพราะความชอบศิลปินนักร้อง จนร้อยให้เป็นเรื่องเป็นราว โดยจะนำเสนอในหัวข้อต่อไป

สรุปได้ว่า แรงจูงใจของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย ไม่ได้เล็งเห็นผลตอบแทนซึ่งคือจำนวนเงินที่จะได้รับ หากแต่เป็นความนิยมชมชอบส่วนบุคคล ซึ่งก่อเกิดจากทัศนคติที่ดีต่อชายรักชาย ที่เกิดการสั่งสมมาตั้งแต่ยังเล็กยังน้อย ผสมกับความรู้สึกที่ต้องการลดทอนอำนาจความเป็นเพศชายลง จึงมีการนำเสนอตัวละครชายที่มีความเป็นเพศหญิงออกมา เหล่านี้จึงล้วนแล้วแต่เป็นแรงจูงใจที่ทำให้เกิดนวนิยายชายรักชายด้วยฝีมือของคนเขียนที่เป็นเพศหญิง ไม่ใช่เพราะผลตอบแทนที่คุ้มค่า ซึ่งสามารถกล่าวได้อีกทางหนึ่งว่า การที่กลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่นไม่มีทุนทางเศรษฐกิจอันเนื่องมาจากผู้หญิงเหล่านี้ยังอยู่ในช่วงเริ่มต้นของการเป็นนักเขียน ซึ่งทำให้ไม่มีทุนทางสัญลักษณ์ ซึ่งการไม่มีทุนทางสัญลักษณ์ก็จะส่งผลให้ไม่สามารถแปลงเป็นทุนทางเศรษฐกิจในรูปของรายได้ ซึ่งประเด็นดังกล่าวนี้จะกล่าวต่อไปในหัวข้อของการขยายทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ทุนในมิติด้านอื่น ๆ

(2) จุดเริ่มต้นการเขียนนวนิยายชายรักชาย

จากที่กล่าวไว้ตอนต้น ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายเริ่มต้นการเขียนในช่วงระหว่างวัยเรียน ซึ่งเป็นวัยที่มีเวลาร่างค่อนข้างมากกว่าเมื่อเทียบกับวัยทำงาน และนำเวลาร่างนั้นมาเขียนนวนิยายชายรักชายเป็นงานอดิเรก ซึ่งเมื่อสอบถามถึงจุดเริ่มต้นของการเริ่มเขียนนวนิยายชายรักชาย ก็ได้คำตอบดังนี้

(2.1) เพื่อนชักชวน ในช่วง 5-6 ปีก่อนหน้านี้ นวนิยายชายรักชายยังไม่ใช่นวนิยายที่เห็นได้ทั่วไปตามร้านหนังสือ หากแต่เป็นงานเขียนเฉพาะกลุ่มที่มีการรับรู้อยู่ในวงแคบ ดังนั้น การจะเข้ามาสู่การอ่านนวนิยายประเภทนี้มักจะได้รับ การชักชวนจากคนใกล้ชิด

Minnitmin : หนูเริ่มเขียนนิยายจากชายหญิงปกติเนี่ยละ จนเพื่อนเอากาตูนวายมาให้อ่าน ก็เกิดความรู้สึกว่า เฮ้ย มันใช่อะ มันดูน่ารักมาก (สัมภาษณ์, 10 ตุลาคม 2558)

ซอพท์ครีม : เริ่มต้นจากเพื่อน ตอนแรกก็ไม่ได้อะไรกับชายรักชาย แต่เพื่อนชอบเลยยัดเยียดให้อ่าน พออ่านไป ตอนแรกก็มีแหง ๆ บ้าง แต่พออ่านไปสักพัก มันสนุกนะ เนื้อหาหลากหลาย ไม่ได้สักแต่ว่ามีอะไรกันอย่างเดียว ยิ่งตอนหลังเพื่อนเป็นคนเขียน มันก็ยิ่งยัดเยียดให้อ่าน พออ่านไปอ่านมาเลยเริ่มต้นอยากเขียนบ้าง (สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2558)

การที่คนรอบข้างมาชักชวนให้เริ่มต้นอ่านจึงมีความสำคัญ เพราะมีกลุ่มผู้อ่านจำนวนมากที่ยังไม่รู้ว่านวนิยายชายรักชายคืออะไร ซึ่งพอเข้าใจ และได้สัมผัสก็รู้สึกชื่นชอบ ซึ่งนั่นคือความรู้สึกที่สำคัญ ที่จะนำไปสู่ความรู้สึกอยากเขียนนวนิยายชายรักชาย

(2.2) ชีวมขมศิลปิน จากการสัมภาษณ์พบว่า มีผู้อ่านจำนวนมากที่เริ่มต้นเข้ามาอ่านนวนิยายชายรักชายเพราะชื่นชมในตัวศิลปิน โดยเฉพาะศิลปินต่างชาติ เช่น เกาหลี และญี่ปุ่น ซึ่งทำให้มีนักเขียนกลุ่มหนึ่งที่เขียนนวนิยายประเภทแฟนฟิคชั่นขึ้น และเพราะความชื่นชมในตัวศิลปินเช่นนี้เองที่ทำให้หลายคนเริ่มต้นเข้าสู่วงการนวนิยายชายรักชายด้วยการอ่านงานเขียนประเภทแฟนฟิคชั่น ดังเช่น Nobelle

Nobelle : เริ่มต้นจากการชอบศิลปินก่อนเลย แล้วก็ลองอ่าน พออ่านแล้วก็มาแต่ง มันก็น่าจะชอบ อ่าน แล้วก็แต่ง เพราะอยากให้ตัวละครเป็นอย่างนี้นะ ตามใจเรา ที่สำคัญเลยคือไม่อยากจะให้ศิลปินที่เราชอบไปยุ่งกับผู้หญิงก็เลยจับคู่ให้เขาได้กันซะเลย (สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2558)

จากจุดเริ่มต้นที่ไม่อยากให้ศิลปินที่ชื่นชอบจับคู่กับผู้หญิง และเพราะเห็นความสัมพันธ์ที่แสดงออกระหว่างศิลปินด้วยกันที่เรียกกันว่าการเซอร์วิส ซึ่งก็คือ การที่ศิลปินชายสองคนกอดกัน หอมแก้มกัน หรือมีแม้กระทั่งจูบปากกัน สิ่งเหล่านี้ทำให้ผู้หญิงซึ่งเป็นกลุ่มแฟนคลับเกิดแรงบันดาลใจที่จะเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งในปัจจุบันพบว่า ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายประเภทแฟนฟิคชั่นก็มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น เนื่องจากกลุ่มศิลปินที่เพิ่มขึ้น กลุ่มแฟนคลับจึงเพิ่มมากขึ้นเช่นเดียวกัน

(2.3) **ความรู้สึกทำทหาย** จากการที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทุกคน ได้ให้คำตอบเหมือนกันในเรื่องหนึ่ง คือ กลุ่มผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายเป็นกลุ่มคนอ่านในเวลาเดียวกัน กล่าวคือ ผู้หญิงเหล่านี้อ่านงานประเภทต่าง ๆ เป็นจำนวนมากซึ่งได้กล่าวไว้ข้างต้น ไม่ใช่เพียงแต่หนังสือที่เป็นนวนิยายเท่านั้น แต่หมายรวมถึงหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาความรักของผู้ชายด้วยกัน จากการอ่านเหล่านี้เอง ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้เกิดความรู้สึกทำทหายที่อยากจะลองเขียนนวนิยายชายรักชายของตัวเองบ้าง โดยสามารถแต่งแต้มเนื้อหาของตัวเองตามใจชอบได้

ซอฟต์แวร์ : เริ่มต้นจากการอ่านเยอะ คือ อ่านแต่ชายรักชาย ไม่ได้อ่านชายหญิง มาตั้งแต่ ม.ปลายแล้ว พอกลับมาอ่านก็อ่านแต่ชายชายมาตลอด เรียกว่าวัตถุดิบเยอะ แต่ไม่มีที่ทางระบายออก แล้วการอ่านชายชาย คือมันถูกจริต มันไม่เหมือนนวนิยายรักที่เคยอ่านมา นวนิยายชายหญิง มันจะมีสูตรสำเร็จของมันอยู่แล้ว แบบละครหลังข่าว มันไม่แหวก มันไม่แนวอะ แนวเดิมซ้ำ ๆ ที่พระเอกสวย นางเอกจน ถูกคุณหญิงป่า ชัดขวาง ในขณะที่ชายชายมันมีความหลากหลายมากกว่า ซึ่งบางพล็อต มันหาไม่ได้จากชายหญิง อาจจะใช้เรื่องของเพศที่เป็นเพศเดียวกัน และการที่ผู้ชายซึ่งเป็นเพศที่แข็งกร้าวอยู่แล้วสองคนมาทำตัวอ่อนโยนกัน นั่นแหละคือความน่ารักของชายชาย ในขณะที่ชายหญิง การที่ผู้ชายมาอ่อนโยนกับผู้หญิงที่เป็นเพศที่อ่อนโยนอยู่แล้ว มันก็งั้น ๆ ไม่เห็นความแตกต่าง ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันสิ เวลาที่อ่อนโยนและทำตัวน่ารักใส่กัน เราจะรู้สึกเลยว่าเขาน่ารักกันมากๆ
(สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2558)

ในส่วนของประเด็นนี้เช่นเดียวกับแรงจูงใจที่ทำให้เขียนนวนิยายชายรักชาย กลุ่มตัวอย่างได้กล่าวถึงการทำให้ผู้ชายมีความอ่อนโยนลง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการลดทอนอำนาจในรูปแบบของผู้ชายที่ควรจะเข้มแข็ง แข็งแกร่ง และแข็งกร้าวให้มีความนุ่มนวล อ่อนโยนตลอดจนการนำตัวละครชายมาใส่อากัปกริยาหรือนำเสนอรูปลักษณะภายนอกให้มีความอ่อนหวานขึ้น ดังนั้น จึงแสดงให้เห็นว่า ความทำทหายที่ว่าไม่ใช่แต่เพียงความทำทหายที่ต้องการเขียนเรื่องราวความรักของผู้ชายด้วยกันเท่านั้น แต่หมายรวมถึงความทำทหายที่จะลดทอนอำนาจของเพศชายลง การเขียนนวนิยายชายรักชายจึงถือเป็นเวทีหนึ่งที่ผู้หญิงได้แสดงอำนาจเหนือกว่าเพศชายด้วยการกำหนดบทบาทและหน้าที่ของเพศชายได้ด้วยเพียงการสะบัดปากกา

จากการศึกษาประเด็นดังกล่าวจึงทำให้เห็นถึงกระบวนการเปลี่ยนผ่านจากผู้รับสาร (Receiver) มาเป็นคนส่งสาร (Sender) เพราะไม่ใช่ทุกคนอ่านทุกคนจะสามารถก้าวข้ามมาสู่จุดของคนเขียนได้ ซึ่งในกรณีนี้ก็เช่นกัน ผู้หญิงที่อ่านนวนิยายชายรักชายในปัจจุบันนี้มีจำนวนมาก แต่ผู้ที่สามารถก้าวมาเป็นคนเขียนได้กลับมีเพียงหยิบมือ เมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว ผู้วิจัยจึงเห็นว่า มีปัจจัยหลาย ๆ ด้านที่ทำให้เกิดขึ้นได้คือ คนเขียนต้องมีความนิยมชมชอบความรักแบบชายรักชายในระดับหนึ่ง ซึ่งความชื่นชอบนี่เองที่จะเป็นแรงผลักดันให้เกิดการเขียน ทว่า ความชื่นชอบไม่ใช่เพียงปัจจัยเดียวที่เกิดขึ้น เพราะเช่นเดียวกัน ผู้รับสารมากมายก็เกิดความรู้สึกชื่นชอบ ไม่เช่นนั้นก็คงไม่เลือกเสพงานประเภทนี้ ดังนั้น สิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวดคือ “ศักยภาพในการแปลงทุนสู่ผลงาน” ซึ่งนักอ่านแต่ละคนมีมากน้อยแตกต่างกันไป ผู้ที่มีศักยภาพมากพอเท่านั้นที่สามารถแปลงทุนสู่ผลงานได้ จึงเป็นคำตอบว่า ไม่ใช่ทุกคนจะสามารถเป็นนักเขียนได้ แต่บุคคลนั้น ๆ ต้องมีศักยภาพในตัวเองที่จะเปลี่ยนวัตถุดิบที่สั่งสมเอาไว้จากการอ่าน การดู และการฟัง ทั้งในรูปของวัตถุสถาบัน และร่างกาย ไปสู่ผลงานที่เกิดจากปลายปากกาได้

(3) ช่องทางการนำเสนอที่เอื้อต่อการเผยแพร่ผลงาน

ทุกวันนี้ ช่องทางในการเผยแพร่งานไม่ได้มีเพียงสำนักพิมพ์เป็นผู้จัดพิมพ์อีกต่อไปแล้ว เพราะเมื่ออินเทอร์เน็ตได้เข้ามามีบทบาท รูปแบบการเผยแพร่ผลงานจึงมีการเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ นักเขียนไม่จำเป็นต้องผ่านการพิจารณาจากสำนักพิมพ์เท่านั้นอีกต่อไป หากแต่สามารถนำผลงานไปลงในอินเทอร์เน็ต ซึ่งปัจจุบันนี้ก็มีเว็บไซต์มากมายที่รองรับผลงานของนักเขียนหน้าใหม่ เช่น dek-d.com, thaiboylove, ธัญวลัย เป็นต้น

ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คน ได้มีการลงผลงานที่เว็บไซต์ dek-d.com เท่านั้น ทั้งที่มีเว็บไซต์รองรับหลายแห่ง หากแต่ทั้ง 5 คน ก็กล่าวว่าเว็บไซต์เด็กดี เป็นเว็บไซต์ที่สามารถเผยแพร่งานเขียนได้กว้างที่สุด และมีคนอ่านเยอะที่สุด

ซอฟต์แวร์ : ลงที่เด็กดีเท่านั้น เพราะว่าเคยแต่งหน้านิยายให้เพื่อนตั้งแต่สมัยที่เขียนแรก ๆ เลย ในเด็กดีมันสามารถตกแต่งหน้านิยาย ทำแบล็คกราวด์ ทำอะไรได้ทำให้เกิดความน่าสนใจ เพราะทำตรงนี้มาก่อนข้างเยอะ พอถึงตาตัวเองลงนิยายก็ลงที่เดียว ที่อื่นไม่รู้ระบบเลย อย่าง thaiboylove เข้าไปก็งั้น มันเหมือนเป็นบล็อกมากกว่า ลงเนื้อหาหายาก หาอ่านยังงงเลย สุดท้ายก็ลงแค่ที่เด็กดีที่เดียว อีกอย่างระดับของมันก็สูงที่สุดด้วย ดูจากคนอ่านที่มีระดับหลักหมื่นหลักแสน (สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2558)

Nobelle : หนูไม่เคยลงที่อื่นเลย ลงแค่ที่เด็กดีทีเดียว เพราะว่าที่อื่นมันลงไปก็หาคนอ่านยากเนอะ ยังไงเด็กดีก็มีคนอ่านเยอะที่สุดอยู่แล้ว พวกธัญวลัยอะไรพวกนี้ก็มีแต่นิยายผู้ใหญ่ พวกที่อ่านก็จะผู้ใหญ่ระดับหนึ่ง ถ้าอยากหาคนอ่านแบบทุกเพศทุกวัยก็คงต้องเป็นที่เด็กดี (สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2558)

เมื่อสอบถามเพิ่มเติมจากกลุ่มตัวอย่าง ทุกคนลงความเห็นว่าเป็นเว็บไซต์ dek-d.com ถือเป็นเว็บไซต์ที่มีระดับสูงที่สุด กล่าวคือ มีคนอ่านเยอะที่สุด ทั้งยังมีทุกเพศทุกวัย หากเป็นนักเขียนในช่วงเริ่มต้นดังเช่นกลุ่มตัวอย่างมักต้องนำมาลงที่เว็บไซต์ดังกล่าว ทว่า หากมีชื่อเสียงแล้ว ลงที่ไหนก็คงไม่ต่างกัน แต่ในระดับเริ่มต้น กลุ่มตัวอย่างทุกคนกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่า ต้องเริ่มต้นที่เว็บไซต์ dek-d.com

ดังนั้น แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายก็เล็งเห็นว่า เว็บไซต์ดังกล่าวเป็นสถานที่สำหรับนำเสนอผลงานได้กว้างขวางมากกว่าเว็บไซต์อื่น มีระดับที่สูงมากกว่าที่อื่น กล่าวคือ มีคนอ่านมากกว่า เผยแพร่งานได้ไกลกว่า มีช่องทางในการสร้างชื่อเสียงได้มากกว่าเว็บไซต์อื่น ๆ เว็บไซต์ dek-d.com ดังกล่าวจึงถือเป็นเวทีขนาดใหญ่ที่เปิดโอกาสให้ก้าวเข้าสู่การเป็น “ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย”

4.3 การสื่อสารกับการแปลงทุนและขยายทุนทางวัฒนธรรม

เมื่อนักอ่านได้สั่งสมความรู้และความสามารถในระดับหนึ่งแล้ว รวมทั้งมีแรงจูงใจ และช่องทางในการเผยแพร่ผลงานนวนิยายชายรักชายของตน จึงมีการก้าวจากจุดที่เป็นนักอ่านมาสู่การเป็นนักเขียน เมื่อกระบวนการนี้เกิดขึ้นจึงมีการใช้ทุนที่สั่งสมตั้งแต่ยังเด็ก ไม่ว่าจะเป็นความรู้ความสามารถ หรือทัศนคติที่ผ่านช่วงเวลาเก็บสะสมมาระยะหนึ่ง เพื่อแปลงออกมาเป็นรูปแบบของงานเขียน ซึ่งเป็นที่น่าสนใจว่ากลุ่มตัวอย่างบางคนไม่ได้เริ่มต้นจากการเขียนนวนิยายชายรักชายเลย เช่น กรณีของ Minnitmin และ Funtom ซึ่งเริ่มจากการเขียนนวนิยายรักต่างเพศมาก่อน เป็นการแสดงให้เห็นถึงการก้าวเข้ามาสู่แวดวงใหญ่ คือ นักเขียนนวนิยาย ก่อนที่จะขยายเข้าสู่แวดวงย่อย ซึ่งก็คือ นวนิยายชายรักชาย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่เหลือทั้ง 3 ก็เริ่มต้งงานเขียนจากประเภทแฟนฟิคชันก่อน เนื่องจากรู้จักนวนิยายชายรักชายมาจากการนิยมชมชอบศิลปินเกาหลี จึงเห็นได้ว่าจุดเริ่มต้นของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมีความแตกต่างกัน ไม่ได้มุ่งเน้นที่จะเริ่มเขียนนวนิยายชายรักชายตั้งแต่ต้น

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจึงจะแสดงให้เห็นถึงกระบวนการแปลงทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่น ที่เกิดขึ้นจากการนำวัตถุดิบที่เป็นทุนทางวัฒนธรรม อันได้แก่ ทุนจากการอ่าน ทุนจากการฟัง ทุนจากการดู ทุนที่เกิดจากสถาบันทางครอบครัวและสถาบันการศึกษา นำไปสู่การผลิตเนื้อหาที่เป็นนวนิยายชายรักชาย ตลอดจนการขยายทุนดังกล่าวในพื้นที่ของนักเขียนนวนิยายชายรักชายไปสู่ทุนในรูปแบบอื่น ๆ แบ่งได้เป็น 2 ประเด็น คือ การแปลงทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชายและการขยายทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

4.3.1 การแปลงทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย

กระบวนการเปลี่ยนแปลงจากนักอ่านไปสู่การเป็นนักเขียน ผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 กระบวนการ คือ กระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่การเป็นนักเขียน และ กระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่งานเขียน ซึ่งแต่ละประเด็นมีรายละเอียด ดังนี้

4.3.1.1 กระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่การเป็นนักเขียน

เมื่อกระบวนการสั่งสมทุนความรู้ ความสามารถในด้านต่าง ๆ ผ่านการเป็นผู้รับสาร (Receiver) ดำเนินมาระยะหนึ่งแล้ว จนนักอ่านมีทักษะทั้งในด้านของภาษา คลังศัพท์ และกลวิธีการดำเนินเรื่องมากขึ้นผ่านทางผลงานของผู้อื่น จึงนำไปสู่กระบวนการแปลงทุนความรู้ดังกล่าว ให้กลายเป็นผู้ส่งสาร (Sender) เอง ในรูปแบบของนักเขียนนวนิยายที่ส่งสารผ่านทางตัวอักษร

จากการพูดคุยกับ กัลฐิตา นักเขียนแฟนตาซีชื่อดังของไทยได้กล่าวว่า “การจะเป็นนักเขียน คือ ต้องเริ่มต้นเขียน และเขียนไปเรื่อย ๆ” ดังนั้นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ผู้รับสารได้ก้าวมาเป็นผู้ส่งสารได้ คือ ความมุ่งมั่นที่จะเขียน

ทุกคนล้วนแล้วแต่ผ่านกระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมด้านต่าง ๆ มาแล้วทั้งสิ้น แต่ข้อแตกต่างระหว่างการเป็นนักอ่านกับการเป็นนักเขียนก็คือ การเริ่มต้นเขียน เมื่อใดก็ตามที่ผู้หญิงเหล่านี้รู้สึกว่าการเริ่มต้นสร้างสรรค์ผลงาน นั่นคือ ช่วงเวลาของกระบวนการเปลี่ยนแปลงจากคนอ่านมาเป็นคนเขียน ซึ่งสาเหตุที่ทำให้ไม่ทุกคนไม่สามารถแปลงทุนที่มีอยู่มาเป็นนักเขียนได้นั้น ผู้วิจัยมองว่า ขึ้นอยู่กับการกระทำของบุคคลนั้น ๆ หากเริ่มต้นลงมือเขียนแล้วก็คือก้าวแรกของการแปลงทุน ซึ่งก็จะขึ้นอยู่กับศักยภาพของแต่ละบุคคลว่าจะสามารถก้าวไปได้ถึงจุดไหน

ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นคนเขียนนวนิยายชายรักชาย จึงมีโอกาสได้พูดคุยกับผู้ที่ยอยากเริ่มต้นเขียนหลาย ๆ ท่าน ซึ่งมักจะพบกับปัญหาว่าพอเริ่มต้นเขียนแล้ว แต่ไม่สามารถเขียนจนจบได้ เขียนไปนิดหน่อยก็ปล่อยทิ้ง ดังนั้น การที่จะมาเป็นนักเขียนจึงไม่ใช่เพียงแค่การเริ่มต้นตัวดีปลายปากกาหรือพิมพ์บนคีย์บอร์ดเท่านั้น แต่ต้องสามารถส่งสารทั้งหมดที่ต้องการสื่อไปให้แก่ผู้รับสารได้ ซึ่งก็คืออย่างน้อยที่สุดก็ต้องสามารถเขียนได้จนจบเรื่อง

ซอฟต์แวร์ : เราเป็นคนเขียนอะไรซ้ำ คือไปเรื่อย ๆ ปล่อยดองเอาไว้ก็เยอะ ก็รู้กันอยู่ เรื่องนามปากกาเก่าที่ปล่อยทิ้งไว้ คือ กว่าจะเขียนจบสักเรื่องก็ยาก เรื่องน้องเอินก็ได้คนอื่นช่วยผลักดันช่วยเขียนจบ (สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2558)

จากการสัมภาษณ์นี้จึงสามารถเห็นถึงการเปลี่ยนแปลงของระยะเวลาในการเขียนนวนิยาย เนื่องจากอดีต ผู้ที่เป็นนักเขียนจะสามารถเผยแพร่ผลงานผ่านนิตยสารหรือสำนักพิมพ์เท่านั้น ดังนั้นแล้ว ระยะเวลาในการลงจึงแน่นอน ซึ่งต่างจากในปัจจุบันที่ระยะเวลาในการทำงานมีความยืดหยุ่นกว่า กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีการลงนวนิยายในอินเทอร์เน็ต ซึ่งไม่มีกฎตายตัวในการลงเนื้อหา พวกเขาเหล่านี้จึงสามารถกำหนดตารางเวลาผลงานได้ด้วยตนเอง จึงเป็นสาเหตุที่ทำให้ลงช้า หรือขาดความต่อเนื่องได้

จากประเด็นดังกล่าว ผู้วิจัยจึงพบว่า มีปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เขียนนวนิยายชายรักชายสามารถเขียนได้จนสำเร็จ คือ

(1) **แรงใจของผู้เขียน** ในเริ่มแรกที่เข้าสู่การเป็นคนเขียนจะเกิดจากแรงใจและความต้องการของตัวเองที่จะเขียนผลงานสักเรื่องหนึ่ง หากแต่แรงใจนั้นไม่ได้มีอยู่ตลอดเวลา เพราะบางครั้งก็เกิดจากความเบื่อหน่าย ความเกียจคร้าน หรือได้แรงบันดาลใจใหม่ ๆ จนหันไปเขียนเรื่องใหม่และปล่อยเรื่องเก่าทิ้งเอาไว้ โดยเฉพาะผู้ที่เพิ่งจะเข้าสู่แวดวงดังกล่าวที่ต้องใช้แรงใจในการเขียนเรื่องแรกให้จบ ซึ่งพบว่า มีคนอ่านหลายคนที่ยาก “ผันตัว” มาเป็นคนเขียน หากแต่ไม่สามารถทำได้ทุกคน ดังนั้น แรงใจของผู้เขียนจึงเป็นสิ่งสำคัญ

(2) **แรงผลักดันจากคนใกล้ชิด** ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างหลายคนได้มีการนำนวนิยายชายรักชายที่เขียนเอาไว้ส่งให้เพื่อน หรือคนใกล้ชิดได้อ่านก่อน เช่น

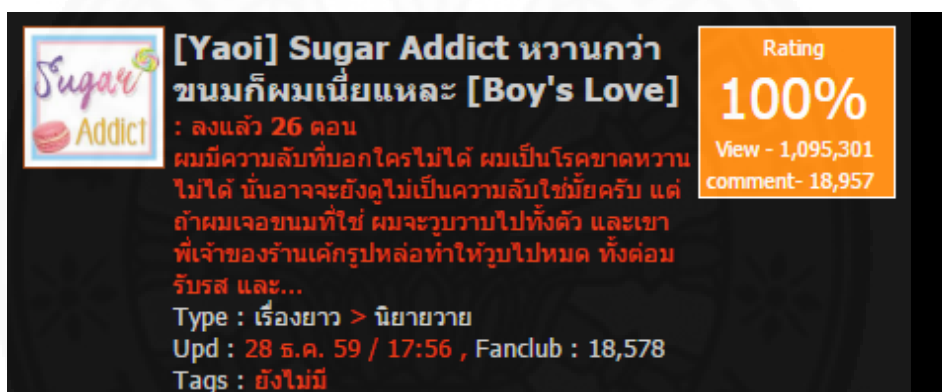
SaRangKiBum : เวลาได้พล็อตมาใหม่ หนูเล่าให้เพื่อน ๆ น้อง ๆ ฟังนั่นแหละ ก็อย่างเรื่องอาจารย์กับลูกศิษย์ไง นั่นก็เคยเล่าให้พี่สักนี้ บางทีเขียนเอาไว้แล้วก็ส่งให้เจ้าเบลล์ (Nobell) อ่านก่อน มันว่าผ่านก็ต่อ (สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2559)

จึงเห็นได้ว่าแรงผลักดันและความคิดเห็นของคนใกล้ชิดจึงมีผลต่อนักเขียนที่กำลังเขียนผลงาน ซึ่งไม่ได้มีเพียงแค่นักใกล้ชิดเท่านั้น แต่ปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างยิ่งคือ คนอ่าน

(3) ผลตอบรับจากคนอ่าน ในที่นี้หมายถึงรวมถึงข้อความแสดงความคิดเห็นของคนอ่าน การให้กำลังใจ การบอกกล่าวว่าจะรออ่าน รวมไปถึงจำนวนคนอ่านที่เข้ามาในหน้านิยาย เนื่องด้วยปัจจุบันนี้นักเขียนส่วนใหญ่เริ่มต้นลงผลงานในเว็บไซต์นิยาย ดังนั้น สิ่งที่นักเขียนเฝ้ารอจึงเป็นผลตอบรับจากคนอ่านที่มีต่อนิยายเรื่องนั้นๆ ซึ่งพบว่าเป็นปัจจัยสำคัญที่จะทำให้สามารถเขียนต่อหรือหยุดเขียนได้

Nobelle : คนอ่านเป็นพัน คนเมนต์ไม่ถึงสิบ เจอแบบนี้ก็อยากหยุดเขียนเหมือนกัน (สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2559)

Minnitmint : เรื่อง Chain Up หนูเขียนให้คนอ่านนะ เขาบอกว่าอยากอ่านคู่นี้ ก็เขียนให้คนอ่านนั่นแหละ เขาขอมา เราก็เขียน (สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2559)

[Yaoi] Sugar Addict หวานกว่า
ขนมก็ผมเนี่ยแหละ [Boy's Love]
: ลงแล้ว 26 ตอน
ผมมีความลับที่บอกใครไม่ได้ ผมเป็นโรคขาดหวาน
ไม่ได้ มันอาจจะถึงดูไม่มีความลับในวัยคริ๊บ แต่
ถ้าผมเจอขนมที่ใช่ ผมจะรวบรวมไปทั้งหมด และเขา
ที่เจ้าของร้านเค้กปลอมทำให้หุบไปหมด ทั้งคอมพิวเตอร์
รับรส และ...

Type : เรื่องยาว > นิยายวาย
Upd : 28 ธ.ค. 59 / 17:56 , Fanclub : 18,578
Tags : ยังไม่มี

Rating
100%
View - 1,095,301
comment- 18,957

ภาพที่ 4.1 ภาพแสดงจำนวนคนอ่านและจำนวนคอมเมนต์จากเว็บไซต์ dek-d

อีกทั้งสำหรับกลุ่มมือสมัครเล่นพบว่า ยังอยู่ในช่วงของการสร้างฐานแฟนคลับ หรือทุนทางสัญลักษณ์ ทำให้กำลังใจจากแฟนคลับสักคนเป็นส่วนสำคัญในการสร้างแรงใจในการเขียนนวนิยาย เพราะยังอยู่ในช่วงเริ่มต้น ดังนั้น เมื่อมีคนอ่านและติดตาม ก็ทำให้ผู้หญิงกลุ่มนี้ “ฮึด” ที่จะสร้างงานจนเสร็จสมบูรณ์

สรุปแล้ว การแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่การเป็นนักเขียนนั้น ไม่เพียงแต่ต้องมีศักยภาพเฉพาะตัวเท่านั้น แต่ยังมีปัจจัยภายนอกและปัจจัยภายในที่ส่งเสริมให้นักอ่านคนนั้นสามารถก้าวข้ามกำแพงไปสู่การเป็นนักเขียนได้ ทั้งแรงใจของคนเขียนเอง แรงผลักดันจากคนรอบข้าง และเหนือสิ่งอื่นใดคือผลตอบรับของคนอ่าน

4.3.1.2 กระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่งานเขียน

ในประเด็นนี้ ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) กลุ่มตัวอย่างมาประกอบกับการวิเคราะห์ด้วยบท ซึ่งเป็นผลงานนวนิยายชายรักชายของกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่นทั้ง 5 คน เพื่อให้เห็นถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงทุนจากวัตถุดิบซึ่งคือทุนทางวัฒนธรรมที่สั่งสมไว้นำไปสู่การสร้างผลงาน ผ่านองค์ประกอบการเล่าเรื่อง 6 ประการ ได้แก่

- (1) โครงเรื่อง (Plot)
- (2) แก่นเรื่อง (Theme)
- (3) ความขัดแย้ง (Conflict)
- (4) ตัวละคร (Character)
- (5) ฉาก (Setting)
- (6) มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view)

จากการศึกษาพบว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้ได้มีการนำทุนความรู้ทางวัฒนธรรมที่ได้สั่งสมไว้ในรูปแบบของประสบการณ์ตรง (direct experience) และประสบการณ์ผ่านสื่อ (mediated experience) ที่หลอมรวมเข้าด้วยกัน และเขียนนวนิยายชายรักชายในรูปแบบของตนเอง ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาศึกษาการแปลงทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่นดังต่อไปนี้

(1) โครงเรื่อง (Plot)

จากการรวบรวมข้อมูลทั้งจากการสัมภาษณ์และการวิเคราะห์เนื้อหา ผู้วิจัยพบว่า กระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมเพื่อนำไปสู่การสร้างโครงเรื่องหรือก็คือเหตุการณ์ทั้งหมดของเรื่องมีรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน นั่นก็คือกลุ่มตัวอย่างจะใช้ประสบการณ์ที่เคยผ่านเข้ามาในชีวิตหรือผ่านตา มาสร้างขึ้นเป็นโครงเรื่อง เช่นในกรณีของ Minnitmint ผู้วิจัยได้ศึกษานวนิยายชายรักชายสองเรื่อง คือ Shadow และ Chain Up ซึ่งได้พบความคล้ายคลึงกันของทั้งสองเรื่องนั่นคือทั้งสองเรื่องมีกลิ่นอายของความดราม่า การทรมาน และความเจ็บปวดของตัวละครฝ่ายนายเอก

สำหรับเรื่อง Shadow เป็นเรื่องราวของความรักที่ไม่ต้องการอะไรตอบแทน เริ่มจากการที่นายเอกเข้าไปช่วยพระเอกจากอุบัติเหตุ และเศษกระชกทำให้นายเอกตาบอด ขณะที่พระเอกปลอดภัยดี หากแต่จำไม่ได้ว่ารอดมาได้ยังไง โดยมีนางร้ายที่เป็นแฟนสาวพระเอกคอยกลอกหูตลอดเวลาว่าคนที่ช่วยเหลือคือเธอ หากแต่ทั้งพระเอกและนายเอกก็ยังเจอกันที่โรงพยาบาล ขณะที่นายเอกก็ไม่ยอมเอ่ยปากว่าตัวเองเป็นคนช่วย เพราะแค่ได้ใกล้ชิดก็มีความสุขแล้ว แต่เพราะความเข้าใจผิดที่นางร้ายคอยยุยงทำให้ทั้งคู่ผิดใจกัน โดยมีจุดไคลแมกซ์ที่พระเอกได้รู้ความจริงจากปากหมอ ทำให้เป็นฝ่ายตามหานายเอกและปรับความเข้าใจกันได้ที่สุดในที่สุด

ในขณะที่เรื่อง Chained Up เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวกับการจองจำตามชื่อเรื่อง โดยที่นายเอกได้เข้าไปขโมยข้อมูลสำคัญ หากแต่ถูกจับได้จนถูกกล่าวโทษเอาไว้รีดรี้นข้อมูลและการรีดข้อมูลของพระเอก คือ การข่มขืน ทว่า เพราะพระเอกไม่อาจจะร้ายใส่ นายเอกได้ตลอด จนหลุดแสดงความในใจออกมา ทำให้นายเอกรู้ว่าอีกฝ่ายไม่ได้เลวร้ายเพียงแต่สถานการณ์บังคับให้ต้องร้ายกาจ

จากทั้งสองเรื่องที่น่ามาอีกถิ่นอายุที่คล้ายคลึงกัน นั่นคือ เรื่องราวที่เรียกน้ำตาคนอ่าน และตัวละครที่ต้องเผชิญหน้ากับความเจ็บปวด ซึ่งเมื่อทำการสัมภาษณ์เพิ่มเติมก็พบว่า เนื่องจาก Minnitmint ชอบอ่านนวนิยายประเภทดังกล่าว ต้องมีเรื่องราวของตัวละครที่ประสบกับความเจ็บปวด ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เมื่อเสพนวนิยายแนวเดียวกันเป็นระยะเวลาหนึ่ง เรื่องราวเหล่านี้จึงฝังอยู่ในร่างกายของกลุ่มตัวอย่าง จนสร้างความโน้มเอียงในเรื่องความชอบของผู้ที่ส่งสมเอาไว้ จนเกิดเป็นนิสัยที่มักจะเขียนเรื่องราวที่เกี่ยวกับความเจ็บปวดของตัวละครนั่นเอง

นอกเหนือจากนั้น Funtom ก็ได้ยืนยันชัดเจนว่า ส่วนตัวชื่นชอบการอ่านงานแฟนตาซีมากกว่านวนิยายรัก ซึ่งก็แสดงให้เห็นผ่านทางผลงาน

Funtom :   อย่างที่ว่า หนูไม่ค่อยอ่านนิยาย ถ้าจะอ่านก็จะเป็นพวกแฟนตาซี แล้วหนูก็เขียนแฟนตาซี ก่อนที่จะมาเขียนวายนะ แต่ถึงเป็นวายก็ยังเป็นแนวแฟนตาซีอยู่ดี (สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2559)

ในผลงานของ Funtom ผู้วิจัยพบว่า มีเพียงสองเรื่องที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชายของ Funtom ที่เขียนจบ ซึ่งทั้งสองเรื่องคือ เรื่อง Genesis ตำนานรักเทพสายน้ำ และ เรื่อง Genesis Zwei ตำนานรักเทพอัคคี ซึ่งทั้งสองเรื่องมีเนื้อหาเกี่ยวข้องกัน กล่าวถึงเทพเจ้าทั้ง 4 โดยมีการรวมตำนานความเชื่อของชาวญี่ปุ่น และเทพในแนวกรีก-โรมันเข้าด้วยกัน แสดงให้เห็นว่าผู้เขียนได้นำเสนอความชอบผ่านผลงานนวนิยาย และได้แปลงทุนที่ได้รับจากประสบการณ์การเป็นนักอ่าน เพื่อสร้างผลงานของตนเอง

นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังพบว่า กระบวนการหล่อหลอมและสั่งสมทุนจากสถาบันการศึกษา ซึ่งได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า Funtom ศึกษาในคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร แม้จะยืนยันว่า การเรียนคณะนี้ไม่มีผลต่อการเขียนนวนิยายชายรักชาย แต่จากผลงานทั้งสองเรื่องแสดงให้เห็นถึงความสามารถด้านภาษา การค้นข้อมูลเชิงลึกในเรื่องของเทพเจ้าและความเชื่อของชาวญี่ปุ่น โดยมีการผสมผสานความเชื่อทั้งจากทางตะวันตกและทางตะวันออกให้ออกมาเป็นความเชื่อในแบบนวนิยายของตนเองได้ นอกจากนี้ยังมีการเลือกใช้คำเพื่อให้เกิดความน่าสนใจ เช่น

“...ครบรอบ 12,000 ปี ของหมู่บ้านแห่งสายน้ำ หมู่บ้านที่อยู่ในการคุ้มครองของเทพผู้มีความสุข เยือกเย็นและเข้มงวด อีกไม่นาน ผู้ที่ถูกเลือกให้อยู่ข้างกายเทพองค์นี้จะถูกตัดสินจากเหล่าเด็กหนุ่มและเด็กสาวที่มีอายุไม่ถึง 20 ปี เด็กที่ถูกเลือกขึ้นมาไม่มีสิทธิ์ที่จะปฏิเสธใด ๆ ทั้งสิ้น เมื่อตนถูกเลือกแล้วถือว่าสวรรค์เป็นผู้กำหนดชะตาของเขาเอง

คำสาบานที่มนุษย์ได้มอบให้เหล่าเทพนั้น...ถึงเวลาแล้วที่เหล่าเทพจะมาทวงคำสัญญาที่ได้เคยให้ไว้

ทุกคนในหมู่บ้านจะเรียกเด็กที่ถูกเลือกว่า...Kiyoshi...ความบริสุทธิ์”

(Funtom, “Genesis ตำนานรักเทพสายน้ำ”)

อีกทั้ง Funtom ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้แล้วว่า ส่วนตัวชื่นชอบการอ่านการ์ตูนญี่ปุ่นเป็นทุนเดิม จึงไม่ใช่เรื่องแปลกเลยที่เนื้อหาได้มีการใช้คำศัพท์ภาษาญี่ปุ่นประกอบ จึงเห็นได้ว่า กระบวนการสังสมทุนได้ก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาเรื่อย ๆ จากการเป็นนักอ่านจากประสบการณ์ในห้องเรียน จากสถาบันทางการศึกษา จนกระทั่งเมื่อถึงกระบวนการแปลงทุนให้กลายเป็นผลงาน

จึงสรุปได้ว่า ผู้หญิงเหล่านี้ได้ใช้ทุนทางวัฒนธรรมที่สังสมไว้จากประสบการณ์ 2 ส่วนในการเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งคือ ประสบการณ์โดยตรง และประสบการณ์ผ่านสื่อ โดยประสบการณ์ตรงคือ สิ่งที่เกิดขึ้นจริงกับผู้หญิงเหล่านี้เอง เช่น สถาบันการศึกษา กลุ่มเพื่อนหรือสังคมที่พบเจอโดยตรง ในขณะที่ประสบการณ์ผ่านสื่อ อันได้แก่ ละคร ภาพยนตร์ และข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้รับรู้ผ่านสื่อมวลชน ซึ่งถือเป็นช่องทางหลักที่ผู้หญิงซึ่งมีเพศสภาพเป็นหญิงได้ใช้เพื่อที่จะเข้าสู่ความรู้เกี่ยวกับความเป็นเพศชายที่มีสถานะตรงข้ามกับเพศของตน และหลอมรวมประสบการณ์ทั้งสองส่วนเข้าด้วยกัน ก่อนที่จะปรับปรุงหรือเปลี่ยนแปลงออกมา จนก่อให้เกิดนวนิยายชายรักชายในภาษาของตนเอง

(2) แก่นเรื่อง (Theme)

แก่นเรื่อง คือ ความคิดหลักในการดำเนินเรื่องซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเล่าเรื่อง เพื่อให้มีความเข้าใจถึงแนวคิดหลักของผู้เล่า ซึ่งจากแนวคิดของ บุรดิเยอ ที่ว่าบุคคลไม่ได้มีพรสวรรค์มาแต่กำเนิด ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายต้องมีการสังสมความรู้ด้านต่าง ๆ จนก่อให้เกิดแนวคิดที่จะนำเสนอในนวนิยายชายรักชาย ซึ่งผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นดังต่อไปนี้

“มันคงเป็นกรรมที่แข่งคุณไว้ เลยทำให้วิญญาณของฉันทิ้งสติอยู่ใต้ผ้ามืดมืดมาตลอดพันปี มันทั้งเหงา...และเปล่าเปลี่ยว แต่ตอนนี้ฟ้าคงลิขิตให้เราได้มาเจอกัน ฉันทึใจนะที่ได้เจอคุณ ตีใจจริงๆ”

ฮานิวางมือทาบบนมือของอีเอนที่ประคองใบหน้าเธอไว้แน่น เพื่อส่งผ่านความรู้สึกมากมายที่ปรี่ล้นอยู่ในใจ

“ขอโหลให้พี่”

“ฉันเองก็โหลให้คุณเหมือนกัน หวังว่าชาติต่อไปเราคงได้เกิดมาเจอกัน แล้วก็ไม่มีเรื่องบ้า ๆ แบบนั้นเกิดขึ้นอีกนะ” น้ำตาที่เกือบจะแห้งเหือดไปแล้วไหลออกมาอีกครั้ง เด็กสาวโถมตัวเข้ากอดอีเอนไว้แน่น เขาเองก็กอดตอบเช่นเดียวกัน (ซอพต์ครีม, “Engel”)

สำหรับแก่นเรื่องของเรื่อง Engel ของซอพต์ครีม คือ เรื่องของบาปบุญคุณโทษ ที่ไม่ว่าจะเป็นคนดีแค่ไหน หากเคยได้ทำผิดสักครั้งก็ย่อมต้องใช้บาปที่ได้ก่อขึ้น โดยเนื้อหาของเรื่องคือ ตัวละครนายเอกได้ทำความผิดจนต้องชดใช้กรรมมาถึงพันปี และจบเรื่องด้วยการไปสู่สุคติ เมื่อได้รับการอภัยจากทุกคนแล้ว เป็นเรื่องราวที่เน้นการนำเสนอเรื่องบาปกรรมยิ่งกว่าประเด็นในเรื่องของความรัก ซึ่งเมื่อได้สอบถามและพูดคุยกับซอพต์ครีมเพิ่มเติม อีกทั้งผู้วิจัยยังรู้จักนักเขียนคนนี้เป็นการเล่นตัว พบว่า ซอพต์ครีมมีความเชื่อในเรื่องที่มองไม่เห็น ไม่เพียงแค่บาปกรรมเท่านั้น แต่ยังรวมถึงเรื่องเหนือธรรมชาติทั้งหลาย อันได้แก่ผีสิงเทวดาด้วย

นอกจากนี้ ซอพต์ครีมยังมีประสบการณ์โดยตรงที่สัมผัสถึงสิ่งเหนือธรรมชาติได้ แก่นเรื่องของเรื่อง Engel จึงนำมาจากความคิดและความเชื่อของผู้เขียนที่เกิดจากการมีประสบการณ์และความเชื่อ มาแปลงทุนทางด้านวัฒนธรรมนั้นจนก่อให้เกิดผลงานดังกล่าว

ในขณะที่แก่นเรื่องของกลุ่มตัวอย่างมีความหลากหลายตามทีแต่ละคนนำเสนอ แต่สิ่งหนึ่งที่พบจากนวนิยายทั้ง 10 เรื่องของกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่น พบว่า มีแก่นความคิดหนึ่งที่กลุ่มตัวอย่างใช้เหมือนกัน นั่นคือ กลุ่มชายรักชายเป็นกลุ่มคนในสังคมที่ไม่ได้มีเพศที่แตกต่างจากเพศชายหรือเพศหญิง กล่าวคือ ในเนื้อหาของแต่ละเรื่องมักจะไม่ปรากฏการดูถูกหรือเหยียดหยามกลุ่มชายรักชาย เหมือนมองว่า ชายรักชายเป็นเพศหนึ่งในสังคมที่ไม่ได้แตกต่างจากเพศหญิงหรือเพศชาย ดังนั้น กลุ่มชายรักชายจึงสามารถมีความรักและความสุขได้เหมือนกับคู่รักต่างเพศ เหล่านี้เป็นแก่นความคิดที่กลุ่มตัวอย่างมักจะนำเสนอสอดแทรกในเนื้อหาอยู่เนือง ๆ แสดงให้เห็นว่าทัศนะที่ได้รับการปลูกฝังมาจากสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา รวมทั้งประสบการณ์ผ่านสื่อเป็นตัวช่วยหล่อหลอมให้ผู้หญิงกลุ่มนี้เกิดความคิดและความเชื่อในเรื่องของเพศที่เปิดกว้าง และแสดงให้เห็นผ่านผลงานที่นำเสนอ

ดังนั้น แก่นเรื่องที่พบจึงกล่าวได้ว่า เกิดจากประสบการณ์และความเชื่อจากการที่ผู้หญิงเหล่านี้ได้ประสบพบเจอมาเป็นเวลานาน หลอมรวมให้เกิดความรู้ ความคิด และมุมมองที่มีต่อเรื่องนั้น ๆ ว่าเป็นอย่างไร ดังนั้น แก่นเรื่องที่พบจากผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจึงแสดงให้เห็นถึงผลลัพธ์ของการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรม จนแสดงออกมาให้เห็นในรูปแบบของนวนิยายชายรักชายในรูปแบบของตน

(3) ความขัดแย้ง (Conflict)

นวนิยายทุกเรื่องล้วนแล้วแต่มีความขัดแย้ง ซึ่งความขัดแย้งเป็นองค์ประกอบสำคัญอย่างหนึ่งของโครงเรื่องที่สร้างปมปัญหา การหาหนทางแก้ปัญหาความขัดแย้งของตัวละครจึงเป็นการคลายปมของเรื่อง ดังนั้นความขัดแย้งในเรื่องจึงเป็นสิ่งสำคัญในการดำเนินเรื่องราว

จากการวิเคราะห์เนื้อหาพบว่า นวนิยายทุกเรื่องที่น่ามามีปมความขัดแย้งที่แตกต่างกันออกไป ทั้งในความขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างตัวละคร ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นภายในจิตใจ และความขัดแย้งที่เกิดจากพลังภายนอก ซึ่งผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นถึงการแปลงทฤษฎีวรรณกรรมสำหรับการสร้างปมความขัดแย้ง โดยตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.8

ตารางแสดงความขัดแย้งของนวนิยายของ *Nobelle*

	นิยายของ <i>Nobelle</i> เรื่อง	
	ห้ามใจ...ไม่ให้ 'รัก' นาย	โอลิมปิกเพื่อชาติ....หัวใจเพื่อเธอ
ความขัดแย้ง	<p>ความขัดแย้งภายในจิตใจ</p> <ul style="list-style-type: none"> - เป็นความขัดแย้งภายในใจทั้งส่วนของพระเอก และส่วนของนายเอกที่ดีกับความคิดว่าไม่ควรเอ่ยปากบอกคำว่ารัก และเก็บความรู้สึกไว้ในส่วนลึกของหัวใจ - ปลดปล่อยความเป็นเพื่อนดำเนินต่อไปทั้งคู่ 	<p>ความขัดแย้งภายในจิตใจ</p> <ul style="list-style-type: none"> - เป็นความขัดแย้งในใจของพระเอกที่ยังรักอีกฝ่ายอยู่ แต่ก็ตัดสินใจเลือกไม่ได้ระหว่างเก็บความรู้สึกไว้ในส่วนลึกของหัวใจหรือเอ่ยออกไป - ความขัดแย้งในใจของนายเอกที่ต้องเลือกระหว่างทำตามหัวใจหรือปล่อยให้จบลง

ในตารางดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งของนวนิยายทั้งสองเรื่องซึ่งพบว่า มีลักษณะที่คล้ายกัน นั่นคือ ความลังเลของพระเอกและนายเอก (ตัวละครชายรักชายฝ่ายรับ) ที่ควรจะทำตามใจตัวเองหรือไม่ โดยไม่ได้มีประเด็นปัญหาอื่นมาช่วยให้ความลังเลนั้นเป็นปมใหญ่ที่แก้ไม่ได้ ความขัดแย้งนี้จึงเป็นปมความขัดแย้งหลวม ๆ ที่มักจะพบในนวนิยายวัยรุ่น และสามารถคลี่คลายได้ด้วยการเอ่ยปากไม่กึ่งคำ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสามารถในการสร้างปมปัญหาของเรื่องที่ยังไม่แน่น ซึ่งอาจจะอนุมานได้ว่า ผู้เขียนเองก็มีประสบการณ์กับนวนิยายแนววัยรุ่นมากกว่าแนวอื่น การผูกประเด็นหรือปมของเรื่องจึงยังเบาบาง อีกทั้งการใช้ภาษาและสำนวนตลอดจนสอดแทรกอารมณ์คอนจึงมีตลอดทุกบท

ในการสัมภาษณ์ Nobelle ก็ยอมรับว่า อ่านนวนิยายวัยรุ่นมาก่อนงานประเภทอื่น

Nobelle : หนูจำไม่ได้ว่าจะเริ่มอ่านอะไรมาก่อน แต่ด้วยหนูที่ดังๆ ก็น่าจะพวกแจ่มใส นั้นแหละ แบบเลิฟซีรีส์อะไรเงี้ย อ่านเอือกๆ นั้นมาก่อน (สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2559)

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่าทุนที่สั่งสมเอาไว้ ซึ่งครั้งนี้ปรากฏในรูปของทุนวัฒนธรรม การอ่านในช่วงการเป็นนักอ่านมีผลต่อการแปลงทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชายอย่างแน่นอน ผลงานที่เคยอ่านหรือผ่านตาจึงย่อมมีอิทธิพลต่อการเขียนนวนิยายของนักเขียนคนนั้น ๆ โดยที่นักเขียนเองก็อาจจะไม่รู้ตัว

(4) ตัวละคร (Character)

กระบวนการแปลงทุนจากทุนทางวัฒนธรรมที่สั่งสมไว้ไปสู่ผลงาน นวนิยายชายรักในประเด็นเรื่องการสร้างตัวละคร (Characterization) สามารถเห็นกระบวนการแปลงทุน ดังเช่น

Minnitmint : เรื่อง Shadow หนูได้แรงบันดาลใจมากจากตอนที่รายการโทรทัศน์ นำเสนอเรื่องคนตาบอดนะ คือ มันน่าสนใจมาก เพราะไม่ได้มีแค่เรื่อง บอดี้ตาเป็นต้อ ๆ เท่านั้น คือ บอดี้ตาใส่ก็มีนะพี่ หนูเลยชอบ คิดดู ว่าถ้าเอานายเอกเป็นคนตาบอด แบบบอดตาใส แล้วเห็นภาพที่มี น้ำตาไหลลงมาคงสวยงามดู แล้วก็ได้มาเป็นเรื่อง Shadow นั้นแหละ (สัมภาษณ์, 25 มกราคม 2559)

ในเรื่อง Shadow ของ Minnitmint เป็นเรื่องราวความรักของคนตาบอด ที่เกิดจากการช่วยอีกฝ่ายเอาไว้จากอุบัติเหตุรถชน แล้วปิดบังความจริง ไม่ยอมให้รู้ เพราะไม่ต้องการ เรียกร้องอะไรจากอีกฝ่าย แต่ต้องการอยากเห็นอีกฝ่ายมีความสุข ซึ่ง Minnitmint ได้กล่าวชัดเจนว่า แรงบันดาลใจในการสร้างตัวละครตัวนี้ได้รับมาจากการดูโทรทัศน์ ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการแปลงทุน จากการดูมาสู่การกำหนดตัวละคร รวมทั้งลักษณะ ซึ่งในเนื้อหาก็คงได้มีการบรรยายลักษณะของ คนตาบอดตามแบบที่ Minnitmint ต้องการนำเสนอ ดังตัวอย่างต่อไปนี้

“...คนตัวเล็กขึ้นมาทางดวงตาทั้งสองข้างที่เหมือนปกติทุกอย่างให้ดู แต่ชีวิตที่มองอยู่ พอจะรู้ว่าดวงตาคูสวยคู่นั้นมันไม่ได้มองตามอะไรเลย กลับมองเลยออกไปจนนึกเสียดาย ตาหวาน ๆ ของคนตรงหน้า

...สวยหวานแต่กลับ ไร้วแว... (Minnitmint, “Shadow”)

จากการสัมภาษณ์และวิเคราะห์เนื้อหาประกอบจึงทำให้ทราบว่าไม่มีงานเขียนใดที่เกิดขึ้นจากสุญญากาศ แต่เกิดจากการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรม เช่นเดียวกับตัวอย่างข้างต้น ที่แสดงให้เห็นว่า Minnitmint สร้างตัวละครขึ้นมาจากการดูโทรทัศน์ การค้นคว้าข้อมูล รวมไปถึงประสบการณ์ที่ได้เห็นคนตาบอด ซึ่งเหล่านี้ ล้วนแล้วแต่เป็นสิ่งที่มียู่แล้ว ไม่ได้เกิดขึ้นใหม่ แต่นักเขียนต้องใช้ศักยภาพในการรวบรวมข้อมูล และปรับเปลี่ยนเพื่อให้เป็นตัวละคร หรือภาษาของตนเอง

ในขณะที่ SaRangKiBum ชื่นชอบลักษณะตัวละครที่เป็นพระเอกที่มีความโดดเด่นซึ่งนำไปสู่การสร้างตัวละครที่มีลักษณะดังนี้

SaRangKiBum : โอ๊ย พระเอกเถื่อน ๆ ละใช่เลย หนูชอบแบบหล่อ เลว ร้ายอะพี เวลาอ่านแนวนี้จะกรี๊ดมากเป็นพิเศษ ประเภทมือนึงถือขวดเบียร์ อีกมือคาบบุหรี่นี้ใช่เลย พระเอกหนูเรื่อง D.A.M.N. Boy! เลว ร้าย รัก ถึงออกมาเป็นแบบบอย (สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2559)

ภาพที่ 4.2 ภาพประกอบนิยายของ SaRangKiBum

จากประสบการณ์ด้านการอ่านทำให้กลุ่มตัวอย่างสามารถสัมผัสลักษณะตัวละครที่หลากหลาย ซึ่งจะส่งผลต่อการสร้างตัวละครของตนเอง จึงไม่ใช่เพียงการแปลงทุนที่มีเท่านั้น แต่เป็นการต่อยอดจากสิ่งที่มียู่แล้ว ดังกรณีของ SaRangKiBum ที่รู้ว่า ชอบตัวละครลักษณะนิสัยแบบไหนได้จากการอ่าน และสามารถตัดในส่วนที่ไม่ชอบ เพิ่มเติมส่วนที่ชอบ เพื่อสร้างตัวละครในแบบที่ตรงกับตัวเองมากที่สุด

ดังนั้น การสร้างตัวละครรวมทั้งเขียนนวนิยายจึงเกิดจากการรวมกันระหว่างประสบการณ์ของจริงที่ประสบพบเจอมา รวมกันกับสื่อที่นำเสนอเอาไว้ก่อนแล้ว ซึ่งหมายรวมถึงนวนิยายของนักเขียนท่านอื่น ๆ เพื่อเป็นแนวทางให้กับนักเขียนรุ่นใหม่ต่อไป

Nobelle : ตอนที่หนูเขียนเรื่อง โอลิมปิกเพื่อชาติ.....หัวใจเพื่อเธอ ก็ตอนที่นักเทควันโดไทยเจอกับเกาหลีใต้อีก โอลิมปิกจีนเลย ก็พวกเขาสนิทกันนี้ แต่ละภาพชวนจินตนาการ ก็จัดซะเลย (สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2559)

ขณะที่ Nobelle ก็แสดงให้เห็นถึงศักยภาพในการแปลงทุนที่ได้จากการดูและการฟัง มาเป็นผลงานนวนิยายชายรักชาย ซึ่งในส่วนที่กล่าวมาเป็นช่วงโอลิมปิกที่ชาวทวีตเตอร์ชื่นชอบนักกีฬาระหว่างนักเทควันโดไทยและนักเทควันโดเกาหลีที่ดูสนิทสนมกัน ซึ่งมีกระแสคู่จิ้นอยู่ในโซเชียลช่วงหนึ่ง และ Nobelle ก็ได้นำคู่จิ้นกีฬานี้มาเป็นแรงบันดาลใจในการเขียนนวนิยายเรื่อง โอลิมปิกเพื่อชาติ.....หัวใจเพื่อเธอ

ดังนั้น การสร้างตัวละคร (Characterization) จึงแสดงให้เห็นถึงการแปลงทุนทางวัฒนธรรมได้อย่างชัดเจนที่สุด เพราะการสร้างบุคคลต้องใส่ลักษณะภายนอก บุคลิกนิสัยใจคอภายใน และการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งนักเขียนมักจะได้รับแรงบันดาลใจมาจากสิ่งที่เห็นได้ชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนรอบข้าง สิ่งแวดล้อม การดูโทรทัศน์ นักร้องนักแสดง หรือแม้กระทั่งตัวละครอื่น ๆ ของผลงานที่เคยผ่านตา

(5) ฉาก (Setting)

นอกจากการสร้างตัวละครแล้ว การสร้างฉากก็เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นถึงการนำประสบการณ์หรือสิ่งที่สั่งสมเอาไว้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ กล่าวคือ การสร้างฉากทุกครั้ง กลุ่มตัวอย่างย่อมต้องมีภาพจินตนาการที่เกิดขึ้นอยู่ในหัว ซึ่งจะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าผู้หญิงเหล่านี้ไม่เคยสัมผัสฉากเหล่านั้นมาก่อน ไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง เช่น ต้องเคยเห็นภาพถ่าย การได้ไปสถานที่จริง การฟังเรื่องเล่า หรือแม้กระทั่งการอ่านเจอในหนังสือ เพราะนักเขียนเหล่านี้ปฏิเสธไม่ได้ว่าไม่สามารถสร้างทุกสิ่งขึ้นมาด้วยตัวเอง แม้กระทั่งนักเขียนแฟนตาซีที่มียอดขายมาก ๆ ก็ไม่สามารถสร้างฉากขึ้นจากจินตนาการของตัวเองได้ทั้งหมด แต่เป็นการต่อยอดจากสิ่งที่มีอยู่แล้ว ดังนั้นแล้วนักเขียนนวนิยายชายรักชายโดยเฉพาะมือสมัครเล่นย่อมต้องสร้างสถานที่ที่เป็นองค์ประกอบของนวนิยายจากสิ่งที่มีอยู่แล้ว เช่น Nobelle ที่เขียนเรื่อง “ห้ามใจ...ไม่ให้ ‘รัก’ นาย” ซึ่งใช้ฉากในมหาวิทยาลัย ซึ่งแม้จะไม่ได้กล่าวอย่างชัดเจนว่า ตัวละครเรียนมหาวิทยาลัยอะไร แต่เมื่อผู้วิจัยได้สัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างแล้ว พบว่า

Nobelle : หนูก็ใช้ฉากใน ม.หนูเนี่ยละพี่ ง่ายดี (สัมภาษณ์, 21 มกราคม 2559)

เช่นเดียวกัน ในขณะที่ Nobelle ก็ใช้ฉากที่อยู่ใกล้ตัว เช่นเดียวกัน ในเรื่องน้องเอินไร้อ้อยของซอฟต์แวร์ครีม ที่ใช้ฉากในไร่ ก็ได้ใช้ภาพที่เคยเห็นจากการไปเที่ยวไร่สวน ในต่างจังหวัดนั่นเอง

ซอฟต์แวร์ครีม : เรื่องนั้น (เรื่องน้องเอินไร้อ้อย) ได้สด ๆ ร้อน ๆ ตอนไปเที่ยวเลย... เห็นคนสวนใส่หมวกที่ปิดมาถึงปาก ก็เลยคิดเล่น ๆ ว่า เอ๊ะ ถ้าเขียนให้ใครปลอมตัวด้วยการปิดหน้าปิดตาแบบนี้จะเป็นยังไง เลยเป็นที่มาของน้องเอิน (สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2559)

นอกจากนั้น ประเด็นที่ผู้วิจัยให้ความสนใจอีกประการ คือ การเขียนนวนิยายชายรักชาย โดยที่คนเขียนเป็นผู้หญิงนั้นจะมีส่วนประกอบหนึ่งที่ยากต่อการที่ผู้หญิงจะเข้าไปมีส่วนร่วม นั่น คือ บทการแสดงความรักผ่านทางร่างกาย เพราะโดยพื้นฐานของร่างกายชายและหญิงมีความแตกต่างกันอยู่แล้ว ไม่เหมือนการนำเสนอเพียงเรื่องของความรัก

จากการสัมภาษณ์ก่อนหน้านี้ ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างได้มองว่าผู้ชายที่รักผู้ชายเป็นเพียงคนธรรมดาทั่วไปในสังคม สามารถมีความรัก และความสัมพันธ์ได้ดังเช่นเพศหญิงหรือชาย ดังนั้น การนำเสนอในนวนิยายชายรักชายจึงมุ่งเน้นในประเด็นเรื่องความรู้สึก โดยที่นักเขียนไม่ตั้งแง่เรื่องเพศขึ้นมาเป็นกำแพงปิดกั้นจินตนาการ แต่มองว่า ความรักเพศเดียวกันสามารถนำเสนอให้เหมือนรักต่างเพศได้ ในส่วนนี้จึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจ สำหรับการที่ผู้หญิงคนหนึ่งสามารถนำเสนอความรักของผู้ชายได้ แต่สำหรับฉากเลิฟซีนั้น เป็นกำแพงกั้นใหญ่ที่ผู้หญิงไม่สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในจุดนั้นได้

ผู้วิจัยจึงได้ทำการพูดคุยเรื่องนี้เพิ่มเติม ซึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างให้สัมภาษณ์อย่างไม่ปิดบังว่า สำหรับฉากเลิฟซีนแล้ว อาศัยการดูและการอ่านประกอบ

การอ่าน กลุ่มตัวอย่างได้กล่าวว่า การอ่านสามารถช่วยให้นำเสนอฉากร่วมรักได้ เนื่องจากการอ่านงานของนักเขียนท่านอื่น ๆ ที่ได้มีการนำเสนอเอาไว้ก่อน จนพยายามศึกษา ทำความเข้าใจสรีระ และการร่วมรักแบบเพศเดียวกัน แล้วนำมาปรับใช้กับของตัวเอง ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการอ่านจากนิยายเท่านั้น แต่หมายรวมถึงเรื่องเล่าของตามกระแสรู้อย่างต่าง ๆ ที่ได้นำเสนอและแชร์เรื่องราวให้คนอื่นได้อ่าน จนกลายมาเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญ ทว่า ก็พบว่า กลุ่มตัวอย่างหลายคนไม่สามารถเขียนฉากร่วมรักได้ แต่เป็นการตัดฉากไปเลย เช่นกรณีของซอฟต์แวร์ครีม

ซอฟต์แวร์ครีม : ก็พยายามแล้วนะ แต่เขียนไม่ได้ อาจจะมีไม่ถึงด้วยมั้ง คืออ่านเยอะมาก อ่านจนเอียนเลยนะ อ่านจนแทบจะรู้หมด ก็ไรท์เตอร์บางคนก็บรรยายซะแทบจะทะลุไปถึงไหนต่อไหนเลยนี่นะ แต่พอจะเขียนเองก็เขียนไม่ได้ ใช้วิธีตัดฉากไปเลย (สัมภาษณ์, 20 มกราคม 2559)

Funtom : หนูไม่เขียน บอกตรง ๆ ว่าเขิน อ่านได้นะ อ่านแบบในการ์ตูนนะ ก็อ่านได้ อาจจะเพราะเป็นภาพด้วยมั้ง แล้วมันก็ไม่ได้ละเอียดอะไรขนาดนั้น ก็เลยแค่อ่าน แต่ไม่ดู พวก GV อะไรก็ไม่เอาเลย ไม่กล้า บอกตรง ๆ ว่ากลัว (สัมภาษณ์, 20 มกราคม)

ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นจึงไม่ใช่ทุกคนจะสามารถเขียนฉากการร่วมรักของชายรักชายได้ ซึ่งแตกต่างจากนักเขียนมืออาชีพที่จะกล่าวถึงในบทถัดไป ที่มีการบรรยายฉากการร่วมรักที่ชัดเจน นอกจากนี้ยังอาศัยข้อมูลจากการอ่านเป็นหลัก เน้นที่การอ่านนิยายหรือการ์ตูนเป็นส่วนใหญ่

การดู จากการสัมภาษณ์ในประเด็นนี้ พบว่า การดูไม่ใช่เพียงดูจาก Gay Video เท่านั้น แต่หมายรวมถึงการ์ตูนอนิเมะของญี่ปุ่นที่มีการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับชายรักชายในรูปแบบของภาพเคลื่อนไหว และด้วยความที่นำเสนอในรูปแบบของการ์ตูน จึงไม่รุนแรง ภาพสวยงาม และไม่มากจนเกินไป รวมทั้งภาพยนตร์ชายรักชาย ทั้งของไทยและของต่างประเทศ แม้จะมีจำนวนเรื่องไม่มากนัก แต่ก็เป็นส่วนหนึ่งที่กลุ่มตัวอย่างได้เก็บไว้เป็นข้อมูล

Funtom : อย่างที่บอกค่ะว่าพวก GV หนูไม่ดูเลยนะ แต่ถ้าเป็นอนิเมะนี่ก็ดูได้อยู่ อารมณ์เหมือนอ่านการ์ตูนนั่นแหละพี่ (สัมภาษณ์, 20 มกราคม)

ทว่า จากการพูดคุยเพิ่มเติม ทำให้ทราบว่า กลุ่มตัวอย่างที่เหลือต่างเคยดู Gay Video แล้วทั้งสิ้น แต่จะเลือกเรื่องที่ไม่รุนแรงมากจนเกินไป

SaRangKiBum : หนูดู ดูหมดแหละ ใครส่งมาก็ดู แต่ไม่ได้ดูหนังนะ ใ้หนังจินวายที่ตั้งมาก ๆ ก่อนหน้านี้ก็ไม่ได้ดู แต่ GV หนูดู ก็ดูพวกที่หน้าสวย ๆ เอวบาง ๆ น่ารัก ๆ ไม่ได้ดูแบบถึกเถื่อนฝรั่งได้กัน แบบนั้นก็ไม้อ่า (สัมภาษณ์, 21 มกราคม)

Nobelle : โอ้ย หนูเขิน แต่หนูดูนะพี่ คือ แบบพวกนางจิโตะอะไรพวกนี้นี่ใช่เลย ฮารุมะแบบนั้นก็ดู คือ ดูของญี่ปุ่นอะ มันจะออกแนวเคะ (ฝ่ายรับ) สวย ๆ น่ารัก ๆ ยิงนางจิโตะนะฮือฮือเถอะ โคตรยั่วเลย แต่หนูก็ไม่ได้ดูแบบสักแต่เอากันอย่างเดียวนะ แบบพวกอะไรหวาน ๆ เขิน ๆ ก็ดู (สัมภาษณ์, 21 มกราคม)

จากข้อมูลข้างต้นได้สะท้อนให้เห็นว่า นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นได้มีการสั่งสมทุนด้านต่าง ๆ ทั้งในรูปของวัตถุ ไม่ว่าจะเป็นการอ่าน ฟัง และการดู รวมไปถึงประสบการณ์ที่เก็บไว้เป็นระยะเวลาหนึ่ง ที่ช่วยหล่อหลอมความรู้เหล่านั้นให้กลายเป็น

ตัวตน และค่านิยมส่วนตัวที่ชื่นชอบนวนิยายชายรักชาย จนสามารถสร้างฉากหรือเนื้อหาที่แม้ว่าตนเองจะไม่มีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรง แต่สามารถสื่อสารออกมาได้ในรูปแบบของตัวหนังสือ

(6) มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view)

สำหรับมุมมองการเล่าเรื่อง พบว่านวนิยายที่นำมาวิเคราะห์ทั้ง 10 เรื่อง มีการเล่าเรื่อง 2 วิธีคือ ในแบบเล่าเรื่องจากจุดยืนบุคคลที่หนึ่ง (The first-Person Narrator) และเล่าเรื่องจากบุคคลที่สาม (The Third-Person Narrator) ซึ่งวิธีที่ได้รับความนิยมจากนักเขียนนวนิยายชายรักชายมากกว่าเป็นแบบการเล่าเรื่องจากจุดยืนบุคคลที่หนึ่ง ที่เห็นได้อย่างแพร่หลาย จึงนับได้ว่า งานเขียนที่มีอยู่ก่อนแล้วมีอิทธิพลต่อนักเขียนในรุ่นถัดไป เช่นเดียวกับนักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่นกลุ่มนี้ ทว่า สิ่งแวดล้อมก็มีอิทธิพลต่อรูปแบบการเล่าเรื่องเช่นกัน ดังในกรณีของซอฟต์แวร์ที่ถนัดการเล่าเรื่องแบบบุคคลที่สามมากกว่า โดยได้ให้สัมภาษณ์เพิ่มเติมว่า “เพื่อนที่ลากเข้ามาเขียนนิยายเขียนแบบนี้ ก็เลยถนัดตามมัน” ดังนั้นแล้วจะกล่าวได้ว่า นักเขียนทุกคนได้รับอิทธิพลมาจากงานที่เคยเห็นผ่านตา เพียงจะได้รับอิทธิพลจากด้านไหนหรือใครมากกว่ากัน

สำหรับมุมมองการเล่าเรื่องแบบบุคคลที่สาม (The Third-Person Narrator) ที่ได้รับความนิยมในหมู่ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น ผู้วิจัยมองว่า เพราะผู้หญิงเป็นเพศที่อยู่นอกเหนือขอบเขตของชายรักชาย ดังนั้น กลวิธีการเล่าเรื่องแบบบุคคลภายนอกมองเข้าไป จึงง่ายกว่าการเล่าเรื่องแบบบุคคลที่หนึ่ง (The first-Person Narrator) อันเนื่องมาจากความไม่คุ้นชิน หรือคือเรื่องของความเป็นเพศหญิง การเข้าสู่โลกของเพศชายจึงเป็นเรื่องยาก ดังนั้น ผู้หญิงกลุ่มนี้จึงเลือกกลวิธีการเล่าเรื่องแบบบุคคลที่สามสำหรับบรรยายเรื่องราว ซึ่งเป็นกลวิธีที่ง่ายกว่า

จากประเด็นทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น สิ่งสำคัญของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจึงเป็นจิตสำนึกที่เชื่อว่าความรักของผู้ชายและผู้ชายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ นอกจากนั้นแล้วผู้ชายที่รักผู้ชายยังเป็นคนปกติในสังคมที่ไม่มีการแบ่งแยก ความเชื่อเช่นนี้เองที่ทำให้ผู้หญิงกลุ่มนี้เลือกที่จะเล่าเรื่องความรักผ่านมุมมองของชายรักชาย เพราะหากไม่มีจิตสำนึกนี้ ผู้หญิงกลุ่มนี้ย่อมไม่สามารถนำเสนอผลงานด้านนี้ได้

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การเขียนนวนิยายชายรักชายเกิดจากการแปลงทุนความรู้ และความสามารถทางวัฒนธรรมมาสร้างสรรค์ผลงาน โดยการนำสิ่งที่สั่งสมเอาไว้แต่เดิมมาเปลี่ยนให้เป็นสิ่งใหม่ หรือการต่อยอดสิ่งที่มีอยู่แล้วให้ก้าวไปอีกขั้น ซึ่งแสดงผ่านองค์ประกอบการเล่าเรื่อง 6 ประการ คือ โครงเรื่อง แก่นเรื่อง ความขัดแย้ง ตัวละคร ฉาก และมุมมองการเล่าเรื่อง โดยสิ่งเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นจากสุญญากาศ แต่เป็นประสบการณ์ที่พบเจอด้วยตนเอง ร่วมกับการรับรู้สิ่งที่สื่อแนะนำเสนอมาด้วยกัน และนักเขียนกลุ่มนี้ใช้ศักยภาพในการแปลงทุนทางวัฒนธรรมดังกล่าวให้เกิดขึ้นเป็นผลงานนวนิยายชายรักชายของตนเอง ซึ่งสรุปได้ว่ามาจากประสบการณ์ 2 อย่าง นั่นคือ

(6.1) ประสบการณ์โดยตรง เป็นประสบการณ์ที่ผู้หญิงกลุ่มนี้พบเจอด้วยตนเอง อันได้แก่ ประสบการณ์ผ่านสถาบันการศึกษา และแสดงให้เห็นในผลงาน อย่างฉากมหาวิทยาลัยที่ปรากฏในเรื่องจะมีภาพแบบที่ผู้เขียนได้ประสบพบเจอมาด้วยตนเอง หรือประสบการณ์ทางครอบครัว เช่น กรณีของ Minnitmint ที่ครอบครัวมีการหย่าร้างกัน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงตัวละครที่จะมีปัญหาทางครอบครัว หรือประสบการณ์เหนือธรรมชาติที่ซอพต์ครีมเคยเจอมาก่อน ก็มีการนำเสนอในรูปแบบของผีสาวในผลงาน จึงสามารถกล่าวได้ว่าประสบการณ์ที่พบเจอในชีวิตจริง เหล่านี้แล้วล้วนแต่เป็นทุนทางวัฒนธรรมที่ผู้หญิงกลุ่มนี้ได้สั่งสมเอาไว้ และเมื่อมีการแปลงจากทุนทางวัฒนธรรมมาสู่ผลงาน จึงมีการนำมาใช้แบบที่ทั้งรู้ตัวและไม่รู้ตัว

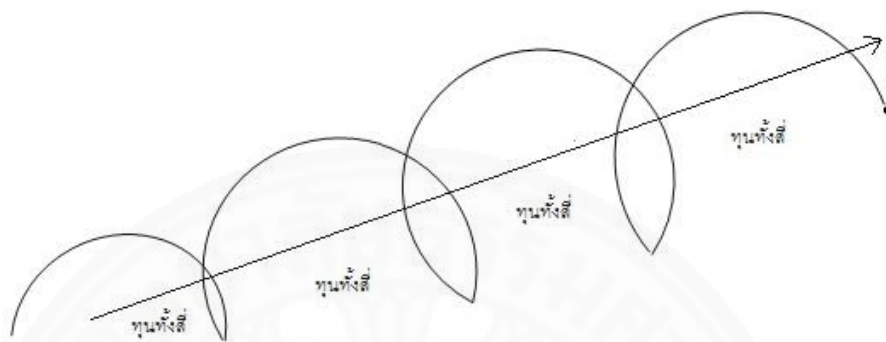
(6.2) ประสบการณ์ผ่านสื่อ ประเด็นหลักที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาคือการที่ผู้เขียนนวนิยายชายรักชายมีเพศสภาพที่แตกต่างจากผลงานที่เขียน คือ นวนิยายชายรักชาย อะไรคือสิ่งที่เป็นแหล่งข้อมูลในการสร้างผลงานที่มีตัวละครแตกต่างจากเพศสภาพของตน ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า ประสบการณ์ผ่านสื่อเป็นสิ่งที่สามารถตอบใจนี้ได้ เพราะว่าผู้หญิงเหล่านี้ได้รับประสบการณ์ผ่านสื่ออันได้แก่ หนังสือ ละคร ภาพยนตร์ และข้อมูลต่าง ๆ ผ่านสื่อมวลชนที่สั่งสมเอาไว้ ซึ่งอาจจะพบในรูปแบบของหนังสือนวนิยายชายรักชายที่มีอยู่ก่อนแล้ว เรื่องเล่าที่ได้รับฟังมา หรือหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีการนำเสนอเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชายมาเป็นเวลานานกว่าในไทย จึงสามารถกล่าวได้ว่าผู้หญิงเหล่านี้ได้สั่งสมประสบการณ์ผ่านสื่อมาเป็นเวลาระยะหนึ่ง ซึ่งเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญที่ทำให้สามารถเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งมีเพศสภาพที่แตกต่างจากเพศสภาพที่แท้จริงของตนได้

ในการแปลงทุนจากทุนทางวัฒนธรรมสู่ผลงานจึงสามารถสรุปได้ว่าเกิดจากการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรมผ่านประสบการณ์สองประเภท คือ ประสบการณ์ตรง (direct experience) และประสบการณ์ผ่านสื่อ (mediated experience) มาเป็นระยะเวลาระดับหนึ่ง ซึ่งทุนทางวัฒนธรรมเหล่านี้หล่อหลอมจนเกิดความเชื่อ ความคิด และมุมมอง รวมทั้งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย ซึ่งเป็นเพศที่ตรงข้ามกับผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้สามารถเขียนผลงานนวนิยายชายรักชายได้

4.3.2 การขยายทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย

ในกระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรม เมื่อผ่านมาช่วงระยะเวลาหนึ่ง ผู้หญิงเหล่านี้จะมีทุนที่สั่งสมเอาไว้ ในการนำมาใช้เพื่อสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นรูปร่างชัดเจน ซึ่งก็คือในรูปแบบของนวนิยายชายรักชาย นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างยังมีการต่อยอดขยายทุนไปในรูปแบบต่าง ๆ

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอให้เห็นถึงกระบวนการไหลของทุนที่มีการขยับขยายไปในด้านอื่น ๆ ที่ไม่ใช่เพียงแค่ทุนทางวัฒนธรรมเท่านั้น ในผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย ที่เกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ผลงานนวนิยายชายรักชาย ซึ่งจะส่งผลให้เกิดทุนในด้านอื่น ๆ ตามมา โดยดูจากการไหลของทุนจากทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ทุนด้านใด และมีการเพิ่มมูลค่าของทุนอย่างไร

ภาพที่ 4.3 ภาพแสดงการขยายทุนทั้ง 4 ประการ

อย่างไรก็ตามทุนทางวัฒนธรรมที่มีอยู่ในแต่ละครั้งจะนำไปสู่การขยายของทุนทั้ง 4 ด้าน ต่อไปนี้จะกล่าวต่อไปนี้

4.3.2.1 การขยายทุนทางวัฒนธรรม (culture capital) การสั่งสมความรู้ความสามารถจากการที่เข้าสู่แวดวงนักเขียนนวนิยายชายรักชาย

4.3.2.2 ทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital) การขยายทุนทางวัฒนธรรมมาก่อร่างสร้างชื่อเสียงให้แก่นักเขียนนวนิยายชายรักชาย

4.3.2.3 ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital) ชื่อเสียงและจำนวนคนอ่านที่เป็นการเพิ่มโอกาสการตีพิมพ์หนังสือ และมีรายได้จากการทำหนังสือ

4.3.2.4 ทุนทางสังคม (social capital) การเข้าร่วมเครือข่ายนักเขียนเพื่อให้มีอำนาจในการต่อรองต่อคนอ่าน สำนักพิมพ์หรือแม้กระทั่งนักเขียนด้วยกัน

ผู้วิจัยพบว่า นักเขียนนวนิยายชายรักชายหลังจากที่เข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายแล้วมีการขยับขยายทุนในทุกด้าน แต่มักน้อยแตกต่างกันออกไป โดยสามารถเป็นประเภทของการขยายทุนได้ 4 ประเภท ดังนี้

4.3.2.1 การขยายทุนทางวัฒนธรรม (culture capital)

การสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมไม่ได้หยุดลงหลังจากที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายได้เข้าสู่แวดวงดังกล่าว หากแต่เป็นจุดเริ่มต้นในระดับขั้นที่สูงขึ้นไปอีก ซึ่งมีการสั่งสมทุนเพิ่มเติมตลอดเวลา เพื่อสามารถนำมาใช้สำหรับการสร้างนวนิยายในเรื่องต่อ ๆ ไป เพื่อเป็นการรักษาสถานภาพของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย

สำหรับการเป็นนักอ่านนั้น แม้ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจะได้เริ่มต้นเขียนแล้ว แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะหยุดการสั่งสมทุนทั้งทางด้านของวัตถุ สถาบัน หรือแม้กระทั่งร่างกาย เพราะประสบการณ์ที่เพิ่มพูนมากขึ้น สามารถเป็นวัตถุดิบสำหรับการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นต่อ ๆ ไป

ซอพท์ครีม : จริง ๆ พอมายืนยันแล้วอ่านมากขึ้นด้วยนะ แต่ไม่ได้อ่านแบบเอาสนุกแล้วไง อ่านแบบ ทำไมเขาเขียนดีจัง เขาวางโครงเรื่องยังไง ทำไมเขาเขียนแล้วสนุก จะอ่านแล้วจับอะไรแบบนี้มากกว่า แล้วพอมายเป็นคนเขียนนะ โอ๊ย มองทางไหนก็ได้พล็อต มองซ้ายก็อยากเขียนแบบนี้ละ มองขวาก็ได้อีกเรื่องนึง (สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน 2559)

Minnitmin : เขียนแล้วหยุดอ่านมัย ก็มีบ้างนะ แบบเบื่อดัวอักษร ก็เปลี่ยนมาดูแทน บางช่วงก็ดูหนังเยอะเลย ก็ได้อะไรเป็นแรงบันดาลใจเยอะเหมือนกัน แต่ที่ไม่หยุดอ่านและคงหยุดไม่ได้ คือ การ์ตูนวายเนี่ยละพี่ จะเขียนหรือไม่ก็อ่านอยู่ดี (สัมภาษณ์, 15 พฤศจิกายน 2559)

นอกจากการเป็นคนอ่านแล้ว การเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายยังทำให้ได้สั่งสมทุนด้านการเป็นคนเขียนเพิ่มมากขึ้น เพราะการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถในเบื้องต้นก็เพื่อสำหรับการเริ่มต้นเขียน ซึ่งเมื่อนักเขียนนวนิยายชายรักชายได้เริ่มต้นสร้างผลงานแล้วจึงเป็นการฝึกฝนและขัดเกลาการเป็นคนเขียนอย่างแท้จริง ดังนั้น การเขียนนวนิยายแต่ละเรื่องจึงไม่ใช่การใช้ทุนแบบเสียแล้วเสียเลย เพราะในขณะเดียวกันก็มีการสั่งสมทุนด้านการเขียนเพิ่มมากขึ้น ซึ่งจะส่งผลต่อการดำเนินเรื่อง การบรรยาย การวางโครงเรื่อง หรือลีลาการเล่าเรื่องที่สามารถจับใจคนอ่านได้เพิ่มมากขึ้น

ไม่เพียงแต่การเป็นคนอ่านหรือคนเขียนเท่านั้น การเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายทำให้มีสิ่งหนึ่งเพิ่มเข้ามา นั่นคือคำวิจารณ์ ซึ่งนักเขียนทุกคนรวมทั้งนักเขียนนวนิยายชายรักชายจะได้รับผลตอบรับจากคนอ่าน รวมทั้งการวิพากษ์วิจารณ์ว่า งานชิ้นนั้นขาดเหลือหรือตกหล่นอย่างไรบ้าง ซึ่งจะเป็นประสบการณ์เมื่อได้เข้าสู่แวดวงนักเขียนแล้วเท่านั้น สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นประสบการณ์สำคัญที่ช่วยขัดเกลาให้พัฒนาการเขียนได้ต่อไป

Nobelle : หลังจากทีลงแล้วก็ได้เม้นตนะ หนูเป็นพวกพิมพ์ผิดบ่อยนะ ไม่ค่อยระวังเรื่องคำผิด ก็จะมีคนอ่านมาคอยเตือนเหมือนกันว่า ตรงนั้นผิดนะ คำนี้ใช้ไม่ถูก ก็เป็นการเรียนรู้ไปอย่างหนึ่งด้วยนะ (สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2559)

SaRangKiBum : หนูจะเม้นต์เยอะ ๆ ก็ตอนที่นางร้ายแบบน่าตบนะ คือ เขาจะมาแบบ
เอาหนัก ๆ อย่าปล่อยให้ลอยนวลนะ ถ้าเป็นพระเอกเขาก็จะพวก
ต้องให้เคะ (ฝ่ายรับ) เอาคืนหนัก ๆ นะ หนูก็จะรู้ว่าควรเขียน
จุดจบของนางร้ายยังไง อะไรแบบนั้น แบบที่เราเขียนไว้ว่าจะยังไม่
สะใจคนอ่าน (สัมภาษณ์, 18 พฤศจิกายน 2559)

ดังนั้น การเขียนนวนิยายชายรักชายจึงมีการส่งสมทุนทางความรู้และ
ความสามารถตลอดเวลา ผ่านประสบการณ์อีกระดับขึ้นหนึ่ง เมื่อผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย
สามารถก้าวขึ้นไปได้แล้ว จะมีพัฒนาการด้านการเขียน รวมทั้งเข้าใจความคิดความต้องการของ
คนอ่านที่ทำให้รู้ว่าคนอ่านส่วนใหญ่ต้องการแบบไหน ควรจะนำเสนอนวนิยายในรูปแบบไหน
ที่สามารถเข้าสู่ตลาด และก้าวสู่ความเป็นมืออาชีพได้

นอกจากนั้น การแปลงทุนทางวัฒนธรรมไปสู่นวนิยายชายรักชาย
จะก่อให้เกิดการไหลของทุนไปสู่รูปแบบอื่น ซึ่งเมื่อมีผลงานแล้ว สิ่งที่จะได้รับตามมานั้นก็คือ
ทุนทางสัญลักษณ์

4.3.2.2 ทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital)

ทุนทางสัญลักษณ์ ในงานวิจัยนี้หมายถึงชื่อเสียงของนักเขียนนวนิยาย
ชายรักชาย รวมทั้ง การจัดลำดับนิยาย จำนวนผู้อ่าน จำนวนคนแสดงความคิดเห็นหรือการได้รับโอกาส
ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์

เหตุผลที่ทุนทางวัฒนธรรมไหลมาสู่การขยายทุนทางสัญลักษณ์ก็เพราะ
ปัจจุบันนี้นวนิยายชายรักชายมีการนำเสนอผ่านช่องทางอินเทอร์เน็ตเป็นหลัก โดยผ่านเว็บไซต์
นักเขียนหลาย ๆ แห่ง ดังนั้น ผลงานที่ได้จากการแปลงทุนทางวัฒนธรรมจึงไม่ได้มาในรูปแบบของทุน
ทางเศรษฐกิจทันที โดยเฉพาะนักเขียนมือสมัครเล่นที่ต้องนำผลงานมาสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเอง
เสียก่อน เพราะสำนักพิมพ์ชายรักชายในทุกวันนี้ไม่ได้พิจารณาจากผลงานที่ส่งเข้ารับการพิจารณา
ตีพิมพ์ แต่จะเฟ้นหามาจากนักเขียนในเว็บไซต์ที่มีคนติดตามอ่าน หรือเรียกได้ว่า มีฐานแฟนคลับ
อยู่แล้ว แม้กระทั่งการทำหนังสือรวมเล่มเองก็ต้องมีฐานคนอ่านที่มากพอที่จะมั่นใจได้ว่า
เมื่อทำแล้วจะไม่เกิดการขาดทุนจากการพิมพ์หนังสือที่ไม่รู้ว่าจะดังหรือจะดับ ดังนั้น สิ่งที่สำคัญ
สำหรับนักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่นต้องทำให้ได้หากต้องการก้าวเข้าสู่แวดวงของ
มืออาชีพ นั่นคือ การสร้างชื่อเสียงในฐานะนักเขียนนวนิยายชายรักชาย

ในประเด็นดังกล่าว ผู้หญิงที่เริ่มต้นเขียนนวนิยายชายรักชายจึงไม่มีทุน
ทางสัญลักษณ์มาตั้งแต่เริ่ม แต่ต้องนับหนึ่งใหม่ในการสร้างชื่อเสียงให้เป็นที่รู้จัก โดยอาศัยผลงาน
นวนิยายชายรักชายที่ได้เขียนขึ้นเป็นทุนเริ่มต้น ซึ่งมีการขยับขยายได้เข้าเมื่อเทียบกับนักเขียนนวนิยาย
ชายรักชายแบบมืออาชีพที่มีฐานคนอ่านพร้อมอยู่แล้ว

ทว่าก็ใช่ว่านักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นจะถูกปิดโอกาสทั้งหมด เนื่องจากรูปแบบการนำเสนอผลงานเกิดขึ้นในเว็บไซต์ ที่คนอ่านเองก็มีอิสระในการเลือกเสพผลงาน จึงมีหลายครั้งที่นักเขียนมือสมัครเล่นสามารถเขียนเรื่องแรกแล้วเป็นที่รู้จักได้อย่างกว้างขวาง ทั้งนี้ทั้งนั้น ต้องขึ้นอยู่กับศักยภาพในการเขียนนวนิยาย รวมทั้งการโฆษณาผลงานของตนเองเพื่อให้ได้เป็นที่รู้จักในวงกว้าง ซึ่งพบว่า มีวิธีดังต่อไปนี้

(1) การใช้โซเชียลมีเดียให้เกิดประโยชน์

เนื่องจากทุกวันนี้มีช่องทางการสื่อสารมากมายที่ได้รับความนิยม โดยเฉพาะเฟซบุ๊ก และทวิตเตอร์ที่เป็นช่องทางอย่างดีในการสร้างชื่อเสียงให้แก่ักเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งพบว่า นักเขียนนวนิยายชายรักชายมักจะมีการเปิดแฟนเพจให้นักอ่านสามารถติดตามและพูดคุยได้โดยตรง เช่นเดียวกับการเล่นทวิตเตอร์ ที่ทั้งสองช่องทางสามารถทำให้คนอ่านได้เห็นผลงานใหม่ ๆ ด้วยการขอให้แชร์หรือการรีทวีตได้

ไม่เพียงเท่านั้น สำหรับทวิตเตอร์นั้น สิ่งที่ผู้วิจัยเห็นว่า ได้รับความนิยมเป็นอย่างมากสำหรับนวนิยายใหม่ ๆ นั่นก็คือ การสร้างแฮชแท็ก ซึ่งนวนิยายชายรักชายมักจะมีแฮชแท็กเป็นของตนเอง อาทิ #Chainup #ผมหวาน #พีธารแซบ แล้วแต่ว่า นักเขียนจะตั้งว่าอย่างไร สำหรับแฮชแท็กนี้ นอกเหนือจากจะทำให้นักเขียนสามารถดูผลตอบรับจากคนอ่านได้แล้วนั้น หากมีการพูดถึงจำนวนมาก ก็ย่อมเรียกร้องความสนใจให้ผู้อ่านสนใจนวนิยายเรื่องนั้น ๆ ได้นั่นเอง

(2) การพยายามให้นวนิยายติดลำดับสูงๆ

สำหรับเว็บไซต์นักเขียนหลาย ๆ แห่งจะมีการจัดลำดับ ทำให้ผู้อ่านทราบว่ เรื่องไหนที่มีจำนวนคนอ่านเยอะเป็นอันดับต้น ๆ ดังนั้น นักเขียนหลายคนจึงพยายามผลักดันนวนิยายของตนเองขึ้นไปถึงจุดนั้น แม้จะมีการแข่งขันกันสูง ทว่า การติดลำดับต้น ๆ นำมาสู่การติดต่อของสำนักพิมพ์ หรือการรวมเล่มเพื่อพิมพ์ได้เป็นจำนวนมาก ๆ ซึ่งจะขยายทุนไปสู่ทุนทางเศรษฐกิจต่อไป

จากประเด็นดังกล่าว จึงสรุปได้ว่า เมื่อนักเขียนนวนิยายชายรักชายสามารถสร้างชื่อได้ระดับหนึ่งก็จะนำไปสู่การขยายทุนทางเศรษฐกิจ ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่า กลุ่มตัวอย่าง 3 ใน 5 คน เคยทำการรวมเล่มหนังสือนวนิยายชายรักชายและขายผ่านทางออนไลน์มาแล้ว โดยการทำการรวมเล่มขายหมายถึงการมีนักอ่านจำนวนหนึ่งที่ชื่นชอบและติดตามผลงานขนาดที่ขอให้ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายเหล่านี้รวมเล่มหนังสือ เพื่อนำมาเก็บสะสม แสดงให้เห็นถึงชื่อเสียงที่มีในระดับหนึ่ง

SaRangKiBum : ล่าสุดก็ลองรวมเล่มประมาณ 100 ชุดค่ะ เพราะมีคนถามมาตอนแรก ก็ลังเลนะที่ถามพี่ไปว่าลองตีมี๊ย คือ กังวล เพราะไม่เคยทำ แล้วปัญหา มันก็เยอะมากด้วย ทั้งปก ทั้งเนื้อหา ทั้งอะไรหลายๆ อย่าง แต่เพราะมีคนอยากได้ ก็เลยลองทำดู (สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2558)

จากข้อมูลดังกล่าวเห็นได้ว่า แม้ผู้หญิงเหล่านี้จะอยู่ในช่วงเริ่มต้น การเขียนนวนิยาย หรือทำเป็นงานอดิเรก ทว่า ผู้หญิงเหล่านี้ก็มีการส่งสมทุนทางสัญลักษณ์ ซึ่งสิ่งที่เห็นได้ง่ายที่สุด และชัดที่สุดไม่ใช่การจัดลำดับนิยายในเว็บไซต์ หรือการผ่านการพิจารณาจากสำนักพิมพ์ แต่หมายถึงการยอมรับของกลุ่มนักอ่านที่มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น แม้จะเริ่มต้นด้วยกลุ่มเล็ก ๆ แต่หากกลุ่มนักอ่านมีความต้องการที่จะซื้อหาผลงานเหล่านั้นมาเก็บไว้แล้ว ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายกลุ่มนี้ ก็จะมีการขยายไปยังทุนทางเศรษฐกิจได้ต่อไป นอกจากนั้นแล้ว เมื่อมีทุนทางสัญลักษณ์เพิ่มมากขึ้น ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายก็จะมีอำนาจในการต่อรอง

อำนาจในการต่อรอง สามารถแบ่งออกได้เป็นอำนาจในการต่อรองกับกลุ่มผู้อ่าน และอำนาจในการต่อรองกับสำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์

ในขณะที่อำนาจในการต่อรองกับคนอ่าน เมื่อเริ่มแรก นักเขียนนวนิยายชายรักชายที่ไม่มีชื่อเสียงจะไม่สามารถต่อรองกับผู้อ่านได้ คือหากไม่ลงเนื้อหา ผู้อ่านก็จะเลิกติดตามอ่านทันที ในทางตรงกันข้าม เมื่อสร้างชื่อเสียงได้ระดับหนึ่งแล้วจะเป็นฝ่ายผู้อ่านที่ขอให้ลงเนื้อหา รอดติดตาม และนักเขียนนวนิยายชายรักชายก็จะสามารถต่อรองระยะเวลาการลงเนื้อหา หรือการขอลงคอมเมนต์ได้มากขึ้น ซึ่งได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นว่า การคอมเมนต์หรือการแสดงความคิดเห็นสามารถเป็นแรงผลักดันที่ทำให้นักเขียนเขียนต่อไป หรือเป็นการแสดงให้ผู้อื่นเห็นว่าเรื่องนั้น ๆ ได้รับความสนใจ เพราะเรื่องใดที่มีคอมเมนต์มาก ผู้อ่านมักจะอนุมานไปว่าเรื่องนั้นสนุก

สำหรับอำนาจในการต่อรองกับสำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์ ทุกวันนี้สำนักพิมพ์ ไม่ได้รอเรื่องที่ส่งเข้ามารับการพิจารณาแล้ว แต่มักจะเลือกเฟ้นจากผลงานในอินเทอร์เน็ตที่มีชื่อเสียง และฐานคนอ่านจำนวนมาก ดังนั้น เมื่อมีทุนทางสัญลักษณ์มากในระดับหนึ่ง นักเขียนนวนิยายชายรักชาย จะมีอำนาจในการต่อรองกับสำนักพิมพ์ ซึ่งจะเปิดโอกาสให้เลือกสำนักพิมพ์ที่จะร่วมงาน หรือต่อรองเรื่องค่าตอบแทนได้

ดังนั้น จากประเด็นที่กล่าวมา การเพิ่มทุนทางสัญลักษณ์จะนำไปสู่ การขยายทุนทางเศรษฐกิจต่อไป

4.3.2.3 ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital)

ทุนทางเศรษฐกิจ เป็นลักษณะของการตีพิมพ์หนังสือ และมีรายได้จากการทำหนังสือ โดยจากการเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่า นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น สามารถขยายทุนทางความรู้และความสามารถไปสู่ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital) จากการ

สร้างชื่อเสียงในฐานะนักเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งจะมาในรูปแบบของรายได้จากการเขียนนวนิยาย โดยการพิมพ์หนังสือเอง การพิมพ์กับสำนักพิมพ์ หรือการขายนวนิยายผ่านทางระบบ e-book ซึ่งล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยทุนทางสัญลักษณ์เป็นสิ่งเกื้อหนุน ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในหัวข้อของทุนทางสัญลักษณ์ว่า นักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่นเหล่านี้ต้องอาศัยชื่อเสียงและฐานคนอ่านเป็นสำคัญ

ทว่า ในกลุ่มตัวอย่างยังไม่พบผู้ที่พิมพ์หนังสือโดยผ่านทางสำนักพิมพ์ จะพบก็เพียงการพิมพ์หนังสือด้วยตนเองผ่านทางโรงพิมพ์ และการขายผ่านทางระบบ e-book ดังจะนำเสนอในตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4.9

ตารางแสดงการขยายทุนทางเศรษฐกิจของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่น

การขยายทุนทางเศรษฐกิจของ นักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่น	minnitmint	Funtom	ซอฟต์ครีม	Nobelle	SaRangKiBum
จัดพิมพ์นวนิยายเป็นหนังสือ	X		X	X	X
จัดหนังสือเข้าสู่ระบบ e-book			X		
จัดพิมพ์หนังสือผ่านสำนักพิมพ์					

(1) จัดพิมพ์นวนิยายเป็นหนังสือ

ในปัจจุบัน นวนิยายชายรักชายไม่จำเป็นต้องผ่านการพิจารณาจากสำนักพิมพ์ เพราะความก้าวหน้าของเทคโนโลยีที่ทำให้นักเขียนสามารถพิมพ์หนังสือผ่านระบบดิจิทัลจำนวนน้อย ๆ ได้ ไม่ใช่ต้องพิมพ์เป็นจำนวนมากอย่างเช่นในอดีต อีกทั้งอินเทอร์เน็ตเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันมาก การขายหนังสือจึงไม่จำเป็นต้องขายผ่านร้านหนังสืออีกต่อไป เพียงแค่สามารถเข้าอินเทอร์เน็ตได้ นักเขียนทุกคนก็สามารถเปิดพรีเซลล์นวนิยายของตนเองได้เช่นกัน อีกทั้งระบบนี้ยังทำให้นักเขียนไม่ต้องจ่ายค่าพิมพ์หนังสือก่อน หรือกะจำนวนหนังสือแล้วเกรงว่าจะขายไม่หมด เพราะนักเขียนสามารถเปิดขายในช่วงระยะเวลาหนึ่ง เมื่อปิดโอนเงินแล้วก็สามารถรวบรวมเงินและจำนวนเล่มที่ได้ขายล่วงหน้า จากนั้นค่อยสั่งพิมพ์หนังสือ และส่งตามหลัง ระบบนี้ทำให้เกิดนักเขียนอิสระเป็นจำนวนมาก เช่นเดียวกัน สำหรับนักเขียนมือสมัครเล่นแล้ว ช่องทางดังกล่าวก็เป็น การขยายทุนสู่ทุนทางเศรษฐกิจได้ด้วยตัวเอง ซึ่งจะเห็นได้จากตารางสรุปว่ากลุ่มตัวอย่างบางคนได้ทำการรวมเล่มหนังสือ และเปิดขายในระบบดังกล่าว

- Nobelle : หนูพิมพ์หนังสือไม่เยอะหรอก คนสั่งไม่ได้เยอะ หลายสิบเล่มก็โอเคแล้ว ก็จะมีเผื่อ ๆ ที่หลุดจอบ้างนิดหน่อย แต่ไม่พิมพ์เยอะหรอก เหลือก็เสียหาย เอาแบบขายหมดพอดีๆ ดีกว่า (สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2559)
- Minnitmint : คนสั่งหนังสือหนูไม่ได้เยอะ ก็ประมาณว่าเงินกินขนมอะไรแบบนี้มากกว่า อย่างขายพิกก็เอามาสมทบทุนเป็นค่าบัตรคอนเสิร์ตอะไรแบบนี้แหละ แล้วก็พิมพ์เผื่อ ๆ แจกคนที่ช่วยเหลือตอนที่เขียนบ้างอะไรแบบนี้...รายได้ที่ได้จากการพิมพ์หนังสือก็ไม่เยอะมากหรอก เพราะหนูพิมพ์หนังสือน้อย ต้นทุนมันก็แพงด้วย (สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน 2559)

แม้ว่าจะยังคงเป็นนักเขียนมือสมัครเล่นก็ตาม แต่ระบบดังกล่าวก็สามารถเอื้อให้นักเขียนเหล่านี้มีการขยายทุนทางเศรษฐกิจได้เช่นเดียวกับนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ เพียงแต่จะแตกต่างกันในจำนวนเงินที่ได้รับตามฐานคนอ่านที่ต้องการรูปแบบมาสะสม และนอกเหนือจากการพิมพ์หนังสือแล้ว ในหัวข้อต่อไปก็เป็นช่องทางหนึ่งที่มีมือสมัครเล่นสามารถขยายทุนทางเศรษฐกิจได้

(2) จัดทำหนังสือเข้าสู่ระบบ e-book

ทุกวันนี้ระบบ e-book หรือหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ได้เริ่มเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันมากขึ้น จึงเป็นช่องทางที่นักเขียนสามารถเพิ่มพูนรายได้จากส่วนนี้โดยไม่ต้องเสียอะไร กล่าวคือ แคนักเขียนมีต้นฉบับ และจัดหน้าเรียบร้อยก็สามารถลงทะเบียนขาย ทั้งจาก meb market หรือ Ookbee ในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ มีเพียงการหักเปอร์เซ็นต์ให้กับเว็บไซต์ที่เลือกใช้บริการเท่านั้น ซึ่งหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างก็ได้มีการลงขายในรูปแบบนี้

- ซอพท์ครีม : e-book มันง่ายต่อชีวิตมาก คือ แค่มีต้นฉบับที่เอาไปทำหนังสือนั้นแหละ ก็ไปลงทะเบียนขายใน meb ได้แล้ว...รู้วิธีนี้มาจากเพื่อนสนิทที่เป็นนักเขียนนั่นแหละว่าลงขายทางนั้นไม่เสียอะไรเลย ก็ลองลงดู ขายได้ก็ไม่มีอะไร อย่างน้อยก็ได้ลองแล้ว (สัมภาษณ์, 13 พฤศจิกายน)

ทว่า สำหรับกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่นไม่เห็นรูปแบบการพิมพ์หนังสือผ่านสำนักพิมพ์ และกระบวนการต่อรองที่ชัดเจน ซึ่งจะแตกต่างจากนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพที่จะกล่าวไปในบทถัดไป

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า ปัจจุบันนี้มีช่องทางสำหรับการเพิ่มโอกาสในการพิมพ์หนังสือ และสร้างรายได้ให้กับนักเขียนนวนิยายชายรักชายเพิ่มมากขึ้น โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยเพียงการพิจารณาและจัดพิมพ์ผ่านสำนักพิมพ์เพียงอย่างเดียว ซึ่งระบบทั้งสองที่กล่าวมา ทำให้เห็นการขยายขยายทุนทางเศรษฐกิจของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่น

4.3.2.4 ทุนทางสังคม (social capital)

ทุนทางสังคม คือ เครือข่ายทางสังคมที่มีการสร้างกลุ่มก้อนระหว่างนักเขียน กับกลุ่มที่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกันไม่ว่าจะเป็นนักอ่าน นักเขียนหรือผู้ที่มีผลได้ผลเสีย อันได้แก่ สำนักพิมพ์ โรงพิมพ์ หรือแม้กระทั่งผู้จัดงานหนังสือ ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด หากจะอยู่รอดในวงการนี้ต่อไป การมีเครือข่ายจึงหมายถึงความสะดวกสบาย และโอกาสในหลาย ๆ ด้าน มากกว่านักเขียนที่ไม่มีกลุ่มก้อนเครือข่ายใด ๆ ให้พึ่งพิง ซึ่งเครือข่ายแบ่งได้เป็น 3 เครือข่าย ดังนี้

(1) เครือข่ายระหว่างนักเขียนด้วยกันเอง

เครือข่ายนักเขียนมือสมัครเล่นอาจจะเริ่มต้นจากกลุ่มเล็ก ๆ ที่รู้จักกันผ่านผลงานในเว็บไซต์ อาจจะไม่รู้จักหน้าค่าตากันที่มีการจับกลุ่มเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกัน หรืออาจจะมี ความใกล้ชิดกันเป็นพิเศษ ซึ่งนักเขียนที่มีความใกล้ชิดกันจะทำให้เกิดการสนับสนุนระหว่างกันขึ้นมากกว่า ดังเช่น

Nobelle : หนูรู้จักคนที่เขียนชายชายไม่เยอะหรือ ก็จะมีประมาณสองสามคน อย่างพี่ข้าว (SaRangKiBum) ก็รู้จักกันมานานแล้ว ตั้งใจว่าปีหน้าจะเขียนนิยายด้วยกันอยู่ แต่ถ้าถามจำนวนคนที่หนูรู้จักแล้วเขียนนิยาย ก็จะมีไม่เยอะ (สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2558)

จะเห็นได้ว่า มีการจับกลุ่มเขียนนิยายร่วมกัน ซึ่งเป็นการแบ่งปันทุนทางสัญลักษณ์ซึ่งก็คือ ชื่อเสียงให้กลุ่มนักอ่านของอีกฝ่ายได้รู้จัก แม้ว่าเป็นเพียงผลประโยชน์เล็ก ๆ แต่ก็นำไปสู่ผลประโยชน์ที่มากกว่าได้ ดังเช่น

ซอพท์ครีม : เพื่อนสนิทเลย คนที่ชักจูงให้เข้ามาวงการนี้แหละ เวลาเมื่อไรก็มักจะปรึกษาเสมอ อย่างล่าสุดคิดจะเขียนวายไทยก็เล่าพล็อตทุกอย่างให้มันฟังว่าโอเคมัย แบบนี้ดีมัย แล้วพอลงเรื่องเมื่อไหร่ก็จะให้เพื่อนช่วยโฆษณาให้ เพราะว่า มันก็ดังในระดับหนึ่ง แต่ถ้าเป็นพวกแฟนฟิคชั้นเกาหลีก็น่าสนใจว่าคนละวงการกัน ก็เลยแค่ปรึกษา หรือส่งให้ลองอ่านเฉย ๆ แต่วายไทยนี้จะขอให้ช่วยโฆษณาเรื่องให้เลย (สัมภาษณ์, 8 ตุลาคม 2558)

สำหรับเพื่อนของซอฟต์แวร์ที่กล่าวถึงไม่เพียงแต่โฆษณาผลงานให้เท่านั้น เมื่อมีการสอบถามพบว่า เพื่อนคนดังกล่าวได้รับการติดต่อจางวานเขียนจากเว็บไซต์รัฐวลัยสำหรับหัวเว็บไซต์นิยายใหม่ และเพื่อนของซอฟต์แวร์ก็ได้แนะนำเพื่อนในเครือข่าย ซึ่งก็คือซอฟต์แวร์ให้รับงานนี้ด้วย จึงจะเห็นได้ว่า เครือข่ายที่จับกลุ่มก้อนกัน มักจะนำผลประโยชน์มาสู่คนที่ใกล้ชิดกันมากกว่าที่จะแนะนำคนอื่น

นอกจากนั้น ทูทางสังคมยังหมายรวมถึงกลุ่มคนที่อยู่รอบตัว ซึ่งผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายนำมาเป็นอย่าง เป็นกลุ่มข้อมูล หรือแบบอย่างในการเขียน เช่น เพื่อนที่เป็นชายรักชาย ซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่าผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายมักจะมีเพื่อนที่เป็นกลุ่มคน ดังกล่าวซึ่งสามารถถามไถ่ข้อมูลได้

Funtom : จริง ๆ ส่วนใหญ่เลยมักจะเอาพล็อต หรือโครงเรื่องมาจากเพื่อนรอบตัวมากกว่า ก็หนูมีเพื่อนที่เป็นเกย์ราว 4-5 คน พวกมันก็จะชอบเอาเรื่องของมันมาเล่าให้ฟัง บางคนก็บังคับเล่า ซึ่งเราก็เอาเรื่องของมันเนี่ยละมาแต่ง ใจจริงก็อยากให้มันรู้สึกว้าเหว เรื่องของมันยังมีทางไปต่ออะ ไม่ใช่ว่าจบสิ้นหวังแล้ว ทุกวันนี้ก็ยังเอาเรื่องจากเพื่อนเนี่ยละมาเขียน บางคนก็สมหวังไปแล้วด้วยนะ บางคนก็ยังลุ้น ๆ กันอยู่ เพราะงั้นถ้าถามว่าอะไรมีผลกับงานมากที่สุดก็น่าจะเนี่ยละคะ เพื่อนเนี่ยละ (สัมภาษณ์, 27 สิงหาคม 2558)

Nobelle : เวลาหนูเอาข้อมูลมาหรือพี่ อย่างฉากอย่างว่านี่เลย เพื่อน เพื่อนพี่ชาย หนูก็เป็นเกย์ คือมันก็เล่าให้เราฟังทำอะไร ยังไง ตรงไหนรู้สึกดี แต่ไม่ลงลึกมาก เวลาที่จะเขียนฉากอย่างว่าก็เอาข้อมูลมันมาประกอบกับการดูหนังพวก GV บ้าง อะไรพวกนั้น (สัมภาษณ์, 15 ตุลาคม 2558)

ในประเด็นเรื่องทูทางสังคมจึงพบว่าผู้หญิงเหล่านี้มีการเกาะกลุ่มแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างนักเขียนด้วยกัน แม้ว่าจะไม่ใช้กลุ่มก้อนขนาดใหญ่ หากแต่ก็มีการจับกลุ่มช่วยเหลือกัน แบ่งปันเรื่องราว หรือแม้กระทั่งขอให้ช่วยโฆษณาเรื่องให้

(2) เครือข่ายระหว่างนักอ่านและนักเขียน

สำหรับเครือข่ายนี้ไม่ได้มีเพียงรูปแบบของการต่อรองกับคนอ่านที่กล่าวไปข้างต้นเท่านั้น แต่เครือข่ายระหว่างนักเขียนและนักอ่านจะช่วยเป็นหูเป็นตาในการสอดส่องสิ่งที่นักเขียนไม่สามารถตรวจด้วยตนเองได้ เช่น การคัดลอกผลงาน ส่วนใหญ่ผู้ที่พบมักจะเป็นนักอ่าน ซึ่งจะนำข้อมูลนี้มาบอกนักเขียนอีกที ไม่เพียงเท่านั้น นักอ่านไม่ได้มีอาชีพอ่านเพียงอย่างเดียว แต่มีอาชีพที่หลากหลาย ดังนั้น หลายครั้งที่นักอ่านสามารถเป็นแหล่งข้อมูลชั้นดีสำหรับนักเขียน

ในการรวบรวมข้อมูล สำหรับนวนิยายในเรื่องต่อ ๆ ไปได้ ซึ่งสำหรับกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่นพบว่า มีความสัมพันธ์กับคนอ่านในรูปแบบที่เหมือนเพื่อน กล่าวคือ เพราะผู้หญิงกลุ่มนี้ยังคงอยู่ในช่วงของการสร้างชื่อเสียง ดังนั้น คนอ่านจะไม่ขัดเขิน หรือประหม่าเท่ากับการพูดคุยกับกลุ่มมืออาชีพ ที่มีการสร้างชื่อเสียงมาเป็นระยะเวลาหนึ่ง รูปแบบความสัมพันธ์ระหว่างคนอ่านและคนเขียนสำหรับผู้หญิงกลุ่มนี้จึงมีรูปแบบเหมือนเพื่อนที่แลกเปลี่ยนความคิดเห็นมากกว่านักเขียนและแฟนคลับ

ในกรณีของผู้วิจัยได้พบว่า นักอ่านบางคนของผู้วิจัยได้ทำงานในเครือข่ายสำนักพิมพ์ ดังนั้น จึงมีกรณีที่ผู้อ่านจะผันตัวมาเป็นผู้ดูแลต้นฉบับ หรือเป็นการเปิดโอกาสให้กับนักเขียนนวนิยายชายรักชายในการส่งผลงาน แม้ว่าจะน่าเสียดายที่กลุ่มตัวอย่างนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นจะพบเพียงกรณีแรก คือ มีนักอ่านคอยสอดส่องให้เท่านั้น

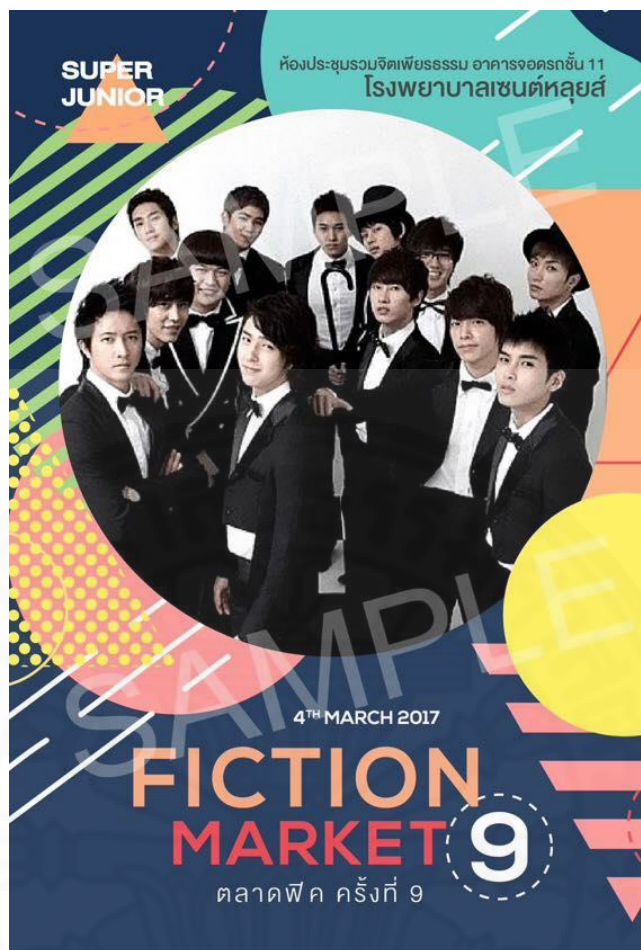
(3) เครือข่ายระหว่างนักเขียนและผู้ที่มีผลได้ผลเสีย อันได้แก่ สำนักพิมพ์ โรงพิมพ์ หรือแม้กระทั่งผู้จัดงานหนังสือ

จากการศึกษาพบว่า ทูทางเศรษฐกิจสามารถนำไปสู่การยับยั้งขยายทุนทางสังคมได้ กล่าวคือ เมื่อมีทุนทางเศรษฐกิจจะมีอำนาจในการต่อรองกับสำนักพิมพ์ โรงพิมพ์ รวมทั้งผู้จัดงานหนังสือ

- **สำนักพิมพ์** เมื่อผลงานได้กลายมาเป็นทุนทางเศรษฐกิจ ยอดขายจึงเป็นสิ่งที่นำมาต่อรองกับสำนักพิมพ์ได้ ที่จะมาในรูปแบบของผลตอบแทนในผลงานเรื่องถัด ๆ มา หรือการมีส่วนร่วมในรูปแบบหนังสือมากกว่าเดิม

- **โรงพิมพ์** ในกรณีของนักเขียนที่ทำหนังสือผ่านการพิมพ์ด้วยตัวเอง เช่นเดียวกับสำนักพิมพ์ ยอดการสั่งพิมพ์จะมีผลต่อการปฏิบัติของโรงพิมพ์ ยอดพิมพ์ที่สูงสามารถนำมาต่อรองกับราคาในการพิมพ์ หรือระยะเวลาที่สามารถเร่งในการพิมพ์หนังสือให้ได้ นอกเหนือจากนั้น กลุ่มก้อนของนักเขียนที่จับกลุ่มกัน สามารถใช้เป็นข้อต่อรองกับโรงพิมพ์ได้ เพราะในกลุ่มเครือข่ายนักเขียนก็มักจะแนะนำโรงพิมพ์ที่ตนเองใช้บริการเป็นทอด ๆ ไป

- **ผู้จัดงานหนังสือ** ในที่นี้ไม่ใช่จัดงานหนังสือที่ศูนย์สิริกิติ์ แต่สำหรับนวนิยายชายรักชายแล้วจะมีงานเฉพาะกลุ่มที่จัดขึ้นทุกปี และนับว่า เป็นงานใหญ่สำหรับผู้จัดพิมพ์ นวนิยายชายรักชาย อาทิ Fiction Market หรือ Mini Fiction Market ที่จะมีการออกบูธจัดงาน ซึ่งทางงานเองก็ต้องการนักเขียนที่สามารถดึงผู้ร่วมงานเข้าไปได้ นักเขียนที่มียอดการพิมพ์มากจึงมีอำนาจในการต่อรองกับผู้จัดงานได้มากตามไปด้วย

ภาพ 4.4 ภาพตัวอย่างบัตรเข้าร่วมงาน Fiction Market

นอกเหนือจากนักเขียนที่มียอดพิมพ์จำนวนมากแล้ว นักเขียนบางคนก็จะมีการจับกลุ่มกันเพื่อเข้าร่วมงานนี้ด้วยกัน ดังเช่นกรณีของ Nobelle และ SaRangKiBum ที่ลงหนังสือในบูธเดียวกัน แสดงให้เห็นถึงการรวมกลุ่มกันของนักเขียน

ทว่า เป็นที่น่าเสียดายที่ยังไม่ค่อยเห็นการจับกลุ่มกันระหว่างนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นมากนัก เพราะส่วนใหญ่ก็จะอยู่ในช่วงเริ่มต้นการเขียน และการเพิ่มพูนชื่อเสียงในระดับของทุนทางสัญลักษณ์มากกว่าทุนด้านอื่น ๆ ซึ่งจะมีความแตกต่างจากนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพที่จะนำเสนอในบทถัดไป ซึ่งสามารถแสดงผลสรุปของการขยับขยายทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นได้ดังตาราง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.10

ตารางแสดงทุนนักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่นก่อนและหลังการเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

ก่อนเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย				
ทุน	ทุนทางวัฒนธรรม	ทุนสัญลักษณ์	ทุนเศรษฐกิจ	ทุนสังคม
minnitmint	มี	ไม่มี	เล็กน้อย	ไม่มี
Funtom	มี	ไม่มี	มีจากครอบครัว	ไม่มี
ซอฟท์ครีม	มี	ไม่มี	มีจากครอบครัว	ไม่มี
Nobelle	มี	ไม่มี	มีจากครอบครัว	ไม่มี
SaRangKiBum	มี	ไม่มี	เล็กน้อย	ไม่มี
หลังเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย				
ทุน	ทุนทางวัฒนธรรม	ทุนสัญลักษณ์	ทุนเศรษฐกิจ	ทุนสังคม
minnitmint	มี	เพิ่มขึ้น	เล็กน้อยจากการรวมเล่ม	เล็กน้อย
Funtom	มี	เพิ่มขึ้น	ไม่มีจากนวนิยาย	เล็กน้อย
ซอฟท์ครีม	มี	เพิ่มขึ้น	เล็กน้อยจากการรวมเล่ม	เพิ่มขึ้น
Nobelle	มี	เพิ่มขึ้น	เล็กน้อยจากการรวมเล่ม	เล็กน้อย
SaRangKiBum	มี	เพิ่มขึ้น	เล็กน้อยจากการรวมเล่ม	เล็กน้อย

จากตารางสามารถสรุปได้ว่า ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงการเป็นนักเขียน ทุกคนมีทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรมอยู่ก่อนแล้ว โดยมีการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมมาตั้งแต่เด็ก ทั้งจากสถาบันทางครอบครัว สถาบันทางสังคม และสถาบันทางการศึกษาอย่างต่อเนื่อง และยังคงมีการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมอย่างไม่หยุดนิ่ง ในขณะที่มีทุนทางเศรษฐกิจเริ่มต้นมาจากครอบครัว รวมทั้งการทำงานพิเศษอื่นๆ แต่ไม่มีทุนทางสัญลักษณ์และทุนทางสังคมมาก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย โดยผู้หญิงกลุ่มนี้นำทุนทางวัฒนธรรมมาใช้สร้างผลงาน ผ่านประสบการณ์โดยตรง และประสบการณ์ผ่านสื่อ เพื่อใช้สร้างผลงานและทุนทางสัญลักษณ์ต่อไป

ในขณะที่พอผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นได้เข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายแล้ว จะเห็นถึงการขยายทุนวัฒนธรรมไปสู่ทุนทางสัญลักษณ์ในระดับเริ่มต้น เพราะยังคงอยู่ในช่วงเริ่มต้นเขียนและสั่งสมชื่อเสียงในฐานะนักเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งการมีทุนทางสัญลักษณ์บ้างเล็กน้อย ส่งผลให้เกิดทุนทางเศรษฐกิจ คือการทำรวมเล่ม แม้จะมีจำนวนไม่มาก แต่ก็ถือว่าเป็นรายได้ส่วนหนึ่ง ซึ่งเป็นทุนทางเศรษฐกิจ ทว่ากลุ่มตัวอย่างนี้ยังไม่เห็นการรวมกลุ่มทางสังคมมากนัก ส่งผลให้มีอำนาจในการต่อรองทั้งต่อนักอ่าน นักเขียนด้วยกัน รวมทั้งโรงพิมพ์/สำนักพิมพ์เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ดังนั้น ในการศึกษากลุ่มตัวอย่างนักเขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่น พบการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ซึ่งมีการนำไปสู่การเปลี่ยนรูปร่าง คือ การแปลงทุนไปสู่ผลงานนวนิยายชายรักชาย และเข้าสู่กระบวนการขยายทุน โดยจะมีการไหลของทุน เริ่มจากการขยายทุนทางวัฒนธรรม (culture capital) สู่อำนาจทางสัญลักษณ์ (symbolic capital) สู่อำนาจทางเศรษฐกิจ (economic capital) และ ทุนทางสังคม (social capital) จากนั้นก็จะมีกำไรไหลวนเข้าสู่กระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมผ่านทางเครือข่ายต่อไป ซึ่งเครือข่ายเหล่านี้จะเพิ่มอำนาจในการต่อรองให้แก่นักเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งยังเห็นไม่ชัดในนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น

บทที่ 5
การสื่อสารกับกระบวนการสั่งสมทุน การแปลงทุน และการขยายทุน
ของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพ

นักเขียนนวนิยายชายรักชายทุกคนไม่ได้เกิดมาพร้อมกับพรสวรรค์ติดตัว หากแต่เป็นการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรม สืบเนื่องมาตั้งแต่วัยเยาว์ กระทั่งเกิดกระบวนการพัฒนาขึ้นสู่การเป็นนักเขียน จากผลการวิจัยผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพสมัครเล่นแสดงให้เห็นถึงการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรม และกระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมเหล่านั้นสู่ทุนในรูปแบบอื่น ๆ ซึ่งยังอยู่ในช่วงตั้งต้น ซึ่งผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพจะมีระดับความสามารถที่สูงขึ้น และจะแสดงให้เห็นถึงศักยภาพในการแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่ทุนในรูปแบบอื่น ๆ ตามแนวคิดของปีแอร์ บูร์ดิเยอ (Pierre Bourdieu) ได้อย่างชัดเจนมากกว่า รวมทั้งการเพิ่มพูนทักษะและความสามารถในการเขียนนวนิยายชายรักชาย ตลอดจนการรักษาสถานภาพของนักเขียนนวนิยายชายรักชายในระดับอาชีพ จากการศึกษาวิจัยได้คลุกคลีอยู่ในวงการนักเขียนนวนิยายชายรักชายมาเป็นเวลาเกือบสิบปีทำให้พบว่า ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพจะมีการสั่งสมทุนความรู้ ความสามารถทางด้านงานเขียนอย่างต่อเนื่องจะพบเป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่มีการหยุดเขียนไปเป็นระยะเวลานาน แล้วกลับมาเขียนอีกครั้ง ทั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างแบบมีอาชีพทั้ง 5 คน มีการพัฒนาศักยภาพการเขียนนวนิยายอย่างต่อเนื่องเพื่อนำไปสู่การขยายทุนทางวัฒนธรรมดังกล่าวไปสู่ทุนในมิติอื่น ๆ อันได้แก่ ทุนทางสัญลักษณ์ ทุนทางเศรษฐกิจ และทุนทางสังคมต่อไป โดยจะมีปัจจัยเรื่องทุนทางเศรษฐกิจมาเป็นส่วนประกอบใหญ่มากกว่ากลุ่มตัวอย่างแบบมีสมัครเล่นที่ทำงานอดิเรกหรือเพียงเพราะใจรัก

การศึกษานี้ ผู้วิจัยจึงจะเผยให้เห็นการทำงานของกระบวนการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรมของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพ ซึ่งมีความเข้มข้นกว่ามีสมัครเล่น รวมทั้งการสื่อสารกับกระบวนการแปลงทุน และการขยายทุน (Capital) ทั้ง 4 รูปแบบ อันได้แก่ ทุนทางวัฒนธรรม ทุนทางสัญลักษณ์ ทุนทางเศรษฐกิจ และทุนทางสังคม ผ่านพื้นที่การศึกษากลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายแบบมีอาชีพ และมีรายได้จากการเขียนนวนิยายชายรักชายมาเป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญในการดำเนินชีวิต ทั้งนี้ยังแสดงให้เห็นถึงกระบวนการรักษาสถานภาพของนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพที่ต้องต่อสู้กับนักเขียนใหม่ ๆ ที่เกิดขึ้นตลอดเวลา โดยผู้วิจัยแบ่งการนำเสนอผลการศึกษาออกมาเป็น 3 ช่วงเวลา ดังนี้

- 5.1 ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย
- 5.2 การสั่งสมทุนของกลุ่มตัวอย่างช่วงก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย
- 5.3 การสื่อสารกับการแปลงทุนและขยายทุนทางวัฒนธรรม

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยอาศัยเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลผ่านวิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) โดยสัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพจำนวน 5 คน และอาศัยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) มาประกอบ ซึ่งการสัมภาษณ์จะทำการบันทึกข้อมูลด้วยการบันทึกแบบลายมือ และเครื่องบันทึกเสียง ขณะที่ในส่วนของการวิเคราะห์เนื้อหา จะศึกษาจากนวนิยายชายรักชายที่เป็นผลงานของกลุ่มตัวอย่าง และผลตอบรับของนวนิยายเรื่องนั้น ๆ จากทั้งกลุ่มคนอ่าน สำนักพิมพ์ และผู้จัดงานหนังสือต่าง ๆ เพื่อให้เห็นภาพการเคลื่อนไหวของการสั่งสมทุนและการขยายทุนอย่างชัดเจน

5.1 ภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

กระบวนการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรมจะมีการดำเนินอย่างต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลานาน ก่อนที่จะเข้าสู่การเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งทำให้ผู้วิจัยสนใจกระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรม รวมทั้งภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างและครอบครัวตลอดจนทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างและครอบครัวที่มีต่อกลุ่มชายรักชาย ซึ่งเป็นต้นแบบของนวนิยายชายรักชายที่ผลิตออกมาว่า อยู่ในรูปแบบใด และอะไรที่ช่วยเป็นแรงผลักดันให้นักเขียนนวนิยายชายรักชายเลือกที่จะเขียนแนวนี้ ทั้งนี้มีนวนิยายหลากหลายแนวให้เลือกผลิต ผู้วิจัยจึงมีการศึกษาภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพ ดังนี้

5.1.1 สภาพแวดล้อมของครอบครัว

5.1.2 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

5.1.3 ทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อกลุ่มชายรักชาย

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาคครอบครัวกลุ่มตัวอย่าง และกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพ ดังต่อไปนี้

5.1.1 สภาพแวดล้อมของครอบครัว

ในการศึกษาสภาพแวดล้อมของครอบครัวเพื่อให้เห็นว่า ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างมีสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมอย่างไร และมีทุนตั้งต้นทางเศรษฐกิจที่เอื้อให้เกิดการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมชนิดต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อการสั่งสมความรู้และความสามารถทางด้านการอ่านและเขียนมากน้อยแค่ไหน โดยผู้วิจัยได้แสดงผ่านตาราง ดังนี้

ตารางที่ 5.1

สถานแวดล้อมของครอบครัว

นามปากกา	Nigiri-Sushi	Yoruma	Love one	ละอองฝน	หนูแดง
ฐานะทางครอบครัว	ฐานะดี	ฐานะดี	ฐานะปานกลาง ช่วยที่บ้าน	ฐานะดี	ฐานะดี
สถานภาพของครอบครัว	บิดามารดา อยู่ด้วยกัน	บิดามารดา หย่าขาด	บิดาเสียชีวิต อยู่กับมารดา	บิดามารดา หย่าขาด	พ่อแม่หย่า แต่อยู่ด้วยกัน
ทุนวัฒนธรรม การอ่าน	บิดาเป็นคน สนับสนุนให้ อ่านและเริ่มทำ อะไรใหม่ ๆ	มารดาชอบ การอ่านและ สนับสนุน ให้อ่าน	มารดาอ่าน และไม่ว่าอะไรที่ ลูกอ่าน	ครอบครัวรัก การอ่านและ สนับสนุนให้ ทุกคนอ่าน	บิดามารดา รักการอ่าน และสนับสนุน ให้อ่าน

5.1.1 1 ฐานะทางครอบครัว

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างนักเขียนนวนิยายชายรักชายที่เป็นมืออาชีพพบว่า สถานภาพทางครอบครัวอยู่ในรูปแบบทิศทางเดียวกันคือ เป็นชนชั้นกลางที่ค่อนข้างดี ซึ่งไม่ต้องทำงานเพื่อช่วยจุนเจือครอบครัว ทางครอบครัวสนับสนุนเรื่องการเรียนจนจบปริญญาตรี และบางคนก็ศึกษาจนจบปริญญาโท ซึ่งแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนนี้มีทุนทางเศรษฐกิจเอื้อหนุนอยู่แล้ว จึงไม่มีปัญหาด้านการเงิน หรือการซื้อหาอุปกรณ์เริ่มต้นสำหรับการสั่งสมและขยายทุน คือ คอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นอุปกรณ์สำคัญสำหรับการสื่อสาร เนื่องจากนวนิยายชายรักชายจะมีการนำเสนอผ่านช่องทางออนไลน์เป็นสำคัญ ดังนั้นคอมพิวเตอร์จึงเป็นอุปกรณ์ที่สำคัญอย่างยิ่งยวด เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่น การที่ครอบครัวมีทุนที่เอื้อหนุนด้านนี้อยู่แล้ว จะทำให้นักเขียนกลุ่มนี้มีความได้เปรียบในเรื่องของทุนตั้งต้น ซึ่งจากการสัมภาษณ์ Yoruma ให้คำตอบว่า ครอบครัวอยู่ในระดับชนชั้นกลางระดับสูง (upper middle class) ซึ่งให้เงินในการซื้อหนังสือโดยตรง ไม่ต้องอ่านฟรีในอินเทอร์เน็ต และส่งเสริมให้เรียนจบจากต่างประเทศ

Yoruma : น่าจะอยู่ในหมวด upper middle class นะ คือ มีกินมีใช้ แต่ก็ไม่ได้เป็นเศรษฐี ส่วนเรื่องหนังสือ เขาก็สนับสนุนให้อ่านโดยการให้เงินซื้อหนังสือเลย แต่ไม่ได้มาบังคับว่าต้องอ่านอะไรนะ ก็ตามใจเรา
(สัมภาษณ์, 30 ม.ค. 2560)

เช่นเดียวกับ Nigiri-Sushi ที่ให้คำตอบว่า ทางบ้านบิดาเป็นคนที่ทำงานส่วนมารดาเป็นแม่บ้าน และบิดาก็เป็นคนสนับสนุนให้ทำอะไรใหม่ ๆ ตลอดเวลา การได้เข้ามาสัมผัสแวดวงหนังสือก็เพราะครอบครัวสนับสนุน ซึ่งเป็นคนซื้อหนังสือการ์ตูนมาให้อ่าน

Nigiri-Sushi : ฐานะที่บ้านกลางนะ ที่บ้านก็ส่งเสียให้เรียนจนจบ รวมทั้งที่เรียนจนจบปริญญาโทด้วย (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

ในขณะที่ Love One จะมีรูปแบบทิศทางตรงกันข้าม คือ สถานภาพทางครอบครัวไม่ดีนัก เนื่องจากบิดาเสียชีวิตมาตั้งแต่ปี 2534 ทำให้อยู่กับมารดาและพี่ชาย รวมทั้งต้องช่วยงานทางบ้านทำงาน ทุกวันนี้เองก็ต้องช่วยงานทางบ้านก่อน เพื่อที่จะมีเวลาในการเขียนนวนิยายชายรักชาย

Love One : พี่ต้องช่วยงานที่บ้าน เป็นกิจวัตรประจำวันเลย ไม่ทำก็ไม่ได้ บางทีก็งานเยอะจนไม่มีเวลาทำอย่างอื่น อย่างเขียนนิยายก็ต้องหาเวลามาเขียน จะได้ก็ช่วงบ่าย ๆ เย็น ๆ เพราะเช้าต้องไปตลาด (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

สถานภาพของครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่จึงมีฐานะปานกลางมากกว่า ซึ่งส่งผลให้มีทุนตั้งต้นในการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีทุนตั้งต้นน้อย ซึ่งมีเวลาในการสั่งสมทุนน้อยกว่า แต่ไม่ได้หมายความว่าทำให้ไม่มีโอกาสได้เขียนนวนิยายชายรักชาย เพราะยังมีตัวแปรอื่นที่ช่วยผลักดันให้เดินบนเส้นทางนี้

5.1.1.2 สถานภาพของครอบครัว

นอกเหนือจากฐานะของครอบครัวที่มีความหลากหลายแล้ว สถานภาพของครอบครัวก็มีความแตกต่างกัน โดยมีทั้งที่ครอบครัวอยู่พร้อมหน้า และหย่าขาดจากกัน ซึ่งเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อทุนเริ่มต้นที่มีความแตกต่างกัน เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างแบบมือสมัครเล่น แต่เนื่องด้วยฐานะทางครอบครัวที่ดีอยู่แล้ว ปัจจัยเรื่องการหย่าขาดจึงส่งผลไม่มากเท่าฐานะทางครอบครัว นอกจากนี้ ยังมีการหย่าขาดแบบอาศัยเคล็ดดวง ดังกรณีของหนูแดงที่บอกว่าทางบ้านหย่าขาดกันก็จริง แต่เพราะเชื่อเรื่องเคล็ดดวง แต่ยังไม่อาศัยอยู่ชายคาเดียวกันเหมือนคู่สามีภรรยาปกติ

หนูแดง : พ่อแม่หย่านะ แต่อยู่ด้วยกัน เขาหย่าเพราะถือเคล็ดดวงนะคะ (สัมภาษณ์, 2 ก.พ. 2560)

ในขณะที่ Yoruma ครอบครัวก็มีการหย่าขาดจากกัน ทว่า ไม่ได้มีผลต่อปัจจัยเรื่องความเป็นอยู่ที่แย่ง เนื่องจากฐานะทางครอบครัวทั้งสองฝ่ายดีอยู่แล้ว ปัจจัยเรื่องการหย่าขาดจึงไม่มีผลต่อสถานภาพทางเศรษฐกิจ ซึ่งถือเป็นทุนทางเศรษฐกิจเริ่มต้นของกลุ่มตัวอย่างคนนี้

ทว่า เช่นเดียวกับฐานะทางครอบครัว เนื่องจากบิดาของ Love One เสียชีวิตไปตั้งแต่ปี พ.ศ. 2534 ส่งผลต่อเศรษฐกิจของครอบครัว ทำให้ Love One ต้องช่วยงานที่บ้านมาตั้งแต่วัยเยาว์ แต่เนื่องจากการช่วยเหลือที่บ้าน ทำให้มีการหาเงินด้วยตนเองจากการขายของ และนั่นคือทุนทางเศรษฐกิจเริ่มต้นที่นำมาใช้สำหรับสิ่งสมทุทางวัฒนธรรม ผ่านการจับจ่ายซื้อหาข้อมูลในรูปแบบของหนังสือนวนิยาย ปัจจัยด้านสถานภาพของครอบครัวจึงมีผลเล็กน้อยแตกต่างกันไปแต่ละคน ซึ่งสถานภาพเหล่านี้เองที่ทำให้มีทุนตั้งต้นที่ต่างกันออกไป แต่ปัจจัยสำคัญที่พบว่าส่งผลและผลักดันให้ผู้หญิงเหล่านี้ก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย คือ ทุนวัฒนธรรมการอ่าน ซึ่งมีรูปแบบที่เหมือนกัน ดังจะกล่าวถึงในหัวข้อต่อไป

5.1.1.3 ทุนวัฒนธรรมรักการอ่าน

ในขณะที่ฐานะและสถานภาพทางครอบครัวมีความแตกต่างกัน กลุ่มตัวอย่างทั้งหมดกลับได้รับการสนับสนุนด้านการอ่านเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่น กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างทุกคนได้รับการสนับสนุนด้านการอ่านมาตั้งแต่วัยเยาว์ รวมทั้งครอบครัวก็ส่งผลต่อพฤติกรรมการอ่าน เนื่องจากทางบ้านรักการอ่านอยู่แล้ว และส่งผลมอบความชื่นชอบนั้นมาสู่ตัวของลูกหลาน ดังเช่นกรณีของละอองฝนและหนูแดงที่ครอบครัวรักการอ่านอยู่แล้ว

หนูแดง : ที่บ้านรักการอ่านมากค่ะ และเขาก็สนับสนุนเราให้อ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก ทั้งคู่เลย เราก็เลยอ่านมาเรื่อย ๆ (สัมภาษณ์, 2 ก.พ. 2560)

นอกจากนั้น ยังมีบางกรณีของครอบครัวที่ไม่ได้อ่าน แต่กลับสนับสนุนให้อ่าน เช่น Nigiri-Sushi ที่ให้สัมภาษณ์ว่า บิดาเป็นคนสนับสนุนให้เริ่มต้นทำอะไรใหม่ ๆ รวมทั้งเป็นคนหาซื้อคอมพิวเตอร์ และสอนลูกสาวให้เล่นอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นการเปิดโลกที่ทำให้รู้จักนิตยสารชายรักชายในเวลาต่อมา

Nigiri-Sushi : พ่อจะเป็นคนหาอะไรใหม่ ๆ มาให้เสมอ เริ่มเลยแต่ก่อนพี่ไม่เล่นคอมพิวเตอร์ อ่านหนังสืออย่างเดียว ประวัติศาสตร์บ้าง สารคดีหน่อย แล้วพ่อก็เป็นคนสอนใช้อินเทอร์เน็ต อ้อ ตอนแรกเขาซื้อการ์ตูนมาให้ดูก่อนเล่มแรก ๆ นี่ต้องคำสาปฟาโรห์ แล้วมันไม่จบไป พ่อสอนให้เล่นอินเทอร์เน็ต พี่ก็เลยไปหาอ่านต่อ ก็เจอเรื่องราวที่แบบเอ๊ะ เราไม่ได้อ่านเพราะคนเขียนตายไปแล้วนี่ มาร้องอ้อทีหลังว่าเป็นพิคชั่นที่แฟนการ์ตูนเขาวาดกันเอง เราก็อยากทำบ้าง พี่เลยลงเอยด้วยการวางสตอรี่ แล้วขีด ๆ เขียน ๆ เมื่อก่อนใช้วาดรูปเอา วาดเสร็จก็เก็บไว้ดูเอง อ่านเอง ดังนั้น พ่อพี่นั่นแหละที่เป็นคนเปิดโลกให้ (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

จากกรณีดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า กลุ่มตัวอย่างได้รับการปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน และค้นหาอะไรใหม่ ๆ จากครอบครัว ซึ่งไม่ได้จำเพาะเจาะจงว่า ต้องเป็นแค่หนังสือเรียนเพียงอย่างเดียวเท่านั้น เพราะให้อ่านตั้งแต่หนังสือการ์ตูน ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นในการชื่นชอบการสร้างเรื่องราว รวมทั้งการขีดเขียนมาตั้งแต่ยังเล็ก เช่นเดียวกับ Yoruma ที่บอกว่าทางบ้านไม่ได้ชอบการอ่าน หรือรักตัวหนังสือ หากแต่ก็ไม่ได้กีดกัน เป็นฝ่ายสนับสนุนให้เงินในการซื้อหาหนังสืออ่านเองมากกว่า เหล่านี้แล้ว ล้วนแล้วแต่เป็นทุนทางเศรษฐกิจเริ่มต้นทั้งสิ้น ไม่เพียงเท่านั้น ขณะที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 คนที่มีฐานะทางครอบครัวอยู่ในชั้นที่ดีได้รับการสนับสนุนการอ่านมาอย่างสืบเนื่อง ในกรณีของ Love One แม้ว่าจะไม่ได้รับการสนับสนุนที่ชัดเจน แต่ก็ไม่มีใครห้าม

Love One : พี่ก็อ่านการ์ตูนญี่ปุ่นนะ เขาก็ไม่ได้ว่าอะไร แล้วตอนหลังก็อ่านในเน็ตก็เลยไม่มีปัญหา พอมีเวลาว่างก็ลองเข้าไปหาอ่านดู ยิ่งช่วงที่มาชอบ SJ (ศิลปินเกาหลีวง Super Junior) ก็อ่านเอาในเน็ตเนี่ยละ แล้วก็ทำให้ออยากเขียนขึ้นมา (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

ดังนั้นแล้ว ทุนวัฒนธรรมรักการอ่านจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด ไม่ใช่แค่เพียงนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบสมัครเล่นหรือมืออาชีพเท่านั้น แต่รวมถึงสายการทำงานที่เกี่ยวข้องกับหนังสือ เพราะเป็นการสั่งสมทุนความรู้ และความสามารถที่ถ่ายทอดที่สุด และมีการดำเนินการอย่างต่อเนื่องมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน หล่อหลอมให้เกิดตัวตน (Habitus) ของนักเขียนคนนั้น ๆ และความรู้ความสามารถเหล่านั้นเองก็ล้วนแล้วแต่เป็นบันไดให้ก้าวต่อไปในแวดวงตัวอักษรเพื่อต่อยอดให้เกิดผลงานของตัวเองในเวลาต่อมา ซึ่งกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดก็มีทุนที่มากน้อยแตกต่างกันไป หากแต่ดำเนินเป็นระยะเวลาอันยาวนานเช่นเดียวกัน

สำหรับนักเขียนนวนิยายชายรักชายส่วนใหญ่ที่เผยแพร่ผลงานในอินเทอร์เน็ตจึงไม่มีทุนทางด้านสัญลักษณ์ ทุนทางเศรษฐกิจ และทุนทางสังคมของตนเองที่ชัดเจน แต่ต้องอาศัยทุนทางเศรษฐกิจของครอบครัวเป็นทุนเริ่มต้นตั้งไม้ค้ำช่วยผลักดันให้เดินทางสู่แวดวงดังกล่าวซึ่งมีมากน้อยแตกต่างกันออกไป ทว่า ผลการศึกษาพบว่า ทุนทางเศรษฐกิจของครอบครัวยังไม่มีผลเท่าทุนทางวัฒนธรรมรักการอ่านที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวเป็นหลัก เพราะไม่ว่าฐานะทางครอบครัวจะร่ำรวยหรือยากจน ไม่ได้เป็นตัวตัดสินว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้เข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายได้หรือไม่ได้ หากแต่อยู่ที่ทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรมที่มีมากน้อยเพียงใด และศักยภาพส่วนบุคคลว่าจะมีความสามารถในการแปลงทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ในมิติอื่น ๆ ได้หรือไม่ โดยนำความรู้ที่สั่งสมไว้มานำมาใช้ให้เกิดประโยชน์

5.1.2 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

นอกเหนือจากทุนทางเศรษฐกิจและวัฒนธรรมรักการอ่านที่เป็นปัจจัยเริ่มต้นที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวแล้ว ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างย่อมจะแสดงให้เห็นถึงกระบวนการสั่งสมทุนด้านอื่น ๆ โดยเฉพาะทุนทางด้านการศึกษาซึ่งนับเป็นปัจจัยหลักเช่นเดียวกัน ington ด้านนี้นับเป็นหนึ่งในทุนทางวัฒนธรรม (Cultural Capital) อันเป็นปัจจัยใหญ่ในการนำความรู้ความสามารถมาใช้ต่อไป และนำไปสู่กระบวนการแปลงเป็นทุนด้านอื่น ๆ อาศัยผ่านสถาบันทางการศึกษาต่าง ๆ ทั้งภายในและภายนอกโรงเรียน ซึ่งประเด็นนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้าข้อมูลภูมิหลังของนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพจำนวน 5 คน ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5.2

ตารางข้อมูลพื้นฐานของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพ

นามปากกา	Nigiri-Sushi	Love One	Yoruma	ละอองฝน	หนูแดง
อายุ	28	30	30	27	26
ประสบการณ์ การเขียน	10 ปี	9 ปี	8 ปี	4 ปี	8 ปี
อาชีพ นอกเหนือ จากนิยาย	นักจิตวิทยา	ค้าขาย	- บริษัทวิจัย - รับงานแปล - Editor - เจ้าของ สำนักพิมพ์	นักบัญชี	- บก. - พิสูจน์อักษร - นักแปล - รับงานเขียน แทบทุกประเภท
ปริญญาโท	มหิดล (คณะแพทย สาขาจิตวิทยา คลินิก)	-	ประเทศ เกาหลีใต้ (ไม่ระบุคณะ และสถาบัน)	-	-
ปริญญาตรี	จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย (จิตวิทยา)	ไม่ศึกษา ในระดับ ปริญญาตรี	ประเทศญี่ปุ่น (ไม่ระบุคณะ และสถาบัน)	รามคำแหง (คณะบัญชี)	ธรรมศาสตร์ (คณะสังคม สงเคราะห์)

ตารางที่ 5.2

ตารางข้อมูลพื้นฐานของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ (ต่อ)

นามปากกา	Nigiri-Sushi	Love One	Yoruma	ละอองฝน	หนูแดง
มัธยม	ศรีอยุธยา (วิทย์-คณิต)	บ้านบึง อุตสาหกรรม นุเคราะห์ (วิทย์-คณิต)	ไม่ระบุ (ศิลป์-จีน)	ราชวินิต บางเขน (วิทย์-คณิต)	เตรียมอุดมศึกษา ภาคเหนือ จ.พิษณุโลก (ศิลป์-อังกฤษ)
ชมรม	ไม่สังกัดชมรม	ห้องสมุด	ไอคิโดและ ดนตรีไทย	ไม่สังกัด ชมรม	ดนตรี
ที่มาของ นามปากกา	ตัวการ์ตูน ที่ชอบ	ศิลปินที่ชอบ	ตัวการ์ตูน ที่ชอบ	ชื่อเล่น	ชื่อเล่น

จากภูมิหลังของกลุ่มตัวอย่างดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คนแตกต่างกันจากกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่น กล่าวคือ กลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่นจะมีช่วงอายุอยู่ที่ 20–25 ปี ทว่ากลุ่มตัวอย่างแบบมืออาชีพจะมีช่วงอายุอยู่ที่ 26–30 ปี ซึ่งสามารถแสดงให้เห็นว่า ก่อนที่จะมาเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ กลุ่มตัวอย่างมีการเริ่มต้นการเขียนตั้งแต่ช่วงอายุเท่าไร และวัยใด ซึ่งผลการศึกษาจะไปในทิศทางเดียวกันกับกลุ่มตัวอย่างแบบมือสมัครเล่น กล่าวคือ ผู้หญิงกลุ่มนี้เริ่มต้นงานเขียนในช่วงของการเรียนในระดับมหาวิทยาลัย ในช่วงอายุสิบปลาย ๆ หรือยี่สิบตอนต้น แสดงให้เห็นถึงการเริ่มต้นที่อยู่ในช่วงของการใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์มากกว่าการที่ยึดถือเป็นอาชีพ โดยที่ Nigiri-Sushi ได้ให้สัมภาษณ์ถึงการเริ่มต้นเขียนงานในช่วงแรกเอาไว้ดังนี้

Nigiri-Sushi : อย่างที่บอกว่าที่อ่านคำสาปฟาโรห์แล้วมันไม่จบใช่ไหม พอเห็นแฟนการ์ตูนเขาวาด พี่ก็อยากเอาบ้าง เลยเริ่มสตอรี่เอง ตอนนั้นวาดนะ ไม่ได้เขียนแล้วเก็บในลิ้นชัก วาดเอง อ่านเอง เป็นงานอดิเรกอ่านเอง ไม่คิดจะมาเขียนอย่างนี้มาก่อน เรียกว่าสนองนี้ตตัวเองมากกว่า ต่อมา น้องชายดูการ์ตูนเรื่องซาแมนคิง ก็ดูตามเขา แล้วอารมณ์ไม่จบไง เลยเสิร์ชหาในเน็ตก็เจอตัวละครอย่างฮาโอ แอนนาที่เขาเขียนให้รักกัน นั่นแหละครั้งแรกที่รู้จักคำว่า ฟิคชั่นที่คนแต่งนิยายขึ้นมาจากตัวละคร การ์ตูน ตอนนั้นยังไม่ได้มาทางแนววายเลยนะ ยังชายหญิงอยู่ หลังจากนั้นก็ได้อ่านการ์ตูน Hunter X Hunter แล้วมาโปะแตกที่คุโรโรกับคุราปิ๊ง แล้วแบบ

พีคอะ แล้วก็เข้าดวงวายตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา ช่วงแรกที่เขียนลงสมุด สักช่วง ม.6 ได้ เขียนเรื่องของคุโรโรกับคุราปีก้าเนียแหละ เป็นแฟนฟิก การ์ตูนเรื่องแรก (สัมภาษณ์, 14 ม.ค. 2560)

จากการเก็บข้อมูลจึงทราบว่า เริ่มแรก ผู้หญิงกลุ่มนี้ทำขึ้นมาเป็นงานอดิเรก เหมือนกับกลุ่มตัวอย่างแบบมือสมัครเล่น เพราะความชอบส่วนตัวมากกว่าที่จะคิดยึดเป็นอาชีพในตอนต้น

Love One : พี่เริ่มเขียนมาตั้งแต่ปี 2551 สัก 9 ปีได้แล้ว ตอนที่เริ่มเขียน มันมาจากการที่เราชอบนั่งร้องเกาหลีส พี่ชอบชีวิตอนกับฮิซอล คือมันใช่ เจ้ (คิมฮิซอล) เป็นผู้ชายที่สวยงามแล้วพอเริ่มชอบ ก็เลยมารู้ว่ามันมี ฟิคลงในเด็กดีนะ ก็เลยมาอ่าน แล้วพอมารอ่าน มันไม่ค่อยเจ๋งที่เราอยากอ่าน ก็เลยเริ่มต้นเขียนซะเลย แล้วตอนหลังถึงมาเขียนวายออริทีหลัง หลังจากนั้นหลายปีเลย (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

Yoruma : พี่เริ่มเขียนมาจากที่เราชอบนั่งร้อง พี่ชอบ 2PM ก็ชอบคู่นี้ ก็เลยเขียนเอง เสพเองซะเลย (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

จากการสัมภาษณ์จึงทำให้ทราบว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้ทุกคน ไม่ได้เริ่มต้นงานเขียนจากการที่อยากยึดทำเป็นอาชีพ หรือหารายได้จากการทำงานในด้านนี้ ทุกคนเริ่มต้นจากสิ่งที่ตนเองสนใจ อาทิ การ์ตูน หรือศิลปินนักร้องที่ชื่นชอบคู่ หรือความน่ารักในคู่ นั้น ๆ จนนำมาสร้างสรรค์ผลงาน ซึ่งทำในช่วงของการเรียนในระดับปริญญาตรี ซึ่งยังเป็นช่วงเวลาที่ยังมีเวลาว่างมากกว่าช่วงที่ทำงานแล้ว หรือช่วงที่มีเวลาว่างจากการทำงาน ซึ่งสิ่งเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงทุนเศรษฐกิจตั้งต้นของกลุ่มตัวอย่าง เนื่องจากหากไม่มีทุนทางเศรษฐกิจเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ก็ย่อมไม่มีเวลาว่างที่จะขีดเขียนหรือสร้างผลงานได้ เพราะเวลาเหล่านั้นควรจะใช้เพื่อการหารายได้ในรูปแบบอื่น ๆ จึงกล่าวได้ว่า ผู้หญิงเหล่านี้ล้วนแล้วต้องมีทุนตั้งต้นมาแต่เดิมอยู่แล้ว เพื่อช่วยให้สามารถใช้เวลาว่างที่เหลืออยู่มาเขียนนวนิยาย ซึ่งในเวลานั้นไม่มีใครทราบด้วยซ้ำว่าจะยึดเป็นอาชีพในอนาคต เพราะกลุ่มตัวอย่างทุกคนกล่าวอย่างชัดเจนว่า เริ่มต้นเขียนจากงานอดิเรก แม้กระทั่ง Love One เองที่ฐานะอาจจะไม่ดีเท่ากลุ่มตัวอย่างคนอื่น หากแต่ก็ต้องมีทุนตั้งต้นแต่เดิมที่เป็นแรงช่วยผลักดันให้สามารถใช้เวลาว่างมาเขียนนวนิยายชายรักชายได้

ในขณะที่นอกเหนือจากการเขียนนวนิยายชายรักชายแล้ว ยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ยังมีการทำงานอื่น ๆ ร่วมด้วย แต่เมื่อทำการสัมภาษณ์เพิ่มเติมแล้วจะพบว่า ทุกคนมีสาเหตุที่ทำให้ต้องมีอาชีพอื่น นอกเหนือจากการงานเขียน เช่น กรณีของ Love One ที่ช่วยทางบ้านทำงานมาตั้งแต่เด็ก ทำให้แม้ทุกวันนี้จะมีการเขียนนวนิยาย ซึ่งเป็นรายได้ส่วนหนึ่งแล้ว ก็ยังต้องช่วยที่บ้านค้าขายไปด้วย

Love One : บางทีเราก็อยากเขียนนิยายอย่างเดียวนะ แต่มันก็ต้องช่วยที่บ้าน เอาแล้วตอนที่สี่ก็ต้องออกไปตลาดแล้ว รับของ ส่งของ พอมีเวลาถึงมาเขียนนิยาย แล้วรายได้จากการเขียน บางทีก็ไปช่วยโปะเขานั่นแหละ แม่ป่วย ก็ได้เงินที่เขียนนิยายไปรักษาตรงนั้น (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

นอกเหนือจากนั้น กลุ่มตัวอย่างบางคนอาจจะหาเงินจากการเขียนนวนิยายพอที่จะเลี้ยงดูตนเอง ทว่า ก็เป็นความปรารถนาของครอบครัวที่อยากเห็นลูกหลานทำงานประจำให้สมกับคณะที่เรียนมาอย่างในกรณีของ Nigiri-Sushi และ Yoruma

Nigiri-Sushi : ของพี่ลุงเขาอยากให้ทำงานประจำ อย่างลุงก็บอกให้ทำงานก่อนงานมันหายากอย่าเพิ่งเรียนต่อ แต่เพราะไม่พร้อม พอเรียน ป.ตรีจบ พี่จบจิตวิทยาทั่วไปเลยต้องไปต่อคลินิกตอน ป.โท ก็ยังไม่ทำงานก็เขียนนิยาย แต่พอกับลุงก็อยากให้ทำงานประจำนะ ลุงเขาก็เคยถามว่ารายได้เป็นยังไง ที่เขียนนิยายนะ ก็บอกว่าได้อย่างนี้นะ ลุงยังบอกเลยว่าฉันอยู่บ้านเขียนนิยายไปเถอะ รายได้พี่มากกว่าลุงทำงานแล้วเก็บมาทั้งชีวิตอีก พอเรียนจบมา พี่ก็เขียนอีกสองสามปีนะ แต่ที่บ้านอยากให้ทำงานประจำ นี่ก็เพิ่งเริ่มงานมาแป๊บเดียวเอง ยังไม่ชิน แต่ก็ไม่มีเรื่อง การเขียนนิยาย ยังคงมาลงเรื่อย ๆ แต่อาจจะช้าหน่อยเท่านั้นเอง (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

Yoruma : พี่ไม่ได้ให้ที่บ้านรู้ว่าเขียนขายไปด้วย คือพอเรียนจบกลับไทยมา เขาก็อยากให้เราทำงาน เราก็มามาทำในส่วนของบริษัทวิจัย แต่ในขณะเดียวกัน พี่เองก็เปิดสำนักพิมพ์ขายไปด้วย เป็นสำนักพิมพ์เล็ก ๆ รวบรวมคนเขียนมาทำหนังสือ แล้วก็ไม่ได้บอกให้ที่บ้านรู้ ทุกวันนี้ก็เลยทำหลายอย่าง ทั้งงานบริษัท รับงานแปล เป็น Editor ด้วยล่าสุดก็สำนักพิมพ์เนี่ยแหละ (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

จากการที่ผู้วิจัยรู้จัก Yoruma เป็นการส่วนตัว และเขียนงานส่งสำนักพิมพ์ที่ Yomura เป็นเจ้าของด้วย ทำให้ทราบว่า Yoruma ไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ แต่ออกมาอยู่คอนโดด้วยตัวเอง ดังนั้น เรื่องการเขียนนวนิยายจึงเป็นความลับต่อที่บ้าน จึงน่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เลือกจะทำงานบริษัทตามวุฒิการศึกษาที่จบมากกว่าจะเลือกการเขียนนวนิยายเพียงอย่างเดียว ทว่า Yomura เป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงการอยู่ในแวดวงนวนิยายชายรักชายอย่างครบวงจร กล่าวคือ เป็นทั้งคนอ่าน คนเขียน ผู้ผลิต และยังเป็นสำนักพิมพ์ที่จัดจำหน่ายด้วยตนเอง ซึ่งไม่ได้มีเพียง Yomura

เท่านั้น เพราะจากการสัมภาษณ์ทำให้ทราบว่า หนูแดง เองก็เป็นคนหนึ่งที่กำลังคิดที่จะตั้งสำนักพิมพ์ของตนเองในอนาคต

ดังนั้นแล้ว รายได้จากการเขียนนวนิยายเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ ทว่า การเขียนนวนิยายไม่จำเป็นต้องใช้เวลาการทำงานที่เป็นแบบเต็มเวลา ยังสามารถใช้เวลารว่างจากการทำงานมาเขียนได้ กลุ่มตัวอย่างบางคนเช่น ละอองฝนจึงเลือกที่จะทำงานบริษัทบัญชีไปด้วย และเขียนนวนิยายไปด้วย ขณะที่หลายคนเลือกที่จะทำงานตามวุฒิมหาวิทยาลัย แต่ก็ไม่ได้ทิ้งการเขียนนวนิยายไป เพราะยังเป็นรายได้ส่วนหนึ่งที่สำคัญ

นอกจากการทำงานอื่นที่นอกเหนือจากการเขียนนวนิยายเพียงอย่างเดียวแล้ว พบว่าก็ยังมียุทธศาสตร์ที่เลือกทำงานเขียนเพียงอย่างเดียว เช่น หนูแดงที่ปัจจุบันรับทำงานเขียนเป็นหลัก มีการวางตารางเวลาสำหรับการออกหนังสือที่แน่นอน รวมทั้งรับงานแปล และงานเขียนแทบทุกประเภท รวมทั้งหนังสือเรียนด้วย

หนูแดง : ตอนนี้รับทำงานเขียนเป็นหลักค่ะ ถ้ามีเวลารว่างแล้วมีสำนักพิมพ์ติดต่อมาก็จะเขียนให้เขา ก็เลยมีผลงานค่อนข้างหลากหลาย แล้วไม่ได้รับแค่งานวาดอย่างเดียว รับงานหลายประเภท งานแปลก็รับนะ แล้วก็พวกบก. แบบนี้ก็ทำอยู่เหมือนกัน (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างที่เป็นมืออาชีพจึงไม่ใช่ทุกคนที่เลือกทำงานเขียนเพียงอย่างเดียว แต่บางคนยังเลือกที่จะทำงานอื่นให้เหมาะสมกับวุฒิมหาวิทยาลัย และฐานะทางครอบครัว โดยเขียนนวนิยายหารายได้ไปด้วย และบางคนก็เลือกที่จะทำงานเขียนเป็นหลัก ซึ่งส่วนหนึ่งก็เป็นเพราะรายได้จากการทำงาน ซึ่งมีความแตกต่างกันออกไป เพราะไมใช่ว่านักเขียนนวนิยายชายรักชายทุกคนจะมีรายได้เป็นจำนวนมากจากงานเขียนเพียงอย่างเดียว ทั้งนี้ต้องขึ้นอยู่กับสำนักพิมพ์ที่ทำงานด้วยการได้รับส่วนแบ่งจากสำนักพิมพ์ รวมทั้งกระแสคนอ่านที่มีต่อเรื่องนั้น ๆ ว่า ผลตอบรับมีมากน้อยเพียงใด ซึ่งจะส่งผลต่อรายรับที่จะได้ตอบแทนกลับมา และผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษานี้ในประเด็นของการขยายทุนทางวัฒนธรรมต่อไป

ในขณะที่ส่วนประเด็นของสถาบันการศึกษา พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีการศึกษาที่มีความหลากหลายจากสาขาอาชีพ แต่สิ่งเหล่านั้น ล้วนแล้วแต่เป็นทุนเริ่มต้นสำหรับการนำมาแปลงเป็นการเขียนนวนิยายชายรักชายทั้งสิ้น กล่าวคือ การเขียนในสถาบันต่าง ๆ ส่งผลให้กลุ่มตัวอย่างมีสร้างสรรค์ผลงานตามประสบการณ์ตรงที่ตัวเองได้รับ เช่น Nigiri-sushi ที่เรียนในคณะจิตวิทยา ดังนั้น ลักษณะของผลงานนวนิยายชายรักชายจะเป็นการเล่นกับจิตใจของคน ส่วนประกอบอื่นจะไม่เด่นเท่าอารมณ์ของตัวละครที่มีความซับซ้อน ซ่อนอารมณ์ส่วนลึก และผลักดันให้เห็นถึงการกระทำที่มีความสมเหตุสมผล ซึ่งผู้วิจัยมองว่าได้รับมาจากการเรียนในคณะที่จบมา นอกจากนั้น

หนูแดง ได้ให้สัมภาษณ์เพิ่มเติมว่า ถึงจะจบจากคณะสังคมสงเคราะห์ โทการแพทย์ของมหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ แต่เคยชีวมาจากคณะศิลปศาสตร์ เอกวรรณคดีของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

หนูแดง : เคยเรียนที่คณะศิลปศาสตร์ เอกภาษาวรรณคดีอังกฤษ มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ค่ะ เรียนได้ 2 ปี จากนั้นชีวไปเรียนคณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์
วิชาโทการแพทย์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ เพราะได้ทุนเรียนค่ะ
(สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

ปัจจุบันหนูแดงได้เลือกที่จะทำงานเขียนเป็นหลักเพียงอย่างเดียว ซึ่งอาจจะ
อธิบายได้ว่า การเรียนในคณะศิลปศาสตร์มีผลต่อนิสัยที่รักการอ่านและการเขียน ซึ่งไม่สามารถเอานิสัย
ส่วนนี้ออกไปได้ แม้ว่า จะเปลี่ยนคณะที่เรียนและส่งผลต่อการทำงานในปัจจุบัน ผู้วิจัยจึงมองว่า
การเรียนในสถาบันการศึกษาแล้วแต่ส่งผลต่อการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถในการอ่าน
และนำไปสู่การเขียน รวมทั้งหล่อหลอมลักษณะนิสัยบางประการที่ส่งผลกระทบต่องานเขียน แบบที่ผู้เขียนเอง
ไม่ทันรู้ตัว ซึ่งเป็นการทำงานของ Habitus ซึ่งจะแสดงผ่านผลงานของนักเขียนแต่ละคน

นอกจากนั้นแล้ว สถาบันการศึกษาเองก็ช่วยเป็นส่วนหนึ่งที่ผลักดันให้ผู้หญิง
เหล่านี้เข้าถึงกระบวนการอ่าน เพราะจากการสัมภาษณ์พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคนมีลักษณะที่ชื่นชอบ
การอ่านมาตั้งแต่ยังเด็ก ซึ่งไม่ได้เกิดจากการสนับสนุนจากครอบครัวเพียงอย่างเดียว เช่น Love One
ที่แม้จะไม่ได้ศึกษาต่อในระดับการเรียนมหาวิทยาลัย แต่ในช่วงของการเรียนวัยมัธยมก็เป็นคนหนึ่ง
ที่อยู่ในชมรมห้องสมุด ซึ่งส่งผลให้มีการคลุกคลีกับหนังสือมาตั้งแต่ยังอยู่ในช่วงวัยเรียน และเมื่อจบ
ออกมาแล้ว ก็ยังไม่สามารถทิ้งอุปนิสัยด้านนี้ได้ และนำไปสู่การอ่านนวนิยาย จนพบกับ
แฟนฟิคชั่น และนำไปสู่การเขียนต่อไป

ในขณะที่ที่มาของนามปากกาที่กลุ่มตัวอย่างใช้ก็มีรูปแบบที่เหมือนกับ
กลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่น แต่ในกลุ่มมืออาชีพเห็นเพียง 2 รูปแบบ นั่นคือ นามปากกาที่มาจากชื่อเล่น
และนามปากกาที่มาจากตัวละครหรือศิลปินที่ชื่นชอบ โดยละอองฝนมาจากชื่อเล่นฝน และหนูแดง
มาจากชื่อเล่นจริง ๆ ในขณะที่นามปากกาของ Nigiri-Sushi มาจากอาหารที่ตัวละครที่ชื่นชอบจาก
เรื่อง Hunter X Hunter คือ คุโรบิก้าทำในเรื่องนั้นคือ ข้าวปั้นที่ภาษาญี่ปุ่นเรียกว่านิกิริซูชิ

Nigiri-Sushi : นามปากกาที่ไม่ได้มาจากชื่อเล่น หลายคนคิดว่ามาจากชื่อของพีที่ชื่อ
ข้าวปั้น แต่จริง ๆ แล้วไม่ใช่ พีเอนามปากกานี้มาจากซูชิที่คุโรบิก้า
ทำตอนสอบฮันเตอร์ คือ ไม่ได้คิดอะไรมาก แค่ตอนนั้นมันข้าตี ก็เลย
เอาชื่อนี้แหละ ไม่ได้คิดอะไร (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

ในขณะที่ Love One เองก็ตั้งนามปากกาจากศิลปินที่ชื่นชอบ เพราะแม้จะไม่มีชื่อของศิลปินในนามปากกา แต่ Love One ให้ความหมายไว้ว่า มาจากความรักที่มีต่อคู่ของศิลปินวงซูเปอร์จูเนียร์

Love One : พี่ชอบคู่วอนชินไฉ (ชีวอน-ฮีซอล วงซูเปอร์จูเนียร์) แล้วตอนนั้นชอบแค่คู่เดียว พี่เลยใช้นามปากกาเลิฟวัน มาจากชอบคู่นั้นคู่เดียวก็เท่านั้นเอง (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

เช่นเดียวกับนามปากกาของ Yomura ที่ได้ให้สัมภาษณ์ว่านามปากกานี้มาจากตัวการ์ตูนญี่ปุ่นที่ชอบหลาย ๆ ตัวนำมาผสมปนกัน ไม่ได้มีความหมายอะไรเป็นพิเศษ

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า นามปากกาของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพนั้นสร้างขึ้นมาจากความชอบส่วนบุคคลเป็นหลัก ไม่ได้คิดจากอะไรที่ซับซ้อน และไม่ได้มีความหมายที่ไพเราะสำหรับคนนอก หากแต่มีความหมายสำหรับเจ้าของนามปากกาเท่านั้น โดยมักจะมาจากชื่อเล่นหรือตัวละครที่ชื่นชอบ ซึ่งมักจะพบนามปากกาในรูปแบบของภาษาอังกฤษมากกว่าชื่อภาษาไทย ไม่เพียงแต่กลุ่มตัวอย่างเท่านั้น แต่นวนิยายชายรักชายที่เขียนขึ้นจากผู้หญิงที่เขียนแบบมีอาชีพและพบในร้านหนังสือก็มักจะเป็นภาษาอังกฤษที่ไม่มี ความหมาย เหล่านี้แสดงให้เห็นถึงการที่ผู้หญิงเหล่านี้ไม่ได้เห็นเรื่องนามปากกาเป็นส่วนสำคัญ กล่าวคือ นามปากกาที่สร้างขึ้นใช้ในรูปแบบที่เหมือนงานอดิเรกมากกว่าที่จะมุ่งเน้นเป็นมีอาชีพในตอนต้น ทว่า เมื่อมีการขยายทุนทางวัฒนธรรมสู่ทุนทางสัญลักษณ์คือชื่อเสียงแล้ว ก็จะใช้นามปากกาเหล่านี้ในฐานะมีอาชีพไปโดยปริยาย

ภูมิหลังของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพจึงสามารถสรุปได้ว่าผู้หญิงเหล่านี้เริ่มต้นการเขียนตั้งแต่อายุในช่วงวัยเรียน ซึ่งเป็นช่วงที่มีเวลาว่าง เฉกเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างมีสมัครเล่น โดนเริ่มแรกเดิมที ทำเพราะมองว่า เป็นเพียงงานอดิเรก หรือใจรักเท่านั้น ไม่ได้คิดจะยึดเป็นอาชีพที่สร้างรายได้ให้ในอนาคต นอกจากนั้น ยังพบว่ากลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้มีการเรียนในสถาบันที่มีความหลากหลาย หากแต่สถาบันการศึกษาก็ถือเป็นส่วนสำคัญในการหล่อหลอมอุปลักษณะนิสัยรักการอ่านอย่างแนบนอน รวมทั้งเป็นสถานที่ที่ให้เกิดรวบรวมความรู้ และความสามารถรวมทั้งสั่งสมทุนประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ นำไปสู่การสร้างสรรคผลงานนวนิยายชายรักชายต่อไป โดยที่สิ่งเหล่านี้ กลุ่มตัวอย่างแสดงออกมาโดยที่ไม่รู้ตัว เพราะเป็นการทำงานของจิตใต้สำนึก (Unconscious) ซึ่งเป็นการทำงานของ Habitus นั้นเอง

จึงกล่าวได้ว่า ภูมิหลังทางการศึกษาเป็นพื้นที่สำคัญที่ช่วยให้นักเขียนนวนิยายชายรักชายมีอาชีพเหล่านี้ได้เก็บเกี่ยวความรู้ ความสามารถ รวมไปถึงประสบการณ์ด้านต่าง ๆ ไว้ใช้เป็นทุนเริ่มต้นสำหรับการนำไปขยายทุนด้านต่าง ๆ ต่อไป ซึ่งสถาบันการศึกษานับเป็น

ทุนทางวัฒนธรรมที่เห็นได้ชัดเจน โดยไม่ได้สั่งสมความรู้และความสามารถในการอ่านเท่านั้น แต่ถือเป็นพื้นที่หลักที่สำคัญในการที่ผู้หญิงเหล่านี้ได้เรียนรู้สังคมจากประสบการณ์จริง และนำไปสร้างโลกจำลองและสังคมในนวนิยายของตนเอง ผ่านประสบการณ์ที่ได้รับการเรียนรู้ และสั่งสมมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน

5.1.3 ทักษะที่มีต่อกลุ่มชายรักชาย

ทัศนคติที่มีต่อกลุ่มชายรักชายถือเป็นส่วนสำคัญในการก่อสร้างรูปของทุนทางวัฒนธรรม (Cultural Capital) ของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย เพราะทัศนคติเหล่านี้จะเป็นตัวบ่งชี้ว่า กลุ่มตัวอย่างจะนำเสนอผลงานนวนิยายชายรักชาย และตัวละครชายรักชายในแง่มุมไหน ซึ่งในปัจจุบันพบว่า งานเขียนที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชายส่วนใหญ่นั้นจะให้นิยามกลุ่มชายรักชายในแง่บวก ทัศนคติที่หล่อหลอมมานับตั้งแต่ยังเด็กจึงเป็นตัวตัดสินที่ทำให้นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพแสดงออกมาในผลงานของตนเอง การเรียนรู้ว่ากลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติอย่างไร รวมทั้งครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างจะทำให้ทราบถึงแนวคิดหรือมุมมองที่มีต่อกลุ่มชายรักชาย โดยแบ่งออกมาเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

5.1.3.1 ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชายและผลงานชายรักชาย

5.1.3.2 ทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อชายรักชายและผลงานชายรักชาย

ผู้วิจัยจะแสดงผลการศึกษาดังต่อไปนี้

5.1.3.1 ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชายและผลงานชายรักชาย

จากการเก็บข้อมูลเบื้องต้น ผู้วิจัยพบว่าสถาบันครอบครัวเป็นส่วนสำคัญในการสร้างทัศนคติและปลูกฝังความคิด ความเชื่อของสมาชิกในครอบครัว เช่นเดียวกัน ครอบครัวจึงเป็นส่วนสำคัญที่ก่อให้เกิดทัศนคติแง่บวก หรือแง่ลบของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อชายรักชาย โดยผู้วิจัยได้แบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

(1) **ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชาย** พบว่า กลุ่มตัวอย่างแทบทุกคนให้คำตอบที่เหมือนกัน กล่าวคือ ครอบครัวไม่ได้รังเกียจกลุ่มเพศที่ 3 หรือมีการแสดงออกในแง่ลบกับกลุ่มคนเหล่านี้มาตั้งแต่กลุ่มตัวอย่างยังเด็ก อีกทั้งบางครอบครัวยังสอนกลุ่มตัวอย่างชัดเจนว่าไม่ว่าเขาจะเป็นเพศไหน ถ้าเป็นคนดีก็ไม่มีปัญหา ในขณะที่บางครอบครัวไม่ได้แสดงทัศนคติที่ชัดเจนแต่ก็ไม่ได้แสดงออกในแง่ลบ ดังนั้นแล้วผู้วิจัยจึงได้เห็นทัศนคติในแง่บวกของครอบครัว ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5.3

ตารางทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชาย

ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชาย	Nigiri-Sushi	Love One	Yoruma	ละอองฝน	หนูแดง
ไม่มีอคติกับชายรักชาย	X	X	X	X	X
ไม่ได้สอนให้ลูกหลานมีอคติต่อชายรักชาย	X	X	X	X	X

จากการสัมภาษณ์พบว่า ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดไม่มีอคติต่อกลุ่มชายรักชาย โดยแต่ละครอบครัวจะไม่มองที่ว่าเป็นเพศใด แต่จะให้ความสำคัญถึงพฤติกรรมมากกว่า เช่นนิสัยใจคอ เป็นคนหรือไม่ดี หากเป็นคนดีก็ไม่มีปัญหาใด ๆ เพราะพวกเขาเหล่านี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของสังคม

Love One : ไม่ได้ต่อต้าน ไม่ได้รังเกียจ ค่อนข้างจะเฉย ๆ กับเกย์หรือคนเพศที่สาม เพราะคนรู้จักของคนในครอบครัวก็มีคนที่เกย์ ส่วนมากจะมองการใช้ชีวิตมากกว่า หากประสบความสำเร็จ ก็จะพูดถึงความชื่นชม (สัมภาษณ์ 14 มกราคม 2560)

Nigiri-Sushi : ที่บ้านเฉย ๆ ไม่มีอคติ ไม่อะไร ตอนแรกพี่ไม่ได้บอกหรือว่าพี่เขียนอะไร น้องพี่ปากหมา ไปบอกพ่อแม่ว่าเขียนขายชาย แล้วเอาใจดีวะ พ่อเขาก็รู้ แต่ก็พยายามจะอ่าน แต่พี่ขอพินที่ตรงนี้ ไม่มาอ่านตรงนี้นะ เขาก็โอเคแหละ (สัมภาษณ์ 14 มกราคม 2560)

Yoruma : พ่อแม่เฉย ๆ นะ เพราะไม่เคยถามเขาเรื่องนี้ด้วยละมั้ง แต่พวกเขา ก็ไม่ได้แสดงออกว่า คนแบบนี้ไม่ดี อะไรแบบนี้ จะออกแนวเฉย ๆ มากกว่า (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

ละอองฝน : พวกเขามองว่า เป็นคนปกติเลยอะ ก็เหมือนเพศชายเพศหญิงนั่นแหละ (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

หนูแดง : กับเกย์จะเฉย ๆ อะ ทางพ่อแม่จะไม่ค่อยชอบสาวประเภทสองหรือพวกที่ออกสาวมาก ๆ มากกว่า แต่ก็ไม่ได้อคติอะไรอะ แคบอกว่าจะแสดงอาการชัดหูตาดอะไรแบบนี้ (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

จะให้เห็นว่า ทุกครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างจะมีทัศนคติในแง่บวกเกี่ยวกับกลุ่มชายรักชาย ไม่มีอคติในแง่ลบกับคนกลุ่มนี้ จะค่อนข้างเฉย ๆ มากกว่า โดยจะมองว่าคนกลุ่มนี้ก็เหมือนเพศหญิงหรือเพศชายทั่วไป ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่า ส่วนหนึ่งมาจากการที่ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างมองว่า เป็นเรื่องไกลตัว จึงไม่มีการแสดงทัศนคติที่ชัดเจนต่อคนกลุ่มนี้ มองแค่ว่าคนกลุ่มนี้เป็นส่วนหนึ่งในสังคม จึงไม่มีการห้ามปรามหากลูกหลานจะคบหาทำความรู้จัก จะสั่งสอนให้มองที่พฤติกรรมการแสดงออกของคนคนนั้นเป็นรายบุคคลมากกว่าที่จะตัดสินรวบทั้งหมดในสังคม

ในประเด็นนี้ ผู้วิจัยจึงมองว่าครอบครัวมีผลต่อทัศนคติของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย กล่าวคือ ครอบครัวที่มีใจเปิดกว้างยอมรับความแตกต่างเพศในสังคมจะส่งผลให้ผู้หญิงเหล่านั้นมองว่าชายรักชายเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นได้ในสังคม และส่งผลต่อมุมมองที่นำเสนอในงานเขียน เพราะผลงานของกลุ่มตัวอย่างทุกคนไม่มีการกล่าวถึงกลุ่มชายรักชายในเชิงของการดูถูกหรือเหยียดหยาม สิ่งเหล่านี้จึงมีผลเกี่ยวเนื่องมาจากการได้รับการหล่อหลอมความคิดที่ว่า ชายรักชายเป็นคนปกติในสังคม ซึ่ง Nigiri-Sushi ได้ให้สัมภาษณ์เพิ่มเติมในกรณีนี้ว่า

Nigiri-Sushi : นิยายที่จะไม่เล่นประเด็นเรื่องครอบครัวเลยนะ พี่มองว่าแค่เขาต้องผ่านอุปสรรคอะไรมากมายก็น่าสงสารพอแล้ว เรื่องของพี่ทุกเรื่องจะไม่เล่นเรื่องครอบครัวกีดกัน หรือครอบครัวรังเกียจเลย เพราะพี่มองว่าครอบครัวเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นกำลังใจในการทำทุกอย่าง พี่จึงจะไม่เล่นประเด็นนี้เด็ดขาด(สัมภาษณ์ 14 มกราคม 2560)

จากบทสัมภาษณ์นี้แสดงให้เห็นถึงการสั่งสอนและเลี้ยงดูของครอบครัว Nigiri-Sushi ที่ไม่เพียงแต่ไม่ตั้งอคติกับกลุ่มชายรักชายเท่านั้น แต่จะไม่มี การตั้งอคติกับคนในครอบครัว เหล่านี้เป็นการสั่งสอนและหล่อหลอมให้ผู้หญิงคนนี้มี ความคิด ความเชื่อ และมุมมองของครอบครัวต่อชายรักชาย ซึ่งนับได้ว่า เป็นการแสดงออกของ Habitus และแสดงให้เห็นผ่านผลงานนวนิยายชายรักชาย นับว่าเป็นการนำทุนทางวัฒนธรรมที่ได้จากสถาบันครอบครัวมาแปลงออกมาเป็นผลงาน

(2) ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อลูกหลานที่ชื่นชอบผลงานเกี่ยวกับชายรักชาย

ในส่วนนี้ผู้วิจัยไม่ได้มองแค่มุมมองที่มีต่อลูกหลานที่เขียนนวนิยายชายรักชายเท่านั้น แต่หมายรวมถึงมุมมองที่มีต่อการเสพงานประเภทอื่น ๆ ได้แก่ หนังสือ ภาพยนตร์ เกม การ์ตูน และอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย ซึ่งทำให้พบว่า ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างมีสมาธิเล่นทุกคนทราบว่าการกลุ่มตัวอย่างชื่นชอบผลงานที่เกี่ยวกับชายรักชาย

ตารางที่ 5.4

ตารางทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อลูกหลานที่ชื่นชอบผลงานเกี่ยวกับชายรักชาย

ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อลูกหลานที่ชื่นชอบผลงานเกี่ยวกับชายรักชาย	Nigiri-Sushi	Love One	Yoruma	ละอองฝน	หนูแดง
ครอบครัวทราบว่าเสพผลงานที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย อาทิ หนังสือ การ์ตูน หรือภาพยนตร์	X	X	X	X	X
ครอบครัวเสพผลงานที่เกี่ยวกับชายรักชาย อาทิ หนังสือ การ์ตูน หรือภาพยนตร์		X		X	X
ครอบครัวทราบว่าเขียนนวนิยายชายรัก	X	X		X	X
ครอบครัวไม่ต่อต้านการเขียนนวนิยายชายรักชาย	X	X		X	X

สำหรับผลการวิเคราะห์ทัศนคติของครอบครัวผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพ มีรายละเอียด ดังนี้

(2.1) ครอบครัวทราบว่าเสพผลงานที่เกี่ยวกับชายรักชาย ในประเด็นดังกล่าวพบว่า ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างทุกคนทราบว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้ชื่นชอบผลงานที่เกี่ยวกับชายรักชาย และไม่มีกรห้ามปรามใด ๆ ดังจะได้เห็นจากบทสัมภาษณ์ของ Yoruma ที่ปิดบังเรื่องของตนเองเขียนนวนิยายชายรักชาย แต่เมื่อเป็นเรื่องของการเสพผลงานแล้ว ได้กล่าวว่า

Yoruma : เขารู้ว่าเขาอ่าน คือ หนังสือก็วางกองเต็มบ้านเลย แต่เขาไม่ได้ทำอะไร (สัมภาษณ์ 30 มกราคม 2560)

ในขณะที่ Nigiri-Sushi ได้เล่าว่า รู้จักงานแฟนฟิคครั้งแรกตอนที่ไปเล่นอินเทอร์เน็ต แต่สำหรับการ์ตูนที่เกี่ยวกับชายรักชายแล้ว คนที่ทำให้ได้รับรู้ว่ามึงงานประเภทนี้คือน้องชาย

Nigiri-Sushi : โรงเรียนจะชอบมีพวกร้านหนังสือมาออกบูธใหม่ ๆ คือน้องชายที่นั่นรู้ว่าพี่ชอบอ่านการ์ตูน แนว ๆ คำสาปฟาโรห์ แล้วตอนนั้น มันเห็นหนังสือที่มาจากชาย แบบคล้าย ๆ พวกฉบับที่เป็นนิตยสารการ์ตูนมีหลาย ๆ เรื่องรวมกันนะ มันเห็นปกแล้วคิดว่าพี่น่าจะชอบ ก็เลยซื้อ

มาให้ พอเปิดอ่านเท่านั้นแหละ ต่าเปิงเลยว้าซื่ออะไรมา ตอนนั้นแบบ
แนวใส ๆ เลายนะ แค่อ้อมแก้ม จูบปาก เราก็เขินจนหน้าแดงไปหมด
แล้วหลังจากนั้น พอเข้ามาตวงววย ที่บ้านเขากี่รู้ ก็ไม่ว่าอะไร
(สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

แม้ว่าในปัจจุบัน ผลงานที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชาย ไม่ว่าจะเป็
ภาพยนตร์ ละคร นวนิยาย เพลง การ์ตูน ฯลฯ มีการเผยแพร่อย่างแพร่หลายมากขึ้น และสามารถ
หาซื้อได้อย่างเปิดเผย หากแต่สำหรับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ที่เข้ามาสู่แวดวงนักอ่านที่ชื่นชอบผลงาน
ดังกล่าวมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน และในช่วงที่ยังไม่เป็นที่ยอมรับ การที่ครอบครัวยอมรับและไม่ว่ากล่าว
สำหรับการเสพผลงานเหล่านั้น จึงแสดงให้เห็นว่าครอบครัวของนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบ
มีอาชีพทุกคนให้อิสระที่เปิดกว้างในการเลือกที่จะรับรู้และรับชม ซึ่งแปลความได้ว่ามีทัศนคติ
ที่มีต่อผลงานเหล่านั้น

(2.2) ครอบครัวเสพผลงานที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย นอกเหนือจากการที่
ครอบครัวของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายได้ให้อิสระที่เปิดกว้างในการรับชมหรือรับฟังผลงาน
ที่เกี่ยวข้องกับชายรักชายแล้ว ยังพบว่า ครอบครัวบางคนมีส่วนเกี่ยวข้องข้องในการรับรู้ผลงานดังกล่าวด้วย
โดยจะมองว่า ผลงานเหล่านี้เป็นความบันเทิงหนึ่ง และไม่ได้กีดกันในเรื่องเพศ ดังจะเห็นได้จาก
บทสัมภาษณ์ของ Love One และ ละอองฝน

Love One : ถ้าละครหรือหนังบางเรื่องที่มีเรื่องราวของคู่รักชายเป็นส่วนหนึ่งของหนัง
ก็ได้ดูด้วยกันบ้างนะ ทางบ้านมองเป็นความบันเทิง ไม่ได้รังเกียจใด ๆ
(สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

ละอองฝน : เรื่องหนังก็มีบ้างนะ ก็เคยดูบางเรื่องด้วยกันกับที่บ้าน (สัมภาษณ์,
30 มกราคม 2560)

นอกจากนี้ยังมีกรณีของหนูแดงที่ได้ให้สัมภาษณ์เพิ่มเติมว่าที่บ้าน
ไม่ได้รับชมหรือรับฟังด้วยกัน แต่หากพูดถึงกรณีที่เข้ามามีส่วนร่วมด้วย คือ ตอนที่ทางบ้านช่วยห่อหนังสือ
สำหรับการทำรวมเล่มหนังสือ ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

ผู้วิจัย: ที่บ้านได้ดูด้วยหรือเปล่าคะ

หนูแดง: ไม่ได้มีส่วนร่วมตอนเสพนะคะ แต่ถ้ามีส่วนร่วมก็จะเป็นอย่างอื่น...

คือว่าที่บ้านก็ช่วยแพ็กหนังสือตอนจัดส่งลูกค้าด้วยคะ เขาก็จะรู้ว่าห่ออะไร
(สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

จากบทสัมภาษณ์ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพข้างต้นจะพบว่า ที่บ้านไม่ได้กีดกันในเรื่องของการที่ผู้หญิงเหล่านี้เลือกจะเสพผลงานที่เกี่ยวกับชายรักชาย และมีบางครอบครัวที่ยังสามารถรับชมด้วยกันได้ โดยมองว่า เป็นหนึ่งในความบันเทิง แม้ว่าจะไม่ใช่เนื้อหาที่ชายต้องคู่กับหญิง จึงกล่าวได้ว่า กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีโอกาสที่จะสั่งสมทุนความรู้และความสามารถจากการอ่านและการดูได้อย่างเต็มที่ โดยที่ไม่ได้ถูกรบกวนอีกด้วย

(2.3) ครอบครัวทราบว่าเขียนนวนิยายชายรัก สำหรับประเด็นนี้พบว่า

กลุ่มตัวอย่างเกือบทุกคนบอกกล่าวกับทางครอบครัวว่าเขียนนวนิยายชายรักชาย โดยมีทั้งการบอกอย่างเปิดเผย หรือบังเอิญทางบ้านรับรู้จากคนอื่นที่ไม่ใช่ปากของตนเอง นอกจากนี้ ประเด็นที่พบกับผู้หญิงกลุ่มนี้เกือบทุกคนคือ เมื่อนวนิยายที่เขียนมีการทำรวมเล่ม หรือการจัดพิมพ์กับสำนักพิมพ์แล้วหนังสือจะมาที่บ้าน ครอบครัวก็จะรู้ไปโดยปริยายว่าเขียนอะไร ซึ่งพบว่าทุกครอบครัวไม่มีการต่อต้านซึ่งในประเด็นนี้ ผู้วิจัยมองว่า นวนิยายที่เขียนไม่ใช่งานอดิเรกอีกต่อไป ไม่ว่าจะป็นในรูปแบบของการตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์หรือการจัดทำรวมเล่มด้วยตัวเอง สิ่งเหล่านี้มีการขายทุนขึ้นมาเป็นมูลค่าที่จับต้องได้ การใช้เวลาว่างของผู้หญิงเหล่านี้จึงเป็นการใช้ไปแบบมีผลตอบแทนที่แน่นอน ทุนเศรษฐกิจจึงน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องที่ทำให้ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างไม่ว่ากล่าว

Nigiri-Sishi : ตอนแรกพี่ไม่ได้บอกหรือว่าพี่เขียนอะไร น้องพี่ปากโป้ง ไปบอกพ่อแม่ว่าเนี่ยเขียนชายชายนะ แล้วเอาไงดีวะ พ่อเขาก็รู้ เขาก็พยายามจะอ่านด้วยนะ แต่พี่ขอพื้นที่ตรงนี้ ไม่มาอ่านตรงนี้นะ ซึ่งก็โอเคแหละ เขาก็ช่วยห่อของ ช่วยไปส่ง ผูกเชือก อะไรแบบนี้
(สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

หนูแดง : ต้องบอกว่ารู้เป็นอย่างดีเลยคะ ก็อย่างที่ว่าเขาก็ช่วยแพ็กหนังสือส่งด้วยนะ ดังนั้น ไม่มีการต่อต้านแน่นอน เรียกว่าสนับสนุนเลยจะดีกว่า (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

แม้ว่าครอบครัวกลุ่มตัวอย่างเกือบทุกคนจะรับรู้และให้การสนับสนุน ทว่า มีเพียง Yoruma เท่านั้นที่ไม่ได้บอกกล่าวกับทางครอบครัว ซึ่งผู้วิจัยมองว่า ส่วนหนึ่งมาจากการที่แยกออกมาอยู่ตามลำพัง ไม่ได้อยู่กับทางครอบครัว นอกจากนี้ Yoruma ยังมีการเปิดสำนักพิมพ์ชายรักชายขึ้น จึงมีทีมงานที่ไม่ต้องอาศัยปัจจัยเรื่องแรงงานในครอบครัวมาช่วยในการขนส่ง หรือการจัดส่งให้กับลูกค้า แต่เมื่อมีการถามต่อไป พบว่า Yoruma คิดว่าถ้ารู้ ทางบ้านก็ไม่ต่อต้านเช่นเดียวกัน

Yoruma : ไม่ได้บอกเขาอะ คือ ถ้ารู้ก็คงเหวอ ๆ นั่นแหละ แต่ก็คงไม่ห้ามหรือพี่แก่แล้ว (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

ข้อมูลดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ปัจจัยเรื่องทุนทางเศรษฐกิจเข้ามา มีบทบาทเกี่ยวข้องกับผู้หญิงกลุ่มนี้อย่างเข้มข้น กล่าวคือ ครอบครัวเกือบทุกคนของกลุ่มตัวอย่าง ให้การสนับสนุนเป็นอย่างดี ทั้งการช่วยเหลือหนังสือ ช่วยส่งของ และกลุ่มตัวอย่างก็ไม่อายที่จะ บอกกล่าวว่าตนเองเขียนนวนิยายชายรักชาย เนื่องจากมีผลงานที่เป็นรูปเล่ม แสดงให้เห็นว่าสิ่งเหล่านี้ มิใช่เพียงงานอดิเรกฆ่าเวลาเท่านั้น แต่สามารถสร้างมูลค่าได้อย่างแท้จริง

(2.4) ครอบครัวไม่ต่อต้านการเขียนนวนิยายชายรักชาย สำหรับประเด็น เรื่องครอบครัวที่ต่อต้านกลุ่มตัวอย่างที่เขียนนวนิยายชายรักชายหรือไม่ พบว่ามีคำตอบที่ไปในทิศทาง เดียวกันว่าทราบหรือไม่ว่าเขียนงานประเภทนี้ ซึ่งพบว่า ทุกครอบครัวที่ทราบว่าผู้หญิงเหล่านี้ สร้างผลงานชายรักชาย ไม่มีการต่อต้าน แต่จะอยู่ในระดับที่สนับสนุนด้วยซ้ำ

ในปัจจุบันดังกล่าว ผู้วิจัยมองว่า ‘ความเป็นมืออาชีพ’ เป็นตัวแปร ที่สำคัญในการบอกกล่าวกับทางครอบครัวว่าตนเองเขียนนวนิยายชายรักชาย เนื่องจาก เมื่อมีตัวเงิน และผลตอบแทนมาเกี่ยวข้อง ซึ่งผู้หญิงกลุ่มนี้ได้รับผลตอบแทนจากการเขียนนวนิยายชายรักชายจริง ๆ จึงสามารถบอกครอบครัวอย่างเปิดเผยได้ว่าเขียนอย่างเต็มปากเต็มคำ ซึ่งนับเป็นอาชีพหนึ่งที่สามารถ หาเลี้ยงตนเองได้ ไม่เหมือนในกรณีของกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่นที่ไม่เปิดเผยชัดเจนว่า ตนเอง เป็นหนึ่งในคนเขียน ปัจจัยด้านความเป็นมือสมัครเล่นและมืออาชีพจึงมีส่วนเกี่ยวข้อง โดยปัจจัยเรื่อง รายได้หรือทุนทางเศรษฐกิจนับว่า เป็นอำนาจต่อรองหนึ่งที่ผู้หญิงกลุ่มนี้สามารถนำมาใช้ต่อรอง กับบุคคลในครอบครัว เหมือนดังที่กล่าวมาในกรณีของ Nigiri-Sushi ที่มีรายได้จากการเขียนหนังสือ มากกว่ารายได้อื่น ๆ ของบุคคลในครอบครัว จึงนับเป็นอำนาจต่อรองหนึ่งที่ทำให้สามารถดำรง การเป็นนักเขียนมืออาชีพต่อไปได้ หรือกรณีของหนูแดงที่สามารถดำรงอาชีพนักเขียนมืออาชีพ เพียงอย่างเดียว เพราะมีรายได้จากการเขียนนวนิยายชายรักชายที่ชัดเจน และเป็นองค์ประกอบ ที่สามารถต่อรองกับครอบครัวเพื่อทำอาชีพนี้ต่อไป

ทั้งนี้ผู้วิจัยจึงมองว่า ทักษะที่ดีของครอบครัวมีผลต่อการสั่งสมทุน ของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย กล่าวคือ การที่ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างได้มองเพศที่สาม หรือ ในที่นี้คือชายรักชายในแง่บวก ส่งผลต่อมุมมองของกลุ่มตัวอย่างและทำให้ผู้หญิงเหล่านี้กล้าที่จะเสพ งานประเภทนี้ ซึ่งนับเป็นการสั่งสมทุนความรู้ในแง่ของทุนวัฒนธรรมแง่หนึ่ง และเลือกจะก้าวเดิน ในแวดวงของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย และกล้าที่จะเปิดเผยถึงความชอบของตัวเอง ซึ่งมีความกล้าที่จะบอกกับครอบครัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่น เนื่องจากสามารถทำเงินจาก การเขียนนวนิยายชายรักชายได้อย่างแท้จริง

5.1.3.2 ทักษะของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อชายรักชายและผลงานชายรักชาย

ทัศนคติของกลุ่มตัวอย่างผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพ ได้รับอิทธิพลบางส่วนมาจากสภาพแวดล้อมของครอบครัว แต่ไม่เพียงเท่านั้น สังคมก็เป็นส่วนสำคัญที่ส่งผลต่อผู้หญิงที่นำไปสู่การเขียนนวนิยายชายรักชาย โดยผู้วิจัยได้แบ่งประเด็นออกเป็นดังนี้

- มีเพื่อนที่เป็นชายรักชาย
- มองว่าชายรักชายเป็นคนปกติในสังคม
- ความรักของชายรักชายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้
- ผลงานที่เกี่ยวกับชายรักชายได้รับการยอมรับมากขึ้น
- ผลงานที่เกี่ยวกับชายรักชายเป็นงานกระแสหลัก

ตารางที่ 5.5

ตารางทัศนคติของมือสมัครเล่นที่มีต่อชายรักชาย

ทัศนคติของมือสมัครเล่นที่มีต่อชายรักชาย	Nigiri-Sushi	Love One	Yoruma	ละอองฝน	หนูแดง
มีเพื่อนที่เป็นชายรักชาย	X	X	X	X	X
มองว่าชายรักชายเป็นคนปกติในสังคม	X	X	X	X	X
ความรักของชายรักชายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้	X	X	X	X	X
ผลงานที่เกี่ยวกับชายรักชายได้รับการยอมรับมากขึ้น	X	X	X	X	X
ผลงานที่เกี่ยวกับชายรักชายเป็นงานกระแสหลัก					

(1) **มีเพื่อนเป็นชายรักชาย** สำหรับกลุ่มตัวอย่างทุกคนได้ให้สัมภาษณ์เหมือนกันว่ามีเพื่อนที่เป็นชายรักชาย และบางคนก็มีเพื่อนเป็นหญิงรักหญิง แสดงให้เห็นถึงทัศนคติที่ดีของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อเพศดังกล่าว เพราะสามารถคบหาและทำความรู้จักกับเพื่อนต่างเพศที่นอกเหนือไปจากแค่เพศหญิงหรือเพศชายเท่านั้นได้ ในประเด็นนี้จึงทำให้เห็นว่าทัศนคติภายในจิตใจสามารถพัฒนา และต่อยอดไปสู่การต่อสู้เพื่อคนกลุ่มนี้ โดยนำเสนอผ่านผลงานนวนิยายที่แสดงความรักในเชิงบวกของกลุ่มชายรักชาย

Nigiri-Sushi : พี่มองว่าเกย์น่ารักดี พี่ชอบเกย์มากกว่ากะเทยนะ พี่ไม่ชอบคนปากจืด ๆ ไม่ว่าจะเพศไหนก็เหมือนกัน แต่ส่วนใหญ่จะเจอแบบน่ารัก ๆ เพื่อนที่ป.โท ก็น่ารักนะ เขารู้จักพี่ก่อนที่พี่จะรู้จักเขาอีก เพราะพอกันแล้ว เขาอ่านงานของพี่มานานแล้ว แต่มาเจอกันตอนที่เข้ามาเรียน (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

ละอองฝน : มี รู้สึกว่าเป็นเพื่อนที่ดีได้เหมือนกับเพื่อนเพศอื่น ๆ อันที่จริงไม่ได้มองว่าเขาเป็นเพศอะไร แต่มองว่าเป็นเพื่อนที่ดีมากกว่า (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

จากการสัมภาษณ์พบว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้มองเรื่องเพศเป็นประเด็นสำคัญ มักจะมองที่ลักษณะนิสัยของเขามากกว่า โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นเพศหญิงหรือเพศชาย หากถ้าเป็นคนที่เข้ากันได้ หรือมีนิสัยใจคอที่ชอบพอก็จะสามารถเป็นเพื่อนกันได้ จึงจะกล่าวได้ว่าเรื่องเพศไม่ได้มีผลต่อการเลือกคบเพื่อนของผู้หญิงกลุ่มนี้เท่ากับลักษณะนิสัย จึงมองว่า คนกลุ่มนี้เป็นคนทั่วไป ไม่ต่างจากเพศหญิงหรือเพศชาย

(2) มองว่าชายรักชายเป็นคนปกติในสังคม จากการสัมภาษณ์พบว่า กลุ่มตัวอย่างทุกคนให้คำตอบที่เหมือนกัน ซึ่งผู้วิจัยมองว่าเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่สภาพแวดล้อมทางครอบครัวที่ไม่กีดกันเรื่องเพศแล้ว ยังหมายรวมถึงการที่กลุ่มตัวอย่างมีเพื่อนที่เป็นชายรักชายที่สามารถสะท้อนให้เห็นภาพและมุมมองการใช้ชีวิตของคนกลุ่มเหล่านั้นได้ชัดเจนว่า ไม่ได้มีอะไรที่ผิดแปลกไปจากเพศชายทั่วไป นอกจากนั้นสิ่งที่ผู้วิจัยพบว่า มีความแตกต่างจากกลุ่มเมื่อสมัครเล่น คือผู้หญิงกลุ่มนี้มีอารมณ์ร่วมไปด้วยกับประโยคที่ว่า “เกย์เป็นคนปกติของสังคม” ในลักษณะที่ปากเสียงแทนกลุ่มนี้ว่าไม่มีอะไรแตกต่างจากเพศหญิงหรือเพศชาย ดังบทสัมภาษณ์ต่อไปนี้

หนูแดง : มันขึ้นอยู่กับมุมมอง ถ้าเรามองว่าเขาปกติ เขาก็จะปกติคะ ส่วนตัวหนูแดงมองว่า มนุษย์ทุกคนเท่าเทียมกันถึงจะมีความแตกต่างในรายละเอียดอื่น ๆ ซึ่งเป็นอัตลักษณ์ของแต่ละบุคคล จารีตของสังคมเดิมกำหนดให้มีเพศหลักแค่สองเพศ แต่ตอนนี้ยุคสมัยมันเปลี่ยนไปแล้ว มีความหลากหลายมากขึ้น การยอมรับ เคารพตัวตน เคารพศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์จึงเป็นสิ่งสำคัญ ดังนั้นเพศทางเลือกจึงไม่มีความแตกต่างอะไรจากคนทั่ว ๆ ไปในสังคม ในมุมมองของหนูแดงคะ (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

Nigiri-Sushi : แน่นนอนอยู่แล้ว ถ้ามีใครพูดแบบนั้น (ชายรักชายไม่ใช่คนทั่วไปในสังคม) จะเป็นทัศนคติที่คับแคบไปหน่อยนะ เดี่ยวนี้อะไรกว้างมากขึ้น แต่ก่อนเรามองกันว่าโฮโมเป็นโรค แต่เดี๋ยวนี้แม้แต่วงการการแพทย์ก็ถอด

โรคนี้ออกไปทั้งหมดแล้ว จิตแพทย์ยังบอกเลยว่าไม่ใช่โรค แล้วคุณจะมาพูดได้ยังไง ว่าเป็นโรค มันเป็นแค่รสนิยมอย่างหนึ่งเท่านั้น เหมือนใครอยากกินหวานกินเปรี้ยว เดียวนี้ไม่มีใครกัดกันแล้ว (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

Love One : เกย์ก็คือคน เพศสภาพของบุคคลเหล่านั้นไม่ได้เป็นสิ่งตัดสินว่าเค้าผิดปกติไปจากคนอื่น การวัดค่าของคนควรวัดค่าที่จิตใจของคนคนนั้นมากกว่า ไม่ควรตีค่าว่าคนที่เพศสภาพไม่ตรงกับเพศกำเนิดคือคนผิดปกติ (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

จากบทสัมภาษณ์จะเห็นได้ว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้ให้การปกป้องกลุ่มชายรักชาย โดยให้ความคิดเห็นที่ดูโจมตีคนที่มองว่าชายรักชายไม่ใช่คนปกติในสังคม ซึ่งทำให้เห็นว่า การที่ผู้หญิงเหล่านี้มาเขียนนวนิยายชายรักชาย สิ่งหนึ่งที่มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด คือ ผู้หญิงเหล่านี้ต้องมองว่ากลุ่มชายรักชายเป็นคนปกติในสังคมก่อนเป็นอันดับแรก เมื่อพวกเขาคือคนทั่วไป การเขียนนวนิยายชายรักชาย จึงสามารถเกิดขึ้นได้ โดยวิธีที่นำเสนอแนวคิดแบบนี้คือการแสดงออกในรูปแบบของเนื้อหาและตัวละครที่เป็นชายรักชาย

ดังนั้น การที่กลุ่มตัวอย่างมองว่ากลุ่มคนชายรักชายเป็นเรื่องปกติของสังคมจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด เพราะหากกลุ่มตัวอย่างไม่มีจิตสำนึกว่ากลุ่มคนประเภทนี้เป็นคนทั่วไปในสังคม พวกเขา ก็ไม่สามารถสร้างผลงานของนวนิยายชายรักชายได้ ในทางกลับกัน เพราะกลุ่มตัวอย่างเชื่อว่าคนกลุ่มนี้เป็นคนปกติในสังคม จึงนำไปสู่การสร้างผลงานนวนิยายชายรักชายในเวลาต่อมา

(3) ความรักของชายรักชายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ เช่นเดียวกับทัศนคติสองข้อแรก ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายได้มองเหมือนกันว่า ความรักของชายรักชายเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้จริง โดยกลุ่มตัวอย่างให้คำตอบที่ไปในทิศทางเดียวกันว่าไม่ว่าจะเป็นเพศไหนก็สามารถมีความรักได้ โดยจะมองประเด็นเรื่องความสัมพันธ์มากกว่าเรื่องเพศ ซึ่งเป็นไปในทิศทางเดียวกับประเด็นเรื่องชายรักชายเป็นคนปกติของสังคม ดังบทสัมภาษณ์ดังต่อไปนี้

Nigiri-Sushi : พี่มองว่าเป็นไปได้จริงกับคนที่มีความพอดีกับชีวิต ไม่ว่าจะเกย์ ชายหญิงหญิงหญิง ถ้าเขารู้จักคำว่าพอดี มีความซื่อสัตย์ ความรักก็เกิดขึ้นได้จริง (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

Love One : ไม่ว่าจะความรักของคนเพศใดก็สามารถเป็นจริงได้ ความรักของเกย์ก็เหมือนกันที่คิดแบบนี้ก็เพราะมีความเชื่อที่ว่า หากคนสองคนใช้หัวใจเรียนรู้และทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน ปรับตัวปรับใจเพื่อเข้าหากัน ไม่ว่าจะ เป็น

ความรักของคนเพศไหน ก็จะสามารถประคับประคองความรักให้ยั่งยืนยาวนานได้ เกย์บางคู่สามารถคบหาและอยู่ด้วยกันได้ยาวนาน ในขณะที่คู่รักชายหญิงบางคู่กลับเลิกกันหลังจากที่คบกันได้ไม่นาน ดังนั้นเรื่องของเพศไม่ใช่ปัจจัยสำคัญที่ทำให้ความรักยืนยาวนานหรือว่าจบลงอย่างรวดเร็ว ปัจจัยที่สำคัญคือการเรียนรู้และการพยายามปรับตัวเข้าหากันเพื่อประคับประคองความรักให้ยืนยาวนานมากกว่า (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

Yoruma : เป็นไปได้จริง เพราะคิดว่าชายชาย หญิงหญิงชายหญิง ก็เหมือนกันนะ ถ้าชายหญิงรักกันได้ อยู่ด้วยกันได้ ชายชาย หญิงหญิงก็เหมือนกันนะ (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

ละอองฝน : จริง เพราะคิดว่าความรักไม่น่าจะเกี่ยวอะไรกับเพศ การที่คนจะรักกัน มีองค์ประกอบหลายอย่างก็จริง แต่ส่วนสำคัญอยู่ที่ความรู้สึกมากกว่า (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

หนูแดง : มันก็ขึ้นอยู่กับมุมมองอีกเหมือนกันว่าเรามองความรักของกลุ่มคนเพศทางเลือกอย่างไร หนูแดงมองว่าพวกเขาเหมือนกับคนทั่ว ๆ ไปในสังคม ดังนั้นความรักของเกย์หรือเพศไหน ๆ ก็สามารถเป็นจริงได้ การที่มีอคติหรือความเชื่ออะไรเกี่ยวกับความรักของเพศทางเลือกที่ไม่มีทางเป็นไปได้ หนูแดงว่าเป็นการมองในมุมมองที่ค่อนข้างจะแคบไปหน่อย มันเป็นเรื่องได้ขึ้นอยู่กับว่าเขาจะเลือกแบบไหน จะอดทนมากพอสำหรับการใช้ชีวิตคู่ไหม เลือกที่จะมั่นใจ ศรัทธาในความรักของเขากับคนรักหรือเปล่า เพราะถึงสมัยนี้บางประเทศจะมีกฎหมายยอมรับการแต่งงานและการมีบุตรของเพศทางเลือกแล้ว แต่ก็ต้องยอมรับว่า มันก็ยังเป็นไปได้ค่อนข้างยากกว่าคู่รักเพศตรงข้ามพอสมควรเพราะสวัสดิการของรัฐบางอย่างยังไม่เอื้ออำนวย มันต้องใช้ความอดทนเป็นอย่างมากในการก้าวผ่านความยุ่งยากจุดนี้ ของแบบนี้ขึ้นอยู่กับมุมมองจริง ๆ ค่ะ แต่เป็นไปได้แน่นอน (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

ในประเด็นดังกล่าว ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพจะมีทัศนคติและมุมมองความรักของชายรักชายในรูปแบบที่ไม่ได้มองประเด็นเรื่องเพศเป็นหลัก แต่จะมองปัจจัยด้านอื่น ๆ กับความสัมพันธ์ เช่น ความพอดีของชีวิต การประคับประคองความรัก ความรู้สึกที่มีต่อกัน เวกเช่นความรักของเพศชายและเพศหญิง โดยทุกคนจะแสดงออกมาในผลงานที่ไม่ได้

มองว่า ชายรักชายมีความแตกต่าง สิ่งที่สำคัญในการเขียนนวนิยายชายรักชายจึงอาจจะบอกได้ว่าเป็นมุมมองของนักเขียน เมื่อมองว่าชายรักชายคือเพศทั่วไป และความรักไม่ได้มีความแปลกแยกจากการที่ชายรักหญิง หรือหญิงรักชาย จึงเป็นส่วนประกอบที่ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้เลือกที่จะเขียนนวนิยายชายรักชายออกมา

ทว่า ทศนคติเหล่านี้ไม่ได้เกิดขึ้นมาได้ด้วยตัวของมันเอง ล้วนแล้วแต่ต้องเกิดขึ้นจากการสั่งสม โดยที่ผู้หญิงกลุ่มนี้มีสภาพแวดล้อมที่สามารถรองรับความคิดที่กว้างขวาง และมีอิสระในการมองคน ด้วยการสั่งสมมาเป็นเวลานาน ทั้งจากครอบครัว โรงเรียน เพื่อน หรือแม้กระทั่งสื่อที่ได้รับชม ล้วนแล้วแต่สร้างให้ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายมีทัศนคติที่ดีต่อชายรักชาย และสร้างนวนิยายชายรักชายต่อไป

(4) ผลงานที่เกี่ยวกับชายรักชายได้รับการยอมรับมากขึ้น ประเด็นนี้มีความแตกต่างจากกลุ่มมือสมัครเล่นอย่างเห็นได้ชัด เพราะกลุ่มตัวอย่างมีอาชีพมองเหมือนกัน คือ ผลงานรูปแบบนี้ได้รับการยอมรับจากสังคมเพิ่มมากขึ้น ซึ่งผู้วิจัยมองว่า เพราะผู้หญิงกลุ่มนี้ได้คลุกคลีกับการนำเสนอผลงานที่กว้างกว่านักเขียนมือสมัครเล่น คือ มีโอกาสได้รวมเล่มจริง ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์จริง จึงได้เห็นผลตอบรับที่กว้างกว่า และการสนับสนุนจากนักอ่านที่มากกว่า ทั้งยังได้รับการติดต่อมาจากร้านหนังสือด้วยตนเอง เช่น กรณีของ Nigiri-Sushi

Nigiri-Sushi : เดิวนั้นนวนิยายวายได้รับการยอมรับอย่างมาก เมื่อก่อนขึ้นเชลล์ไม่ได้ด้วยซ้ำเดิวนั้น B2S เดินมาขอไปขายเลยนะ ส่วนหนึ่งเพราะรายได้มันมีผลประโยชน์ร่วมกัน มันเลยขึ้นมาบนดินมากขึ้น

ผู้วิจัย: แล้วได้ให้ทาง B2S ไปขายมั๊ยคะ

Nigiri-Sushi : ตอนแรกจะลงนะ แต่ของไม่พอก็เลยไม่ได้ให้ไป
(สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างจะให้ความเห็นว่า นวนิยายชายรักชายได้รับการยอมรับมากขึ้น แต่ไม่ใช่ว่าทุกส่วนทั้งหมด โดยที่ Yoruma ซึ่งมีสำนักพิมพ์ของตนเอง ได้ให้ความเห็นว่าแม้จะได้รับการยอมรับมากขึ้น แต่อาจจะไม่ใช่วงกว้าง ยังมีปัจจัยอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง

Yoruma : ตอนนี้ได้รับการยอมรับจากผู้ผลิตพวกร้านหนังสือ คนทำหน้าที่อะไรจึงแต่ในวงกว้างก็อาจจะยังไม่เต็มร้อยนะ วงกว้างนี้หมายถึงคนทั่วไปที่ไม่ได้เสพสื่อประเภทหนังสือ หรือซีรี่ย์ สาเหตุที่คิดว่าพวกสื่อและผู้ผลิตยอมรับเพราะเห็นสื่อพวกนี้ในตลาดมากขึ้นกว่าแต่ก่อน ถ้ามองว่าเห็นเยอะเพราะคนยอมรับมั๊ย ไม่น่าจะเป็นอย่างนั้น 100% แต่เป็นเพราะกำลังซื้อของคนมากกว่า และผู้หญิงเสพแนวนี้เยอะ ประเทศไทย

ก็ประชากรผู้หญิงมากกว่าผู้ชาย แล้วคงต้องไปดูเรื่องที่ว่าทำไมผู้หญิงหันมาเสพแนวนี้มากขึ้น เหมือนสังคมญี่ปุ่นที่เห็นวายุชายเยอะมาก แต่ทำไมสังคมไม่ได้เปิดรับขนาดนั้น คิดว่าวายุเป็น escapist fiction ทำนองนั้นแหละ (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

หนูแดง : ต้องบอกว่า ได้รับการยอมรับมากขึ้นในอีกระดับมากกว่าได้รับการยอมรับในวงกว้าง ถือว่าดีกว่ายุคก่อนๆ เยอะค่ะ แต่ก็ต้องยอมรับว่าสังคมอีกส่วนหนึ่งยังไม่เปิดกว้างกับผลงานประเภทนี้สักเท่าไรหรอก ในมุมมองของบางคนยังมองว่าเป็นงานประเภทสื่อลามกอยู่ (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

จากบทสัมภาษณ์สรุปได้ว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้ให้ความคิดเห็นว่านวนิยายชายรักชายได้รับการยอมรับมากขึ้นจากสังคม แต่เป็นในมุมมองของผู้ผลิตมากกว่าจะเป็นการยอมรับในวงกว้าง กล่าวคือ นวนิยายชายรักชายอาจจะได้รับความนิยมมากขึ้น มีผู้อ่านเพิ่มขึ้น แต่ไม่ได้หมายความว่าสังคมจะให้ยอมรับคนกลุ่มนี้มากขึ้น เนื่องจากกลุ่มผู้อ่านนวนิยายชายรักชาย แท้จริงมักจะเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย และถ้าเป็นเพศชายก็จะเป็นกลุ่มชายรักชาย ไม่มีผู้ชายแท้ ๆ มาอ่าน ดังนั้นการยอมรับของนวนิยายชายรักชายจึงอยู่ในระดับของกลุ่มผู้อ่านมากกว่าจะกล่าวว่าเป็นสังคมทั้งหมด

ในประเด็นนี้จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างคิดเห็นไปในทิศทางเดียวกัน แต่มองในระดับที่แตกต่างกัน ซึ่งสิ่งสำคัญที่ทำให้นวนิยายชายรักชายได้รับการยอมรับในสังคมมากขึ้นคือกลุ่มผู้อ่าน หรือผู้ชม (Receiver) ทุกวันนี้ที่ผลงานนวนิยายชายรักชายสามารถออกสู่ท้องตลาดได้เพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง สิ่งสำคัญคือกำลังซื้อ เนื่องจากกลุ่มผู้อ่านในแวดวงนี้กำลังเพิ่มมากขึ้น นวนิยายจึงได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นตามไปด้วย ไม่ใช่สังคมจะให้การยอมรับชายรักชายมากขึ้นซึ่งเมื่อมองแค่ประเด็นของผลงานแล้ว จึงสรุปได้ว่าได้รับการยอมรับมากขึ้น และเมื่อคนอ่านมีกำลังซื้อจึงก่อให้เกิดอาชีพนักเขียนนวนิยายชายรักชายขึ้น ซึ่งผู้วิจัยจะขอก้าวถึงการขยายทุนทั้งด้านสัญลักษณ์ ด้านเศรษฐกิจ และด้านสังคมของนักเขียนหญิงมีอาชีพในลำดับถัดไป

(5) ผลงานที่เกี่ยวข้องกับชายรักชายเป็นงานกระแสหลัก สำหรับผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพมองประเด็นนี้ในระดับที่แตกต่างกัน เพราะแม้กลุ่มตัวอย่างทุกคนจะคิดว่า นวนิยายชายรักชายได้รับการยอมรับมากขึ้น หากแต่เมื่อนำไปเปรียบเทียบกับนวนิยายกระแสหลักแล้ว ยังเป็นหนทางที่ยาวไกล โดย Nigiri-Sushi ได้มองว่า หากจะเทียบในเรื่องของโครงเรื่อง วิธีการนำเสนอแล้วอาจจะสู้ได้ แต่เมื่อเทียบกับความนิยมหรือการขึ้นไปที่เทียบเท่ากับนวนิยายรักต่างเพศแล้วยังเป็นเรื่องที่ยังเป็นไปไม่ได้

Nigiri-Sushi : คนส่วนใหญ่ยังอ่านชายหญิง มันอาจจะเป็นเรื่องของพล็อต วายบางเรื่อง อาจจะสู้ได้ ละเมียดละไมกว่าชายหญิงบางเรื่องด้วยซ้ำ แต่การขึ้นไปเป็นตำนานได้มัย อย่างเช่น คนนิยมอ่านต่อ ๆ กันมากที่สุดแบบมัยันดี มีนามปากกที่ค้างเต็งใคร ๆ ก็รู้จัก แบบนั้นยังเป็นไปไม่ได้หรอก เพราะวายยังเป็นทางเลือก แต่ถ้าถามว่าอีกแบบอย่างพวกเนื้อหาก็สู้กันได้นะ อย่างของสำนักพิมพ์เอเวอรี่วายก็เน้นเนื้อหา ข้อมูล ซึ่งผู้ชายหญิงได้อยู่แล้ว แต่มันก็ยังเป็นแค่แนวทางเลือก ไม่ใช่แนวที่จะสู้กับชายหญิงได้ (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

เช่นเดียวกับ Yomura และ Love One ที่มองว่า นวนิยายชายรักชาย มีเนื้อหาที่ดี และละเมียดละไมสู้เนื้อหานวนิยายรักต่างเพศได้ แต่หากพูดถึงการก้าวเข้าสู่การเป็นนวนิยายกระแสหลักแล้วยังเป็นเรื่องยาก เพราะนวนิยายชายรักชายยังคงเป็น ‘แนวทางเลือก’ ที่มีเพียงคนกลุ่มหนึ่งที่นิยมชมชอบมากกว่าจะบอกว่า คนกลุ่มใหญ่ให้การยอมรับจนเป็นแนวหลักที่คนทั่ว ๆ ไปเลือกจะซื้ออ่าน ในขณะที่ละอองฝนและหนูแดงเองก็มองว่าเนื้อหาหรือการดำเนินเรื่องสามารถสู้ได้ทัดเทียมกับนวนิยายรักต่างเพศ แต่หากมองในรูปแบบของกลไกการตลาดแล้ว ยังไม่มีทางสู้กับนวนิยายรักต่างเพศได้

ละอองฝน : ถ้ามองในแง่ของความชอบส่วนตัวของดิฉัน คิดว่าสู้ได้ ถึงแม้นิยายวายอาจจะยังมีไม่มาก ไม่หลากหลายเท่า แต่ทั้งนี้ทั้งนั้นก็มีความชอบเป็นรสนิยมส่วนตัว เปอร์เซนต์ในการอ่านนิยายวายและชายหญิงของดิฉันก็พอ ๆ กัน แต่ถ้ามองในแง่ของการตลาดทั่ว ๆ ไป คิดว่าตลาดของนิยายวายยังเปิดกว้างและได้รับการยอมรับน้อยกว่าชายหญิง (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

ดังนั้น ประเด็นเรื่องผลงานนวนิยายชายรักชายเป็นนวนิยายกระแสหลัก ยังคงเหมือนกับกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่น กล่าวคือ ผู้หญิงเหล่านี้มองว่าลักษณะเนื้อหา การดำเนินเรื่องของนวนิยายชายรักชายบางเรื่องมีเนื้อหาละเมียดละไม สละสลวยชนิดทัดเทียมกับนวนิยายรักต่างเพศได้ แต่หากมองในมุมมองของการยอมรับในวงกว้างของคนทั่วไป นวนิยายชายรักชายยังคงเป็นแนวทางเลือกมากกว่าที่คนทั่วไปจะซื้ออ่านได้ทุกคนเหมือนนวนิยายกระแสหลัก ดังนั้นยังเป็นหนทางอีกยาวไกลที่นวนิยายชายรักชายจะได้รับการยอมรับว่าทัดเทียมกับนวนิยายกระแสหลัก เช่น นวนิยายรักต่างเพศ

5.2 การสั่งสมทุนของกลุ่มตัวอย่างช่วงก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

ในส่วนข้างต้น ได้กล่าวถึงทุนเบื้องต้นที่ได้จากสถานภาพทางครอบครัวและทัศนคติไปบางส่วน ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นการสั่งสมทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ ที่เกิดกระบวนการสั่งสมความรู้ ความสามารถทั้งในรูปแบบของการอ่านและการเขียนเป็นระยะเวลาอันยาวนาน จนหลอมรวมให้เกิดตัวตนที่สร้างผลงานนวนิยายชายรักชาย และก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายต่อไป โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ดังนี้

5.2.1 กระบวนการหล่อหลอมทุนทางวัฒนธรรมของนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ

5.2.2 กระบวนการเข้าสู่การเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายของนักเขียนหญิงมืออาชีพ

ผู้วิจัยจะขอเสนอผลการศึกษาระบบการสั่งสมทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ ดังต่อไปนี้

5.2.1 กระบวนการหล่อหลอมทุนทางวัฒนธรรมของนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ

กระบวนการหล่อหลอมทุนทางด้านวัฒนธรรมไม่เพียงแต่เป็นการสั่งสมทุนทางด้านการเรียนหรือสถาบัน (Institutionalized form) ที่ได้กล่าวเอาไว้ข้างต้นแล้วเท่านั้น แต่ยังหมายรวมถึงการหลอมรวมรสนิยม และการสั่งสมวัฒนธรรมด้านปัจเจกบุคคลจนก่อให้เกิด habitus ของนักเขียนที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น ผ่านกิจกรรมและสภาพแวดล้อม รวมทั้งสื่อต่าง ๆ ที่มีผลต่อการสร้างผลงาน ซึ่งแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น คือ การสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมสำหรับการเป็นนักอ่าน และการก้าวเข้าสู่แวดวงนักเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งผู้วิจัยจะนำเสนออย่างละเอียด ดังต่อไปนี้

5.2.1.1 การสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมสำหรับการเป็นนักอ่าน

นักเขียนทุกคนไม่ว่าจะเป็นนักเขียนนวนิยายกระแสหลักหรือนักเขียนนวนิยายชายรักชายย่อมต้องเคยเป็นนักอ่านมาก่อน เนื่องจากการเขียนนวนิยายไม่ใช่สิ่งที่สร้างขึ้นใหม่ไม่ได้เกิดจากสุญญากาศ หากแต่เป็นสิ่งที่มียุ่ก่อนแล้ว และนักเขียนเหล่านี้มีการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถในฐานะของคนอ่าน ด้วยการอ่าน เพื่อนำไปต่อยอด หรือปรับเปลี่ยนเพื่อแสดงออกมาในมุมมองหรือรูปแบบของตนเอง ซึ่งในที่นี้ไม่ได้หมายถึงแค่หนังสือ แต่หมายถึงสัมผัสจากการฟัง การดู และการอ่าน รวมทั้งประสบการณ์โดยตรงที่ได้พบ ซึ่งส่งผลต่อการสร้างนวนิยายชายรักชาย

ผู้วิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพได้ผ่านการเป็นคนอ่านมาแล้วทั้งสิ้น ซึ่งไม่ใช่แค่การอ่านจำนวนไม่กี่เล่ม หรืออ่านตามที่อาจารย์ในห้องเรียนสั่งเท่านั้น แต่โดยส่วนตัวจะมีการชวนขยหาสิ่งอื่นมาอ่านเพิ่มเติม ซึ่งโดยเริ่มแรกจะพบในรูปของหนังสือทั่วไป อาทิ วรรณกรรมเยาวชน หรือนวนิยายรักต่างเพศ เป็นต้น

Yoruma : อ่านการ์ตูนตั้งแต่เด็ก ป.2 ป.3 ก็อ่านการ์ตูนญี่ปุ่นละ โอตาคุตั้งแต่ตอนนั้น สมัยนั้นเพื่อนวัยเดียวกันไม่อ่านอะไรพวกนี้เลย ค่อยกับใครไม่รู้เรื่อง นิยายก็เริ่มอ่านตอน ป.5-ป.6 มั้งพวกอ่านนอกเวลาของต่างประเทศ อ่านหนัก ๆ ตอน ป.6-ม.1 พวกแฮร์รี่ นิยายแปลญี่ปุ่น เดอะริง ไร้งี้ หาย ๆ ไปช่วง ม.ปลาย-มหาวิทยาลัย เสพแต่หนัง การ์ตูน อนิเมะ กับอ่านหนังสือเรียน มาอ่านนิยายอีกที่ช่วงจะจบตรี (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

Love One : ชอบอ่านหนังสือมาตั้งแต่เด็ก มักจะยืมหนังสือจากห้องสมุดมาอ่าน เป็นประจำ ทั้งหนังสืออ่านนอกเวลา หนังสือประดิษฐ์ หนังสือนิทาน หนังสือนิยาย อ่านมาเรื่อยๆ เมื่อมีเวลาว่าง ที่ชอบมากที่สุดคงเป็น หนังสือชุดแฮร์รี่ พอตเตอร์ ที่กระตุ้นให้รักการอ่านมากยิ่งขึ้น (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

หนูแดง : ค่อนข้างจะอ่านหนังสือมาเยอะตั้งแต่เด็ก ๆ ค่ะ พอโตขึ้นก็จะเลือกอ่าน ตามแนวที่ชอบ (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง ทำให้ผู้วิจัยสรุปถึงประเภทหนังสือที่ นักเขียนนวนิยายชายรักชายอ่าน รายละเอียดตามตารางเสนอผล ดังนี้

ตาราง 5.6

ประเภทหนังสือที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายอ่าน

ประเภทหนังสือที่อ่าน	Nigiri-Sushi	Love One	Yoruma	ละอองฝน	หนูแดง
วรรณกรรมเยาวชน		X	X	X	X
รวมเรื่องสั้น		X	X	X	
นิยายโรมานซ์	X	X		X	X
นิยายแฟนตาซี	X	X	X	X	X
สืบสวนสอบสวน	X	X	X	X	X
ลึกลับ/ เขย่าขวัญ	X	X	X	X	X
นิยายรัก (ชายหญิง)	X	X		X	X

ตาราง 5.6

ประเภทหนังสือที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายอ่าน (ต่อ)

ประเภทหนังสือที่อ่าน	Nigiri-Sushi	Love One	Yoruma	ตะอองฝน	หนูแดง
นิยายรัก (ชายชายหรือหญิงหญิง)	X	X	X	X	X
แฟนฟิคชั่น	X	X	X	X	
การ์ตูน (ชายหญิง)	X	X	X	X	X
การ์ตูน (ชายชาย)	X	X	X	X	X

จากตารางแสดงประเภทหนังสือที่กลุ่มตัวอย่างอ่านพบว่า มีความหลากหลาย กล่าวคือ มีการอ่านไม่ใช่แค่เพียงนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรักเท่านั้น แต่ยังรวมถึงแนวอื่น ๆ อันได้แก่สืบสวนสอบสวน แนวลึกลับหรือแนวแฟนตาซีมาก่อน ซึ่งเกิดจากการที่ผู้หญิงกลุ่มนี้มีทุนวัฒนธรรมรักการอ่านมาก่อน จนสั่งสมความรู้มาเป็นทุนวัฒนธรรมที่เกิดจากการอ่าน เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถที่ได้จากหนังสือ ซึ่งการอ่านมาก ย่อมหมายถึงการมีข้อมูลมาก ทำให้ผู้หญิงกลุ่มนี้มีตัวเลือกมากตามไปด้วยในการผลิตผลงานที่มีความหลากหลาย ไม่ใช่เพียงแนวใดแนวหนึ่ง อาทิเช่น หนูแดงมีผลงานที่ใช้วรรณคดีเรื่องชาลวันมาเป็นแนวเรื่อง เป็นต้น

สำหรับการวิเคราะห์ประเภทหนังสือที่กลุ่มตัวอย่างของมืออาชีพอ่านพบว่า ค่อนข้างเหมือนกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่น คือเกือบทั้งหมดอ่านวรรณกรรมเยาวชนมาก่อน จำนวนน้อยมากแตกต่างกันออกไป แต่อย่างน้อยที่สุดก็เคยอ่านเรื่องแฮร์รี่ พอตเตอร์ แล้วพบว่าบางคนชื่นชอบการอ่านนวนิยายที่เป็นแนวประวัติศาสตร์ ลึกลับ สืบสวน หรือแนวที่ไม่มีความรักมาเกี่ยวข้องมากกว่าจะอ่านแนวที่มีความรัก เช่น กรณีของ Nigiri-Sushi ที่จะเน้นอ่านประวัติศาสตร์ หรือหากเป็นนิยายรักจะชอบนวนิยายแปลมากกว่า

Nigiri-Sushi : พี่ชอบอ่านแนวประวัติศาสตร์มากกว่านะ ไม่ค่อยอ่านแนวรักเท่าไร นิยายไทยนี่ไม่แตะเลย ถ้าจะอ่าน จะอ่านนิยายแปลมากกว่า พี่ไม่ชอบนิยายไทยที่ชอบเสนอให้ผู้หญิงมีความด้อยกว่าผู้ชาย เป็นเบี้ยล่าง ขณะที่ของพวกฝรั่ง ผู้หญิงจะมีความแข็งแกร่งและความเท่าเทียม (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

เช่นเดียวกับ Yoruma ที่ให้สัมภาษณ์ว่า ไม่อ่านนิยายรักที่เป็นชายหญิงของไทยเลย และจะเน้นหนักที่นิยายแปลมากกว่า ทั้งของญี่ปุ่นหรือจีนได้ห้วน ทว่า ไม่ใช่ทุกคนจะไม่อ่านนวนิยายรักกระแสหลัก เพราะก็มีกลุ่มตัวอย่างบางคน que เลือกอ่านเน้นหนักแนวความรักชายหญิงมาก่อนที่จะมาเริ่มต้นเขียนนวนิยายชายรักชาย เช่น Love One และ หนูแดง

Love One : ในหัวข้อเมื่อกี้ก็เคยอ่านมาหมดทุกแนวนะ แต่ที่ชอบน้อยที่สุดคือแนวสยองขวัญ และที่ชอบมากที่สุดคือนิยายรัก อ่านได้ทั้งชายหญิง และชายชาย อยู่ที่ความสนใจในช่วงเวลานั้น ๆ ว่าอยากอ่านงานประเภทไหนมากกว่ากัน (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

จากบทสัมภาษณ์ข้างต้น พบว่า การจะมาเป็นนักเขียนนวนิยายรัก ซึ่งในที่นี่คือชายรักชาย ไม่ใช่จะมีจุดเริ่มต้นจากการอ่านนวนิยายรักเพียงอย่างเดียว แต่มักจะมีเส้นทางที่แตกต่างกันออกไป นอกจากนั้นยังไม่ได้เกิดจากการอ่านนวนิยายชายรักชายเพียงอย่างเดียวเช่นกัน แต่เกิดจากการสั่งสมความรู้ และความสามารถจากการอ่านที่แตกต่างออกไปตามลักษณะบุคลิกส่วนบุคคล จนหล่อหลอมให้กลายเป็นคนอ่านอย่างสมบูรณ์ ซึ่งพื้นฐานเหล่านี้จะมีสำหรับการนำไปสู่อาชีพนักเขียนต่อไป

นอกจากนั้น ผู้วิจัยยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีอาชีพเหมือนกับมือสมัครเล่นคือจุดเริ่มต้นของการอ่านเป็นแรงบันดาลใจในการเขียน เพราะจากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง บางคนได้ให้สัมภาษณ์ว่า เพราะอ่านแล้วชอบและเกิดแรงบันดาลใจจนทำให้เริ่มต้นเขียน เช่น

Love One : ก่อนหน้าที่จะมาเขียนนิยายวายได้อ่านทั้งการ์ตูน ฟิคชั่น และนิยายวายมาเยอะมาก ยิ่งอ่านเยอะก็ยิ่งรู้สึกอยากสร้างเรื่องราวขึ้นมาสักเรื่อง อยากสร้างตัวละครที่สามารถทำให้คนยึดตาม หัวเราะตาม และมีความสุขทุกซีไปกับตัวละคร เลยเริ่มต้นเขียนนิยายวายและเขียนมาเรื่อยจนถึงปัจจุบันนี้(สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

ทว่า การอ่านไม่ใช่แหล่งข้อมูลเดียวที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายได้ตัดทวงจากการอ่าน แต่ยังมีแหล่งข้อมูลอีกหลายอย่างที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายกลุ่มนี้สั่งสมไว้เป็นอาวุธเพื่อสร้างผลงานของตนเองต่อไป ดังเช่น Nigiri-Sushi ที่ให้สัมภาษณ์เพิ่มเติมว่า ภาษาที่ใช้ในการเขียน ส่วนใหญ่จะมาจาก การที่ชอบฟังเพลงลูกกรุงมาตั้งแต่เด็ก ดังนี้

Nigiri-Sushi : พี่อ่านไม่เยอะมากเท่าไรหรือกนะ แต่พี่ชอบดูหนัง ดูละครไทย เรื่องพี่จะออกแนวละครไทย แนวน้ำเน่า ภาษาพี่ได้มาจากการฟังเพลง ลูกกรุง ออกแนวเว็่นเยอะ ๆ ภาษาเก่า ๆ แบบฟังมาจากเนื้อเพลงเก่า ๆ นะ (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

ดังนั้น จึงไม่ใช่แค่เพียงการอ่านเท่านั้นที่เป็นส่วนหล่อหลอมการเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชาย แต่การดูและการฟังก็เป็นส่วนหนึ่งของวัตถุดิบที่เป็นการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมเช่นเดียวกัน ซึ่งจะกล่าวดังต่อไปนี้

(1) การฟัง ในที่นี้ไม่ใช่เพียงการฟังเพลงอย่างที่ Nigiri-Sushi ได้กล่าวมาในข้างต้นเท่านั้น แต่หมายรวมถึงเรื่องเล่าต่าง ๆ ที่ได้รับผ่านสื่อ ทั้งเรื่องเล่าที่ได้ฟังจากคนรอบข้าง หรือเรื่องเล่าที่เล่าสู่กันฟังในอินเทอร์เน็ตและรายการวิทยุ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นประสบการณ์ที่ผู้หญิงเหล่านี้ได้รับผ่านสื่อ ไม่ใช่ประสบการณ์ที่ได้พบเจอโดยตรง แต่เป็นช่องทางที่ง่ายที่สุดที่จะเก็บรวบรวมข้อมูล

(2) การดู การสัมผัสประสบการณ์ผ่านสื่อผ่านทางดวงตา เป็นการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ง่ายอีกช่องทางหนึ่ง ซึ่งไม่ได้หมายความว่าถึงแค่ละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์เท่านั้น แต่รวมถึงสารคดีหรือแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่ผู้หญิงเหล่านี้สามารถเก็บรวบรวมเอาไว้ได้ เช่น ในกรณีของ Love One เคยเขียนแฟนฟิคชันมาก่อนที่จะเขียนนวนิยายชายรักชายแบบออริจินัล ทั้งที่ไม่เคยไปประเทศเกาหลี แต่สามารถบรรยายลักษณะของประเทศเกาหลีในผลงานได้อย่างชัดเจน รวมทั้งการใช้ภาษาเกาหลีง่าย ๆ มาประกอบเนื้อหา ซึ่งเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าการเก็บรวบรวมผ่านการดู ไม่ว่าจะจากรายการท่องเที่ยวหรือรายการเพลง ก็สามารถสร้างมโนภาพในหัวของผู้หญิงเหล่านี้ได้ และง่ายกว่าการอ่านหรือการฟังด้วยซ้ำ เพราะเห็นภาพได้อย่างชัดเจน และผู้หญิงเหล่านี้ก็ได้สร้างภาพที่เห็นผ่านตัวหนังสืออีกต่อหนึ่ง

จากข้อมูลข้างต้นได้สะท้อนให้เห็นว่า นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพได้มีการสั่งสมทุนด้านต่าง ๆ ทั้งในรูปของวัตถุ ซึ่งถือว่าเป็นประสบการณ์ผ่านสื่อ ไม่ว่าจะเป็นการอ่าน ฟัง และการดู ที่เก็บเอาไว้เป็นข้อมูลความรู้ทางวัฒนธรรมที่รอการนำมาใช้สร้างเป็นนวนิยายชายรักชายต่อไป

กล่าวได้ว่า การสั่งสมทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรมไม่ได้เกิดขึ้นจากประสบการณ์โดยตรงเท่านั้น แต่รวมถึงประสบการณ์ผ่านสื่อ ไม่ว่าจะเป็นด้วยวิธีการอ่าน การดู หรือการฟัง ซึ่งเป็นประสบการณ์ที่สามารถสั่งสมเอาไว้ได้ง่าย และเมื่อถึงเวลา ผู้หญิงเหล่านี้จะมีการนำออกมาใช้ ในรูปแบบภาษาของตนเอง

สิ่งที่เหมือนกันระหว่างผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น และมืออาชีพ คือ มีการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมเช่นเดียวกัน ทว่า ความแตกต่างของนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพและมือสมัครเล่น คือ ประสบการณ์ด้านการเขียน ขณะที่กลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่นยังอยู่ในช่วงสั่งสมความรู้และความสามารถด้านวัฒนธรรมรูปแบบต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างมืออาชีพกำลังแปลงทุนทางวัฒนธรรมเหล่านั้นออกมาเป็นผลงานอย่างต่อเนื่อง และนำไปสู่การขยายทุนไปสู่ทุนในรูปแบบอื่น ๆ แล้วหมุนเวียนกลับมาเรื่อย ๆ โดยที่ไม่หยุดพัก จึงเห็นได้ว่า ทุกคนสามารถเป็นนักอ่านได้ นักดูได้ แต่การเปลี่ยนจากการเป็นนักอ่านมาเป็นนักเขียนนั้น ไม่ได้เกิดขึ้นกับทุกคน นักอ่านกลุ่มนี้ย่อมมีศักยภาพบางอย่างที่สามารถแปลงทุนไปสู่มูลค่าด้านอื่น ๆ ได้

5.2.1.2 การก้าวเข้าสู่แวดวงนักเขียนนวนิยายชายรักชาย

ปัจจุบัน การก้าวเข้าสู่แวดวงนักเขียนสามารถทำได้ง่ายกว่าในอดีต เพราะในทุกวันนี้ได้มีอินเทอร์เน็ตซึ่งเป็นช่องทางในการนำเสนอที่รวดเร็ว และฉับไวเข้ามาเป็นส่วนช่วย นอกเหนือจากนั้นยังมีเว็บไซต์มากมายที่ช่วยผลักดันการเป็นนักเขียนหน้าใหม่ การที่จะก้าวเข้าสู่แวดวงนักเขียนจึงไม่ใช่เรื่องยาก เพราะมีเว็บไซต์ต่างๆ มารองรับ เช่น www.dek-d.com หรือ รัชวลัย ได้มีการเปิดหมวดสำหรับนวนิยายชายรักชายโดยเฉพาะ เพื่อรองรับผลงานประเภทนี้ที่กำลังเข้าสู่ท้องตลาด ทว่า การที่จะเข้าสู่การเป็นนักเขียนย่อมต้องมีแรงผลักดันหลาย ๆ อย่าง ซึ่งจะกล่าวเป็นประเด็นย่อยดังนี้

- (1) แรงจูงใจในการเขียนนวนิยายชายรักชาย
- (2) จุดเริ่มต้นการเขียนนวนิยายชายรักชาย
- (3) ช่องทางการนำเสนอที่เอื้อต่อการเผยแพร่ผลงาน

ซึ่งในแต่ละประเด็น ผู้วิจัยจะนำเสนอข้อมูลโดยละเอียด ดังต่อไปนี้

(1) แรงจูงใจในการเขียนนวนิยายชายรักชาย

ปัจจุบันงานเขียนมีอยู่หลากหลายประเภททั้งรักโรแมนติก แฟนตาซี ผจญภัย สืบสวนสอบสวน ฯลฯ ทว่า กลับมีผู้หญิงกลุ่มหนึ่งที่เลือกจะเขียนนวนิยายเฉพาะกลุ่มดังเช่น นวนิยายชายรักชาย ซึ่งกำลังมีเพิ่มมากขึ้นในทุกวัน สามารถดูได้จากการที่ตลาดนวนิยายชายรักชาย เริ่มมีการเปิดตัวมากขึ้น สำนักพิมพ์หลายแห่งเปิดตัวแนวชายรักชาย รวมไปถึงการเพิ่มมากขึ้นของสื่อที่นำเสนอมุมมองของชายรักชาย ทั้งสื่อภาพยนตร์ และโทรทัศน์ ทว่า แม้ว่าสื่อต่าง ๆ จะมีการเปิดกว้างมากขึ้นอย่างไร นวนิยายชายรักชายก็ยังถูกจัดว่า เป็นงานเขียนเฉพาะกลุ่ม ซึ่งเป็นประเด็นที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาว่า อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้ผู้หญิงกลุ่มหนึ่งเลือกที่จะเขียนนวนิยายชายรักชาย มากกว่านวนิยายกระแสหลัก

Love One : แรงจูงใจคงเป็นความรู้สึกแปลกใหม่ที่ได้อ่านนิยายแนวชายรักชาย ครั้งแรก และรู้สึกสนใจ อยากรู้ว่า เรื่องราวความรักระหว่างผู้ชายกับผู้ชายจะดำเนินไปอย่างไร จะแตกต่างจากความรักของชายหญิงหรือไม่ เมื่อเริ่มอ่านมากขึ้น ก็ยิ่งรู้สึกหลงรักความรักในแง่มุมของผู้ชายกับผู้ชายมากยิ่งขึ้น จึงเริ่มต้นลองสร้างเรื่องราวและตัวละครของตัวเองขึ้นมา ต่อเติมเสริมจินตนาการลงไป ยิ่งคนอ่านชื่นชอบในผลงานของเราก็มยิ่งมีแรงใจที่จะแต่งนิยายวายต่อไปเรื่อย ๆ

(สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

หนูแดง : ตอนแรกมีผลงานแนวชายหญิงออกอยู่หลายเรื่องก่อนค่ะ เข้ามาเขียนแนวนี้ได้ เพราะ บก.ของ สนพ.แห่งหนึ่งทำงานเบื้องหลังด้วยชักชวนจากนั้นก็เขียนแนวนี้มาเรื่อยๆ ค่ะ (สัมภาษณ์, 2 มกราคม 2560)

Yoruma : พี่เริ่มมาจากชอบคู่ศิลปินเกาหลีนะ ชอบคู่นี้มากเลย ก็เลยมาเขียนเรื่องของคู่เขา พี่เริ่มมาจากตรงนั้น (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

ในส่วนประเด็นของแรงจูงใจ จากการที่ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูล สามารถแบ่งหัวข้อออกเป็น 5 ประเด็น ได้แก่ นวนิยายชายรักชายมีความท้าทาย ความชื่นชมของคนเขียนที่มีต่อคู่ชายรักชาย การเพิ่มอำนาจให้กับเพศหญิง อัตราการแข่งขันน้อยกว่านวนิยายกระแสหลัก และรายได้จากนวนิยายชายรักชาย ซึ่งผู้วิจัยจะขอกกล่าวในแต่ละประเด็นโดยละเอียดต่อไป

ตารางที่ 5.7

ตารางแสดงแรงจูงใจของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมีอาชีพ

แรงจูงใจของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมีอาชีพ	Nigiri-Sushi	Love One	Yoruma	เดอะองุ่น	หนูแดง
นวนิยายชายรักชายมีความท้าทาย	X	X	X	X	X
ความชื่นชมของคนเขียนที่มีต่อคู่ชายรักชาย		X	X	X	X
การเพิ่มอำนาจให้กับเพศหญิง	X	X	X	X	X
อัตราการแข่งขันน้อยกว่านวนิยายกระแสหลัก		X	X		X
รายได้จากนวนิยายชายรักชาย	X	X	X	X	X

(1.1) นวนิยายชายรักชายมีความท้าทาย

สำหรับนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพมองว่า นวนิยายชายรักชายมีความท้าทายในการนำเสนอ เพราะความเป็นผู้ชายด้วยกันสองคน เช่นเดียวกับความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่น ทว่า นักเขียนกลุ่มนี้ไม่ได้มองประเด็นเรื่องความรักของเพศเดียวกันมีความท้าทายเพียงอย่างเดียว มีเรื่องของกรวางเรื่อง วางพล็อต วางองค์ประกอบของเนื้อเรื่องเข้ามามีส่วนประกอบด้วย ไม่ใช่แค่เรื่องของเพศเป็นหลัก โดยกลุ่มตัวอย่างได้ให้สัมภาษณ์ว่า ความท้าทายของนวนิยายชายรักชายมีความท้าทายที่ไม่แตกต่างจากนวนิยายรักต่างเพศเลย คือ ต้องทำให้นิยายมีความน่าสนใจ และดึงดูดใจคนอ่าน

Yoruma : ถ้าตอบในฐานะคลุกคลีกับผู้ผลิต นิยายวายเป็นตลาดใหม่ คนเข้ามาเยอะขึ้น แต่ยังไม่พาดพิงกันขนาดชายหญิง ความท้าทายก็คงเป็นการผลิตผลงานที่เป็นแนวที่เราชอบสู่ตลาดมั่ง ตอนนี้แนวตลาดคงเป็นแนวมหาวิทยาลัย วัยรุ่น แต่เราจะชอบแนวผู้ใหญ่ แฟนตาซี อะไรแบบนี้ ก็ท้าทายตรงที่คนอ่านไม่กว้างเท่า แต่จะทำยังไงให้คนสนใจมาอ่านดู (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

Love One : คิดว่านิยายทุกแนวมีความท้าทายอยู่ในตัวเองอยู่แล้ว แต่นิยายวายจะเน้นที่ความรักและความสัมพันธ์ของตัวละครเอกที่เป็น ผู้ชายกับผู้ชาย ความท้าทายของนิยายวายคงอยู่ที่การดำเนินเรื่อง ความสัมพันธ์ของตัวละคร จะดำเนินเรื่องราวอย่างไรให้คนอ่านสนใจและติดตาม จะสื่อสารความคิดของตัวละครออกไปอย่างไรให้คนสามารถเข้าใจความรักในรูปแบบของชายรักชายได้อย่างชัดเจน ในส่วนนี้ถือได้ว่าเป็นความท้าทายอย่างหนึ่งก็ว่าได้ (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

ในมุมมองส่วนนี้ ผู้วิจัยมองว่าเพราะกลุ่มตัวอย่างมืออาชีพมองว่านวนิยายประเภทนี้เป็นหนึ่งในนวนิยายทั่วไป ที่สามารถขายตามร้านหนังสือได้ การเขียนเนื้อหาให้มีความสนใจจึงเป็นส่วนประกอบที่ใหญ่กว่าประเด็นเพียงแค่เรื่องเพศเพียงอย่างเดียว ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่นจะมองเรื่องของเพศชายและชายเป็นหลักกว่ามีอุปสรรคใหญ่ให้ต้องฝ่าฟัน ดังนั้น การดำเนินเรื่องของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพจึงมีเนื้อหาที่กว้างกว่าละเอียดละไมกว่า และมีการดำเนินเรื่องที่ไม่ใช่เพียงแค่การถูกกีดกันทางเพศเท่านั้น

(1.2) ความชื่นชมของคนเขียนที่มีต่อชายรักชาย

ในประเด็นนี้ได้เห็นว่า ทศนคติของคนเขียนที่มีต่อชายรักชายส่งผลต่อความชื่นชมรูปแบบความสัมพันธ์ของเพศเดียวกัน เนื่องจากนักเขียนหญิงเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มี

ทัศนคติในแง่บวก ไม่ว่าจะเป็นจากเพื่อน คนรอบข้าง หรือนักแสดง ที่เป็นชายรักชาย รวมทั้งครอบครัว ที่ไม่มีอคติต่อชายรักชาย นำไปสู่การชื่นชมบุคคล และหมายรวมถึงชายรักชายทั้งหมด จนเป็น แรงกระตุ้นที่อยากให้ความสนับสนุนคนกลุ่มนี้ให้สามารถเปิดเผยตัวตนได้ในสังคม โดยอาศัยพื้นที่ ของนวนิยายเป็นการนำเสนอ

หนูแดง : จริง ๆ แล้วชื่นชมความรักของทุกเพศนะคะ ไม่ได้จำกัดเฉพาะชายกับชาย ปกติไม่ได้แบ่งแยกอะไรขนาดนั้น เหมือนเวลาเห็นผู้ชายกับผู้หญิง เขารักกันนี้แหละคะ เพียงแต่บางครั้งเวลาเห็นผู้ชายกับผู้ชายเขาอื้ออึง กันแล้วก็มีสุขนะ (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างบางคนจะไม่ได้ชื่นชมความรักของชายรักชาย เป็นพิเศษ โดยรู้สึกไม่ต่างจากชายหญิง แต่เมื่อถามถึงประเด็นที่ว่าชายรักชายเป็นคนปกติในสังคม กลุ่มตัวอย่างจะมีการแสดงความคิดเห็นที่หนักแน่น และเชื่อเช่นนั้น ดังนี้

Nigiri-Sushi : แน่นนอนอยู่แล้ว ถ้ามีใครพูดแบบนั้น (ชายรักชายไม่ใช่คนทั่วไปในสังคม) จะเป็นทัศนคติที่คับแคบไปหน่อยนะ เดี่ยวนี้อะไรกว้างมากขึ้น แต่ก่อน เขามองกันว่าโฮโมเป็นโรค แต่เดี๋ยวนี้แม้แต่วงการการแพทย์ก็ถอด โรคนี้ออกไปทั้งหมดแล้ว จิตแพทย์ยังบอกเลยว่าไม่ใช่โรค แล้วคุณ จะมาพูดได้ยังไง ว่าเป็นโรค มันเป็นแค่รสนิยมอย่างหนึ่งเท่านั้น เหมือนใครอยากกินหวานกินเปรี้ยว เดี่ยวนี้ไม่มีใครกีดกันกันแล้ว (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

ดังนั้น แม้ในกลุ่มตัวอย่างบางคนจะบอกว่าไม่ชื่นชมเป็นพิเศษ แต่การแสดงความคิดเห็นที่ออกมาปกป้อง น่าจะเป็นการแสดงออกที่ชัดเจนว่านักเขียนเหล่านี้ มีความชื่นชม และเลือกที่จะอยู่ฝั่งเดียวกับกลุ่มชายรักชาย โดยนำเสนอมุมมองของชายรักชายในแง่ ที่มีทัศนคติที่ดีออกมาในรูปแบบของนวนิยายชายรักชาย

จากกรณีดังกล่าวจึงพูดได้ว่า นักเขียนที่เขียนนวนิยายชายรักชาย มี “ความใจรัก” ในรูปแบบความรักของชายรักชาย ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ส่งผลต่อการเลือกเขียน นวนิยายประเภทนี้มากกว่านวนิยายประเภทอื่น เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่น

(1.3) การเพิ่มอำนาจให้กับเพศหญิง

จากการวิเคราะห์เนื้อหานวนิยายของกลุ่มตัวอย่างนักเขียนนวนิยาย ชายรักชายแบบมีอาชีพพบว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้มีการนำเสนอตัวละครนายเอกในรูปแบบของผู้ชาย มากกว่ากลุ่มนักเขียนมือสมัครเล่น ที่มีการกล่าวแบบชัด ๆ ถึงรูปลักษณ์ที่บรรยายคล้ายกับเพศหญิง ทว่า กลุ่มตัวอย่างมีอาชีพนี้มีความ “เนียน” ในการสร้างตัวละครชายที่มีความเป็นชาย หากแต่

เมื่อวิเคราะห์ลึกลงไป จะเห็นภาพของตัวละครที่มีความเป็นผู้หญิงซ้อนทับกันอยู่ เช่น อารมณ์น้อยใจ อารมณ์เขิน หรือความโกรธที่จะไม่รุนแรงเท่าตัวละครที่เป็นพระเอกที่จะมีความเป็นชายอย่างแท้จริง ดังเช่น ข้อความจากนวนิยายเรื่อง Ok I Love You ยุ่งรักกูรักมึงก็ได้ ของ Love One

“กูจะขอบคุณมึงมาก ถ้ามึงรีบ ๆ ลุกออกจากตัวกูเดี๋ยวนี้ไอ้พี่พาย ตัวหนักอย่างกับ แดกควายมาลืบตัว ลุกเดี๋ยวนี้เลย กูปวดเอว” ผมทั้งโวย ทั้งผลัก ยิ่งว่ามันยิ่งแกล้ง ทันทิ้งร่างทิ้งร่างทับผมแบบทั้งตัว มันสอดมือมาที่ท้ายทอยผม แล้วรั้งคอผมขึ้นมา

“หนักอะไรกันคะเป็นต่อ ที่เมื่อคืนไม่เห็นบ่นว่าหนักเลย...” พี่พาย กูชนลูก มึงอย่า มาทำตาวานแล้วพูดคำหวานใส่หูกูแบบนี้ กูแอบระทวยเหมือนกันนะเว้ย นี่กูเป็นอะไร ไปแล้ววะเนี่ย ระทวยได้ร่างผู้ชายบ่อย ๆ ก็ถูกมันสอยดิวะ

“พี่พาย มึงอย่ากวตืน...” ผมจะหันหน้าหนีก็ไม่ได้ จะยกมือดันก็ไม่ได้ ก็บอกแล้วว่าแอบระทวย อีกอย่าง ไอ้พี่พายมันนอนทับทั้งตัวทั้งมือของผม แถมยังลื้อคหน้าผม เอาไว้อีกต่างหาก

“ต่อ...กูรักมึงจัง” ไม่รู้ทำไมวันนี้ไอ้พี่พายมันบอกรักผมบ่อยแบบจริงจัง ผมว่า ผมเริ่มจะชินบ้างแล้วเวลาที่ไต่ยีนคำว่ารักจากปากของไอ้พี่พาย แต่ก็แอบมีหวิว ๆ ในหัวใจบ้าง...แบบเล็กน้อย (Ok I Love You ยุ่งรักกูรักมึงก็ได้ ของ Love One)

จากตัวอย่างข้อความจะทำให้เห็นว่า นักเขียนกลุ่มนี้จะแสดง ความเป็นผู้ชายในตัวละครด้วยการใช้คำแทนตัวเช่น กู มึง หรือลักษณะท่าทางที่มีความเป็นผู้ชาย ทว่า ลึกลงไปแล้ว การแสดงออกจะเห็นได้ว่าตัวละครไหน คือ พระเอกที่มีความเป็นผู้ชายมากกว่า คือมีการดูแลอีกฝ่าย การบอกรัก หรือการกระทำที่มีความสมชายมากกว่าอีกหนึ่งตัวละคร ในนี้ จะเห็นว่า “เป็นต่อ” ที่เป็นนายเอกจะได้รับคำรัก และแสดงออกถึงอาการเขินอาย ในขณะที่ อีกตัวละครจะไม่มี

หรือจากตัวอย่างข้อความจากนวนิยายเรื่อง We Have 2 Dadies ของ Nigiri-Sushi

“ผมรู้ว่าไม่ควรจะชิงสุกก่อนห่าม ตอนนี้ผมก็กำลังรอคุณสุกอยู่ ผมไม่รู้เหมือนกัน ว่าต้องรอถึงเมื่อไหร่ แต่เพื่อความมั่นใจ และเพื่อเป็นหลักประกันว่าคุณไม่ได้รังเกียจ ชาวต่างชาติที่รักประเทศไทย รักอาหารไทย และรักพ่อครัวคนไทย...แถมยังเป็นผู้ชาย คนนี้” เฟรดพูดยืดยาว “ผมอยากขอให้คุณสวมมันไว้...จนกว่าจะถึงวันที่คุณยอม แต่งงานกับผมจริง ๆ”

“อะ...อะ...อะไรนะ!” ลิ่นไก่อ้นกันเลยไอ้พฤษภ

เฟรดถอนหายใจ

“ผมรู้ว่าไม่ควรจะชิงสุกก่อนห่าม ตอนนี้อะไรกำลัง...”

“ไม่ใช่ ๆ เอาตอนจบ ขอรอครับ”

“แต่งงานกันมัย”

พฤษภาเป็นลมล้มโครมลงไปตอนนั้นเอง

(จากเรื่อง We Have 2 Dadied ของ Nigiri-Sushi)

จากข้อความที่ยกมาจากนวนิยายเรื่องดังกล่าว จะแสดงให้เห็นว่าตัวละครพระเอกจะเป็นคนทำการกระทำที่หมายถึงผู้ชาย ในขณะที่อีกตัวละครจะมีลักษณะของผู้หญิง ในที่นี้คือ การถูกขอแต่งงาน ซึ่งเป็นที่รู้กันว่าผู้ชายต้องเป็นฝ่ายขอ ดังนั้น แม้นักเขียนนวนิยายชายรักชายมีอาชีพจะมีการ “ตบจนเนียน” เพื่อสร้างตัวละครเพศชายสองตัว แต่ก็จะมีลักษณะที่คนหนึ่งมีความเป็นผู้หญิงมากกว่า ดังนั้น จึงอาจจะมองได้ว่า ผู้หญิงเหล่านี้ได้ทำให้ผู้ชายมีความหัดเทียมกับผู้หญิง ด้วยการเขียนนวนิยายชายรักชาย แล้วมีการแทนความเป็นหญิงลงในตัวละครชาย ซึ่งแม้จะกล่าวว่าสร้างให้เขาเป็นผู้ชายและผู้ชาย แต่ก็ยังมีลักษณะบางอย่างที่เหลือความเป็นเพศหญิงเอาไว้

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมองว่าการกระทำเช่นนี้เป็นการแสดงอำนาจของเพศหญิง โดยการลดอำนาจของเพศชายลงให้มีความหัดเทียมกับเพศคนเขียน และเป็นการแสดงอำนาจที่เหนือกว่าด้วยการกำหนดให้ผู้ชายสองคนสามารถเดินตามปลายนิ้วของตัวเองได้ พื้นที่ที่เป็นนวนิยายชายรักชาย ที่สร้างโดยนักเขียนผู้หญิง จึงเป็นพื้นที่ในการแสดงออกของผู้หญิงที่มีต่อเพศชาย เป็นการต่อสู้โดยผ่านตัวละครดังที่กล่าวมา

เช่นเดียวกัน การที่ผู้อ่านส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงก็มีสาเหตุเดียวกันคือผู้หญิงที่อ่านนวนิยายชายรักชายก็มีความต้องการในการลดอำนาจของเพศชายลง แบบที่ไม่รู้ตัวโดยมองว่า เป็นความน่ารักของผู้ชายสองคน ความอ่อนโยนที่ผู้ชายคนหนึ่งจะแสดงต่ออีกคนหนึ่งผ่านพื้นที่ของนวนิยายชายรักชายที่ไม่เพียงแต่เป็นการลดอำนาจของเพศชายเท่านั้น แต่ได้เห็นการที่เพศชายมีความหัดเทียมกับเพศหญิง

(1.4) อัตราการแข่งขันน้อยกว่านวนิยายกระแสหลัก

จากประเด็นดังกล่าวอาจกล่าวได้ว่า เป็นเรื่องของ การแปลงทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ทุนทางเศรษฐกิจ เพราะอัตราการแข่งขันที่น้อยกว่านวนิยายกระแสหลัก ในมุมมองของผู้วิจัยมองว่า สำนักพิมพ์ชายรักชายจึงมีตัวเลือกที่น้อยกว่าในการคัดสรรนิยายไปตีพิมพ์ แตกต่างจากนวนิยายกระแสหลักที่มีจำนวนเรื่องมาก คนเขียนเยอะ มีให้เลือกทุกรูปแบบและสไตล์การเขียน ในขณะที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายยังมีจำนวนน้อยกว่า อัตราการแข่งขันที่น้อยกว่ามากย่อมหมายถึงโอกาสที่จะแปลงให้กลายเป็นรูปของตัวเงินมากกว่าการเลือกเขียนนวนิยายรักต่างเพศ ทว่า จากการสัมภาษณ์ แม้อีกกลุ่มตัวอย่างจะไม่เห็นด้วยกับประเด็นดังกล่าว เพราะเริ่มต้น

จากที่ใจรักที่จะเขียนนวนิยายแนวนี้ แต่ก็พบว่า กลุ่มตัวอย่างบางคนก็มีการขยับขยายการเขียนจาก นวนิยายชายหญิง ก่อนที่จะมาเขียนนวนิยายชายรักชาย เช่น หนูแดง ที่เคยเขียนแนวรักวัยรุ่น นวนิยายโรแมนติก ก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงของนวนิยายชายรักชาย เช่นเดียวกับละอองฝนที่เขียนแนวอื่น ก่อนที่จะมาเขียนนวนิยายชายรักชาย

หนูแดง : เคยเขียนแนวรักวัยรุ่น รักโรแมนติก แล้วก็โรมานซ์ชายหญิงมาก่อนค่ะ แล้วทาง บก. ก็ชวนมาเขียนทางนี้ (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

ดังนั้น จึงเป็นมุมมองของผู้วิจัยเองที่มองว่า นักเขียนกลุ่มนี้อาจจะเขียน นวนิยายแนวนี้ด้วยใจรัก ไม่ใช่เพราะหลีกเลี่ยงการแข่งขันที่เป็นไปอย่างดุเดือดของนวนิยายรักต่างเพศ หากแต่ปัจจัยเรื่องการแข่งขันที่น้อยกว่า น่าจะเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักเขียนมืออาชีพเหล่านี้ ยังคง ดำรงการเขียนนวนิยายชายรักชายต่อไป ทั้งที่ประสบการณ์การเขียน ภาษา และรูปแบบเนื้อหา สามารถสู้กับนวนิยายรักต่างเพศได้

(1.5) รายได้จากนวนิยายชายรักชาย

จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างผู้หญิงที่เขียน นวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพมีความเหมือนกับกลุ่มตัวอย่างแบบมือสมัครเล่น กล่าวคือ ผู้หญิง กลุ่มนี้เริ่มต้นการเขียนโดยไม่คำนึงถึงผลตอบแทนที่จะได้รับ แต่ทำเพราะใจรัก หรือชื่นชอบมากกว่า โดยไม่ได้คิดถึงจำนวนเงินที่จะได้รับตอบแทน หรือแม้กระทั่ง เมื่อเข้าสู่แวดวงของมืออาชีพแล้ว นักเขียนทุกคนก็ยังยืนยันว่า รายได้ไม่มีผลต่อการเลือกเขียนงาน ดังเช่นกรณีของ Love One

Love One : จุดเริ่มต้นที่แต่งนิยายวาย ก็ไม่ได้คิดเรื่องการรวมเล่มขายเพื่อสร้างรายได้ มาก่อน ที่เริ่มแต่งก็แค่เพราะอยากแต่ง อยากสร้างเรื่องราวเป็นของตัวเองขึ้นมาสักเรื่อง เมื่อแต่งจบก็อยากมีหนังสือเป็นของตัวเอง จึงได้ริเริ่มทำการรวมเล่มหนังสือ และได้มีการขายหนังสือสร้างรายได้ขึ้นมา บางเรื่องได้เงินน้อย บางเรื่องได้เงินมาก แต่ไม่มีผลกับการเลือกเขียน นิยายวาย เพราะจุดเริ่มต้นที่แต่งก็เพราะรัก การได้ทำในสิ่งที่รักถือว่าเป็นกำไรของชีวิตแล้ว (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

นอกจากนั้น กลุ่มตัวอย่างหลายคนก็ได้ให้สัมภาษณ์ในทำนอง เดียวกันว่า เงินไม่ใช่ปัจจัยหลักที่ทำให้เลือกเขียนนวนิยายชายรักชาย ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่า ไม่ว่าจะเป็่นนักเขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพหรือสมัครเล่น เริ่มต้นงานเขียนด้วยใจรัก และ ทำเป็นงานอดิเรก ก่อนที่จะมีปัจจัยเรื่องเงินเข้ามาเกี่ยวข้อง ทว่า เมื่อเข้าสู่วงการมืออาชีพแล้ว และ สอบถามว่า ปัจจุบันรายได้มีผลต่อการเขียนนวนิยายหรือไม่ ก็ได้รับคำตอบที่หลากหลาย ซึ่งขึ้นอยู่กับ

ตามจำนวนที่ได้รับ เช่น กรณีของหนูแดง ที่ได้กล่าวชัดเจนว่ารับงานเขียนเพียงอย่างเดียว ซึ่งมีรายรับ ทั้งจากการรวมเล่มเอง ค่าลิขสิทธิ์จากสำนักพิมพ์ และการขาย e-book

หนูแดง : เป็นรายได้หลักทางหนึ่งเลยคะ เพราะทำอาชีพนักเขียนเป็นหลัก ส่วนรายได้ทางอื่น ๆ ก็จะมาจาก E-book ค่าเช่าลิขสิทธิ์จาก สนพ. ทั้งแนววายและแนวอื่น งานเบื้องหลังวงการหนังสือบ้างประปราย สำหรับ E-book รายได้ห้าหลักทุกเดือน มากกว่ามาตรฐานเงินเดือน จากบริษัท ถือว่าพอใจในระดับหนึ่งเพราะเป็น passive income แต่ถ้าเป็นไปได้ก็อยากได้อีก (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

หรือกรณีของ Nigiei-Sushi ที่ได้กล่าวว่า รายได้ที่ได้จากการเขียนหนังสือมีมากกว่าสมาชิกในครอบครัวเสียอีก

ทว่า กลุ่มตัวอย่างบางคนยังให้เหตุผลอื่นว่า รายรับที่ได้จากการเขียนนวนิยายไม่มีผลต่อการเขียน เช่น Yoruma เพราะทุกวันนี้ให้ความสำคัญกับการทำงานประจำมากกว่า และให้เวลากับสำนักพิมพ์เพื่อดูแลนักเขียนในสังกัดมากกว่าจะผลิตผลงานของตัวเอง รายรับจากการเขียนนวนิยายจึงไม่สำคัญเท่ารายรับจากงานอื่น ๆ

สรุปได้ว่า แรงจูงใจใหญ่ของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย เกิดจากความนิยมชมชอบส่วนบุคคล ซึ่งก่อเกิดจากทัศนคติที่ดีต่อชายรักชาย ที่เกิดการสั่งสมมาตั้งแต่ยังเล็กยังน้อย ผนวกกับความรู้สึกที่ต้องการลดทอนอำนาจความเป็นเพศชายลง จึงมีการนำเสนอตัวละครชายที่มีความเป็นเพศหญิงออกมา เหล่านี้จึงล้วนแล้วแต่เป็นแรงจูงใจที่ทำให้เกิดนวนิยายชายรักชายด้วยฝีมือของคนเขียนที่เป็นเพศหญิง ขณะที่ผลตอบแทนอาจจะมีส่วนมากหรือน้อยตามแต่ละบุคคลที่แตกต่างออกไป

(2) จุดเริ่มต้นการเขียนนวนิยายชายรักชาย

จากที่กล่าวไว้ตอนต้น ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายเริ่มต้นการเขียนในช่วงระหว่างวัยเรียน ซึ่งเป็นวัยที่มีเวลาว่างค่อนข้างมากกว่าเมื่อเทียบกับวัยทำงาน และนำเวลาว่างนั้นมาเขียนนวนิยายชายรักชายเป็นงานอดิเรก ซึ่งเมื่อสอบถามถึงจุดเริ่มต้นของการเริ่มเขียนนวนิยายชายรักชาย ก็ได้คำตอบดังนี้

(2.1) ถูกชักชวน นวนิยายชายรักชายเพิ่งจะเป็นที่แพร่หลายในช่วงเวลาไม่กี่ปีมานี้ ดังนั้น นักเขียนบางส่วนจึงได้รับการชักชวนจากบุคคลรอบข้าง เพื่อนฝูง รวมทั้งกลุ่มคนที่ทำงานอยู่ในวงการหนังสือ จนก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย เช่น กรณีของหนูแดงที่ถูกชักชวนจาก บก. บริษัทที่เคยทำ จนเริ่มมาเขียนนวนิยายแนวนี้

หนูแดง : ตอนแรกมีผลงานแนวชายหญิงออกอยู่หลายเรื่องค่ะ เข้ามาเขียนนวนิยายนี้ได้ เพราะ บก.บห.ของ สนพ.แห่งหนึ่งที่กำลังมองหาเรื่องหลังชักชวน จากนั้น ก็เขียนนวนิยายมาเรื่อย ๆ ค่ะ (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

จากการสัมภาษณ์ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพ พบว่า ทุกคนเริ่มทำงานเขียนมาเป็นระยะเวลาพอสมควร ซึ่งช่วงเวลาเมื่อราว 8 ปีก่อน นวนิยายชายรักชายยังไม่เป็นที่นิยมมากนัก ทำให้พบว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้มักจะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายด้วยตนเองมากกว่า เช่น การอ่านแล้วชื่นชอบ หรือชื่นชอบศิลปิน และมักจะเป็นฝ่ายชักชวนคนรอบข้าง เข้าสู่แวดวงนี้มากกว่าจะถูกชักชวนเสียเอง

(2.2) **ชื่นชมศิลปินหรือตัวละครที่มีอยู่ก่อนแล้ว** จากการสัมภาษณ์ พบว่า มีผู้อ่านจำนวนมากที่เริ่มต้นเข้ามาอ่านนวนิยายชายรักชายเพราะชื่นชมในตัวศิลปิน โดยเฉพาะศิลปินต่างชาติ เช่น เกาหลี และญี่ปุ่น ซึ่งทำให้มีนักเขียนกลุ่มหนึ่งที่เขียนนวนิยายประเภท แฟนฟิคชั่นขึ้น และเพราะความชื่นชมในตัวศิลปินเช่นนี้เองที่ทำให้หลายคนเริ่มต้นเข้าสู่วงการนวนิยายชายรักชายด้วยการอ่านงานเขียนประเภทแฟนฟิคชั่น ดังเช่น Yoruma ที่ใช้นามปากกาจากการรวมกันของตัว อ การ์ตูนญี่ปุ่นที่ชื่นชอบ ทั้งยังสร้างขึ้นเพื่อเขียนแฟนฟิคชั่นศิลปินที่ตัวเองชื่นชอบ

Yoruma : พี่ชอบนักร้องเกาหลี 2PM นะ ชอบคู่ชานุนูนอ (ชานซองและจุนโฮ) แล้วพอเข้ามาอ่านก็อยากจะลองเขียนบ้าง แบบแนวที่เราอยากอ่าน ยังไม่ค่อยมีเลยนะ ก็เลยลองเขียนดู พี่เลยเริ่มต้นจากฟิคมาก่อน (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

Love One : จุดเริ่มต้นที่เขียนนวนิยายวาย เพราะชอบศิลปินเกาหลีและได้นิตยสารเล่มหนึ่งที่เป็นปกศิลปินที่ชอบ ท้ายเล่มหนังสือจะมีฟิคชั่นให้ได้อ่าน พอได้ลองอ่านก็รู้สึกเหมือนค้นพบความแปลกใหม่ เพราะก่อนหน้านี้ไม่เคยอ่านงานวายมาก่อน แต่กลับไม่รู้สึกรังเกียจอะไร กลับสนใจและอยากจู้จุกลองอ่านมากขึ้น หลังจากนั้นก็เริ่มอ่านฟิคชั่นมากขึ้น อ่านอย่างบ้าคลั่ง จนกระทั่งอยากลองแต่งดูบ้าง ก็เลยสร้างตัวละครและเนื้อเรื่องของตัวเองขึ้นมา เริ่มต้นแต่งช่วงกลางปี 2551 แต่งมาเรื่อย ๆ และได้อ่านนวนิยายแนววายไทยมากขึ้น จึงเปลี่ยนจากแต่งฟิคชั่นศิลปินเกาหลี มาแต่งนวนิยายวายจนถึงปัจจุบันนี้ (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

ในขณะที่ Nigiri-Sushi เริ่มต้นมาจากการเขียนแฟนฟิกชันจากการ์ตูนดังเรื่อง Hunter X Hunter เพราะชื่นชอบในตัวละครในเรื่อง จากนั้นถึงมาเริ่มต้นเขียนนวนิยายชายรักชายที่สร้างมาจากตัวละครของตัวเอง

Nigiri-Sushi : อย่างที่บอกว่า พี่อ่านคำสาปฟาโรห์แล้วมันไม่จบใช้มัย พอเห็นแฟนการ์ตูนเขาวาด พี่ก็อยากเอาบ้าง เลยเริ่มสตอรี่เอง ตอนนั้นวาดนะ ไม่ได้เขียนแล้วเก็บในลิ้นชัก วาดเอง อ่านเอง เป็นงานอดิเรกอ่านเอง ไม่คิดจะมาเขียนอย่างนี้มาก่อน เรียกว่าสนองนี้ดตัวเองมากกว่า ต่อมา น้องชายดูการ์ตูนเรื่องซาแมนคิง ก็ดูตามเขา แล้วอารมณ์ไม่จบใจ เลยเสิร์ชหาในเน็ต ก็เจอตัวละครอย่างฮาโอ แอนนาที่เขาเขียนให้รักกัน นั่นแหละครั้งแรกที่รู้จักคำว่า ฟิกชันที่คนแต่งนิยายขึ้นมาจากตัวละคร การ์ตูนตอนนั้นยังไม่ได้มาทางแนววายเลยนะ ยังชายหญิงอยู่ หลังจากนั้นก็ได้อ่านการ์ตูน Hunter X Hunter แล้วมาโป๊ะแตกที่คุโรโรกับคุราปิกำ แล้วแบบพิคอะ แล้วก็เข้าดวงวายตั้งแต่ตอนนั้นเป็นต้นมา ช่วงแรกพี่เขียนลงสมุด สักช่วง ม.6 ได้ เขียนเรื่องของคุโรโรกับคุราปิกำเนียแหละ เป็นแฟนฟิกการ์ตูนเรื่องแรก (สัมภาษณ์, 14 ม.ค. 2560)

การเขียนแฟนฟิกชัน คือ การเขียนนวนิยายที่สร้างมาจากคนจริง ๆ ที่มีอยู่แล้ว หรือตัวละครที่มีคนสร้างเอาไว้แล้ว โดยนำมาสร้างเรื่องราวที่เป็นไปอย่างที่ตนเองชื่นชอบ จากจุดเริ่มต้นเหล่านี้เองเป็นการเริ่มต้นฝึกฝนจากสิ่งที่มี โดยที่ไม่ต้องสร้างขึ้นใหม่ นั่นคือ ตัวละครที่มีทั้งรูปร่างหน้าตา ลักษณะนิสัย รวมทั้งบุคลิกที่สามารถนำมาต่อยอดได้ สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นการฝึกฝนด้านการเขียน การสร้างเนื้อเรื่อง ก่อนที่จะนำมาสู่การสร้างตัวละครของตนเอง ดังนั้นการชื่นชอบศิลปินหรือการ์ตูนก็เป็นส่วนหนึ่งที่เป็นแรงกระตุ้นให้สร้างตัวละครในนวนิยายชายรักชายของตนเองต่อไป

(2.3) ความรู้สึกทำทนาย จากการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างทุกคนได้ให้คำตอบเหมือนกันในเรื่องหนึ่ง คือ กลุ่มผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายเป็นกลุ่มคนอ่านในเวลาเดียวกัน กล่าวคือ ผู้หญิงเหล่านี้อ่านงานประเภทต่าง ๆ เป็นจำนวนมากซึ่งได้กล่าวไว้ข้างต้น ไม่ใช่เพียงแค่หนังสือที่เป็นนวนิยายเท่านั้น แต่หมายรวมถึงหนังสือการ์ตูนที่มีเนื้อหาความรักของผู้ชายด้วยกัน จากการอ่านเหล่านี้เอง ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้เกิดความรู้สึกทำทนายที่อยากจะลองเขียนนวนิยายชายรักชายของตัวเองบ้าง โดยสามารถแต่งแต้มเนื้อหาของตัวเองตามใจชอบได้

ละอองฝน : เริ่มเพราะชอบอ่านก็เลยอยากลองเขียนดูบ้าง (สัมภาษณ์ 30 มกราคม 2560)

หนูแดง: เริ่มเขียนนิยายวายตอนอายุ 20 ค่ะ เริ่มมาจากการที่ถูก บก.บพ. ของ สนพ.หนึ่งชักชวนให้ส่งต้นฉบับไป ไม่ได้เกิดจากความชอบหรืออะไรเลยค่ะ ตอนแรกมาจากความต้องการท้าทายความสามารถตัวเอง ล้วน ๆ เพิ่งมาเริ่มซึมซับจนเกิดเป็นความชอบตอนปีหลังๆ เองค่ะ (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

เนื่องจากนวนิยายชายรักชายมีการดำเนินเรื่องในรูปแบบของผู้ชายสองคน ซึ่งมีความแตกต่างกับเพศของผู้เขียน ดังนั้น กลุ่มตัวอย่างจึงมีความรู้สึกที่เหมือนกัน คือเป็นการท้าทายตนเองที่จะลองเขียนนวนิยายที่เป็นเพศตรงข้ามกับตน ซึ่งไม่ว่าจะเริ่มต้นจากการมีคนชักชวน หรือชื่นชอบตัวละครเรื่องใดก็ตาม ผู้หญิงเหล่านี้จะมาเจอกับแนวทางของความรู้สึกที่ท้าทายเช่นเดียวกัน ดังนั้น แล้วจุดเริ่มต้นของผู้หญิงเหล่านี้อาจจะแตกต่างกัน แต่ก็จะมาบรรจบกันที่ความรู้สึกต้องการก้าวผ่านกำแพงเรื่องเพศที่ขวางกั้นระหว่างเพศของตน กับผลงานที่น่าเสนอ

(3) ช่องทางการนำเสนอที่เอื้อต่อการเผยแพร่ผลงาน

ทุกวันนี้ ช่องทางในการเผยแพร่งานไม่ได้มีเพียงสำนักพิมพ์เป็นผู้จัดพิมพ์อีกต่อไปแล้ว เพราะเมื่ออินเทอร์เน็ตได้เข้ามามีบทบาท รูปแบบการเผยแพร่ผลงานจึงมีการเปลี่ยนแปลงไป กล่าวคือ นักเขียนไม่จำเป็นต้องผ่านการพิจารณาจากสำนักพิมพ์เท่านั้นอีกต่อไป หากแต่สามารถนำผลงานไปลงในอินเทอร์เน็ต ซึ่งปัจจุบันนี้ก็มีเว็บไซต์มากมายที่รองรับผลงานของนักเขียนหน้าใหม่ เช่น www.dek-d.com, [thaiboilove](http://thaiboilove.com), รั้ววลัย เป็นต้น

ในการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่าง พบว่ากลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คน ได้มีการลงผลงานในหลาย ๆ เว็บไซต์ แต่ส่วนใหญ่จะมีลงควบคู่ไปกับเว็บไซต์ dek-d.com เนื่องจากมีระบบการจัดการที่ง่าย มีนักอ่านรู้จักอย่างกว้างขวาง อีกทั้งยังเป็นเว็บไซต์แรกๆ ที่มีการลงนวนิยายออนไลน์

Love One : ลงนิยายวายที่เว็บไซต์เด็กดีดอทคอมเพียงแค่วีบบเดียวมาตลอด เพราะเป็นเว็บที่ใช้ง่าย คนใช้งานเยอะ สะดวกในการอ่าน และสามารถตกแต่งจัดหน้าบทความให้มีลูกเล่นน่าติดตามได้ (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

หนูแดง : ลงที่เว็บเด็กดี เพราะลงง่าย ที่รั้ววลัยอีกที่ ลงไว้เป็นทางเลือกสำหรับคนอ่านเวลาที่ลงฉากไม่ได้ ส่วนเล่าเปิด ([thaiboilove](http://thaiboilove.com)) ก็ลงเพราะต้องการกระจายผลงานและหาฐานแฟนเพิ่ม (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

Nigiri-Sushi : ตอนที่พีเขียนใหม่ ๆ พี่จ้างเพื่อนให้เขียนโปรแกรมทำเว็บไซต์ให้ณะ อารมณ์คล้าย ๆ บล็อก แล้วก็เอาพีคไปลง แต่ก็มาคิดดูแล้ว พีไม่อยากให้คนต้องมาเสิร์ชหาก่อนถึงจะเจอ ก็เลยไปเจอเว็บเด็กดีเข้า เลยเอามาลง เพราะคนจะเข้ามาดูมากกว่าหาเว็บของตัวเอง (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่น เมื่อสอบถามเพิ่มเติมจากกลุ่มตัวอย่าง ทุกคนลงความเห็นว่าเว็บไซต์ dek-d.com ถือเป็นเว็บไซต์ที่มีระดับสูงที่สุด กล่าวคือมีคนอ่านเยอะที่สุด ทั้งยังมีทุกเพศทุกวัย จึงมักจะมีการลงเนื้อหาที่เว็บไซต์ดังกล่าว แต่สำหรับเว็บไซต์ของธัญวลัยมักจะเอาไว้ลงเนื้อหาที่มีฉากเลิฟซีน ซึ่งไม่สามารถลงที่เว็บไซต์เด็กได้ นอกจากนั้น การลงเนื้อหาที่ thaboylove ก็เพื่อขยายฐานคนอ่าน เพราะเว็บไซต์ดังกล่าวมีเพียงเนื้อหาที่เกี่ยวข้องชายรักชายเท่านั้นถึงจะลงได้ ทว่า เนื่องจากเว็บไซต์ดังกล่าวจะเป็นรูปแบบกระทู้มากกว่าการลงนิยายอย่างเป็นระบบ นักเขียนกลุ่มนี้จึงยังเลือกจะใช้ www.dek-d.com สำหรับการลงเนื้อหา และดึงดูดให้กลุ่มนักอ่านเข้ามาชมผลงาน

5.3 การสื่อสารกับการแปลงทุนและขยายทุนทางวัฒนธรรม

เมื่อนักอ่านได้สั่งสมความรู้และความสามารถในระดับหนึ่งแล้ว รวมทั้งมีแรงจูงใจ และช่องทางในการเผยแพร่ผลงานนวนิยายชายรักชายของตน จึงมีการก้าวจากจุดที่เป็นนักอ่านมาสู่การเป็นนักเขียน เมื่อกระบวนการนี้เกิดขึ้นจึงมีการใช้ทุนที่สั่งสมตั้งแต่ยังเด็ก ไม่ว่าจะเป็นความรู้ ความสามารถ หรือทัศนคติที่ผ่านช่วงเวลาเก็บสะสมมาระยะหนึ่ง เพื่อแปลงออกมาเป็นรูปแบบของงานเขียน ซึ่งเป็นที่น่าสนใจว่า กลุ่มตัวอย่างบางคนไม่ได้เริ่มต้นจากการเขียนนวนิยายชายรักชายเลย เช่น กรณีของหนูแดง และละอองฝน ซึ่งเริ่มจากการเขียนนวนิยายรักต่างเพศมาก่อน เป็นการแสดงให้เห็นถึงการก้าวเข้ามาสู่แวดวงใหญ่ คือ นักเขียนนวนิยาย ก่อนที่จะขยายเข้าสู่แวดวงย่อย ซึ่งก็คือ นวนิยายชายรักชาย ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างที่เหลือทั้ง 3 ก็เริ่มต้นงานเขียนจากประเภทแฟนฟิคชันก่อน เนื่องจากรู้จักนวนิยายชายรักชายมาจากการนิยมชมชอบศิลปินเกาหลีและการดูญี่ปุ่น จึงเห็นได้ว่าจุดเริ่มต้นของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมีความแตกต่างกัน ไม่ได้มุ่งเน้นที่จะเริ่มเขียนนวนิยายชายรักชายมาตั้งแต่ต้น

ในส่วนนี้ผู้วิจัยจึงจะแสดงให้เห็นถึงกระบวนการแปลงทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพ ที่เกิดขึ้นจากการนำวัตถุดิบที่เป็นทุนทางวัฒนธรรม อันได้แก่ ทุนจากการอ่าน ทุนจากการฟัง ทุนจากการดู ทุนที่เกิดจากสถาบันทางครอบครัวและสถาบันการศึกษา นำไปสู่การผลิตเนื้อหาที่เป็นนวนิยายชายรักชาย ตลอดจนการขยายทุนดังกล่าวในพื้นที่ของนักเขียนนวนิยายชายรักชายไปสู่ทุนในรูปแบบอื่น ๆ ตามประเด็นดังต่อไปนี้

5.3.1 การแปลงทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพ

5.3.2 การขยายทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพ

5.3.1 การแปลงทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมีอาชีพ

กระบวนการเปลี่ยนแปลงจากนักอ่านไปสู่การเป็นนักเขียนนั้น ผู้วิจัยได้มองกระบวนการนี้แบ่งออกมาเป็น

5.3.1.1 กระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่การเป็นนักเขียน

5.3.1.2 กระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่งานเขียน

ซึ่งแต่ละประเด็นมีรายละเอียด ดังนี้

5.3.1.1 กระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่การเป็นนักเขียน

เมื่อกระบวนการสั่งสมทุนความรู้ ความสามารถในด้านต่าง ๆ ผ่านการเป็นผู้รับสาร (Receiver) ดำเนินมาระยะหนึ่งแล้ว จนนักอ่านมีทักษะทั้งในด้านของภาษา คลังศัพท์ และกลวิธีการดำเนินเรื่องมากขึ้นผ่านทางผลงานของผู้อื่น จึงนำไปสู่กระบวนการแปลงทุนความรู้ดังกล่าวให้กลายมาเป็นผู้ส่งสาร (Sender) เอง ในรูปแบบของนักเขียนนวนิยายที่ส่งสารผ่านทางตัวอักษร

เมื่อใดก็ตามที่ผู้หญิงเหล่านี้รู้สึกว่าการเริ่มต้นสร้างสรรค์ผลงานนั้นคือ ช่วงเวลาของกระบวนการเปลี่ยนแปลงจากคนอ่านมาเป็นคนเขียน ซึ่งสาเหตุที่ทำให้ไม่ทุกคนไม่สามารถแปลงทุนที่มีอยู่มาเป็นนักเขียนได้นั้น ผู้วิจัยมองว่า ขึ้นอยู่กับการกระทำของบุคคลนั้น ๆ หากเริ่มต้นลงมือเขียนแล้วก็คือ ก้าวแรกของการแปลงทุน ซึ่งก็จะขึ้นอยู่กับศักยภาพของแต่ละบุคคลว่าจะสามารถก้าวไปได้ถึงจุดไหน

ในประเด็นนี้มีความเหมือนกับผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น เนื่องจากกลุ่มมืออาชีพเองก็เริ่มต้นการเข้าสู่การมาเป็นคนเขียนจากมือสมัครเล่นมาก่อน ปัจจัยที่มีผลต่อการเป็นนักเขียนจึงมีเหมือนกัน หากแต่สิ่งที่แตกต่าง คือ การรักษาสถานภาพของการเป็นคนเขียน

จากประเด็นดังกล่าว ผู้วิจัยจึงพบว่า มีปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้ผู้เขียนนวนิยายชายรักชายสามารถเขียนได้จนสำเร็จ คือ

(1) **แรงใจของผู้เขียน** สำหรับแรงใจของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้จะมีมากกว่ากลุ่มมือสมัครเล่น คือ เพราะการเขียนไม่ใช่เพียงแค่งานอดิเรกอีกต่อไป แต่มีปัจจัยเรื่องผลตอบแทนหรือรายรับเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ดังนั้น ผู้หญิงกลุ่มนี้จะสามารถเขียนนวนิยายเรื่องนั้น ๆ จนจบได้ เพราะต้องคำนึงถึงคนอ่านที่ตั้งตารอ กำหนดการทำหนังสือ รวมทั้งชื่อเสียงที่สั่งสมมาเป็นตัวการันตีว่าต้องสามารถเขียนเรื่องนั้น ๆ ได้จนจบ ดังเช่น กรณีของหนูแดง

หนูแดง : ถ้าคนอ่านชอบและชื่นชมก็เป็นแรงผลักดันอย่างแรงกล้าเหมือนกันแต่ถ้าเขาจะไม่เลือกปล่อยเบลอแล้วเขียนต่อไป หมดกำลังใจนิดหน่อย แต่ส่วนใหญ่กำลังใจหลัก ๆ มาจากตัวเองมากกว่า (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ผ่านกระบวนการการเป็นคนเขียนมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน ดังนั้น สิ่งสำคัญที่เป็นแรงผลักดันจึงมักจะเป็นตัวเองมากกว่าคนอื่นที่อยู่รอบข้าง แต่ไม่ใช่ว่าคนอ่านไม่มีผลต่อการสร้างผลงาน แต่เพราะประสบการณ์ทำให้มีกำแพงที่ป้องกันการผิดหวังจากการวิพากษ์วิจารณ์จากบุคคลรอบข้างได้

(2) **ผลตอบรับจากคนอ่าน** เช่นเดียวกับกลุ่มมือสมัครเล่น ในที่นี้หมายรวมถึงข้อความแสดงความคิดเห็นของคนอ่าน การให้กำลังใจ การบอกกล่าวว่าจะรออ่าน รวมไปถึงจำนวนคนอ่านที่เข้ามาในหน้านิยาย เนื่องด้วยปัจจุบันนี้นักเขียนส่วนใหญ่เริ่มต้นลงผลงานในเว็บไซต์นวนิยาย ดังนั้น สิ่งที่นักเขียนเฝ้ารอจึงเป็นผลตอบรับจากคนอ่านที่มีต่อนิยายเรื่องนั้น ๆ

Nigiri-Sushi : คนอ่านมีผลนะ คือ เราเขียน ๆ แล้วเขาไม่อะไรกับเราเลยคงห่อเหี่ยวก็แบบอยากให้อ่าน พยายามได้ฟีดแบ็กกลับมาจากคอมเมนต์ แต่ไม่กล้าขออนะ ก็แล้วแต่ความพอใจของเขาดีกว่า ถ้าเขาอินกับเนื้อเรื่อง เขาก็คงจะเมนต์ให้ คือ ผลตอบรับมันมีมาสองรูปแบบคือ ในแบบที่ให้กำลังใจกับซื้อหนังสือเลยนะ พี่ก็ชอบแบบแรกมากกว่า มันเหมือนอ่านแล้วมาพูดคุยกันนะ มาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกัน แบบนั้นมากกว่า (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

(3) **ผลตอบแทนที่ได้จากการเป็นนักเขียน** ประเด็นนี้จะมีความแตกต่างจากกลุ่มมือสมัครเล่น เพราะนักเขียนกลุ่มนี้ไม่ได้มองว่า งานเขียนเป็นเรื่องของงานอดิเรกอีกต่อไป หากแต่มีเรื่องของผลตอบแทนเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย ดังนั้นแล้ว ส่วนหนึ่งที่ยังทำให้ผู้หญิงกลุ่มนี้เขียนนวนิยายชายรักชายอย่างต่อเนื่อง และดำรงการเป็นนักเขียน เพราะมีเรื่องของผลตอบแทนเข้ามาเกี่ยวข้อง โดยเฉพาะกลุ่มตัวอย่างบางคนที่ยังงานเขียนเป็นอาชีพหลักอย่างหนุแดง ที่ต้องมีการวางแผนการออกหนังสือที่ชัดเจน มีกำหนดการที่แน่นอน ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งที่ผลักดันให้ผู้หญิงกลุ่มนี้ก้าวเดินไปยังก้าวเดินในแวดวงของนักเขียนนวนิยายชายรักชายได้อย่างมั่นคง

สรุปแล้ว การลงทุนทางวัฒนธรรมสู่การเป็นนักเขียนนั้น ไม่เพียงแต่ต้องมีศักยภาพเฉพาะตัวเท่านั้น แต่ยังมีปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งเสริมให้นักอ่านคนนั้นสามารถก้าวข้ามกำแพงไปสู่การเป็นนักเขียนได้ ทั้งแรงใจของคนเขียนเอง แรงผลักดันจากคนอ่าน และผลตอบแทนที่ได้รับ

5.3.1.2 กระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่งานเขียน

ผู้วิจัยใช้การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) กลุ่มตัวอย่างมาประกอบกับการวิเคราะห์ตัวบท ซึ่งเป็นผลงานนวนิยายชายรักชายของกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่น ทั้ง 5 คน เพื่อให้เห็นถึงกระบวนการเปลี่ยนแปลงทุนจากวัตถุดิบนำไปสู่ผลงาน ผ่านองค์ประกอบการเล่าเรื่อง 6 ประการ อันได้แก่ โครงเรื่อง (Plot) แก่นเรื่อง (Theme) ความขัดแย้ง (Conflict) ตัวละคร (Character) ฉาก (Setting) และมุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view)

ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการศึกษากการแปลงทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพเพื่อให้เห็นถึงรูปแบบของการเปลี่ยนจากทุนทางวัฒนธรรมที่สั่งสมมาเป็นระยะเวลายาวนานสู่การมาเป็นผลงานในรูปแบบของนวนิยายชายรักชาย

(1) โครงเรื่อง (Plot)

จากการรวบรวมข้อมูลทั้งจากการสัมภาษณ์และการวิเคราะห์เนื้อหา ผู้วิจัยพบว่า กระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมเพื่อนำไปสู่การสร้างโครงเรื่อง หรือก็คือเหตุการณ์ทั้งหมดของเรื่องมีรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน นั่นก็คือ กลุ่มตัวอย่างจะใช้ประสบการณ์ที่เคยผ่านเข้ามาในชีวิตหรือผ่านสื่อ มาสร้างขึ้นเป็นโครงเรื่อง เช่นในกรณีของ Nigiri-Sushi ที่เขียนซีรีส์เรื่อง Sins ขึ้นมา ซึ่งจะประกอบด้วยบาปในรูปแบบต่าง ๆ ซึ่งมีเนื้อหาที่มีลักษณะแบบละครไทย คือ มีการกักขัง หน่วงเหนี่ยว การแก้แค้น การเอาคืน หรือบุคคลที่เคยผ่านการถูกทำร้ายมาอย่างหนักหน่วงซึ่งซีรีส์นี้เองที่กล่าวได้ว่า มาจากประสบการณ์ผ่านสื่อของ Nigiri-Sushi ที่ชอบดูการละครโทรทัศน์ และฟังเพลงลูกกรุง ซึ่งมีลักษณะความเป็นละครไทยอย่างชัดเจน

Nigiri-Sushi : ที่อ่านไม่มากเท่าไรหรอกนะ แต่ที่ชอบดูหนัง ละครไทย เรื่องของที่จะออกแนวละครไทย แนวน้ำเน่า ภาษาที่ได้มาจากการฟังเพลงลูกกรุง ออกแนวเว็นเยอะ ๆ ภาษาเก่า ๆ แบบฟังมาจากเนื้อเพลงเก่า ๆ นะ (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

ในเรื่อง Sloth ที่ผู้วิจัยเลือกนำมาศึกษาจะมีลักษณะการดำเนินเรื่องแบบละครไทย ความต่างศักดิ์ของตัวละครพระเอกและนายเอก คือ นายเอกของเรื่องอย่างคุณน้อยเป็นมหาเศรษฐีที่มีทุกอย่าง ในขณะที่ไอ้ล้อยเป็นเพียงชาวบ้านเจ้าของเกาะที่คุณน้อยต้องการครอบครองเป็นเจ้าของ ซึ่งแม้จะรักกันแล้ว ก็ยังเจอความต่างศักดิ์ของฐานะ การกลั่นแกล้งของบุคคลรอบข้างของคุณน้อยที่ไม่ให้การยอมรับคนที่จนกว่า โดยมีการดำเนินเรื่องในเกาะที่มีเพียงกันสองคนในตอนแรก ในรูปแบบของละครไทย รวมทั้งภาษาที่ใช้จะเป็นรูปแบบของการบรรยายให้เห็นภาพแต่มีความสละสลวย อย่างที่ Nigiri-Sushi ได้กล่าวว่า ชอบฟังเพลงลูกกรุง ซึ่งเป็นผลให้เกิดการสร้างโครงเรื่องในรูปแบบของละครไทยขึ้นมา ซึ่งแม้ผู้วิจัยจะหยิบยกมาเพียงเรื่องเดียวในซีรีส์ แต่เรื่องอื่น ๆ

ก็จะมีลักษณะใกล้เคียงกัน ทั้งการแก้แค้น การชิงไหวชิงพริบระหว่างตัวเอกกับตัวร้าย การกักขัง หน่วงเหนี่ยวในรูปแบบของละครชื่อดังอย่างจำเลยรัก เป็นต้น

ในขณะที่กลุ่มตัวอย่างคนอื่นก็จะมีรูปแบบการดำเนินเรื่องตามรูปแบบของนวนิยายที่ขอบเสพ และสิ่งแวดล้อมที่ส่งผลต่อแนวคิด เช่น Yomura ที่ได้รับอิทธิพลจากการเรียนในประเทศญี่ปุ่นในระดับปริญญาตรี เพราะโครงเรื่องที่ Yomura มักจะนำเสนอจะมีกลิ่นอายของประเทศญี่ปุ่น เช่น เรื่องของหุสตร์ ซึ่งมักจะพบในการ์ตูนญี่ปุ่น รวมทั้งเกมต่าง ๆ ที่มีต้นกำเนิดมาจากประเทศญี่ปุ่น ซึ่งกลิ่นอายเหล่านี้ส่งผลต่อ Yomura เลือกจะนำเสนอในนวนิยายชายรักชายของตน นอกจากนั้นยังทำให้สัมภาษณ์เพิ่มเติมว่าชอบเรื่องแนวคำสาปเทพเจ้า หุสตร์ ซึ่งเหล่านี้มีอิทธิพลมาจากผลงานที่อ่านมาตั้งแต่สมัยเรียน และยังคงมีอิทธิพลเรื่อยมา

ดังนั้น โครงเรื่องนวนิยายชายรักชายที่ผู้หญิงเหล่านี้นำเสนอมักจะเป็นเรื่องราวที่เคยผ่านตามาก่อนแล้ว ซึ่งหล่อหลอมจนกลายเป็นตัวตนแบบที่ผู้หญิงเหล่านี้ไม่รู้ตัว จนเมื่อผู้หญิงกลุ่มนี้ใช้ศักยภาพในการแปลงทุนมาเป็นผลงานนวนิยาย เมื่อนั้นจึงนำทุนทางวัฒนธรรมเหล่านี้ออกมาสร้างขึ้นเป็นนวนิยายในภาษาและรูปแบบของตนเอง ทั้งที่ความเป็นจริง คือ การเอาสิ่งที่มีอยู่แล้วมาสร้างใหม่

(2) แก่นเรื่อง (Theme)

แก่นเรื่อง คือ ความคิดหลักในการดำเนินเรื่องซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเล่าเรื่องเพื่อให้มีความเข้าใจถึงแนวคิดหลักของผู้เล่า ซึ่งจากแนวคิดของ บุรดิเยอ ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายก็ต้องมีการสังสมความรู้ด้านต่าง ๆ จนก่อให้เกิดแนวคิดที่จะนำเสนอในนวนิยายชายรักชาย ซึ่งผู้วิจัยจะแสดงให้เห็นดังต่อไปนี้

สิ่งที่ผู้วิจัยพบจากนวนิยายชายรักชายของกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้ทุกคน คือ เนื้อหาของนวนิยายจะไม่มี การดูถูกเหยียดหยามกลุ่มชายรักชาย นักเขียนทุกคนจะนำเสนอเนื้อหาที่ให้ความเสมอภาคของผู้ชายและผู้หญิง ซึ่งจากการทบทวนวรรณกรรมพบว่านวนิยายชายรักชายในอดีต ผู้เขียนมักจะมุ่งเน้นให้เห็นว่า กลุ่มชายรักชายมีความผิดปกติ โดยอาจจะแสดงออกผ่านครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ สภาพแวดล้อมที่ไม่เหมาะสม และมักจะนำเสนอว่าผู้หญิงเป็น ‘เหยื่อ’ ของตัวละครชายรักชายเหล่านี้ ทว่า จากการศึกษานวนิยายชายรักชายจำนวน 10 เรื่องของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คน พบว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้ไม่มุ่งเน้นเรื่องสาเหตุของการเป็นชายรักชาย แต่จะแสดงให้เห็นว่าการที่ผู้ชายคนหนึ่งรักชอบผู้ชายคนหนึ่ง ไม่ใช่เรื่องที่ผิดปกติ ดังเช่นข้อความจากนวนิยายตอนหนึ่งที่ว่า “ความรักไม่จำกัดเพศหรอก เพศต่างหากที่จำกัดความรัก” ซึ่งเป็นแนวคิดของนักเขียนนวนิยายกลุ่มนี้ที่มองว่า ชายรักชายสามารถมีความสุขได้ในสังคม ไม่ต่างจากเพศหญิงหรือเพศชาย ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ทศนคติที่ครอบครัวมีต่อชายรักชาย รวมทั้งการได้รับการสั่งสอนมาของแต่ละคน แสดงให้

เห็นผลลัพธ์ในเนื้อหาของนิยายชายรักชายแทบทุกเรื่อง โดยจะไม่มีการกีดกันทางเพศ ตัวละครในเรื่องไม่มองว่าชายรักชายเป็นความผิดปกติ การรักกันหรืออยู่ร่วมกันของชายรักชายจึงเป็นเรื่องปกติ

มุมมองในการนำเสนอความรักของชายรักชายของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คน จึงเป็นไปในรูปแบบที่เหมือนกัน กล่าวคือ จะไม่มีทัศนคติในแง่ลบต่อชายรักชาย ไม่ว่าจะเป็นตัวละคร ผู้หญิงหรือผู้ชายสามารถเป็นอุปสรรคความรักของตัวละครหลักได้อย่างเท่าเทียม ซึ่งมุมมองเหล่านี้เองที่ส่งผลให้นักเขียนรุ่นใหม่ ๆ ที่จะมองในทิศทางที่คล้ายคลึงกัน

(3) ความขัดแย้ง (Conflict)

ความขัดแย้งที่ปรากฏในนิยายชายรักชายมีรูปแบบที่ไม่แตกต่างจากนวนิยายกระแสหลักมากนัก กล่าวคือ ในนวนิยายชายรักชายจะพบความขัดแย้งระหว่างบุคคล และบุคคล ปมความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร และความขัดแย้งกับภายนอก ซึ่งเป็นรูปแบบปมความขัดแย้งที่พบได้ในนวนิยายทั่วไป ไม่เพียงแต่นวนิยายชายรักชายเท่านั้น

(3.1) ความขัดแย้งระหว่างบุคคลและบุคคล

ความขัดแย้งระหว่างบุคคลเป็นสิ่งที่พบในนวนิยายทุกเรื่องที่น่าสนใจ ไม่ว่าจะเป็นการขัดแย้งระหว่างตัวละครพระเอกและนายเอก หรือพระเอกกับตัวร้าย รวมทั้งบุคคลรอบข้าง ซึ่งเป็นปมความขัดแย้งที่สามารถเห็นได้ไม่ว่าจะเป็นในกลุ่มมืออาชีพ หรือกลุ่มมืออาชีพ ซึ่งเป็นปะทะกันของตัวละคร เช่น เรื่องยุ่งนัก! กูรักมึงก็ได้ และ ดื้อรัก! รักซะเลย ของ Love One เป็นการปะทะกันของตัวละครพระเอกและนายเอกที่เรื่องหนึ่งเป็นไม้เบื่อไม้เมากันมาก่อนที่จะรักกัน ขณะที่อีกเรื่องเป็นเรื่องราวของนายเอกที่ไล่ตามขอความรักของพระเอก เป็นต้น

(3.2) ความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร

ความขัดแย้งในจิตใจเป็นปมความขัดแย้งที่พบได้ในนวนิยายทุกเรื่องเช่นเดียวกับการปะทะกันของตัวละคร เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มนี้เป็นมืออาชีพ ตัวละครจึงมีความซับซ้อนมากกว่ากลุ่มมือสมัครเล่น จึงพบรูปแบบความขัดแย้งของตัวละครที่ชัดเจน เช่น นวนิยายชายรักชายของ Yomura ที่กล่าวถึงรสนิยมทางเพศของตัวละครที่ต้องบิบบคระหว่างมีความสัมพันธ์ ซึ่งมีการกล่าวถึงความขัดแย้งในใจที่ต้องการเลิกรสนิยมแบบนี้เพราะไม่อยากทำร้ายคนรัก หากแต่ก็เลิกไม่ได้ นำมาซึ่งเรื่องราวต่าง ๆ ซึ่งเป็นความขัดแย้งของตัวละครที่เห็นได้ชัดเจน นอกจากนี้ยังพบความขัดแย้งในตัวละครเรื่องอื่น ๆ ที่แสดงให้เห็นถึงความสลับซับซ้อนในการสร้างตัวละครของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ

(3.3) ความขัดแย้งกับภายนอก

ปมความขัดแย้งนี้พบจากนวนิยายชายรักชายบางเรื่องที่ปัจจัยภายนอกมีผลต่อการดำเนินเรื่องราว เช่น ภัยธรรมชาติ ซึ่งพบในเรื่อง Sloth ที่เกิดพายุฝนฟ้าคะนองอย่างรุนแรง จนทำให้นายเอกไปติดอยู่บนเกาะ ปมความขัดแย้งนี้จึงพบจากนวนิยายบางเรื่องเท่านั้น

สำหรับประเด็นนี้ ผู้วิจัยมองว่า ประสบการณ์ในการเขียนของผู้หญิงกลุ่มนี้เป็นตัวกำหนดความสามารถในการสร้างความซับซ้อนของเนื้อหาและตัวละครของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย ในขณะที่กลุ่มมือสมัครเล่นมักจะเล่นปมความขัดแย้งที่สามารถแก้ไขได้ง่าย ๆ ส่วนกลุ่มมืออาชีพจะสร้างปมความขัดแย้งให้สลับซับซ้อนขึ้น ให้อ่านสนุกมีมิติมากขึ้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้เกิดจากการสั่งสมทุน “การเป็นคนเขียน” มาเป็นระยะเวลาหนึ่ง ไม่ใช่ทุกคนที่ผันตัวจากการเป็นคนอ่านมาเป็นคนเขียนจะทำได้ แต่ต้องอาศัยประสบการณ์ ซึ่งปมเหล่านี้เองทำให้เนื้อหามีความสนุกดึงดูดคนอ่าน ซึ่งทำให้ยอดคนอ่านและรอดติดตามมีเพิ่มมากขึ้น

(4) ตัวละคร (Character)

กระบวนการแปลงทุนจากทุนทางวัฒนธรรมที่สั่งสมไว้ไปสู่ผลงานนวนิยายชายรักชายในประเด็นเรื่องตัวละคร จะเห็นได้ว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้มีการสร้างตัวละครที่มีความหลากหลาย อันเนื่องมาจากการที่เขียนมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน เมื่อเขียนมาก ๆ ตัวละครจึงอาจจะมีลักษณะนิสัยที่วนมาใช้ซ้ำ แต่กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้สามารถทำให้คนอ่านจับไม่ได้ เพราะอาจจะมีตัวละครที่มีความซับซ้อนมากขึ้นไปอีก หรือมีข้อแตกต่างเพียงเล็กน้อยที่ทำให้ตัวละครนั้น ๆ รู้สึก ‘ต่าง’

สำหรับการสร้างตัวละครซึ่งทำให้เห็นชัดว่าได้มีการนำประสบการณ์ความรู้มาใช้คือ ตัวละครของ Nigiri-Sushi ซึ่งเรียนจบด้านจิตวิทยา มา ตัวละครที่ปรากฏในเรื่องจึงมักมีความซับซ้อน และปมที่ซ่อนเงื่อน หากแต่ไม่มากจนเกินไป หรือดูเหมือนเวอร์จนเกินไปไม่ได้ สำหรับตัวละครของ Nigiri-Sushi จะมีความเป็นมาที่ชัดเจน ทั้งครอบครัว การศึกษา แนวคิดที่จะแสดงผ่านตัวละครตลอดทั้งเรื่อง เช่น ตัวละครอย่าง “ดิน” ที่ให้เหตุผลชัดเจนว่า ทำไมถึงมาเอาคืน “หมู” โดยคนเขียนได้ให้เหตุผลในการกระทำเอาไว้อย่างชัดเจน ซึ่งแม้สัมภาษณ์เพิ่มเติมแล้วจะได้รับคำตอบว่า เพราะคนเขียนอยากได้ตัวละครที่สมเหตุสมผล แต่ผู้วิจัยมองว่า การเรียนในคณะจิตวิทยา มีผลต่อการสร้างตัวละครเหล่านี้เป็นอย่างมาก เพราะไม่มีตัวละครใดที่สร้างขึ้นมารู้สึกขัดแย้งว่าไม่น่าเป็นแบบนี้ หรือน่าจะทำแบบนี้มากกว่า เพราะคนเขียนให้เหตุผลในการรองรับตัวละครที่ชัดเจน

ในขณะที่เรื่อง ช่างใจรัก ของหนูแดงเป็นตัวละครที่เป็นเด็กช่างในโรงเรียนช่าง จังหวัดพิษณุโลก ซึ่งหนูแดงเองก็มาจากจังหวัดพิษณุโลก ในรูปแบบของการสร้างฉากจึงมีความสมจริง เห็นสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ รวมทั้งร้านค้าในจังหวัดที่บรรยายให้เห็น ซึ่งหนูแดงได้มีการสร้างตัวละครที่เป็นเด็กช่างขึ้นมาจากการที่เห็นผ่านประสบการณ์จริง ในสมัยที่ยังเรียนอยู่ในมัธยม ซึ่งก็คือ ตัวละครที่ชื่อธารใจ ซึ่งมีลักษณะของเด็กช่างกล เช่น กินเหล้า สูบบุหรี่ มีเรื่องกับโรงเรียนช่าง ๆ สิ่งเหล่านี้จึงสร้างมาจากประสบการณ์โดยตรงที่นักเขียนได้ประสบพบเจอมาแล้วนำมาสร้างให้เกิดเป็นตัวละครในรูปแบบและภาษาของตนเอง

ดังนั้นแล้ว การสร้างตัวละคร (Characterization) จึงแสดงให้เห็นถึงการแปลงทุนทางวัฒนธรรม เพราะการสร้างบุคคลต้องใส่ลักษณะภายนอก บุคลิก นิสัยใจคอภายใน และการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งนักเขียนมักจะได้รับแรงบันดาลใจมาจากสิ่งที่เห็น ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนรอบข้าง สิ่งแวดล้อม การดูโทรทัศน์ นักร้องนักแสดง หรือแม้กระทั่งตัวละครอื่น ๆ ของผลงานที่เคยผ่านตา

(5) ฉาก (Setting)

นอกจากการสร้างตัวละครแล้ว การสร้างฉากก็เป็นองค์ประกอบหนึ่ง ที่สะท้อนให้เห็นถึงการนำประสบการณ์ หรือสิ่งที่สั่งสมเอาไว้มาใช้ให้เกิดประโยชน์ กล่าวคือ การสร้างฉากทุกครั้ง กลุ่มตัวอย่างย่อมต้องมีภาพจินตนาการที่เกิดขึ้นอยู่ในหัว ซึ่งจะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าผู้หญิงเหล่านี้ไม่เคยสัมผัสฉากเหล่านั้นมาก่อน โดยอาจจะสัมผัสผ่านทางประสบการณ์โดยตรง หรือประสบการณ์ผ่านสื่อ เช่น Yomura ที่มีประสบการณ์การเรียนในต่างประเทศ คือประเทศญี่ปุ่น ในระดับปริญญาตรี และประเทศเกาหลีใต้ในระดับการเรียนปริญญาโท ที่ไม่ได้พบว่า รูปแบบของตัวละครจะมีกลิ่นอายของประเทศญี่ปุ่นเท่านั้น แต่ฉากของเรื่องที่พบจะมีกลิ่นอายของประเทศเหล่านี้ เช่น สถานที่ดำเนินเรื่องที่มาจากประเทศเกาหลีใต้ เป็นต้น ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ที่ผ่านมาโดยตรง พบเจอด้วยตนเอง หรือหนูแดงที่ได้เขียนเรื่องราวที่เกี่ยวกับจังหวัดพิษณุโลก ซึ่งเป็นจังหวัดที่เกิดและเติบโตมา โดยนำเสนอในเรื่องช่างใจรัก ที่มีฉากใหญ่เป็นจังหวัดพิษณุโลก ขณะฉากในรั้วมหาวิทยาลัยที่ปรากฏในนวนิยายของหนูแดง พบว่า สร้างมาจากประสบการณ์โดยตรงของผู้เขียนที่นำไปใช้ในนวนิยายของตนเอง

ในขณะที่ Nigiri-Sushi แสดงให้เห็นถึงการนำประสบการณ์ผ่านสื่อมาใช้ ในการสร้างฉากของนวนิยายที่เขียน เช่นเรื่อง Sloth ได้มีการนำฉากของเกาะร้างกลางทะเลมาเป็นฉากใหญ่ในการดำเนินเรื่อง ซึ่งเมื่อทำการสัมภาษณ์ประกอบพบว่า ฉากเหล่านี้มาจากละครโทรทัศน์ที่เคยดูตั้งแต่ยังเล็ก ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับกาฉุดกระชากนางเอกไปอยู่บนเกาะร้าง หรือการกักขังหญิงเหนียว ซึ่งเป็นรูปแบบของละครไทย และเกิดเป็นฉากที่สำคัญในเรื่อง Sloth

นอกจากนั้น ประเด็นที่ผู้วิจัยให้ความสนใจอีกประการคือ การเขียนนวนิยายชายรักชาย โดยที่คนเขียนเป็นเพศหญิงนั้นจะมีส่วนประกอบหนึ่งที่ขาดการที่ผู้หญิงจะเข้าไปมีส่วนร่วม นั่นคือ บทเลิฟซีนหรือการแสดงความรักผ่านทางร่างกาย เพราะโดยพื้นฐานของร่างกายชายและหญิงมีความแตกต่างกันอยู่แล้ว ไม่เหมือนการนำเสนอเพียงเรื่องของความรักที่มีรูปแบบที่คล้ายคลึงกัน ผู้วิจัยจึงได้ทำการสัมภาษณ์เพิ่มเติมว่า ผู้หญิงเหล่านี้ได้ความรู้จากแหล่งไหนมาเป็นข้อมูลในการเขียน

จากการสัมภาษณ์ก่อนหน้านี้ ทำให้ผู้วิจัยเห็นว่า กลุ่มตัวอย่างได้มองว่าผู้ชายที่รักผู้ชายเป็นเพียงคนธรรมดาทั่วไปในสังคม สามารถมีความรัก และความสัมพันธ์ได้ดังเช่นเพศหญิงหรือชาย ดังนั้น การนำเสนอในนวนิยายชายรักชายจึงมุ่งเน้นในประเด็นเรื่องความรู้สึก โดยที่

นักเขียนไม่ตั้งแง่เรื่องเพศขึ้นมาเป็นกำแพงปิดกั้นจินตนาการ แต่มองว่าความรักเพศเดียวกันสามารถนำเสนอให้เหมือนรักต่างเพศได้ ในส่วนนี้จึงไม่ใช่เรื่องน่าประหลาดใจ สำหรับการที่ผู้หญิงคนหนึ่งสามารถนำเสนอความรักของผู้ชายได้ แต่สำหรับฉากการร่วมรักนั้น เป็นกำแพงกั้นใหญ่ที่ผู้หญิงไม่สามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในจุดนั้นได้ จนนำมาสู่การสรุปได้ว่า นักเขียนกลุ่มนี้อาศัยการดูและการอ่านประกอบ

(5.1) การอ่าน กลุ่มตัวอย่างได้กล่าวว่า การอ่านสามารถช่วยให้นำเสนอฉากร่วมรักได้ เนื่องจากการอ่านงานของนักเขียนท่านอื่น ๆ ที่ได้มีการนำเสนอเอาไว้ก่อน จนพยายามศึกษา และทำความเข้าใจสรีระและการร่วมรักแบบเพศเดียวกัน แล้วนำมาปรับใช้กับนวนิยายของตัวเอง ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการอ่านจากนิยายเท่านั้น แต่หมายรวมถึงเรื่องเล่าของตามกระทุ้งเกย์ต่าง ๆ ที่ได้นำเสนอและแชร์เรื่องราวให้คนอื่นได้อ่าน จนกลายมาเป็นแหล่งข้อมูลสำคัญ ซึ่งเป็นไปในรูปแบบเดียวกับของนักเขียนนวนิยายมือสมัครเล่น เช่นกรณีของละอองฝน

ละอองฝน : ส่วนใหญ่อ่านจากนิยาย ทำความเข้าใจ และแปลงความเข้าใจมาเป็นภาษาที่ตัวเองใช้มากกว่าจะดูพวกหนัง เพราะรู้สึกเฉย ๆ กับมัน (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

หนูแดง : ฉาก NC เริ่มมาจากการที่ทำงานเป็นพิสูจน์อักษรของ สนพ.นิยายโรมานซ์แห่งหนึ่งค่ะ พออ่านเยอะ ๆ บก.ของที่นั่นก็ชวนไปเขียน แล้วก็ลองเขียนเป็นของตัวเอง (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

รูปแบบการเริ่มต้นเขียนฉากเลิฟซีนของกลุ่มตัวอย่างทั้งนักเขียนมือสมัครเล่นและนักเขียนมืออาชีพจะมีรูปแบบที่เหมือนกัน คือ การที่อ่านจากสิ่งที่มีอยู่แล้ว นั่นคือ นวนิยายบ้าง การ์ตูนบ้าง นวนิยายแปลบ้าง ก่อนที่จะนำมาสังเคราะห์ออกมาเป็นภาษาของตนเอง ในมุมมองที่ตนเองเห็น ทว่า สิ่งที่แตกต่างออกไประหว่างนักเขียนมืออาชีพ และมือสมัครเล่น คือประสบการณ์ในการเขียน เนื่องจากนักเขียนมือสมัครเล่นยังต้องอาศัยงานของผู้อื่นเป็นพื้นฐานในการสร้างงาน แต่สำหรับผู้หญิงกลุ่มนี้แล้ว จะไม่สั่งสมทุนการอ่านนิยายของผู้อื่นเพิ่มเติม แต่จะเป็นการเพิ่มพูนความสามารถในด้านการเขียนของตนเองมากกว่า เพราะเมื่อเขียนเป็นระยะเวลาานาน ก็จะมีความเข้าใจในสรีระของเพศชาย โดยที่สามารถใส่จินตนาการของตนเองได้ตามความพอใจ เช่นข้อความจากนวนิยายเรื่อง Sloth ของ Nigiri-Sushi

น้อยหอบหายใจ เขาพลิกตัวให้ขึ้นมานั่งทับ โอบรัดเอวพร้อมกับขบไบหน้าหล่อเหลาลงกับหัวไหล่ เริ่มต้นขยับต่อทังที่ยังไม่หยุดพัก

“ด..เดียว อ่า” ทั้งร่างถดถ่วงด้วยความเสียววาบ “อ่า..อ่า”

เขาจับช่วงเอวเล็ก โอบกอดแผ่นหลังผ่านเนื้อผ้าเปียกชุ่ม คุณน้อยกอดเขาแน่น

ทั้งร่างนั่งคร่อมบนตัก “มองไอ้ลอยสิ..”

คือเรียวยาวมดมนูน เขาขยับส่วนล่างเข้าออก นายลอยจับให้นั่งทับเขา ส่วนล่างสอดใส่กันจนแน่น น้อยตื่นขลุกลกเพราะเขาเข้ามาลึกลงจนจุกหน่วงในท้อง แต่เขากลับยิ่งแก่งด้วยอาการกระแทกจนตัวโคลน

“มองสิ..”

น้อยทำตามเขาบอก ดวงตาสีนิลจ้องตรง เขามองเหมือนจะหลอมทั้งร่างให้ละลาย “อ..อ้ออ”

“ไอ้ลอยไม่ชอบ..” เขาสบถ ผลจากการกอดรัดเป็นปีบไหล่บางแน่น นัยน์ตาวาวโรจน์ “ไม่ชอบให้ผู้ชายคนอื่นทำคุณน้อยแบบนี้!”

เจ้าตัวร้องสุดเสียง เขาปลกกันจนลึ้มโครม กระชากขาแยกกว้างแล้วสวนร่างเข้าจนสุด เสียววาบจนขนอ่อนลุกชัน สองมือเล็กพยายามดันแผงอกแกร่ง

“อ้า..อ้าา”

นายลอยยิ้มมุมปาก เขารวบสองมืออีกฝ่ายไว้แน่น กระชั้นตัวเข้าไปใส่หน้าก ฝ่ามืออีกข้างขยำเนื้อมือหน้าอกผ่านตัวเสื้อ

ความต้องการเบื่องต่ำถูกกดไว้ในใจมานาน เขาต้องหักห้ามแค่นั้น ข่มตัวเอง สั่งให้ห้ามใจ ทั้งที่ตอนนั้น..อยากจะทำคน อยากจะตอบโต้ให้รุนแรง อยากกระชากเมียตัวเองมาสั่งสอน ทำให้สะใจ ทำให้ร้องคราง หลอมละลายหัวใจทั้งดวงให้แหลกสลายเพราะไฟรัก

“คุณน้อยเป็นเมียไอ้ลอย” เขากำซบ ขย่มร่างจนคนข้างใต้ไหวโคลน

เสียงหวีดหวานดังก้อง เสียงคลื่นซัดเข้าชายฝั่งดูจะเบาลง เม็ดทรายหยาบครูดผิวฉนวน แต่เขาไม่หยุด ต่อให้ตอนนี้เรียกว่าชื่นใจ เขาก็จะไม่หยุด

“ตอบมา..” เขาเห็นร่างเล็กกระตุกวาบ ตัวสั่นไหวด้วยความสุขสม อุ้งมือใหญ่กอบกุ่มความอุ่นร้อนของอีกคนไว้ ไขปลายนิ้วกดแน่นที่ส่วนปลาย “คุณเป็นของใคร!”

“อ..อาา” เจ้าตัวร้องคราง เบิกตากว้างด้วยความทรมาน

เขาหยุดตัวเองแต่ยังไม่ทั้งหมด เคลื่อนไหวเนิบนาบอยู่ในโพรงร้อนผ่าที่ตอดรัดเป็นห้วง ๆ มือบังคับความสุขอีกคนไว้ ไม่ยอมให้ปลดปล่อยง่าย ๆ

“ปล่อยฉัน..” น้อยบิตตัวเร่า ๆ ด้วยความร้อน เบื้องหลังเขาก็ไม่ทำ เบื้องหน้าเขาก็แก่งกัน “อย่า..อาา”

“ใคร!” เขาถือไฟเหนือกว่า “ไม่ตอบเธอ..” เขากระแทกตัวเองแล้วหยุด บางส่วนเสียดลงความกระสัน อีกฝ่ายสะดุ้งเฮือก ใบหน้าแดงกำ “อ้อ..ตรงนี้สินะ”

น้อยร้องเหมือนผู้หญิง เขาจงใจเน้นย้ำในร่าง แต่ไม่ยอมให้ไปเสียที

“ข..ขอร้อง” ร่างเล็กร้อนไปทั้งตัว ยิ่งอายุกว่าอะไรเมื่อเขาบังคับให้รับมา

“อ่า..” เสียงแหบพร่าครางแผ่ว

ใบหน้าคมแหงนเงย ดวงตาหลับนิ่ง ต้มด่ำกับความซาบซ่าจนสุดขีดหัวใจ เมื่อยรักต่อต้านด้วยการดิ้นรน แต่ยิ่งขยับหนี ภายในก็ยิ่งขยับรัดรีงเขาเป็นช่วง

“ปล่อยฉัน..อีก..ไม่ไหว..แล้ว” น้อยจิกเล็บลงบนเอวเขา คนด้านบนหยุดนิ่งเหมือนจะยี้ดเวลาความสุข

“ตอบเร็ว” เขาเสียงดัง “คุณน้อยอย่าให้บังคับนะ”

น้อยหวีดร้องก้อง เขาพลิกทั้งร่างลงนอนคว่ำ ดันแผ่นหลังจนติดพื้นทราย แก้มขาขา ทาบไปกับรอยเปียกชื้น สะโพกถูกดึงรั้งขึ้นแล้วจ่อจ่อความปรารถนาลงอีกหน

เขาแทรกตัวจนสุดกำลัง น้อยทรุดฮวบ จิกนิ้วลงกับเนินทราย เขาจับที่เอว ยึดรั้งตัวให้เคลื่อนไหวรับแรงกระแทกกระทั้นเป็นจังหวะ

“อ่า..นายลอย!”

“ไม่ได้ยิน” เขาเลิกเลื้อยคนรักขึ้นไปกองเหนืออก เอื้อมมือมาบีบเคล้นที่ยอดปลายนุ่มนิ่ม คลึงหนักหน่วงไปพร้อมการเคลื่อนไหวตัวด้านหลัง

“นายลอย!” น้อยร้องตะโกนด้วยความอับอาย อารมณ์ปะทุพุ่งพล่าน หัวใจทั้งดวงเต้นแรงเหมือนจะพุ่งทะลุออกมาด้านนอก

เขายิ้มด้วยความสนใจ จับไหล่บางแล้วดึงทั้งร่างเบาหวีขึ้น เป็นฝ่ายพลิกไปอยู่ด้านล่าง คุณน้อยยันมือที่อก แผลเดิมเริ่มมีเลือดซึมแต่ไม่มีใครสนใจ

น้อยนั่งคร่อมเขา กระแทกร่างขึ้นลงพร้อมกับครางกระเส้า เขาช่วยจับเอว สองร่างหลอมรวมด้วยความร้อนรุ่ม อุณหภูมิที่ทั่วกายเดือดพล่าน ร่างเล็กควบข่มด้วยความสนใจ ใบหน้าแหงนเซิดอาบไล้ด้วยแสงจันทร์ ริมฝีปากสีสดแห้งผาก ปลายลิ้นเล็กแลบเลียออกมาเบื้องนอกด้วยความสุขสมสุดขีดหัวใจ

“ฮ..อ่า” เสียงทุ้มต่ำครางยาว เขาลุกพรวดขึ้นกอดรัดคนตรงหน้าแน่น รับขยับตัวเข้าออกแรง ๆ

คนตัวเล็กร้องสุดเสียง ไฟรักพุ่งวาบออกจากตัว มันเปรอะเปื้อนขึ้นมาถึงแผ่นอก ขาวนวล ทั้งร่างทรุดฮวบลง อ่อนระทวยเหมือนขี้ผึ้งลนไฟ

ทั้งสองหอบหายใจดังก้อง อีกคนยังขยับแน่นอีกสองสามหนก่อนจะกระตุกรุนแรง เขาปลดปล่อยตามมา ของเหลวร้อนระอุฉูดฟ่นเข้ากระทบบนงุ่มภายใน เสียงครางแว่วหวานดังแผ่ว ครวญครางไปกับทั้งร่างที่กระตุกเป็นห้วง

นายลอยล้มตัวลงนอน เขาหอบถี่ แผลอกกว้างขยับขึ้นลง เสียงในอกซ่ายเต้นระรัว คุณน้อยนอนระทวย ไม่มีแรงแม้กระทั่งดึงเสื้อที่ถูกเลิกไปกองเหนืออกลง (เรื่อง Sloth ของ Nigiri-Sushi)

เมื่อนักเขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพเขียนไปสักพัก จะมีรูปแบบของการเขียนฉากเลิฟซีนที่เป็นของตนเอง โดยที่มีภาษาและรูปแบบของตน โดยสิ่งเหล่านี้เกิดจากการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถด้านการเขียนมาเป็นระยะเวลายาวนาน ไม่ใช่ที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายทุกคนจะสามารถรังสรรค์ฉากเลิฟซีนทำนองนี้ได้ตั้งแต่เขียนเรื่องแรก

(5.2) การดู จากการสัมภาษณ์ในประเด็นนี้ พบว่าการดูไม่ใช่เพียงดูจาก Gay Video เท่านั้น แต่หมายรวมถึงการ์ตูนอนิเมะของญี่ปุ่นที่มีการนำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับชายรักชายในรูปแบบของภาพเคลื่อนไหว และด้วยความที่นำเสนอในรูปแบบของการ์ตูน จึงไม่รุนแรง ภาพสวยงาม และไม่มากเกินไป ซึ่งพบว่า นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพจะดูในรูปแบบของการ์ตูนที่สวยงามมากกว่าจะดูแบบคนจริงแสดง เช่น

หนูแดง: หนังสื GV ดูบ้างเป็นบางครั้งในกรณีที่ต้องการหาข้อมูล แคนิเมะก่อนข้างจะดูบ่อยกว่า สำหรับอนิเมะก็ดูสนุกดีคะ (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

Yoruma : ฉากพวกนี้รู้จากการ์ตูนญี่ปุ่นนะ GV ก็เคยดู ก็ไม่ได้รู้สึกว่ามีอะไร แต่ถ้านักแสดงหล่อก็ชอบ (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

พบว่า แม้ว่ากลุ่มตัวอย่างจะชอบการดูการ์ตูนญี่ปุ่น หรือการอ่านหนังสือมากกว่า แต่พบว่าทุกคนเคยดู Gay Video มาแล้วทั้งสิ้น

Love One : มีการดูหนังสื GV หรืออนิเมะบ้างเพื่อประกอบความเข้าใจ ความรู้สึกที่มีต่อหนังสืเหล่านี้เหมือนเป็นสื่ออย่างหนึ่งเพื่อศึกษาสิ่งที่ต้องการจะนำไปเขียนประกอบฉากเลิฟซีนในนิยายเพื่อให้เข้าใจได้มากขึ้น เห็นภาพมากขึ้น ไม่ได้มองว่ามันคือสื่อลามกอนาจารด้วยวัยที่โตเป็นผู้ใหญ่ด้วยแล้วเลยไม่ได้มองว่ามันคือสิ่งที่ผิดอะไร (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

ในการสร้างฉากจึงพบว่า เป็นการผสมผสานระหว่างประสบการณ์โดยตรง และประสบการณ์ผ่านสื่อที่กลุ่มตัวอย่างได้สั่งสมมา และนำมาแปลงเป็นนวนิยายในรูปแบบและภาษาของตนเอง

(6) มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view)

สำหรับมุมมองการเล่าเรื่อง พบว่านวนิยายที่นำมาวิเคราะห์ทั้ง 10 เรื่อง มีการเล่าเรื่อง 2 วิธี เช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างแบบมือสมัครเล่น คือ ในแบบเล่าเรื่องจากจุดยืนบุคคลที่หนึ่ง (The first-Person Narrator) และเล่าเรื่องจากบุคคลที่สาม (The Third-Person Narrator) ซึ่งเป็นลักษณะที่พบได้ทั่วไปจากนวนิยายรักต่างเพศ ซึ่งทำให้เห็นว่า แม้จะเป็นนวนิยายชายรักชายก็ไม่ได้

เกิดขึ้นจากสุญญากาศ หากแต่เกิดจากสิ่งที่มีอยู่ก่อนแล้ว และพื้นฐานการเล่าเรื่องเช่นนี้ก็มาจากนวนิยายกระแสหลัก ซึ่งมีการดัดแปลง และเปลี่ยนแปลงมาเป็นรูปแบบของนวนิยายชายรักชาย

รูปแบบการเล่าเรื่องจากจุดยืนบุคคลที่หนึ่ง (The first-Person Narrator) เช่น Love One ที่มักจะดำเนินเรื่องผ่านบุคคลที่หนึ่งเป็นหลัก ดังตัวอย่างนวนิยายที่ยกมา ดังนี้

บรรยากาศในยามเช้ามันช่างเจียบสงบและสบายมากจริง ๆ นะครับ คุณว่ามั้ย สำหรับผมแล้ว ในยามเช้าตรู่เช่นนี้ ได้กาแฟสักถ้วย ขนมปังปังสักแผ่นกับหนังสือพิมพ์หนึ่งฉบับ มันก็สามารถทำให้ผมนั่งนิ่ง ๆ อยู่กับที่ได้เป็นชั่วโมงได้ที่เดียว (จากเรื่อง ตี๋อรั๊ก! รักตี๋ม๊วย ของ Love One)

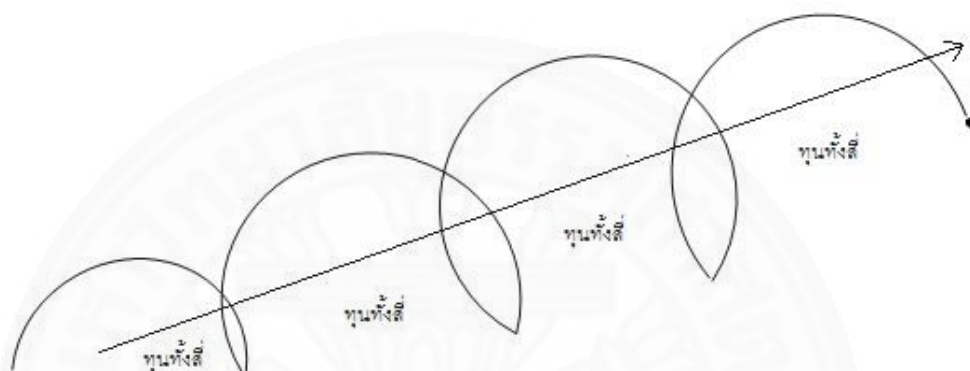
นวนิยายชายรักชายมักจะพบรูปแบบการดำเนินเรื่องเช่นนี้มากกว่า การดำเนินเรื่องแบบบุคคลที่สาม แต่จากกลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 คนที่ยกมา สามารถดำเนินเรื่องได้ทั้งสองรูปแบบ เพียงแต่จะเน้นถนัดไปทางไหนมากกว่ากัน ซึ่งแตกต่างจากกลุ่มผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น โดยผู้วิจัยมองว่า การที่ผู้หญิงเหล่านี้สามารถนำการเล่าเรื่องแบบบุรุษที่หนึ่งนั้น เพราะ “ประสบการณ์” ผู้หญิงเหล่านี้มีการสั่งสมทุนทางการเขียนมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน เข้าสู่แวดวงของมืออาชีพได้ ดังนั้น มุมมองการนำเสนอจึงผ่านการขัดเกลาจากนวนิยายหลายเรื่องที่เคยเขียนมาก่อนหน้า อันเป็นการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถในการเขียน แสดงให้เห็นว่า ทุนทางวัฒนธรรมสามารถทำให้ผู้หญิงเหล่านี้สามารถก้าวข้ามเส้นแบ่งของเรื่องเพศ เข้าสู่โลกของชายรักชาย จนสามารถนำเสนอเรื่องราวผ่านตัวละครชายได้อย่างที่คนอ่านเชื่อว่าผู้ชายเป็นคนเล่า ไม่ใช่ผู้หญิงที่เป็นคนสร้างเรื่องราวเหล่านั้นขึ้น

จากประเด็นทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้น จึงพบว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้มีการนำทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรมซึ่งได้รับผ่านประสบการณ์ 2 รูปแบบ คือ ประสบการณ์โดยตรง เช่นสถาบันการศึกษา สถาบันครอบครัว แนวคิด ซึ่งหล่อหลอมเข้าด้วยกัน และประสบการณ์ผ่านสื่อ อันได้แก่ ประสบการณ์จากการทุนวัฒนธรรมการอ่านที่เป็นรากฐานสำหรับการดำเนินเรื่องตลอดจนรูปแบบภาษา และการดู การฟัง ก็เป็นประสบการณ์ที่สามารถรับเข้ามาได้โดยง่าย ซึ่งผู้หญิงเหล่านี้ นำประสบการณ์เหล่านี้เองมาสร้างนวนิยายชายรักชายในภาษาและรูปแบบของตน

5.3.2 การขยายทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย

ในกระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรม เมื่อผ่านมาช่วงระยะเวลาหนึ่ง ผู้หญิงเหล่านี้จะมีทุนที่สั่งสมเอาไว้ ในการนำมาใช้เพื่อสร้างสรรค์ผลงานที่เป็นรูปร่างชัดเจน ซึ่งก็คือในรูปแบบของนวนิยายชายรักชาย นอกจากนั้นผู้วิจัยยังพบว่า กลุ่มตัวอย่างยังมีการต่อยอด ขยับขยายทุนไปในมิติต่าง ๆ

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอให้เห็นถึงกระบวนการไหลของทุนที่มีการขยายไปในด้านอื่นๆ ที่ไม่ใช่เพียงแค่ทุนทางวัฒนธรรมเท่านั้น ในผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพจะมีการขยายทุนทางวัฒนธรรมไปสู่มิติอื่นๆ ที่เข้มข้นกว่ามือสมัครเล่น โดยดูจากการไหลของทุนจากทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ทุนด้านใด และมีการเพิ่มมูลค่าของทุนอย่างไร

ภาพที่ 5.1 ภาพแสดงการขยายทุนทั้ง 4 ด้าน

จากภาพที่ 5.1 จะเห็นได้ว่าทุนทางวัฒนธรรมของแต่ละคนนั้นจะมีการขยายไปสู่ทุนทั้ง 4 ด้าน ดังนี้

5.3.2.1 การขยายทุนทางวัฒนธรรม (culture capital) การสั่งสมความรู้ความสามารถจากการที่เข้าสู่แวดวงนักเขียนนวนิยายชายรักชาย

5.3.2.2 ทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital) การขยายทุนทางวัฒนธรรมมาก่อร่างสร้างชื่อเสียงให้แก่นักเขียนนวนิยายชายรักชาย

5.3.2.3 ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital) ชื่อเสียงและจำนวนคนอ่านที่เป็นการเพิ่มโอกาสการตีพิมพ์หนังสือ และมีรายได้จากการทำหนังสือ

5.3.2.4 ทุนทางสังคม (social capital) การเข้าร่วมเครือข่ายนักเขียนเพื่อให้มีอำนาจในการต่อรองต่อคนอ่าน สำนักพิมพ์หรือแม้กระทั่งผู้จัดงานหนังสือ

ผู้วิจัยพบว่า นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพจะมีการขยายทุนในทุก ๆ ด้าน ที่มีความชัดเจนกว่านักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น กล่าวคือ

5.3.2.1 การขยายทุนทางวัฒนธรรม (culture capital) การสั่งสมความรู้ ความสามารถจากการที่เข้าสู่แวดวงนักเขียนนวนิยายชายรักชาย

การสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมไม่ได้หยุดลงหลังจากที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายได้เข้าสู่แวดวงดังกล่าว หากแต่เป็นจุดเริ่มต้นในระดับขั้นที่สูงขึ้นไปอีก ซึ่งมีการสั่งสมทุนเพิ่มเติมตลอดเวลา เพื่อสามารถนำมาใช้สำหรับการสร้างนวนิยายในเรื่องต่อ ๆ ไป เพื่อเป็นการรักษาสถานภาพของนักเขียนนวนิยายชายรักชาย โดยเฉพาะผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพที่ต้องมีการสั่งสมองค์ความรู้ใหม่ ๆ เข้ามาเรื่อย ๆ เนื่องจากมีการใช้ทุนที่มีอยู่ออกไปตลอดเวลา นักเขียนเหล่านี้จึงมักจะต้องหาแรงบันดาลใจสำหรับนวนิยายเรื่องใหม่อยู่เรื่อย ๆ ซึ่งหมายความว่า แม้จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายแล้ว แต่นั่นไม่ใช่จุดสิ้นสุดของความสำเร็จ หากแต่เป็นบันไดก้าวแรก และยังคงมีอีกหลายขั้นที่นักเขียนเหล่านี้ต้องก้าวต่อไป

สำหรับการเป็นนักอ่านนั้น แม้ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจะได้เริ่มต้นเขียนแล้ว แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า จะหยุดการสั่งสมทุนทั้งทางด้านของวัตถุ สถาบัน หรือแม้กระทั่งร่างกาย เพราะประสบการณ์ที่เพิ่มพูนมากขึ้น สามารถเป็นวัตถุดิบสำหรับการสร้างสรรค์ผลงานชิ้นต่อ ๆ ไป

Love One : คิดว่าเรื่องพล็อตต้น นักเขียนหลาย ๆ คนน่าจะพบเจอกับตัวเองกันมาบ้าง ไม่มากก็น้อย เวลาที่เกิดอาการตันหรือแต่งไม่ออก จะพักจากการแตงนิยายไปทำอย่างอื่น ไปอ่านหนังสือ ไปฟังเพลงหรือดูหนัง บางครั้งการได้อ่าน ได้ดู หรือการได้พูดคุยกับคนอ่านเพื่อแลกเปลี่ยนความคิดเห็น ก็ทำให้เราได้มุมมองใหม่ ๆ ที่แตกต่าง และนำมาปรับใช้ในการแตงนิยายขยายพล็อตให้เดินหน้าต่อไปได้ สิ่งที่น่ามาเป็นพล็อตส่วนมากจะเป็นประสบการณ์จากการท่องเที่ยว เวลาไปเที่ยวที่ไหนก็เก็บภาพ เก็บบรรยากาศ และคิดเนื้อเรื่องขึ้นมาคร่าว ๆ และค่อยใส่รายละเอียดลงไปเมื่อเริ่มต้นแตงนิยาย(สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

หนูแดง : ส่วนสิ่งที่ใช้มาเป็นพล็อตก็ไม่มีอะไรเลย ของรอบตัวทั้งนั้น ไปพบเจออะไรมา เห็นว่าน่าสนใจพลิกแพลงได้ก็เอามาตบ ๆ ตี ๆ เป็นพล็อตคะ แล้วแต่ช่วงนั้นอินกับอะไรอยู่มากกว่า เรียกว่า เขียนตามอารมณ์ ออกแนวสนองนี้ดตัวเอง แต่ต้องตีโจทย์ว่าสนองนี้ดอย่างไรให้ขายได้ด้วย (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

Yoruma : ที่เอามาเป็นแรงบันดาลใจก็พวกหนังดราม่าของฮอลลีวู้ด ญี่ปุ่น การ์ตูนอนิเมะอะไรก็ (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

จากนักเขียนมือสมัครเล่นที่มองเพียงแค่ต้องการสร้างผลงานที่ตนเองรู้สึกอยากอ่าน หรือความชอบส่วนบุคคล เมื่อนักเขียนเหล่านี้เข้าสู่แวดวงของมืออาชีพ จะมีบางสิ่งเปลี่ยนแปลงออกไป นั่นก็คือ แม้จะเขียนนวนิยายในแนวที่ตัวเองชอบ แต่ต้องสามารถเจาะกลุ่มตลาดได้ด้วยเช่นเดียวกัน เนื่องจากงานเขียนเหล่านี้ ไม่ใช่งานอดิเรกอีกต่อไป การรักษามาตรฐานจึงเป็นสิ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่งยวด การหาข้อมูลใหม่ ๆ หาแนวทางใหม่ ๆ ก็ต้องสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มคนอ่านเช่นเดียวกัน

ดังนั้นแล้ว ผู้หญิงเหล่านี้จึงไม่ได้มีการสั่งสมความรู้ และความสามารถทางวัฒนธรรมในการนำมาสร้างนวนิยายจนเป็นรูปเป็นร่างเพียงอย่างเดียว แต่ต้องฝึกปรือความสามารถในการเขียนอย่างต่อเนื่อง จนพบว่า กลุ่มตัวอย่างเหล่านี้มีการเขียนนวนิยายขายรักขายอย่างต่อเนื่อง และจะไม่มีทางหายไปเป็นเวลานาน เพราะนอกจากปัจจัยด้านฝีมือที่ไม่อยากให้ขึ้นสนิมแล้ว ปัจจัยเรื่องคนอ่านก็มีความสำคัญ

ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายขายรักขายแบบมืออาชีพ เมื่อก้าวเข้าสู่วงการของมืออาชีพแล้ว สิ่งที่สำคัญไม่แพ้การสร้างผลงานคือ การรักษาฐานคนอ่านเอาไว้ให้ได้ การห่างหายจากการลงเนื้อหาเป็นเวลานาน หรือการไม่ออกนวนิยายเรื่องใหม่ ๆ จะส่งผลให้ฐานคนอ่านเหล่านี้ลดลง ซึ่งเป็นการตัดช่องทางในการตีพิมพ์ผลงาน หรือการรวมเล่มหนังสือ ซึ่งถือเป็นรายได้หลักจากการเขียนนวนิยายขายรักขาย

ดังนั้น การเขียนนวนิยายขายรักขายจึงมีการสั่งสมทุนทางความรู้และความสามารถตลอดเวลา ผ่านประสบการณ์ในรูปแบบของคนเขียนนวนิยายเต็มตัว เมื่อผู้หญิงที่เขียนนวนิยายขายรักขายสามารถก้าวขึ้นไปได้แล้ว จะมีพัฒนาการด้านการเขียน รวมทั้งเข้าใจความคิดความต้องการของคนอ่านที่ทำให้รู้ว่า คนอ่านส่วนใหญ่ต้องการแบบไหน ควรจะนำเสนอนวนิยายในรูปแบบไหนที่สามารถเข้าสู่ตลาด และรักษาสถานภาพความเป็นมืออาชีพเอาไว้ได้

ทั้งหมดที่กล่าวมานี้นำไปสู่การขยายทุนสู่ทุนด้านสัญลักษณ์ ซึ่งก็คือชื่อเสียงและสถานภาพของนักเขียน สำหรับการต่อรองกับกลุ่มคนอ่านและสำนักพิมพ์ต่อไป

5.3.2.2 ทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital)

ทุนทางสัญลักษณ์ ในงานวิจัยนี้หมายถึง ชื่อเสียงของนักเขียนนวนิยายขายรักขาย รวมทั้ง การจัดลำดับนิยาย จำนวนผู้อ่าน จำนวนคนแสดงความคิดเห็นหรือการได้รับโอกาสตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์

เหตุผลที่ทุนทางวัฒนธรรมไหลมาสู่การขยายทุนทางสัญลักษณ์ก็เพราะปัจจุบันนี้นวนิยายขายรักขายมีการนำเสนอผ่านช่องทางอินเทอร์เน็ตเป็นหลัก โดยผ่านเว็บไซต์นักเขียนหลาย ๆ แห่ง ดังนั้น ผลงานที่ได้จากการแปลงทุนทางวัฒนธรรมจึงไม่ได้มาในรูปแบบของทุนทางเศรษฐกิจทันที โดยเฉพาะนักเขียนมือสมัครเล่นที่ต้องนำผลงานมาสร้างชื่อเสียงให้แก่ตนเอง

เสียก่อน เพราะสำนักพิมพ์ชายรักชายในทุกวันนี้ไม่ได้พิจารณาจากผลงานที่ส่งเข้ารับการพิจารณาตีพิมพ์ แต่จะเพ่งพินิจหานักเขียนในเว็บไซต์ที่มีคนติดตามอ่านเป็นจำนวนมาก หรือเรียกได้ว่ามีฐานแฟนคลับอยู่แล้ว แม้กระทั่งการทำหนังสือรวมเล่มเองก็ต้องมีฐานคนอ่านที่มากพอที่จะมั่นใจได้ว่า เมื่อทำแล้วจะไม่เกิดการขาดทุนจากการพิมพ์หนังสือที่ไม่รู้ว่าจะดังหรือจะดับ ดังนั้น สิ่งที่สำคัญสำหรับนักเขียนนวนิยายชายรักชายไม่ว่าจะเป็นมือสมัครเล่นหรือมืออาชีพ คือ การสร้างชื่อเสียงในฐานะนักเขียนนวนิยายชายรักชาย

ในประเด็นนี้ ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพจะแตกต่างจากมือสมัครเล่น กล่าวคือ ผู้หญิงเหล่านี้มีประสบการณ์ทำงานที่นานตั้งแต่ 4-10 ปี หรือบางคนก็มากกว่านั้น จากประสบการณ์ตรงจุดนี้เองที่ทำให้มั่นใจว่า นักเขียนแต่ละคนมีชื่อเสียงในระดับหนึ่ง และมีแฟนคลับที่ติดตามอยู่แล้ว ทว่า กลุ่มตัวอย่างไม่ได้หยุดเพียงแคฐานคนอ่านเท่าเดิม เมื่อนวนิยายชายรักชายมีแพร่หลายมากขึ้น กลุ่มคนอ่านที่หันมาสนใจแนวนี้จึงมีเพิ่มสูงขึ้น การที่นักเขียนนวนิยายมืออาชีพหยุดนิ่ง หรือพอใจฐานคนอ่านของตนในจำนวนเท่าเดิม ก็หมายถึงการย่ออยู่กับที่ ดังนั้นแล้วการสร้างชื่อเสียงหรือก็คือการเพิ่มพูนทุนทางสัญลักษณ์จึงไม่มีวันหยุดอยู่กับที่

สำหรับนักเขียนมือสมัครเล่นอาจจะมีโอกาสที่น้อยมากสำหรับการแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่นวนิยายชายรักชาย แล้วสามารถเป็นที่รู้จักในเรื่องแรก เพราะมีกำแพงของนักเขียนมืออาชีพพาดกั้นทางเอาไว้ แต่สำหรับกลุ่มนักเขียนมืออาชีพแล้ว การขยายกลุ่มคนอ่านทำได้มากกว่ามาก เนื่องจากการเข้ามาของอินเทอร์เน็ตที่เป็นส่วนประกอบสำคัญ และแอปพลิเคชันต่าง ๆ ก็อำนวยความสะดวกที่จะทำการสื่อสาร หรือโฆษณาผลงานให้รู้จักเป็นวงกว้างมากขึ้น ซึ่งเป็นการขยายทุนทางสัญลักษณ์ ดังนั้น ผู้หญิงเหล่านี้จึงนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ ดังนี้

(1) การใช้โซเชียลมีเดีย

เนื่องจากทุกวันนี้มีช่องทางการสื่อสารมากมายที่ได้รับความนิยม โดยเฉพาะเฟซบุ๊ก และทวิตเตอร์ที่เป็นช่องทางอย่างดีในการสร้างชื่อเสียงให้แก่ักเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งพบว่า นักเขียนนวนิยายชายรักชายมักจะมีการเปิดแฟนเพจให้นักอ่านสามารถติดตามและพูดคุยได้โดยตรง เช่นเดียวกับการเล่นทวิตเตอร์ ที่ทั้งสองช่องทางสามารถทำให้คนอ่านได้เห็นผลงานใหม่ ๆ ด้วยการขอให้แชร์หรือการรีทวีตได้

จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมดพบว่า ทุกคนมีช่องทางการสื่อสารทั้งเฟซบุ๊ก และทวิตเตอร์ สำหรับการส่งข่าวสารแจ้งข่าวนิยาย เช่น กรณีของ Love One

Love One : พี่มีช่องทางที่สามารถให้นักอ่านติดต่อได้ทั้งทางเพจ ทวิต และอีเมล เวลาอำนวยการแจ้งก็จะแจ้ง ให้คนที่ติดตามสามารถรู้ว่าเราอัพแล้วนะ (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

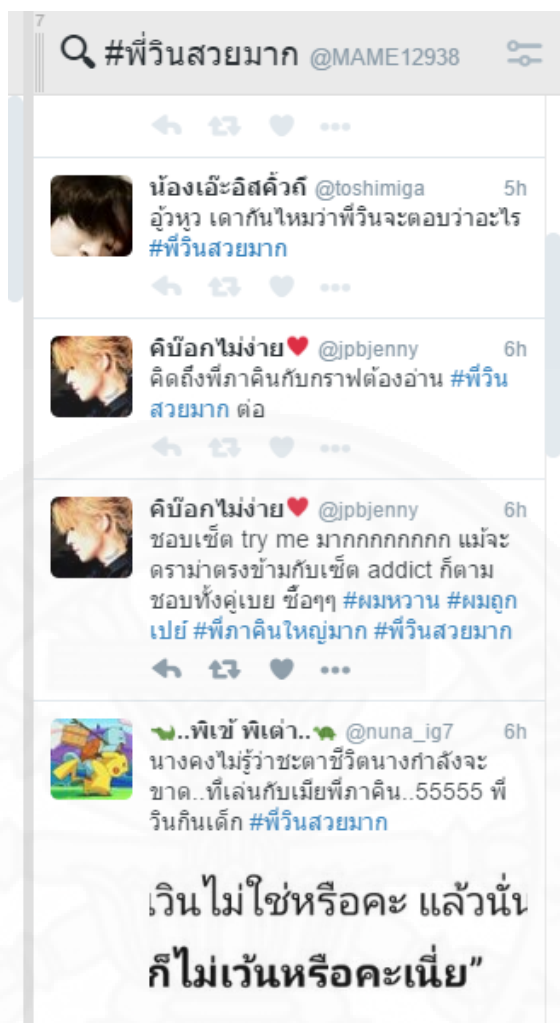
ภาพที่ 5.2 ภาพการแจ้งข่าวผ่านทางแฟนเพจให้นักอ่านได้ทราบความเคลื่อนไหว

จากภาพจะเห็นได้ว่า ไม่เพียงแต่การอัปเดตนิยายเท่านั้นที่นักเขียนเหล่านี้จะแจ้ง แต่รวมทั้งความเคลื่อนไหว การประกาศรวมเล่มหนังสือ หรือการดึงดูดให้นักอ่านเข้ามาในเพจของตน ซึ่งพบว่า มีในรูปแบบทั้งการเล่นเก็มนแจกหนังสือ การถามความคิดเห็นเรื่องนิยาย รวมทั้งขอให้นักอ่านกดไลค์ และแชร์เพจของตนให้คนอื่นได้เห็น เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นการกระจายชื่อเสียงของนักเขียนออกไปวงนอก ไม่เพียงแค่นวนิยายเรื่องใดเรื่องหนึ่งเท่านั้น แต่เป็นการโปรโมทตัวเองไปในตัว ซึ่งบางครั้งการที่มีสำนักพิมพ์เข้ามาช่วยซัพพอร์ตไม่เท่าการสร้างชื่อเสียงของตัวเอง ดังกรณีของหนูแดงที่ได้กล่าวว่ บางครั้งการโฆษณาเรื่องหนังสือก็ต้องทำด้วยตนเอง

หนูแดง : สำนักพิมพ์แต่ละที่ก็โปรโมทไม่เหมือนกัน บางที่ก็โปรโมทดี โฆษณาดี บางที่ก็ไม่ค่อยซัพพอร์ต อาจจะโพสต์รูปปกแล้วบอกว่าออกเมื่อไหร่ ๆ พักหลัง ๆ เลยเน้นโปรโมทด้วยตัวเองเป็นหลักคะ
(สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

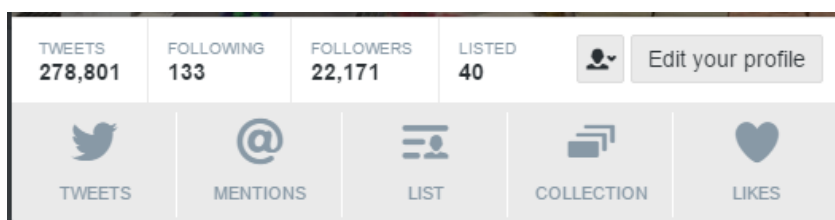
ดังนั้น แม้ว่าจะมีผลงานตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ หรือแม้จะทำหนังสือด้วยตัวเอง ผู้หญิงกลุ่มนี้จะต้องมีการเคลื่อนไหวข่าวคราวตลอดเวลา โดยที่ไม่วางใจที่จะให้สำนักพิมพ์หรือคนอื่นบอกต่อเพียงอย่างเดียว เพื่อรักษาฐานของคนอ่านให้แน่นหนาที่สุด ซึ่งเป็นพื้นฐานของการอยู่รอดในแวดวงนวนิยายชายรักชาย

และไม่เพียงแต่แฟนเพจเท่านั้น สำหรับทวิตเตอร์นั้น สิ่งทีผู้วิจัยเห็นว่าได้รับความนิยมเป็นอย่างมากสำหรับนวนิยายชายรักชาย นั่นก็คือ การสร้างแฮชแท็ก ซึ่งนวนิยายชายรักชายมักจะมีแฮชแท็กเป็นของตนเองทุกเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านได้แสดงความคิดเห็น โดยไม่ต้องเมนชันมาหาผู้แต่งโดยตรง ซึ่งการทำเช่นนี้ จะเป็นการโฆษณานิยายได้ด้วยกรให้คนอ่านบอกกันปากเปล่า นั่นก็คือ การประกาศบอกเพื่อนที่ติดตามว่าเรื่องนั้นสนุก เรื่องนี้น่าตามอ่าน

ภาพที่ 5.3 ภาพคนอ่านบอกความรู้สึกเกี่ยวกับนิยายเรื่องนั้น ๆ ผ่านแฮชแท็ก

การใช้โซเชียลมีเดียเช่นนี้เองที่ทำให้คนอ่านไม่รู้จักรักแค่เพียงแค่นวนิยายเรื่องนั้น ๆ เพียงอย่างเดียว แต่หมายรวมถึงตัวผู้แต่งเอง และเมื่อผู้แต่งมีคนอ่านติดตามเป็นจำนวนมาก การโฆษณานวนิยายเรื่องใหม่ ๆ หรือการเชิญชวนให้เข้ามาอ่านจึงสามารถทำได้ง่ายขึ้น และแพร่กระจายข่าวสารได้มากขึ้น

ภาพที่ 5.4 ภาพจำนวนผู้ติดตามในทวิตเตอร์ของนักเขียน

จากภาพดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงยอดผู้ติดตามผ่านทางแอปพลิเคชัน ทวิตเตอร์ ซึ่งเป็นช่องทางหนึ่งในการแพร่กระจายข่าวสาร พุศุคกับนักอ่าน รวมทั้งการโปรโมท นวนิยายของตนเอง ซึ่งจากภาพที่นำมานักเขียนคนนี้มียอดคนติดตามอยู่ที่ราวสองหมื่นกว่าคน ซึ่งจากการสำรวจแล้ว ยังอยู่ในระดับกลาง ๆ เพราะผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ บางคนมียอดถูกใจในเพจเฟซบุ๊กสี่ถึงห้าหมื่นคน ซึ่งไม่ได้ยิ่งหย่อนไปกว่านักเขียนนวนิยายรักต่างประเทศเลยด้วยซ้ำ

จากประเด็นดังกล่าว นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ จึงมีทั้งแฟนเพจ ทวิตเตอร์ หรือช่องทางการสื่อสารผ่านโซเชียลมีเดีย เพื่ออำนวยความสะดวกในการติดตาม และการโฆษณานวนิยายให้กลุ่มคนอ่านได้รู้จักเพิ่มขึ้นในทุก ๆ วัน ซึ่งไม่เพียงแต่เป็นการสร้างชื่อเสียงให้กับนวนิยายที่กำลังเขียนอยู่เท่านั้น แต่หมายรวมถึงตัวผู้เขียนเอง เพื่อเป็นการขยายทุนทางสัญลักษณ์ให้เพิ่มขึ้นตามไปด้วย

(2) การพยายามทำให้คนอ่านมีจำนวนมากขึ้น

สำหรับเว็บไซต์นักเขียนหลาย ๆ แห่งจะมีการจัดลำดับ ทำให้ผู้อ่านทราบว่ามีเรื่องไหนที่มีจำนวนคนอ่านอ่านเยอะเป็นอันดับต้น ๆ ดังนั้น นักเขียนหลายคนจึงพยายามผลักดัน นวนิยายของตนเองขึ้นไปถึงจุดนั้น แม้จะมีการแข่งขันกันสูง ทว่า การติดลำดับต้น ๆ นำมาสู่ การติดต่อของสำนักพิมพ์ หรือการรวมเล่มเพื่อพิมพ์ได้เป็นจำนวนมาก ๆ ซึ่งจะขยายทุนไปสู่ทุนทางเศรษฐกิจต่อไป

จากประเด็นดังกล่าวทำให้พบว่า ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพจะมีความต้องการเพิ่มจำนวนคนอ่านให้มากขึ้น เพราะนั่นเป็นตัวการันตีว่า นวนิยายเรื่องนั้น ๆ จะสามารถรวมเล่มได้ หรือชื่อเสียงเหล่านั้น สามารถดึงดูดสำนักพิมพ์ให้เข้ามาติดต่อ ขอนำเรื่องไปตีพิมพ์ต่อไป เช่นในกรณีของละอองฝน ที่ไม่เคยรวมเล่มด้วยตนเอง หากแต่มีการตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์มาตลอด เนื่องจากมีกลุ่มคนอ่านจำนวนหนึ่ง และดึงดูดสำนักพิมพ์เข้ามา

ละอองฝน : ไม่เคยรวมเล่มด้วยตัวเอง ที่ผ่านมามีสำนักพิมพ์ติดต่อเข้ามาตลอดค่ะ ตอนแรกก็คิดจะรวมเล่ม ส่วนหนึ่งเพราะคนอ่านขอเข้ามา ส่วนที่สอง เพราะอยากเห็นผลงานของตัวเองออกมาเป็นรูปเล่มสวยงามแต่สุดท้ายก็พิมพ์กับสำนักพิมพ์ทั้งหมด (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

ขณะที่กลุ่มตัวอย่างคนอื่นล้วนแล้วแต่เคยรวมเล่มด้วยตนเองทั้งนั้น ซึ่งการจะรวมเล่มได้ ส่วนหนึ่งต้องมีนักอ่านที่เรียกร้องเข้ามาพอสมควร นักเขียนถึงตัดสินใจที่จะลงทุนรวมเล่มหนังสือ เพราะกลุ่มคนอ่านที่มีจำนวนหนึ่งเป็นตัวการันตีว่า จะไม่เกิดการขาดทุนตามมาภายหลัง ดังนั้น ชื่อเสียงจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดสำหรับนักเขียนกลุ่มนี้

Nigiri-Sushi : มีนักอ่านมาขอให้รวมเล่มสิ ตอนแรกพีไม่รู้จัก ไม่เคยคิดว่าการเขียนเอามันจะสามารถรวมเล่มได้ แต่เขาก็บอกว่าทำสิ ๆ คนอ่านก็แนะนำอย่างนี้ ลองถามหาคนที่สนใจขายหนังสือกันว่ามีคนอยากได้เยอะมั๊ย ให้พีก็ลองทำดู เขาก็แนะนำโรงพิมพ์มาให้ คือเขาแนะนำหลาย ๆ อย่าง พีก็เลยรวมเล่มเพราะคนอ่าน (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

Love One : มีคนอ่านที่ชื่นชอบผลงานเรียกร้องให้ทำการรวมเล่มเพื่อเก็บสะสมแล้วพีก็อยากเก็บเล่มด้วยเหมือนกัน (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า การที่มีคนอ่านเป็นจำนวนมากเป็นการเปิดโอกาสที่จะขยายทุนทางสัญลักษณ์ นำไปสู่ทุนทางเศรษฐกิจต่อไป ในรูปแบบของการทำหนังสือ ซึ่งจะต้องมีกลุ่มผู้อ่านจำนวนหนึ่งให้การสนับสนุน การสร้างชื่อเสียงในฐานะคนเขียนนิยายจึงมีความสำคัญอย่างมาก

(3) การรักษาสถานภาพของการเป็นนักเขียน

สำหรับหัวข้อนี้จะไม่พบในกลุ่มตัวอย่างมือสมัครเล่น เพราะยังเป็นการสร้างชื่อเสียงโดยนับจากศูนย์ได้ขึ้นมา ทว่า นักเขียนมืออาชีพเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นที่รู้จักในกลุ่มผู้อ่านระดับหนึ่งแล้ว ชื่อเสียงที่มีจึงไม่ได้เป็นศูนย์ หากแต่มีจำนวนหนึ่ง และกำลังเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ หากยังคงมุ่งมั่นที่จะเขียนนวนิยายขายรักขายต่อไป โดยผู้วิจัยพบว่า ผู้หญิงเหล่านี้ต้องต่อสู้กับความต้องการของคนอ่าน และคงสถานภาพการเป็นนักเขียนที่นักอ่านชื่นชอบเอาไว้ โดยที่ Nigiri-Sushi ได้ให้สัมภาษณ์เพิ่มเติมเอาไว้ว่า

Nigiri-Sushi : พี่ว่านักเขียนเก่า ๆ จะอยู่ได้ต้องใช้อะไรหลายอย่างนะ อย่างความรับผิดชอบต่อคนอ่าน ต้องลงเนื้อหาสม่ำเสมอ ไม่งั้นคนอ่านก็หาย รักษาคำพูดคำไหนคำนั้น ห้ามผิดคำพูดเด็ดขาด เคารพให้เกียรติกัน แบบอย่างมองว่ากูเป็นคนเขียน ไม่ได้ เราต้องถ้อยที่ถ้อยอาศัย แล้วก็ต้องมีวินัย อิมแล้วก็ห้ามบ่น ห้ามน้อยใจนะ บางสิ่งที่คิดในใจอย่าพูดออกไป มันอาจจะมึนแต่ใจตามมา แล้วก็ต้องปรับตัวให้เข้ากับสถานการณ์ล่ะมั้ง จริง ๆ มีอีกหลายข้อ แต่พี่คิดออกราว ๆ นี้ (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

จากการสัมภาษณ์จึงสรุปได้ดังนี้

(3.1) นักเขียนต้องมีความรับผิดชอบ โดยความรับผิดชอบในที่นี้คือ ความมีวินัยในการเขียน การลงเนื้อหา การลงนิยาย ต้องมีความสม่ำเสมอ เมื่อทำเช่นนี้แล้ว ไม่เพียงแต่จะรักษาคนอ่านที่ติดตามเอาไว้ได้ ยังสามารถเพิ่มคนอ่านใหม่ ๆ ที่เห็นว่า เนื้อหานวนิยาย มีการขยับเขยื้อนอยู่ตลอดเวลา

(3.2) รักษาคำพูด เมื่อนักเขียนพูดอะไรออกไป ต้องรักษาคำพูดนั้น ๆ เช่น การประกาศว่านิยายเรื่องนี้ตีพิมพ์เพียงครั้งเดียว ก็ต้องรักษาคำพูด ห้ามพิมพ์เพิ่ม เพราะในกรณีดังกล่าว ผู้วิจัยพบว่า มีนักเขียนบางท่านทำเช่นนั้น แล้วเกิดการประท้วงกันขึ้น เนื่องจากนักอ่านที่ซื้อไปแล้วรีบเร่งหาเงินมาซื้อนวนิยายเรื่องนั้น เพราะเกรงว่าจะไม่ได้ แต่พอมีการประกาศใหม่ จะเป็นการทำลายความเชื่อมือและเชื่อใจที่สร้างมา

(3.3) เคารพให้เกียรติกันและกัน ในฐานะของนักเขียนบางคนจะมองว่าตนเองเหนือกว่านักอ่าน แต่ในความเป็นจริงแล้วไม่ใช่ นักเขียนและนักอ่านมีความสัมพันธ์ที่เท่าเทียม เมื่อใดที่คิดว่า ตนเองเหนือกว่า เมื่อนั้นการแสดงออกจะทำให้อีกฝ่ายเกิดความรู้สึกในทางลบ การให้เกียรตินักอ่านจึงมีความจำเป็น แต่ไม่ใช่ว่ารับฟังโดยไม่มีความคิดเห็นส่วนของตน แต่ต้องปรับให้เข้ากันระหว่างสองฝ่าย

(3.4) ซื่อสัตย์ เนื่องจากการรวมเล่มนวนิยายส่วนใหญ่ นักเขียนจะรับเงินสำหรับการเปิดจองหนังสือมาก่อน จนหมดเวลาจองถึงจะมีการพิมพ์หนังสือ ดังนั้นตอนนั้นนักเขียนจะยังถือเงินจำนวนนั้นเอาไว้ การซื่อสัตย์ที่ว่าจึงเป็นการต้องเอาเงินส่วนนั้นพิมพ์หนังสือจริง ๆ และจัดส่งให้ลูกค้าจริง ๆ เนื่องจากมีกรณีมากมายในทุกวันนี้ที่ผู้วิจัยทราบว่า มีนักเขียนหลายคนโกงเงินจำนวนนี้ไปใช้ก่อน หรือไม่ก็หายสาบสูญไปเลยพร้อมกับเงินหลักแสนหรือบางครั้งก็หลักล้าน ดังนั้น ถ้าต้องการรักษาชื่อเสียงต่อไป ความซื่อสัตย์จึงมีความสำคัญ

(3.5) คนเขียนต้องง้อคนอ่าน ปัจจุบันนี้นักเขียนนวนิยายชายรักชายเกิดขึ้นทุกวัน นักเขียนเก่า ๆ เองก็ต้องเคารพกลุ่มคนอ่านที่ให้ความเชื่อถือ และติดตามตนเองมา ดังนั้นแล้ว ความคิดที่ว่า นักเขียนไม่จำเป็นต้องง้อคนอ่านนั้นไม่ใช่เรื่องจริง เพราะนักเขียนจะอยู่ได้นั้นต้องมีนักอ่านเป็นตัวช่วยที่สนับสนุนใหญ่

(3.6) เปิดใจกว้างรับฟังทุกความคิดเห็น เนื่องจากมีนักอ่านมาก ก็ย่อมมีความคิดเห็นที่แตกต่าง ดังนั้น จึงต้องเปิดใจให้กว้าง และรับคำแนะนำมาปรับปรุง ไม่ใช่การถกเถียงเพื่อพิสูจน์ว่าตนนั้นถูกต้องที่สุด

สิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นการช่วยรักษาสถานภาพของนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพทั้งสิ้น เนื่องจากเมื่อมีชื่อเสียงมาก กลุ่มคนที่ติดตามจึงมีความหลากหลาย การจะดำรงอยู่ในแวดวงนักเขียนนวนิยายชายรักชายจึงต้องอาศัยปัจจัยต่าง ๆ เป็นตัวช่วยค้ำจุนและ

สนับสนุน ทว่า การรักษาสถานภาพ และเพิ่มพูนชื่อเสียงเหล่านี้เองที่จะเป็นอำนาจต่อรองที่สำคัญของนักเขียนกลุ่มนี้ต่อไป ซึ่งอำนาจต่อรองนี้เองที่จะเป็นตัวชี้วัดถึงการได้มาซึ่งทุนทางเศรษฐกิจต่อไป

5.3.2.3 ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital) การตีพิมพ์หนังสือ และมีรายได้จากการทำหนังสือ

จากการที่ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลพบว่า นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพสามารถขยายทุนทางความรู้ และความสามารถไปสู่ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital) จากการสร้างชื่อเสียงในฐานะนักเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งจะมาในรูปแบบของรายได้จากการเขียนนวนิยาย โดยการพิมพ์หนังสือเอง การพิมพ์กับสำนักพิมพ์ หรือการขายนวนิยายผ่านทางระบบ e-book ซึ่งล้วนแล้วแต่ต้องอาศัยทุนทางสัญลักษณ์เป็นสิ่งเกื้อหนุน ซึ่งก็คือ ชื่อเสียง และฐานคนอ่านเป็นสำคัญ

จากกลุ่มตัวอย่างพบว่า นักเขียนนวนิยายชายรักชายกลุ่มนี้ทั้งหมดมีโอกาสทำหนังสือรวมเล่มแล้วทั้งสิ้น ซึ่งอาจจะเป็นการรวมเล่มเอง หรือการจัดพิมพ์โดยสำนักพิมพ์

ตารางที่ 5.8

ตารางแสดงการขยายทุนทางเศรษฐกิจของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมีอาชีพ

การขยายทุนทางเศรษฐกิจของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมีอาชีพ	Nigiri-Sushi	Love One	Yoruma	ละอองฝน	หนูแดง
จัดพิมพ์นวนิยายเป็นหนังสือ	X	X	X		X
จัดหนังสือเข้าสู่ระบบ e-book	X	X	X	X	X
จัดพิมพ์หนังสือผ่านสำนักพิมพ์			X	X	X

(1) จัดพิมพ์นวนิยายเป็นหนังสือ

การทำรวมเล่มของหนังสือนวนิยายชายรักชายไม่ได้มีเพียงแค่ผ่านการพิจารณาของสำนักพิมพ์เท่านั้น แต่การรวมเล่มหมายถึงการที่นักเขียนจัดพิมพ์หนังสือด้วยตนเองไม่ผ่านระบบของสำนักพิมพ์หรือคนกลาง แต่เป็นการซื้อขายโดยตรงระหว่างนักเขียนและนักอ่าน ซึ่งจะเป็นในรูปแบบของการสั่งจองผ่านอินเทอร์เน็ต ซึ่งอาจจะเป็นหน้าเว็บไซต์ของตน แฟนเพจ เฟซบุ๊ก หรือบล็อกสำเร็จรูป โดยการจองเข้ามาก่อน เมื่อทราบจำนวน นักเขียนจึงทำการจัดพิมพ์หนังสือ และส่งให้คนที่โอนเงินมาก่อน ดังนั้นแล้ว ระบบนี้จะเป็นการช่วยให้นักเขียนไม่ขาดทุน

ไปในตัว หากแต่ต้องอาศัยความซื่อสัตย์ของนักเขียนเป็นสำคัญ เนื่องจากการรวมเล่มบางครั้งอาจจะมีเงินจำนวนหลักแสน หรือหลักล้านเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างแทบทุกคนมีการรวมเล่มด้วยตนเองทั้งสิ้น

- Nobelle : หนูพิมพ์หนังสือไม่เยอะหรอก คนสั่งไม่ได้เยอะ หลายสิบเล่มก็โอเคแล้ว ก็จะมีเผื่อ ๆ ที่หลุดจงมาบ้างนิดหน่อย แต่ไม่พิมพ์เยอะหรอก เหลือก็เสียดาย เอาแบบขายหมดพอดี ๆ ดีกว่า (สัมภาษณ์, 17 พฤศจิกายน 2559)
- Nigiri-Sushi : มีนักอ่านมาขอให้รวมเล่มสิ ตอนแรกพี่ไม่รู้จึก ไม่เคยคิดว่าการเขียนเอามันจะสามารถรวมเล่มได้ แต่เขาก็บอกว่าทำสิ ๆ คนอ่านก็แนะนำอย่างนี้ ลองถามหาคนที่สนใจซาวนั้เสี่ยงกันว่ามีคนอยากได้เยอะมั๊ยให้พี่ก็ลองทำดู เขาก็แนะนำโรงพิมพ์มาให้ คือเขาก็แนะนำหลาย ๆ อย่าง พี่ก็เลยรวมเล่มเพราะคนอ่าน (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)
- Love One : มีคนอ่านที่ชื่นชอบผลงานเรียกร้องให้ทำการรวมเล่มเพื่อเก็บสะสมแล้วพี่ก็อยากเก็บเล่มด้วยเหมือนกัน (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)
- หนูแดง : ทำทั้งรวมเล่มเองและผ่านสำนักพิมพ์ค่ะ รายได้จะมาจากการทำงานเขียนเป็นหลัก (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

แม้จะเรียกว่าเป็นการรวมเล่มของนักเขียนเอง แต่ในฐานะที่ผู้วิจัยอยู่ในวงการนวนิยายชายรักชายมาเป็นระยะเวลาหนึ่ง ทำให้ทราบว่า การรวมเล่มนิยายไม่ได้หมายความว่านักเขียนเหล่านี้สู้นักเขียนที่ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ไม่ได้ อีกทั้ง การทำรวมเล่มเอง หมายถึงกำไรที่ได้มากขึ้น เพราะไม่ต้องผ่านคนกลาง เช่น การรวมเล่มหนังสือหนึ่งเรื่อง หากหนังสือเรื่องนั้นมีจำนวน 4 เล่มจบ ราคาอยู่ที่ 1,500 บาท ถ้ามีการพิมพ์จำนวนมาก ต้นทุนราคาหนังสือไม่เกิน 500 บาท และการจองหนังสือมากกว่าหนึ่งพันชุด ก็เท่ากับกำไรจากเรื่องนั้นจะมีไม่ต่ำกว่าหนึ่งล้านบาท และแม้จะมีต้นทุนที่สูงกว่านั้น หรือจำนวนคนซื้อหนังสือที่น้อยกว่านั้นครึ่งหนึ่ง การรวมเล่มหนังสือเองก็ยังได้กำไรจากการเขียนมากกว่าผ่านสำนักพิมพ์อยู่ดี อีกทั้ง นักเขียนมีอาชีพเหล่านี้ไม่ใช่ที่ไม่ได้รับการติดต่อจากสำนักพิมพ์ แต่มีปัจจัยหลาย ๆ ด้านเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น กรณีของ Nigiri-Sushi ที่มีการติดต่อเข้ามา หากแต่ทำปกหนังสือเรื่องนั้น ๆ ไว้ก่อนแล้ว

- Nigiri-Sushi : มีติดต่อมาเข้ามา เขาอยากได้เรื่องสั้น แต่พี่ทำปกเรียบร้อยแล้ว ดังนั้นพี่ก็ให้เขาไปพิมพ์ก็ได้ (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

นอกจากนี้ยังทราบว่า Love One ก็เพิ่งมีการทำสัญญากับสำนักพิมพ์แห่งหนึ่งไป โดยเป็นการรับจ้างเขียน แต่ก็ยังเน้นผลงานที่รวมเล่มเองมากกว่า ซึ่งหนูแดงที่เคยผ่านการทำงานทั้งจากสำนักพิมพ์สมัยที่เขียนนวนิยายรักต่างเพศมาก่อน และผ่านการทำงานทั้งจากสำนักพิมพ์ชายรักชาย และการจัดพิมพ์หนังสือด้วยตนเองก็ได้กล่าวถึงรายได้ที่ได้จากการพิมพ์หนังสือเองเปรียบเทียบกับการทำงานผ่านสำนักพิมพ์ไว้ดังนี้

หนูแดง : พิมพ์กับสำนักพิมพ์ที่อยู่อย่างคือ เราไม่ต้องกระโจนลงไปจัดการอะไรต่อมิอะไรเองค่ะ ถ้าได้ตีพิมพ์กับ สำนักพิมพ์ที่มีชื่อเสียงหน่อย เขาก็จะซัพพอร์ตเราในเรื่องของการโปรโมทด้วย เราก็จะได้ฐานแฟนเพิ่ม แต่ข้อเสียอย่างหนึ่งคือ ได้ค่าลิขสิทธิ์น้อยกว่าพิมพ์เอง ถ้าพิมพ์เองก็ได้ค่อนข้างเยอะถ้ามีคนจองเยอะ เสียอย่างเดียวตรงที่ต้องจัดการทุกอย่างเองหมด (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า นักเขียนมีอาชีพที่ทำหนังสือรวมเล่มด้วยตนเองไม่ใช่เพราะชื่อเสียงไม่ดังพอที่จะมีผลงานตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ ทว่า ยังมีปัจจัยเรื่องอื่น ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง ซึ่งสิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ปัจจัยด้านรายได้ เพราะการรวมเล่มหนังสือด้วยตนเองจะได้รับผลตอบแทนที่สูงกว่า ชนิดที่บางครั้งค่าลิขสิทธิ์ที่ได้รับจากสำนักพิมพ์เทียบไม่ติดฝุ่น ซึ่งในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นคนเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งผ่านกระบวนการทำงานทั้งจัดพิมพ์ด้วยตนเองและผ่านสำนักพิมพ์แล้ว รายได้ระหว่างสองรูปแบบนี้มีความต่างค่อนข้างมาก เช่น หากเขียนนวนิยายเล่มเล็กมีเนื้อหา A4 จำนวน 130 หน้า ซึ่งเมื่อจัดเป็นหน้านิยายจะมีความหนาแน่นระหว่าง 250-300 หน้า อาจจะได้รับค่าลิขสิทธิ์จากสำนักพิมพ์ระหว่าง 20,000 – 40,000 บาท แต่หากนำเนื้อหาดังกล่าวมารวมเล่มและจัดพิมพ์เองจะมีรายได้ราว ๆ 150,000 บาท หลังหักต้นทุนการผลิตแล้วเป็นอย่างน้อย ซึ่งไม่ได้นับรวมว่า หากผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพคนนั้นมีชื่อเสียงมาก และฐานคนอ่านมาก ซึ่งอาจจะมีจำนวนจองจำนวนมาก รายรับที่ได้มาก็จะมากกว่านั้น ซึ่งคิดเป็นหลายเท่าของการได้รับลิขสิทธิ์จากสำนักพิมพ์ ทว่าก็จะมีข้อเสียที่ต้องรับผิดชอบทุกกระบวนการผลิตด้วยตนเอง ตั้งแต่การพิสูจน์อักษร จัดหน้า จัดเลย์เอ๊าท์ ซึ่งกระบวนการนี้อาจจะมีการจ้างเข้ามาร่วมด้วย

ดังนั้น การทำหนังสือรวมเล่มด้วยตนเอง หรือผ่านสำนักพิมพ์จึงไม่ใช่ข้อสรุปว่า นักเขียนนวนิยายชายรักชายคนนั้นดังมากหรือน้อยไปกว่ากัน

(2) จัดทำหนังสือเข้าสู่ระบบ e-book

ทุกวันนี้ระบบ e-book หรือหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ได้เริ่มเข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันมากขึ้น จึงเป็นช่องทางที่นักเขียนสามารถเพิ่มพูนรายได้จากส่วนนี้โดยไม่ต้องเสียอะไร กล่าวคือ แคนักเขียนมีต้นฉบับ และจัดหน้าเรียบร้อยก็สามารถลงทะเบียนขาย ทั้งจาก meb market หรือ Ookbee ในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ มีเพียงการหักเปอร์เซ็นต์ให้กับเว็บไซต์ที่เลือกใช้บริการเท่านั้น ซึ่งหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างก็ได้มีการลงขายในรูปแบบนี้ทุกคน

หนูแดง : ขายคะ รายได้ห้าหลักทุกเดือน มากกว่ามาตรฐานเงินเดือนจากบริษัท ถือว่าพอใจในระดับหนึ่งเพราะเป็น passive income แต่ถ้าเป็นไปได้ก็อยากได้อีก (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

ละอองฝน : สำนักพิมพ์มีการวางขายผ่านอีบุ๊ก รายได้พอประมาณ อยู่ในระดับที่พอใจ (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

Love One : ได้ทำการขายหนังสือผ่านอีบุ๊ก รายได้จากการขายถือว่าไม่มากแต่ก็ไม่ได้น้อยเกินไป อยู่ในระดับที่ค่อนข้างพอใจ (สัมภาษณ์, 14 มกราคม 2560)

กลุ่มตัวอย่างทุกคนจึงมีการขายหนังสือผ่านระบบ e-book เพราะเป็นช่องทางหนึ่งที่เป็นรายรับได้ทุกเดือน แม้จะไม่ได้ทำหนังสืออยู่ก็ตาม เพราะระบบเหล่านี้จะมีการคำนวณการขายในแต่ละเดือน แล้วโอนเข้าบัญชี โดยที่ทุนด้านสัญลักษณ์ก็ยังคงมีความเกี่ยวข้องในด้านนี้ เพราะเมื่อนักเขียนมีชื่อเสียง จะมีนักอ่านบางกลุ่มที่ไม่สะดวกซื้อหนังสือ การซื้อผ่านระบบดังกล่าวจึงทำให้สะดวกทั้งฝ่ายซื้อและฝ่ายขาย ซึ่งเมื่อนักอ่านเหล่านั้นซื้อนวนิยายผ่าน e-book และเรื่องนั้นสามารถติดอันดับขายดีได้ ก็เป็นการขยายกลุ่มคนอ่านที่เข้ามาโดยเฉพาะในระบบดังกล่าวได้ เพราะเครื่องหมายด้านชื่อเสียงสามารถหารันตีความสนุกได้ระดับหนึ่ง แะส่งผลให้ได้มาซึ่งทุนทางเศรษฐกิจ

(3) จัดพิมพ์หนังสือผ่านสำนักพิมพ์

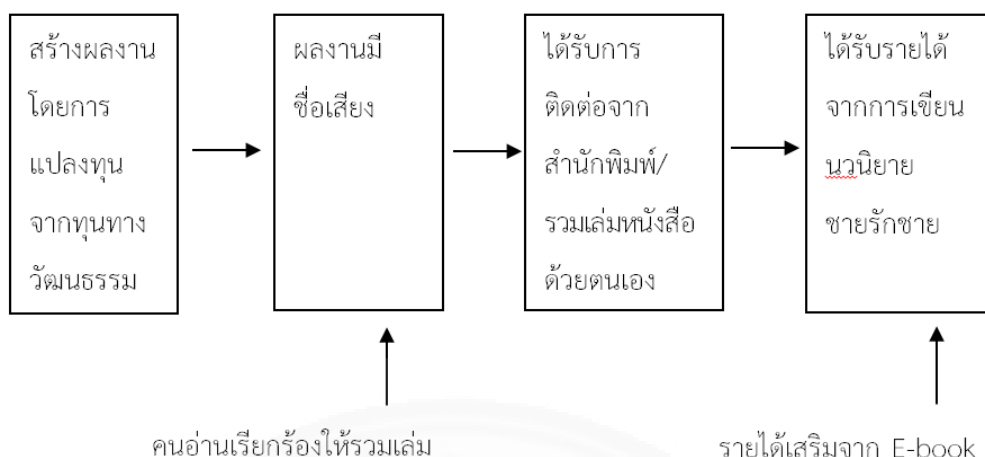
สำหรับการพิมพ์หนังสือผ่านสำนักพิมพ์ พบว่านักเขียนสามในห้าคนได้ทำการพิมพ์ผ่านสำนักพิมพ์ ซึ่งก็จะมีข้อดีและข้อเสียแตกต่างจากการพิมพ์รวมเล่มเอง เนื่องจากการพิมพ์รวมเล่มเองอาจจะไม่สามารถทำการโฆษณาได้กว้างขวางมากเท่าสำนักพิมพ์ที่มีทุนที่มากกว่า และช่องทางการกระจายสินค้าที่มากกว่า นอกจากนั้น ยังหมายรวมถึงความสะดวกสบายที่นักเขียนไม่จำเป็นต้องจัดการเรื่องหน้าปก เช็กเนื้อหา จัดเลย์เอ๊า รวมทั้งการขายเอง แค่เพียงเขียนต้นฉบับส่งสำนักพิมพ์เท่านั้น

ทว่า สำนักพิมพ์ชายรักชายที่เกิดขึ้นในปัจจุบันไม่ได้มีรูปแบบที่เหมือนกับสำนักพิมพ์ขนาดใหญ่ของนวนิยายกระแสหลัก แต่ผู้วิจัยพบว่า มีรูปแบบที่ใกล้เคียงกับการที่นักเขียนนวนิยายชายรักชายทำรวมเล่มเอง กล่าวคือ มีการเปิดพรีออเดอร์หนังสือก่อน เช่น สำนักพิมพ์เฮอรัสมีสที่มีการพรีออเดอร์หนังสือ เช่นเดียวกับนักเขียนอิสระ รวมทั้งสำนักพิมพ์หลายแห่งที่เปิดตัวก็เปิดขึ้นมาจากนักเขียนเพียงคนเดียวที่รองรับการทำงานของตนเอง หรือกลุ่มเพื่อนที่มีใจรักนวนิยายชายรักชายรวมกลุ่มกันเปิดสำนักพิมพ์ขึ้น หนึ่งในนั้นคือ สำนักพิมพ์วันเดอร์วายของ Yamura ซึ่งเป็นเจ้าของสำนักพิมพ์

Yamura : ที่เปิดสำนักพิมพ์เหตุผลหลักก็คือแนวเรื่องที่ยากทำ มันหาไม่ค่อยได้ในตลาดตอนนั้น ตอนนั้นก็ยังไม่ค่อยมี แนวผู้ใหญ่ トラมาหน่อย ๆ แฟนตาซี หูแมว สืบสวน ลึกลับอะไรแบบนี้ แต่เริ่มเห็นบ้าง ถ้าอยากเสพก็ต้องไปหานิยายแปลมาอ่าน แล้วก็อยากทำนิยายแปล ดึงนักเขียนญี่ปุ่นหลายคน ถ้าวันหนึ่งมีโอกาสทำของนักเขียนที่ชอบก็เป็นบุญโไร้ เหตุผลคงเหมือนตอนเขียนพิคล่มั้ง ในเมื่อหาอ่านยากก็แต่งเอง เปิดสำนักพิมพ์หาแนวที่ยากทำมาตีพิมพ์ซะเลย (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

นอกจากนั้น จากการพูดคุยเพิ่มเติม หนูแดงเองก็มีแผนที่จะเปิดสำนักพิมพ์เช่นเดียวกัน สำนักพิมพ์นวนิยายชายรักชายจึงมีความต่างจากสำนักพิมพ์ใหญ่ ๆ ที่รองรับนวนิยายรักต่างเพศ เพราะทุกวันนี้ หากมีทุนทรัพย์และกำลังเพียงพอก็สามารถเปิดสำนักพิมพ์ของตัวเองได้ และเมื่อรวมกับตลาดชายรักชายที่เปิดกว้างมากขึ้น สำนักพิมพ์หลายแห่งจึงหันมาสนใจนวนิยายแนวชายรักชายมากขึ้น เช่นสำนักพิมพ์แจ่มใสที่เปิดหัวนวนิยายชายรักชายเป็นต้น ซึ่งสำนักพิมพ์เหล่านี้จะเลือกเฟ้นหานวนิยายชายรักชายที่มีชื่อเสียงระดับหนึ่ง หรือผู้เขียนที่มีชื่อเสียงอยู่ก่อนแล้ว เพื่อรับประกันว่า หนังสือที่พิมพ์เรื่องนั้น ๆ จะคุ้มทุน

ดังที่ได้กล่าวมาก่อนหน้านี้แล้ว การที่นักเขียนมีอาชีพเหล่านี้จะมีผลงานตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ได้ สิ่งสำคัญคือ ต้องมีทุนทางสัญลักษณ์เกื้อหนุนก่อน กล่าวคือชื่อเสียงของนักเขียน ชื่อเสียงของนวนิยายเรื่องที่เขียน รวมทั้งฐานคนอ่านที่มีจำนวนมากพอที่สำนักพิมพ์จะกล้าลงทุนกับนวนิยายเรื่องนั้น ๆ เนื่องจากนวนิยายชายรักชายไม่ได้มีฐานคนอ่านทั่วไป ดังเช่นนวนิยายกระแสหลัก การลงทุนแต่ละเรื่องจึงต้องมีความมั่นใจระดับหนึ่งว่า พิมพ์หนังสือแล้วจะไม่มี การขาดทุน ซึ่งไม่ว่าจะเป็นนวนิยายชายรักชายที่ผ่านกระบวนการรวมเล่มเองหรือคัดเลือกจากสำนักพิมพ์จะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ดังภาพต่อไปนี้

ภาพที่ 5.5 ภาพการขยายทุนจากทุนทางสัญลักษณ์สู่ทุนทางเศรษฐกิจ

สรุปได้ว่า การจะได้มาซึ่งทุนทางเศรษฐกิจ ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพต้องสั่งสมทุนทางสัญลักษณ์ได้ในระดับหนึ่ง จึงจะสามารถขยายทุนไปสู่อีกมิติหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการรวมเล่มหนังสือเอง การขายผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ หรือการที่สำนักพิมพ์ติดต่อมาขอเข้าไปจัดพิมพ์ และถ้าผู้หญิงเหล่านี้มียอดขายที่สูงพอ จะนำไปสู่อำนาจการต่อรองที่มีต่อผู้อ่านสำนักพิมพ์ หรือแม้กระทั่งผู้จัดงานหนังสือ

5.3.2.4 ทุนทางสังคม (social capital) การเข้าร่วมเครือข่ายนักเขียน

ทุนทางสังคมคือ เครือข่ายทางสังคมที่มีการสร้างกลุ่มก้อนระหว่างนักเขียนกับกลุ่มที่มีการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างกันไม่ว่าจะเป็นนักอ่าน นักเขียน หรือผู้ที่มีผลได้ผลเสีย อันได้แก่ สำนักพิมพ์ โรงพิมพ์ หรือแม้กระทั่งผู้จัดงานหนังสือ ซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งยวด หากจะอยู่รอดในวงการนี้ต่อไป การมีเครือข่ายจึงหมายถึงความสะดวกสบาย และโอกาสในหลาย ๆ ด้านมากกว่านักเขียนที่ไม่มีกลุ่มก้อนเครือข่ายใด ๆ ให้พึ่งพิง แบ่งได้เป็น 3 ลักษณะดังนี้

(1) เครือข่ายระหว่างนักเขียนด้วยกันเอง

เครือข่ายนักเขียนมืออาชีพจะมีขนาดที่ใหญ่กว่านักเขียนนวนิยายมือสมัครเล่น ส่วนหนึ่งมาจากการเขียนมาเป็นเวลานาน ซึ่งนักเขียนนวนิยายชายรักชายมีจำนวนไม่มากเท่านวนิยายกระแสหลัก ดังนั้น จึงอาจจะวนอยู่ใกล้คนรอบตัว การทำความรู้จักเพื่อสร้างกลุ่มก้อนของนักเขียนจึงเกิดขึ้น

ละอองฝน : มีเพื่อนนักเขียนนะ ก็จับกลุ่มกันเพราะขึ้นชอบนิยายของฝ่ายตรงข้าม และเริ่มคิดที่จะมีโครงการเขียนร่วมกันด้วย (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

หนูแดง : มีเพื่อนเป็นนักเขียนขายเยอะคะ แต่สร้างผลงานร่วมกันยังไม่มี เพราะเพื่อนส่วนใหญ่ไม่ได้เขียนนิยายเป็นงานประจำเหมือนหนูแดง (สัมภาษณ์, 2 กุมภาพันธ์ 2560)

Love One : มีเพื่อนและคนรู้จักที่เป็นนักเขียนขาย เคยสร้างผลงานร่วมกันในสมัยที่ยังแต่งแฟนฟิคชั่นศิลปินเกาหลี (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

จะเห็นได้ว่า การรวมกลุ่มของนักเขียนบางครั้งจะมีการทำผลงานร่วมกัน ซึ่งการรู้จักนักเขียนที่มากหน้าหลายตาสามารถช่วยขยายฐานคนอ่านออกไปให้กว้างขึ้น ด้วยการอาศัยกันและกัน และจากการสัมภาษณ์ครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยเองก็ได้รับการชักชวนจากหนูแดงในการสร้างผลงานร่วมกัน ดังนั้นแล้ว นักเขียนมืออาชีพจึงมักจะอยากรู้จักนักเขียนใหม่ ๆ เพื่อที่จะสามารถรวมกลุ่มและมีอำนาจต่อรองต่อกลุ่มคนอ่านเพิ่มมากขึ้น

(2) เครือข่ายระหว่างนักอ่านและนักเขียน

สำหรับเครือข่ายนี้เป็นรูปแบบของการต่อรองกับคนอ่านที่กล่าวได้ว่าเกิดขึ้นจากกระบวนการสร้างแฟนคลับ ซึ่งก่อให้เกิดความภักดี (loyalty) ของคนอ่านที่มีต่อคนเขียน ซึ่งไม่ว่านักเขียนจะสร้างผลงานที่เรื่องก็จะมีกลุ่มคนอ่านเหล่านี้ให้การสนับสนุน ส่งผลให้นวนิยายมีความเคลื่อนไหวอยู่ตลอดเวลาด้วยพลังของแฟนคลับ ไม่เพียงเท่านั้น การคงอยู่ของคนอ่านที่เป็นแฟนคลับส่งผลต่อการขายเล่มนวนิยายของนักเขียน กล่าวคือ ไม่เพียงแต่คนอ่านนั้น ๆ จะสนับสนุนผลงานแทบทุกเรื่อง หรือทุกเรื่องซึ่งนับเป็นรายได้สำคัญในการดำรงชีวิตของคนเขียน แต่ยังมีการบอกเล่าปากต่อปากสู่เพื่อนฝูงหรือคนรอบตัว ซึ่งส่งผลให้เพิ่มจำนวนคนอ่านต่อนักเขียนได้มากยิ่งขึ้น โดยกระบวนการเหล่านี้เกิดขึ้นจากการปฏิสัมพันธ์ของคนอ่านและคนเขียน หรือบางครั้งแม้คนอ่านจะไม่เคยพูดคุยกับคนเขียนทั้งตัวต่อตัว หรือผ่านโซเชียลมีเดีย แต่พฤติกรรมของคนเขียนล้วนแล้วแต่ส่งผลต่อปฏิริยาตอบกลับของคนอ่านทั้งสิ้น

นอกเหนือจากการที่คนอ่านช่วยสนับสนุนและเพิ่มการเคลื่อนไหวของนวนิยายไปสู่คนรอบตัว ผู้วิจัยพบว่า คนอ่านยังช่วยเป็นหูเป็นตาในการสอดส่องสิ่งที่นักเขียนไม่สามารถตรวจด้วยตนเองได้ เช่น การคัดลอกผลงาน ส่วนใหญ่ผู้ที่พบมักจะเป็นนักอ่าน ซึ่งจะนำข้อมูลนี้มาบอกนักเขียนอีกที ไม่เพียงเท่านั้น นักอ่านไม่ได้มีอาชีพอ่านเพียงอย่างเดียว แต่มีอาชีพที่หลากหลาย ดังนั้น หลายครั้งที่นักอ่านสามารถเป็นแหล่งข้อมูลชั้นดีสำหรับนักเขียนในการรวบรวมข้อมูล สำหรับนวนิยายในเรื่องต่อ ๆ ไปได้

ในกรณีของการศึกษาผู้วิจัยได้พบว่า นักอ่านบางคนของผู้วิจัยได้ทำงานในเครือข่ายสำนักพิมพ์ ดังนั้น จึงมีกรณีที่ผู้อ่านจะผันตัวมาเป็นผู้ดูแลต้นฉบับ หรือเป็นการเปิดโอกาสให้กับนักเขียนนวนิยายชายรักชายในการส่งผลงาน แม้ว่าจะน่าเสียดายที่กลุ่มตัวอย่างนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นจะพบเพียงกรณีแรก คือ มีนักอ่านคอยสอดส่องให้เท่านั้น

(3) เครือข่ายระหว่างนักเขียนและผู้ที่มีผลได้ผลเสีย อันได้แก่ สำนักพิมพ์ โรงพิมพ์ หรือแม้กระทั่งผู้จัดงานหนังสือ

จากการศึกษา พบว่า ทูทางเศรษฐกิจสามารถนำไปสู่การขยายขยายทุนทางสังคมได้ กล่าวคือ เมื่อมีทุนทางเศรษฐกิจเพิ่มมากขึ้น ผู้หญิงเหล่านี้จะมีอำนาจในการต่อรองกับสำนักพิมพ์ โรงพิมพ์ รวมทั้งผู้จัดงานหนังสือ

(3.1) สำนักพิมพ์ เมื่อผลงานได้กลายมาเป็นทุนทางเศรษฐกิจ ยอดขายจึงเป็นสิ่งที่นำมาต่อรองกับสำนักพิมพ์ได้ ที่จะมาในรูปแบบของผลตอบแทนในผลงานเรื่องถัด ๆ ไป หรือการมีส่วนร่วมในรูปแบบหนังสือมากกว่าเดิม ดังเช่นกรณีของละอองฝนที่มีผลงานตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ ได้กล่าวไว้ว่า

ละอองฝน : ชื่อเสียงของนักเขียนมีผลพอประมาณเลยคะ นิยายบางเรื่องที่เคยอ่านก็เขียนดีมาก ๆ แต่คนรู้จักตัวคนเขียนน้อย ทำให้ยอดขายน้อย หรือไม่มีโอกาสได้รวมเล่มเนื่องจากยอดจองไม่ถึงจุดคุ้มทุนที่จะพิมพ์ (สัมภาษณ์, 30 มกราคม 2560)

จากการสัมภาษณ์ทำให้พบว่า ทุนทางสัญลักษณ์เป็นปัจจัยสำคัญในการที่สำนักพิมพ์เลือกที่จะหยิบนวนิยายขึ้นมาพิมพ์ เพราะนวนิยายชายรักชายจะติดชื่อของนักเขียนมากกว่า หากเป็นนักเขียนที่ไม่เป็นที่รู้จัก ผลการตอบรับก็จะน้อย ซึ่งในทิศทางตรงข้ามหากนักเขียนมีอาชีพคนนั้นมีชื่อเสียง และสามารถขายได้ในระดับที่พอใจ สำนักพิมพ์ย่อมต้องยอมอ่อนให้

(3.2) ผู้จัดงานหนังสือ ในที่นี้ไม่ใช่ในงานหนังสือที่ศูนย์สิริกิติ์ แต่สำหรับนวนิยายชายรักชายแล้วจะมีงานเฉพาะกลุ่มที่จัดขึ้นทุกปี และนับว่า เป็นงานใหญ่สำหรับผู้จัดพิมพ์ นวนิยายชายรักชาย อาทิ Fiction Market, Mini Fiction Market หรือ งานวายดิสเพลย์ ที่จะมีการออกบูธจัดงาน ซึ่งทางงานเองก็ต้องการนักเขียนที่สามารถดึงผู้ร่วมงานเข้าไปได้ นักเขียนที่มียอดการพิมพ์มากจึงมีอำนาจในการต่อรองกับผู้จัดงานได้มากตามไปด้วย เช่น กรณีของ Nigiri-Sushi ที่ให้สัมภาษณ์ว่า ทางงานวายดิสเพลย์ ได้ติดต่อให้เขียนเรื่องใหม่สำหรับลงในงาน เพื่อดึงดูดให้กลุ่มนักอ่านมาร่วมงานมากขึ้น โดยจัดโปรโมชั่น ชื่อบัตรสองร้อยคนแรก จะสามารถนำทางบัตรใบนั้นมาซื้อนวนิยายเล่มดังกล่าวได้ และหากไม่มีทางบัตร หมายความว่า นักอ่านอาจจะต้องมาเสียเที่ยวหรือไม่ได้ผลงานของ Nigiri-Sushi ไปครอบครอง ดังนั้น จึงหมายความว่าทุนทางสัญลักษณ์

คือชื่อเสียง และทุนทางเศรษฐกิจคือ จำนวนหนังสือที่ขายได้อย่างแน่นอนสามารถนำมาเป็นอำนาจ สำหรับต่อรองของนักเขียนมืออาชีพคนนั้น ๆ ได้

ภาพ 5.6 ภาพตัวอย่างบัตรเข้าร่วมงานวาดศิลปะ

ดังนั้น ในการศึกษากลุ่มตัวอย่างนักเขียนนวนิยายชายรักชาย มืออาชีพจะพบการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมในด้านต่าง ๆ ซึ่งมีการนำไปสู่การเปลี่ยนรูปร่าง คือ การแปลงทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ผลงานนวนิยายชายรักชาย และเข้าสู่กระบวนการขยายทุน อย่างเข้มข้นกว่าผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น เพราะสามารถเห็นการไหล ของทุนได้ชัดเจน โดยเริ่มจาก การขยายทุนทางวัฒนธรรม (culture capital) สู่ ทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital) สู่ ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital) และ ทุนทางสังคม (social capital) จากนั้นก็จะมี การไหลวนเข้าสู่กระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมผ่านทางเครือข่ายต่อไป ซึ่งเครือข่ายเหล่านี้จะเพิ่มอำนาจในการต่อรองให้แก่ นักเขียนนวนิยายชายรักชายทั้งต่อคนอ่าน สำนักพิมพ์ หรือแม้กระทั่งผู้จัดงานหนังสือ โดยสามารถสรุปได้ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 5.9

ตารางแสดงทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชายมืออาชีพก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

ทุน	ทุนทางวัฒนธรรม	ทุนสัญลักษณ์	ทุนเศรษฐกิจ	ทุนสังคม
ก่อนเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย				
Nigiri-Sushi	มี	ไม่มี	มีจากครอบครัว	ไม่มี
Love One	มี	ไม่มี	เล็กน้อย	ไม่มี
Yoruma	มี	ไม่มี	มีจากครอบครัว	ไม่มี
ละอองฝน	มี	ไม่มี	มีจากครอบครัว	ไม่มี
หนูแดง	มี	มีจากการเขียน นวนิยายแนวอื่น	มีจากครอบครัว	มีจากการเขียน นวนิยายแนวอื่น

ตารางที่ 5.9

ตารางแสดงทุนของนักเขียนนวนิยายชายนักชายมืออาชีพก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย (ต่อ)

ทุน	ทุนทางวัฒนธรรม	ทุนสัญลักษณ์	ทุนเศรษฐกิจ	ทุนสังคม
หลังเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย				
Nigiri-Sushi	มี	เพิ่มขึ้น	มีมาก	เพิ่มขึ้น
Love One	มี	เพิ่มขึ้น	มี	มี
Yoruma	มี	เพิ่มขึ้น	มี	เพิ่มขึ้นอย่าง ต่อเนื่อง
ละอองฝน	มี	เพิ่มขึ้น	มี	มี
หนูแดง	มี	เพิ่มขึ้น	มีมาก	เพิ่มขึ้นอย่าง ต่อเนื่อง

สรุปได้ว่า ก่อนที่ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพจะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายมีทุนทางวัฒนธรรม และทุนทางเศรษฐกิจเริ่มต้นเช่นเดียวกับผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น แต่จะมีความแตกต่างออกไป เมื่อเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายแล้ว กล่าวคือ ผู้หญิงกลุ่มนี้จะมีการขยายทุนทางวัฒนธรรมสู่ทุนมิติอื่น ๆ อย่างชัดเจน คือ มีทั้งทุนทางสัญลักษณ์ ทุนทางเศรษฐกิจ รวมทั้งการขยายไปสู่การสร้างเครือข่ายระหว่างนักเขียนด้วยกันในทุนทางสังคม ซึ่งทุนทุกมิติสามารถนำมาเป็นอำนาจต่อรองของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายที่มีต่อคนอ่าน คนเขียนด้วยกัน สำนักพิมพ์ หรือแม้กระทั่งเจ้าของงานออกบูธที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายชายรักชายอีกด้วย และผู้หญิงเหล่านี้ยังคงสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งทุนในมิติอื่น ๆ เพื่อที่จะคงสภาพของการเป็นนักเขียนเอาไว้อีกด้วย

จากการศึกษาผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นและมืออาชีพจึงสามารถสรุปจุดร่วมและจุดต่างได้ ดังต่อไปนี้

จุดร่วมของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นและมืออาชีพ

(1) มีทุนวัฒนธรรมรักการอ่านเหมือนกัน จุดร่วมที่เห็นได้ชัดเจนของผู้หญิงทั้งสองกลุ่ม คือ ทุนวัฒนธรรมรักการอ่าน กล่าวคือ ผู้หญิงทั้งสองกลุ่มมีนิสัยรักการอ่านมาตั้งแต่ว่าก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย ไม่ว่าจะด้วยสถาบันการศึกษา หรือสถาบันทางครอบครัวที่สนับสนุน หรือผลักดันด้วยตัวเอง แต่ผู้หญิงกลุ่มนี้ได้สั่งสมทุนความรู้และความสามารถจากการอ่านมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน คือ เป็นนักอ่านก่อนที่จะมาเป็นนักเขียน

(2) รูปแบบการตั้งชื่อนามปากกาเหมือนกัน ผู้หญิงทั้งสองกลุ่มมีรูปแบบการสร้างนามปากกาที่เหมือนกัน คือ มาจากชื่อเล่น และมาจากตัวละคร ตัวการ์ตูนหรือศิลปินที่ชื่นชอบ เพราะทุกคนเริ่มต้นจากการทำเป็นงานอดิเรก จึงไม่คิดมากเรื่องการตั้งนามปากกา และเมื่อมีชื่อเสียงติดอยู่ในใจของคนอ่านแล้ว ก็จะใช้ชื่อนามปากกาขึ้นไปโดยปริยาย

(3) เริ่มต้นงานเขียนโดยมองว่าเป็นงานอดิเรก ไม่ว่าจะในกลุ่มมืออาชีพหรือกลุ่มมือสมัครเล่น พบว่าผู้หญิงทั้งสองกลุ่มเริ่มต้นงานเขียนด้วยงานอดิเรก คือ การใช้เวลาร้างจากการเรียนหรือการทำงานมาเขียนนวนิยายชายรักชาย โดยไม่ได้มุ่งเน้นเรื่องรายรับหรือผลตอบแทนเป็นหลัก แต่ทำเพราะความชอบและความสนุก ซึ่งเมื่อมีเรื่องของผลตอบแทนเข้ามาเกี่ยวข้อง ถึงผันตัวมาทำเป็นอาชีพ

(4) ครอบครัวและตนเองมีทัศนคติที่ดีต่อชายรักชาย สถาบันทางครอบครัวที่สั่งสอนและหล่อหลอมให้ผู้หญิงทั้งสองกลุ่มมีมุมมอง ความคิด และความเชื่อที่คล้ายคลึงกัน คือ การไม่มีอคติต่อกลุ่มชายรักชาย ไม่มองว่าชายรักชายมีความแปลกแยกในสังคม รวมทั้งไม่กีดกันหากจะอ่านผลงานที่เกี่ยวข้องกับชายรักชาย

(5) มีจุดเริ่มต้นในการขยายทุนทางสัญลักษณ์เช่นเดียวกัน ผู้หญิงทั้งสองกลุ่มเริ่มต้นงานเขียนด้วยการลงเนื้อหาในอินเทอร์เน็ตเช่นเดียวกัน เพื่อสร้างชื่อเสียง หรือสร้างทุนทางสัญลักษณ์ให้เป็นที่รู้จัก ซึ่งมีความแตกต่างกันในภายหลังเพราะระยะเวลาและประสบการณ์ในการเขียนที่ต่างกัน จึงมีชื่อเสียงต่างกันไป หากแต่มีการเริ่มต้นเหมือนกัน นั่นคือเริ่มต้นจากศูนย์และเพิ่มพูนมากขึ้น

จุดต่างของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นและมืออาชีพ

(1) ประสบการณ์การเขียน ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพพบว่า มีการทำงานมาเป็นเวลาหลายปี ซึ่งประสบการณ์เหล่านี้เองที่ทำให้ผู้หญิงกลุ่มนี้สามารถผลักดันตัวเองให้กลายมาเป็นมืออาชีพ และมีผลตอบแทนจากการเขียนนวนิยายชายรักชาย

(2) เปิดเผยให้ครอบครัวรับรู้ ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นบางคนปิดบังครอบครัวเรื่องการเขียนนวนิยายชายรักชาย แต่จะเปิดเผยเพียงในส่วนของความเป็นคนอ่าน ในขณะที่ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพจะเปิดเผยให้ครอบครัวรับรู้ อย่างชัดเจน ความแตกต่างคือรายได้ หรือทุนทางเศรษฐกิจที่กลุ่มมืออาชีพสามารถนำมาต่อรองกับครอบครัวเพื่อแสดงให้เห็นถึงผลลัพธ์จากการทำงานได้ จนครอบครัวมองว่าเป็นอาชีพอย่างหนึ่งซึ่งแตกต่างจากกลุ่มมือสมัครเล่นที่ไม่มีผลตอบแทนที่ชัดเจน

(3) มุมมองที่มีต่อนวนิยายกระแสหลัก ในขณะที่กลุ่มมือสมัครเล่นยังคงมองว่า เนื้อหาของนวนิยายชายรักชายไม่สามารถสู้กับนวนิยายรักต่างเพศได้ แต่กลุ่มมืออาชีพมีมุมมองที่แตกต่าง กล่าวคือ แม้วนวนิยายชายรักชายจะยังไม่สามารถเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของ

นวนิยายกระแสหลักได้ แต่กลุ่มมืออาชีพมองว่า เนื้อหา การดำเนินเรื่อง ตัวละคร หรือภาษาของ นวนิยายชายรักชายมีความทัดเทียมกับนวนิยายรักต่างเพศ เพียงแต่สังคมที่ให้การเปิดรับยังแคบกว่ามาก

(4) เนื้อหาของนวนิยายมีความหลากหลาย แม้ว่าผู้หญิงทั้งสองกลุ่มจะมีการสั่งสมทุนวัฒนธรรมการอ่านมาเป็นเวลานานไม่ต่างกัน ทว่า การนำมาใช้กลับมีความแตกต่างกัน กล่าวคือ นวนิยายชายรักชายของมือสมัครเล่นมักจะออกมาในรูปแบบเดียวกัน คือ หากเป็นแนวแฟนตาซีก็จะแฟนตาซี หากเป็นแนวรักเศร้า ๆ ก็จะเป็นแนวใกล้เคียงกัน หรือรูปแบบการดำเนินเรื่องมีความคล้ายคลึงกัน ในขณะที่กลุ่มมืออาชีพจะมีความหลากหลายมากกว่า คือ นักเขียนคนหนึ่งมีผลงานที่ทั้งเป็นแนวตลกขบขัน ในขณะที่เดียวกันก็สามารถเขียนนวนิยายชายรักชายที่เรียกน้ำตาคนอ่านได้ในอีกเรื่องหนึ่ง ความหลากหลายของเนื้อหาของกลุ่มมืออาชีพจึงมีมากกว่ากลุ่มมือสมัครเล่น

(5) ความยาวของนวนิยายที่เขียนต่างกัน กลุ่มมือสมัครเล่นจะมีการเขียนเนื้อหาที่เป็นเรื่องไม่ยาวมากนัก อาจจะอยู่ที่หนึ่งร้อยหน้า A5 และไม่เกิน 200 หน้า ในขณะที่กลุ่มมืออาชีพจะมีผลงานที่มีความยาวมากกว่านั้นมาก เช่น หนังสือหนึ่งเล่มจบอาจจะมีความยาวที่ 500 หน้า ซึ่งมักจะพบว่า กลุ่มมืออาชีพมักจะไม่เขียนนวนิยายชายรักชายจบในเล่ม มักจะมี 2 เล่มจบ หรือ 3 เล่มจบเล่ม ซึ่งความยาวของเนื้อหานี้เองที่สามารถสรุปได้ว่า กลุ่มมืออาชีพมีความสามารถและศักยภาพในการดึงดูดทุนทางวัฒนธรรมที่สั่งสมไว้มากกว่า และประสบการณ์จากการเขียนสามารถทำให้นวนิยายหนึ่งเรื่องมีความยาวได้ตามที่ตนเองต้องการ ซึ่งบางเรื่องอาจจะมีความยาวถึงหนึ่งพันหน้า หรือมากกว่านั้น

(6) มีทุนทางสัญลักษณ์ที่ต่างกัน เนื่องจากผู้หญิงทั้งสองกลุ่มมีระยะเวลาการเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายที่แตกต่างกัน ทุนสัญลักษณ์หรือชื่อเสียงจึงมีความแตกต่างกันมาก รวมไปถึงฐานคนอ่านของกลุ่มมืออาชีพที่จะมีฐานคนอ่านที่เหนียวแน่น ไม่ว่าจะเขียนนวนิยายเรื่องอะไร หรือนำลงเผยแพร่ทางอินเทอร์เน็ตหรือไม่ เมื่อมีการรวมเล่มหนังสือออกมา ฐานคนอ่านเหล่านี้ก็พร้อมที่จะให้การสนับสนุนอยู่เสมอ ในขณะที่กลุ่มมือสมัครเล่นยังคงอยู่ในช่วงเริ่มต้นของการสั่งสมทุนทางสัญลักษณ์

(7) มีทุนทางเศรษฐกิจที่ต่างกัน ในขณะที่กลุ่มมือสมัครเล่นไม่มีผลตอบแทนจากการเขียนนวนิยายชายรักชาย หรืออาจจะมีน้อย กลุ่มมืออาชีพกลับมีค่าตอบแทนที่แน่นอน ไม่ว่าจะได้รับการรวมเล่มหนังสือขายเอง การขายหนังสือผ่านระบบ E-Book หรือการทำงานผ่านสำนักพิมพ์ ซึ่งรายรับส่วนนี้เองที่ทำให้กลุ่มมืออาชีพบางคนมุ่งเน้นที่การเขียนนวนิยายชายรักชายเพียงอย่างเดียว ไม่เลือกที่จะทำงานอื่นประกอบ และสามารถกล่าวได้เต็มปากกว่าเป็นนักเขียนคนหนึ่ง

(8) อำนาจในการต่อรองที่ต่างกัน ในกลุ่มผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย แบบมือสมัครเล่นยังไม่มีอำนาจต่อรองใด ๆ ทั้งต่อคนอ่าน คนเขียนด้วยกัน หรือสำนักพิมพ์/ โรงพิมพ์ แต่สำหรับกลุ่มมืออาชีพแล้วจะต่างออกไป คือ มีอำนาจในการต่อรองกับกลุ่มคนอ่าน มีการรวมกลุ่ม หรือการผูกมัดเขียนด้วยกันดังไปเขียนผลงานร่วม นอกจากนี้ ยังมีอำนาจต่อรองกับสำนักพิมพ์ ที่ต้องการนักเขียนที่มีฐานคนอื่น หรือชื่อเสียงอยู่ก่อนแล้ว รวมทั้งอำนาจในการต่อรองกับผู้จัดงาน หนังสือชายรักชายต่าง ๆ ที่ต่างอยากให้นักเขียนที่มีชื่อเสียงระดับหนึ่งมาร่วมงาน เพื่อช่วยดึงยอดคนอ่านให้เข้าร่วมงาน ซึ่งหมายถึงรายรับที่จะได้จากการขายบัตรเข้างาน ซึ่งเป็นไปในรูปแบบที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน

เหล่านี้จึงเป็นจุดร่วมและจุดต่างระหว่างผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย แบบมืออาชีพ และกลุ่มมือสมัครเล่น ทั้งที่มีการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมเหมือนกัน แต่ปัจจัยอื่น ๆ ก็มีผลต่อการขยายทุนทางวัฒนธรรมไปสู่มิติอื่น ๆ

บทที่ 6

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

งานวิจัยเรื่อง “ผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชาย” เป็นการวิจัยที่ศึกษาถึงการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย การแปลงทุนทางวัฒนธรรมและการขยายทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ทุนมิติอื่น ๆ ผ่านพื้นที่ของ “ผู้หญิง” ที่เขียนนวนิยาย “ชายรักชาย” ที่เป็นเพศหญิง แต่ก้าวเข้าสู่โลกของผู้ชายผ่านนวนิยาย พร้อมทั้งศึกษาวิเคราะห์สารที่ผู้หญิงเหล่านี้สื่อสารว่ามีรูปแบบและเนื้อหาอย่างไร มีการนำทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรมมาใช้อย่างไร ภายใต้โจทย์การวิจัยที่ว่า ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายมีกระบวนการสั่งสมทุน และขยายทุนด้านต่าง ๆ อย่างไร และเพราะเหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น ซึ่งผู้วิจัยได้อาศัยแนวคิดเรื่องทุน (Capital) ของ ปีแอร์ บูร์ดิเยอ (Pierre Bourdieu) นักทฤษฎีการสื่อสาร เพื่อสะท้อนให้เห็นการสั่งสมทุนความรู้ และความสามารถทางด้านการเป็นนักเขียนนวนิยาย รวมถึงการขยายทุนในรูปแบบต่าง ๆ ของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย

การศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้เลือกใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อศึกษาและวิเคราะห์การสั่งสมทุนของผู้หญิงเพื่อใช้ในการเขียนนวนิยายชายรักชาย และการเข้าสู่แวดวงงานนวนิยายที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับชายรักชาย โดยศึกษาวิเคราะห์ผ่านผู้หญิง ซึ่งเป็นผู้สร้างงานนวนิยายชายรักชาย 2 กลุ่ม คือ กลุ่มมืออาชีพ และกลุ่มมือสมัครเล่น ใช้วิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) รวมทั้งศึกษาวิเคราะห์เนื้อหาของงานนวนิยายชายรักชาย (Content analysis) มาประกอบ ซึ่งมีองค์ประกอบ ดังนี้

องค์ประกอบที่ 1 ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย ในฐานะที่เป็นผู้ส่งสาร (Sender) ว่าผู้หญิงเหล่านี้มีการสั่งสมทุนด้านใดบ้าง ทั้งก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย และเมื่อเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายแล้ว การขยายทุนไปสู่มิติด้านอื่น ๆ รวมทั้งอำนาจการต่อรองของผู้หญิงกลุ่มนี้ที่มีต่อคนอ่าน คนเขียน และสำนักพิมพ์/โรงพิมพ์

องค์ประกอบที่ 2 สาร ที่เป็นตัวบทนวนิยายชายรักชาย เพื่อให้เห็นถึงการแปลงทุนทางวัฒนธรรมของผู้หญิงกลุ่มนี้

สำหรับในส่วนของการสรุปผลการศึกษา ผู้วิจัยได้จำแนกการสรุปออกเป็น 3 ประเด็นดังต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์ของการสื่อสารกับกระบวนการสั่งสมทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย
2. ความสัมพันธ์ของการสื่อสารกับกระบวนการสั่งสมทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายช่วงก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

3. ความสัมพันธ์ของการสื่อสารกับการแปลงทุน และขยายทุนทางวัฒนธรรมของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย และในตอนท้าย จะเป็นการอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

6.1 สรุปผลการวิจัย

6.1.1 ความสัมพันธ์ของการสื่อสารกับกระบวนการสั่งสมทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยขอสรุปผลการวิจัยโดยแบ่งข้อมูลการนำเสนอออกเป็น 3 ส่วน ดังต่อไปนี้

6.1.1.1 สถานภาพของครอบครัวของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายมือสมัครเล่นและมีอาชีพ

พื้นฐานครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย ทั้งกลุ่มมือสมัครเล่น และกลุ่มมืออาชีพ พบว่า ครอบครัวของผู้หญิงกลุ่มนี้มีสถานภาพทางครอบครัวที่แตกต่างกัน แต่ส่วนใหญ่มักจะพบว่า คนกลุ่มนี้มีทุนทางวัฒนธรรม (Cultural Capital) และทุนทางเศรษฐกิจ (Economy Capital) เอื้อหนุนในระดับหนึ่งแก่ลูกหลานที่เขียนนวนิยายชายรักชาย กล่าวคือ ครอบครัวของผู้หญิงกลุ่มนี้มีการผลักดันทุนวัฒนธรรมรักการอ่านให้ตั้งแต่เริ่มแรก ทั้งการที่ครอบครัวรักการอ่านอยู่ก่อนแล้ว และถ่ายทอดให้แก่บุตรหลาน และการสนับสนุนด้วยทุนทางเศรษฐกิจที่ทำให้ผู้หญิงกลุ่มนี้สามารถหาซื้อหนังสือและคอมพิวเตอร์เพื่อสั่งสมความรู้ ซึ่งแสดงให้เห็นว่า คนกลุ่มนี้ได้มีการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมในรูปของวัตถุ (Objectified form) และผลักดันด้านการศึกษาอันเป็นทุนวัฒนธรรมในรูปแบบของสถาบัน (Institutionalized form) ส่งผลให้ผู้หญิงกลุ่มนี้มีทุนทางวัฒนธรรมและทุนทางเศรษฐกิจตั้งต้นจากครอบครัว

จากทุนทางวัฒนธรรมและทุนทางเศรษฐกิจที่ได้รับการสนับสนุนจากครอบครัวนี้เองที่ทำให้ผู้หญิงกลุ่มนี้มีเวลาในการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรม เนื่องจากครอบครัวมีทุนตั้งต้นให้อยู่แล้ว จนกลายมาเป็น (Becoming) กลุ่มคนอ่าน และเป็นคนเขียนในเวลาต่อมา

6.1.1.2 ข้อมูลของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นและมีอาชีพ

ภูมิหลังของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายสะท้อนให้เห็นถึงรูปแบบช่วงการริเริ่มการเขียนนวนิยายของกลุ่มตัวอย่าง กล่าวคือ ผู้หญิงแต่ละคนเริ่มต้นงานเขียนในช่วงของวัยเรียนปริญญาตรี คือ ช่วงอายุสิบปลาย ๆ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่กลุ่มตัวอย่างกล่าวว่า “เป็นการใช้

เวลาว่างจากการเรียน” แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงเหล่านี้เริ่มต้นงานเขียนด้วยการทำเป็นงานอดิเรก ไม่ได้คิดที่จะยึดเป็นอาชีพในตอนเริ่มต้น เช่นเดียวกับรูปแบบของที่มาของนามปากกาของผู้หญิงกลุ่มนี้ที่พบว่า มักจะตั้งขึ้นมาจากชื่อเล่น มาจากตัวละคร การ์ตูน และศิลปินที่ชื่นชอบมาสร้างเป็นนามปากกา โดยไม่มีอะไรที่ซับซ้อน หรือมีความหมายแฝง แสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้ไม่ได้มองว่าเมื่อนามปากกานั้นมีชื่อเสียงโด่งดังในภายหลังแล้วจะเป็นนามปากกาที่ติดตัวไปตลอด เป็นการตอกย้ำให้เห็นว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้เริ่มต้นเขียนนวนิยายชายรักชายด้วยงานอดิเรกที่ไม่ได้คิดยึดเป็นอาชีพ แต่เมื่อต่อมาภายหลังนามปากกานั้นมีทุนทางสัญลักษณ์ คือชื่อเสียง จึงใช้นามปากกานั้นติดตัวไปโดยปริยาย

นอกจากนั้น ผู้หญิงแต่ละคนแสดงให้เห็นกระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมในรูปแบบของสถาบันการศึกษา (Institutionalized form) อันได้แก่ โรงเรียนที่ศึกษาอยู่ ทั้งในระดับมัธยมหรือระดับมหาวิทยาลัยอันเป็นแหล่งข้อมูลความรู้ในการสั่งสมทุนทางการศึกษา ทั้งกิจกรรมที่ได้รับจากโรงเรียน การหล่อหลอมลักษณะนิสัยและมุมมองต่าง ๆ ผ่านการเรียนการสอน ตลอดจนสถาบันการศึกษาเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยเสริมสร้างจินตนาการของผู้หญิงกลุ่มนี้ในการสร้างองค์ประกอบของนวนิยายชายรักชายอันได้แก่ มุมมองในสังคมไทยอันเป็นโครงเรื่อง และแก่นเรื่องฉาก และตัวละครให้เกิดความสมจริง ซึ่งการศึกษาในทุกระดับจะช่วยหล่อหลอมให้ผู้หญิงเหล่านี้เกิดการโน้มน้าวจิตใจของอุปนิสัย (Habitus) ตลอดจนทัศนคติที่มีต่อชายรักชาย

แต่ทั้งนี้ สำหรับผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพที่เรียนจบในระดับมหาวิทยาลัยทั้งหมดแล้ว พบว่า ยังมีการทำงานอื่น ๆ ที่นอกเหนือจากการเขียนนวนิยายชายรักชายร่วมด้วย ในเหตุผลที่เหมือนกัน คือ ความคาดหวังของครอบครัวที่ต้องการเห็นบุตรหลานทำงานในสาขาที่เรียนมา และสมกับสถาบันที่ศึกษา รวมทั้งการช่วยงานครอบครัว แต่ทั้งนี้ในกลุ่มมีอาชีพพบว่า ผู้หญิงเกือบทุกคนเปิดเผยต่อครอบครัวว่าเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่า เมื่อมีทุนทางเศรษฐกิจเข้ามาร่วมด้วย ผู้หญิงเหล่านี้สามารถนำมาเป็นอำนาจในการต่อรองกับครอบครัวในการทำงานนี้ต่อไป

6.1.1.3 ทัศนคติของครอบครัวและกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นและมีอาชีพต่อชายรักชาย

สำหรับประเด็นเรื่องทัศนคติ ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น คือ ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชาย และทัศนคติของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายที่มีต่อชายรักชายดังต่อไปนี้

(1) ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชาย

ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อชายรักชายเป็นไปในแง่บวก คือ ไม่มีอคติกับคนกลุ่มนี้ จะค่อนข้างไปทางเฉย ๆ มากกว่า โดยจะมองว่า คนกลุ่มนี้ก็เหมือนเพศหญิงหรือเพศชายทั่วไป ซึ่งผู้วิจัยมองว่า ส่วนหนึ่งมาจากการที่ครอบครัวของกลุ่มตัวอย่างมองว่าเป็นเรื่องไกลตัว จึงไม่มี

การแสดงทัศนคติที่ชัดเจนต่อคนกลุ่มนี้ จึงไม่มีการห้ามปรามหากลูกหลานจะคบหาทำความรู้จัก จะสั่งสอนให้มองที่พฤติกรรมการแสดงออกของคนคนนั้นเป็นรายบุคคลมากกว่าที่จะตัดสินรวบทั้งหมดในสังคม ซึ่งเหล่านี้หล่อหลอมให้เกิดการโน้มเอียงของอุปนิสัยของผู้หญิงกลุ่มนี้ที่มีใจเปิดกว้างต่อกลุ่มชายรักชายต่อไป

(2) ทัศนะของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายที่มีต่อชายรักชาย

เนื่องจากครอบครัวไม่มีอคติต่อกลุ่มชายรักชาย จึงส่งผลให้เกิดการโน้มเอียงของอุปนิสัย (Habitus) ของผู้หญิงกลุ่มนี้ที่ไม่ได้มองกลุ่มชายรักชายในแง่ลบ ทำให้มีทัศนคติที่ดีและมองว่ากลุ่มชายรักชายเป็นส่วนหนึ่งของสังคม นำไปสู่การเขียนนวนิยายชายรักชาย โดยผู้หญิงเหล่านี้มองกลุ่มชายรักชายในสายตาที่เปิดกว้าง คือ กลุ่มชายรักชายสามารถมีความรักได้เหมือนรักต่างเพศ ทั้งยัง “เชื่อ” ว่าสามารถเป็นไปได้ รวมทั้งผู้หญิงกลุ่มนี้มีเพื่อนที่เป็นกลุ่มชายรักชาย ซึ่งเป็นทุนทางสังคม (Social Capital) คือ เครือข่ายหรือเพื่อนฝูงในแวดวงนี้ ส่งผลให้ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายย่อมต้องมีทัศนคติที่ดีต่อชายรักชาย จึงจะสามารถเขียนนวนิยายชายรักชายได้

ดังนั้นแล้ว ก่อนที่ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย ผู้หญิงเหล่านี้จะมีทุนทางวัฒนธรรม และทุนทางเศรษฐกิจจากครอบครัวเกื้อหนุนอยู่ก่อนแล้ว ในรูปแบบการสนับสนุนทุนทางวัฒนธรรมด้านวัตถุ และทุนวัฒนธรรมในรูปแบบของสถาบัน รวมทั้งสถาบันทางครอบครัวยังส่งผลต่อทัศนะของผู้หญิงกลุ่มนี้ต่อชายรักชาย ทำให้หล่อหลอม และเกิดความเชื่อในเรื่องของกลุ่มชายรักชายเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ซึ่งเป็นคนทั่วไปที่สามารถมีความรักได้เหมือนดังรักต่างเพศ เหล่านี้เอง คือ ทุนทางวัฒนธรรมของผู้หญิงก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

6.1.2 ความสัมพันธ์ของการสื่อสารกับกระบวนการสั่งสมทุนของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายช่วงก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยขอสรุปผลการวิจัยโดยแบ่งข้อมูลการนำเสนอออกเป็น 2 ส่วน ดังต่อไปนี้

6.1.2.1 กระบวนการหล่อหลอมทุนทางวัฒนธรรมของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นและมีอาชีพ

ในกระบวนการหล่อหลอมทุนทางวัฒนธรรมความรู้และความสามารถในการเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายของผู้หญิงทั้งสองกลุ่มพบว่า ผู้หญิงเหล่านี้มีทุนวัฒนธรรมรักการอ่านเป็นทุนตั้งต้น ซึ่งล้วนแล้วแต่เคยอ่านหนังสือหลากหลายประเภท ไม่ใช่เพียงแค่นวนิยายชายรักชายเท่านั้น แต่รวมถึงหนังสือวิชาการ วรรณกรรมเยาวชน รวมทั้งหนังสือการ์ตูน มาก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย จนหล่อหลอมผู้หญิงเหล่านี้ให้เกิดความคุ้นเคยในการอ่านมากที่สุด จนเป็นแรงจูงใจให้เกิดความรู้อยากเขียน

ทว่า ไม่ใช่เพียงแค่การอ่านเท่านั้นที่หล่อหลอมให้ผู้หญิงกลุ่มนี้กลายเป็นคนเขียน แต่ยังมีประสบการณ์ผ่านสื่อประเภทต่าง ๆ อันได้แก่ การดู และการฟัง ผ่านสื่อประเภทละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ ข่าว สารคดี เรื่องเล่า หรือการฟังเพลง ที่ล้วนแล้วแต่เป็นประสบการณ์ผ่านสื่อที่หล่อหลอมให้ผู้หญิงเหล่านี้มีมุมมองที่เปิดกว้าง และมีตัวเลือกมากมายสำหรับการหยิบยกมาเขียนเป็นนวนิยายชายรักชายในเวลาต่อมา ซึ่งกระบวนการเหล่านี้เป็นการสร้างร่างกาย (Embodiment) ให้มีความสามารถรอบรู้ในด้านการอ่านและการเขียน ผ่านประสบการณ์การอ่าน การดู และการฟัง

แต่ทั้งนี้ทั้งนั้น ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพที่ได้ผ่านกระบวนการหล่อหลอมทางร่างกายที่ไม่ใช่เพียงการเป็นคนอ่าน แต่รวมถึงการเป็นคนเขียน ในระยะเวลาหนึ่งแล้ว ย่อมต้องได้รับการคาดหวังที่มากกว่าผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น โดยต้องสามารถเขียนนวนิยายชายรักชายให้มีความน่าสนใจ มีความสนุก และน่าติดตาม ที่คนอ่านให้การยอมรับ ซึ่งผู้วิจัยมองว่า กระบวนการหล่อหลอมทุนทางวัฒนธรรมของผู้หญิงกลุ่มนี้ จะฝังลึกเข้าไปเป็นส่วนหนึ่ง (Embodiment) ของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ เนื่องจากผู้หญิงกลุ่มนี้สามารถนำประสบการณ์ทั้งประสบการณ์ตรง และประสบการณ์ผ่านสื่อมาเขียนเป็นนวนิยายชายรักชายอย่างเป็นธรรมชาติ เหมือนประสบการณ์เหล่านั้นเป็นของตนเองจริง ๆ จนสามารถเรียบเรียงและเขียนนวนิยายชายรักชายออกมาได้ ไม่เหมือนกลุ่มมือสมัครเล่นที่ยังต้องหล่อหลอมร่างกายให้สามารถใช้ศักยภาพในการเป็นนักเขียนออกมาให้สมบูรณ์มากยิ่งขึ้นไปอีก

ดังนั้น สำหรับกลุ่มมืออาชีพที่มีเรื่องของทุนทางเศรษฐกิจ หรือรายได้เข้ามาเกี่ยวข้อง จึงไม่ได้เป็นไปอย่างสนุกสนาน หรืออยู่ในระดับเริ่มต้นของการหล่อหลอมทุนทางวัฒนธรรมเพื่อเขียนนวนิยายชายรักชายเท่านั้น แต่เป็นไปด้วยความจริงจัง และต้องการความถูกต้องครบถ้วนของข้อมูล ในรูปแบบของนวนิยายชายรักชายที่ได้รับการยอมรับจากคนอ่าน ดังนั้น ยิ่งผู้หญิงเหล่านี้มีชื่อเสียงมากยิ่งขึ้นเท่าไร คนอ่านและแอดวอกก็จะมีเรียกร้องให้มีการสร้างผลงานที่มีความถูกต้อง และสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นไปอีก

6.1.2.2 กระบวนการเข้าสู่การเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นและมีอาชีพ

สำหรับประเด็นเรื่องการเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย ผู้วิจัยแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น คือ แรงจูงใจในการเขียนนวนิยายชายรักชาย จุดเริ่มต้นการเขียนนวนิยายชายรักชาย และช่องทางการนำเสนอที่เอื้อต่อการเผยแพร่ผลงาน ดังต่อไปนี้

(1) แรงจูงใจในการเขียนนวนิยายชายรักชาย

(1.1) นวนิยายชายรักชายมีความท้าทาย

นวนิยายชายรักชายมีประเด็นเรื่องของเพศเข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้น ผู้หญิงหลายคนที่จะเลือกจะเขียนนวนิยายชายรักชายจึงมองประเด็นนี้เป็นส่วนสำคัญ ว่าความเป็นชายกับชายจะพบเจออุปสรรคในรูปแบบของเพศแบบใด ซึ่งจะมีความท้าทายมากยิ่งขึ้นไปจากนวนิยายรักต่างเพศ กล่าวคือ นวนิยายรักต่างเพศสามารถเล่นเรื่องฐานะ ความต่างชั้น หรือรูปแบบความรักแบบใดก็ได้ นวนิยายชายรักชายก็ทำได้เช่นเดียวกัน แต่เพิ่มเติมเรื่องของเพศเข้าไปอีกประเด็นหนึ่ง

(1.2) ความชื่นชมของคนเขียนที่มีต่อชายรักชาย

ทัศนคติของคนเขียนที่มีต่อชายรักชายส่งผลต่อความชื่นชมรูปแบบความสัมพันธ์ของเพศเดียวกัน เนื่องจากนักเขียนหญิงเหล่านี้ล้วนแล้วแต่มีทัศนคติในแง่บวก ไม่ว่าจะเป็นจากเพื่อน คนรอบข้าง หรือนักแสดง ที่เป็นชายรักชาย รวมทั้งครอบครัวที่ไม่มีอคติต่อชายรักชาย นำไปสู่การชื่นชมบุคคล และหมายรวมถึงชายรักชายทั้งหมด จนเป็นแรงกระตุ้นที่อยากให้ความสนับสนุนคนกลุ่มนี้ให้สามารถเปิดเผยตัวตนได้ในสังคม โดยอาศัยพื้นที่ของนวนิยายเป็นการนำเสนอ

(1.3) การเพิ่มอำนาจให้กับเพศหญิง

นวนิยายชายรักชายเป็นการแสดงอำนาจของเพศหญิง โดยการลดอำนาจของเพศชายลงให้มีความทัดเทียมกับเพศคนเขียน และเป็นการแสดงอำนาจที่เหนือกว่าด้วยการกำหนดให้ผู้ชายสองคนสามารถดำเนินเรื่องราวตามที่นักเขียนหญิงต้องการได้ ผ่านพื้นที่ที่เป็นนวนิยายชายรักชาย ที่สร้างโดยนักเขียนผู้หญิง จึงเป็นพื้นที่ในการแสดงออกของผู้หญิงที่มีต่อเพศชายเป็นการต่อสู้โดยผ่านตัวละครดังที่กล่าวมา

เช่นเดียวกับคนอ่านส่วนใหญ่เป็นเพศหญิงก็มีสาเหตุเดียวกัน คือ ผู้หญิงที่อ่านนวนิยายชายรักชายก็มีความต้องการในการลดทอนอำนาจของเพศชายลงแบบที่ารู้ตัวผ่านพื้นที่ของนวนิยายชายรักชายที่ไม่เพียงแต่เป็นการลดอำนาจของเพศชายเท่านั้น แต่ได้เห็นเพศชายมีความทัดเทียมกับเพศหญิง

(1.4) อัตรการแข่งขันน้อยกว่านวนิยายกระแสหลัก

เนื่องจากนวนิยายชายรักชายยังมีอัตรการแข่งขันน้อยกว่านวนิยายกระแสหลักที่มักจะมีการต่อสู้อย่างดุเดือด ผู้หญิงเหล่านี้จึงเลือกจะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายที่ยังมีอัตรการแข่งขันที่น้อยกว่า แม้ตลาดจะยังแคบกว่า แต่แวดวงนี้ก็ยังสามารถรองรับนักเขียนใหม่ ๆ และยังต้องการนักเขียนใหม่ ๆ อยู่ตลอดเวลา อีกทั้งการเติบโตของแวดวงนวนิยายชายรักชายทั้งในตลาดของร้านหนังสือ งานหนังสือ และกลุ่มคนอ่านที่เริ่มเพิ่มสูงขึ้น ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้เห็นโอกาสที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายมากกว่านวนิยายกระแสหลักที่มีการแข่งขันสูง

(1.5) รายได้จากนวนิยายชายรักชาย

แม้ว่าผู้หญิงกลุ่มนี้จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายด้วยการทำเป็นงานอดิเรกที่เกิดจากใจรัก ไม่ใช่เรื่องของค่าตอบแทน แต่เมื่อก้าวเข้าสู่กลุ่มของมืออาชีพได้ ประเด็นเรื่องรายได้มีความสำคัญอย่างยิ่งยวด ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว อัตราการแข่งขันของแวดวงนวนิยายกระแสหลักเป็นไปอย่างดุเดือด การเลือกเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายที่มีการต่อสู้ น้อยกว่า อีกทั้งยังมีจำนวนคนเขียนที่ยังไม่เยอะเท่า เป็นการเปิดโอกาสให้ได้รับการยอมรับง่ายกว่า ซึ่งนำมาถึงโอกาสสร้างผลตอบแทน หรือทุนทางเศรษฐกิจที่จะได้จากการเขียนนวนิยายชายรักชาย มากกว่า ดังนั้น ปัจจัยด้านนี้ก็ส่งผลที่ทำให้ผู้หญิงกลุ่มนี้ยังเลือกที่จะเขียนนวนิยายชายรักชายต่อไป

(2) จุดเริ่มต้นการเขียนนวนิยายชายรักชาย

ผู้หญิงกลุ่มนี้เริ่มต้นงานเขียนจากการทำเป็นงานอดิเรก ซึ่งปัจจัยที่ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้ก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายมีดังต่อไปนี้

(2.1) ถูกชักชวน

นวนิยายชายรักชายเพิ่งจะเป็นที่แพร่หลายในช่วงเวลาไม่กี่ปีมานี้ ดังนั้น นักเขียนบางส่วนจึงได้รับการชักชวนจากบุคคลรอบข้าง เพื่อนฝูง รวมทั้งกลุ่มคนที่ทำงานอยู่ในวงการหนังสือ ให้รู้จักแวดวงนี้ จนก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

(2.2) ชิมชมศิลปินหรือตัวละครที่มีอยู่ก่อนแล้ว

จากการศึกษาพบว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้หลายคนก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายอันเนื่องมาจากความชื่นชอบหรือชื่นชมตัวละครที่มีอยู่แล้ว ไม่ว่าจะเป็ตัวละครในนวนิยาย ตัวการ์ตูนญี่ปุ่น หรือศิลปินที่มีตัวตนอยู่จริง ๆ เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นประเด็นที่ทำให้ผู้หญิงกลุ่มนี้หันมาให้ความสนใจความเป็นชายรักชาย โดยพบว่า หลายคนเริ่มต้นงานเขียนจากแฟนฟิคชั่น ศิลปินเกาหลี หรือตัวการ์ตูนมาก่อนที่จะเขียนนวนิยายชายรักชายแบบออริจินอล ดังนั้น ศิลปินหรือตัวละครที่มีอยู่ก่อนแล้วเหล่านี้ จึงเป็นส่วนสำคัญในการดึงดูดให้ผู้หญิงกลุ่มนี้ก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

(2.3) ความรู้สึกท้าทาย

ผู้หญิงเหล่านี้อ่านงานประเภทต่าง ๆ มาเป็นจำนวนมากซึ่งเป็นทุนทางวัฒนธรรม ซึ่งไม่ใช่เพียงแต่หนังสือที่เป็นนิยายเท่านั้น แต่หมายรวมถึงหนังสือหลากหลายประเภท รวมทั้งนวนิยายชายรักชาย และการ์ตูนญี่ปุ่นที่มีเนื้อหาแบบชายรักชาย เมื่อผนวกกับความชื่นชอบตัวการ์ตูนหรือศิลปินแล้ว จากการอ่านเหล่านี้เอง ทำให้ผู้หญิงกลุ่มนี้เกิดความรู้สึกท้าทายที่อยากจะลองเขียนนวนิยายชายรักชายของตัวเองบ้าง ซึ่งสามารถแต่งแต้มเนื้อหาของตัวเองตามใจชอบได้

(3) ช่องทางการนำเสนอที่เอื้อต่อการเผยแพร่ผลงาน

ในกระบวนการเผยแพร่ผลงานนวนิยายชายรักชาย ไม่ได้เกิดจากการพิจารณาจากสำนักพิมพ์เพียงอย่างเดียว แต่เป็นรูปแบบของการลงผลงานผ่านเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในเว็บไซต์นักเขียนต่าง ๆ ที่เปิดให้บริการสำหรับคนที่อยากจะลองเป็นนักเขียนเช่นเดียวกัน นวนิยายชายรักชายจึงมีพื้นฐานที่เกิดจากนวนิยายเว็บไซต์ คือ นักเขียนลงเนื้อหาให้คนอ่านอ่านได้ฟรี ซึ่งเป็นช่องทางหลักในการสร้างนักเขียนนวนิยายชายรักชาย โดยเริ่มจากการสร้างชื่อเสียงหรือส่งสมทุนทางสัญลักษณ์ก่อน และช่องทางเหล่านี้เองที่ทำให้ผู้หญิงที่อยากเป็นนักเขียนก้าวเข้าสู่แวดวงนวนิยายได้อย่างง่ายดาย รวมทั้งมีเว็บไซต์ชื่อดังหลายแห่งเปิดหมวนวนิยายชายรักชายขึ้นมา เพื่อเป็นการรองรับนักเขียนกลุ่มนี้ ดังนั้น ช่องทางที่เปิดกว้างในอินเทอร์เน็ตจึงเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้ผู้หญิงกลุ่มนี้สามารถก้าวเดินในแวดวงนวนิยายชายรักชายได้

6.1.3 ความสัมพันธ์ของการสื่อสารกับการแปลงทุนและขยายทุนทางวัฒนธรรมของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยขอสรุปผลการวิจัย โดยแบ่งการนำเสนอข้อมูลออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

6.1.3.1 การขยายทุนทางวัฒนธรรม (culture capital) การสั่งสมความรู้ความสามารถทางวัฒนธรรมและแปลงเป็นนวนิยายชายรักชาย

สำหรับผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย เมื่อมีการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมไม่ว่าจะรูปแบบของวัตถุ (Objectified form) สถาบันการศึกษา (Institutionalized form) หรือร่างกาย (Embodied form) มาในระดับหนึ่งแล้ว ผู้หญิงเหล่านี้จะใช้ศักยภาพในการแปลงทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ผลงาน ซึ่งก็คือ นวนิยายชายรักชาย ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นของการเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย

ในการแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่ผลงาน ผู้วิจัยจะสรุปผลการศึกษาผ่านองค์ประกอบการเล่าเรื่อง 6 ประการ อันได้แก่ (1) โครงเรื่อง (Plot) (2) แก่นความคิด (Theme) (3) ความขัดแย้ง (Conflict) (4) ตัวละคร (Character) (5) ฉาก (Setting) และ (6) มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view) ดังต่อไปนี้

(1) โครงเรื่อง

สำหรับผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นและมีอาชีพมีรูปแบบการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมที่เหมือนหรือใกล้เคียงกัน ซึ่งก็คือการสั่งสมทุนทางด้านการอ่านมาเป็นจำนวนมาก ซึ่งเหล่านี้ล้วนแต่เป็นพื้นฐานการดำเนินเรื่องให้แก่ผู้หญิงกลุ่มนี้ เพราะนวนิยายชายรักชายก็ไม่ได้เกิดขึ้นมาจากสุญญากาศ ไม่ได้เป็นแนวเรื่องใหม่ ๆ ที่สร้างขึ้นจากศูนย์ หากแต่เป็นการต่อยอดสิ่งที่อยู่ก่อนแล้ว นั่นคือนวนิยายที่เกิดขึ้นมาก่อน และเป็นรากฐานสำคัญ

สำหรับนักเขียนรุ่นใหม่ ๆ ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายก็เช่นเดียวกัน ที่ได้นำรากฐานเหล่านั้นมาต่อยอดและนำเสนอในรูปแบบของตนเอง

สำหรับโครงเรื่องหรือเหตุการณ์ทั้งหมดในเรื่องที่ดำเนินตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ผู้หญิงกลุ่มนี้เองก็ได้้นำประสบการณ์จริง อันได้แก่ สถาบันการศึกษาที่เรียน สถานที่ท่องเที่ยวที่เคยไป อาหารที่เคยลิ้มลอง มารวมกับประสบการณ์ผ่านสื่อ อันได้แก่ นวนิยายที่เคยผ่านตา แนวเรื่องที่เคยอ่าน เรื่องเล่าจากคนรอบข้าง หรือสิ่งต่าง ๆ ที่นำเสนอผ่านสื่อ รวมทั้งเรื่องราวความรักของชายรักชาย มารวมกันและนำเสนอในรูปแบบของตนเอง ไม่ใช่การสร้างขึ้นจากสิ่งใหม่ เช่น การนำเสนอเรื่องความรักที่ต่างศักดิ์ของตัวละคร ซึ่งเป็นแนวเรื่องที่มีการนำเสนออย่างโชกโชนผ่านทั้งนวนิยาย ภาพยนตร์ หรือละครโทรทัศน์อย่างต่อเนื่อง เมื่อมีการนำเสนอในรูปแบบของนวนิยายชายรักชายอาจจะดูเป็นสิ่งใหม่ แต่เหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นการต่อยอดจากสิ่งที่มีอยู่ก่อนแล้ว ไม่ได้ถือกำเนิดขึ้นมาลอย ๆ โครงเรื่อง และการนำเสนอในรูปแบบนวนิยายชายรักชายของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจึงนำมาจากทุนทางวัฒนธรรมที่พวกเขาได้สั่งสมมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานผ่านประสบการณ์ และการเป็นคนอ่านจนเกิดโครงเรื่องแบบต่าง ๆ ที่พบว่าล้วนแล้วแต่เคยมีมาในรูปแบบของนวนิยายรักกระแสหลักแล้วทั้งสิ้น

(2) แก่นความคิด

สำหรับนวนิยายชายรักชายมักจะพบว่ามีความคิดที่เหมือนกันอย่างหนึ่ง นั่นคือไม่กีดกัน รังเกียจ หรือมองว่า กลุ่มชายรักชายเป็นเรื่องผิดปกติจากสังคม เรื่องราวมักจะนำเสนอในรูปแบบความรักของชายรักชายว่าเป็นเรื่องที่สามารถเกิดขึ้นได้จริง เป็นเรื่องที่เป็นไปได้ในสังคม ซึ่งพบในนวนิยายทุกเรื่องของผู้หญิงกลุ่มนี้ที่นำมาศึกษา แสดงให้เห็นถึงทัศนคติที่สถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษาได้หลอหลอมให้เกิดความคิด มุมมอง และความเชื่อของผู้หญิงกลุ่มนี้ที่มีต่อชายรักชาย และนำเสนอผ่านทางผลงานนวนิยายชายรักชาย

(3) ความขัดแย้ง

ความขัดแย้งที่ปรากฏในนวนิยายชายรักชายมีรูปแบบที่ไม่แตกต่างจากนวนิยายกระแสหลักมากนัก กล่าวคือ พบว่ามีปมความขัดแย้งระหว่างบุคคลและบุคคล ปมความขัดแย้งภายในจิตใจ และความขัดแย้งกับภายนอก ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า โครงเรื่อง และความขัดแย้งล้วนแล้วแต่มีรูปแบบที่มาจากรากฐานของนวนิยายกระแสหลักที่มีการนำเสนออย่างต่อเนื่อง ปมความขัดแย้งที่แตกต่างออกไปมักจะพบในประเด็นเรื่องของเพศ แต่ไม่ได้เป็นไปในทางถูกเหยียดหยามความเป็นชายรักชาย มักจะพบว่าอีกฝ่ายเป็นชาย ตนเป็นชายจะรักกันได้หรือไม่

(4) ตัวละคร (Character)

ตัวละครหลักที่ปรากฏในนวนิยายชายรักชายย่อมเป็นชายรักชาย ซึ่งองค์ประกอบนี้พบว่า ผู้หญิงซึ่งเป็นเพศตรงข้ามของตัวละครสร้างขึ้นมาจากการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรม ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล่า บุคคลรอบตัว หรือสภาพแวดล้อมที่เห็น มาสร้างเป็นตัวละคร ซึ่งอาจจะมีอยู่จริง หรือเกิดขึ้นจากจินตนาการมีปรับเปลี่ยนให้ตรงตามรูปแบบของความรู้ที่รับเข้ามาว่าตัวละครที่เป็นชายรักชายควรจะแสดงออกในรูปแบบใด

(5) ฉาก (Setting)

ฉากที่ปรากฏในนวนิยายชายรักชายพบว่า เกิดขึ้นจากประสบการณ์สองส่วน คือ ประสบการณ์จริง ได้แก่ ฉากจังหวัดที่ผู้หญิงที่เขียนเติบโตขึ้นมา มหาวิทยาลัยที่ผู้หญิงเหล่านั้นจบการศึกษา หรือสถานที่ท่องเที่ยวที่เคยไป เหล่านี้คือประสบการณ์จริงที่ก่อให้เกิดเป็นฉากในนวนิยาย ขณะที่ฉากบางส่วนนำมาจากประสบการณ์ผ่านสื่อ ได้แก่ หนังสือที่เคยอ่าน หรือละครโทรทัศน์ ซึ่งมักจะพบว่า เป็นฉากที่ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายเข้าไปพบเจอเองไม่ถึง เช่น การติดเกาะร้าง การเป็นเจ้าของบริษัท หรือแม้กระทั่งฉากเลิฟซีน ซึ่งเกิดจากกระบวนการแปลงทุนทางวัฒนธรรมให้กลายเป็นฉากในนวนิยายชายรักชาย

(6) มุมมองในการเล่าเรื่อง (Point of view)

ลักษณะการเล่าเรื่องของนวนิยายชายรักชายมักจะพบว่า ไม่เป็นแบบเล่าผ่านบุรุษที่ 1 ก็จะเป็นบุรุษที่ 3 ซึ่งเป็นเรื่องปกติที่สามารถพบเจอได้ในนวนิยายกระแสหลักอยู่แล้ว จึงแสดงให้เห็นว่า ประสบการณ์ที่ได้รับผ่านการสั่งสมทุนทางด้าน การอ่าน หล่อหลอมให้ผู้หญิงเหล่านี้มีลักษณะการเล่าเรื่องที่ไม่แตกต่างจากนวนิยายทั่วไป เพียงแต่มีการดำเนินเรื่องเป็นรูปแบบของผู้ชายกับผู้ชาย

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ในประเด็นเรื่องการแปลงทุนทางวัฒนธรรมสู่นวนิยายชายรักชายเป็นไปในรูปแบบของการนำทุนทางวัฒนธรรมที่สั่งสมมาเป็นเวลานาน ไม่ว่าจะเป็นผ่านสถาบันครอบครัว สถาบันการศึกษา ตลอดจนประสบการณ์ตรง และประสบการณ์ที่ได้รับผ่านจากสื่อมาหลอมรวมเข้าด้วยกัน โดยที่ผู้หญิงกลุ่มนี้ได้ใช้ศักยภาพที่เกิดจากการหล่อหลอมร่างกายให้กลายเป็นนักเขียน แปลงทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ผลงานนวนิยายชายรักชาย

6.1.3.2 ทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital) การขยายทุนทางวัฒนธรรมมาก่อร่างสร้างชื่อเสียงให้แก่นักเขียนนวนิยายชายรักชาย

เมื่อผู้หญิงกลุ่มนี้ได้ผ่านกระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมที่เป็นความรู้ความสามารถ จนกลายมาเป็นนักเขียน ซึ่งสร้างผลงานนวนิยายชายรักชายได้แล้ว ก็จะเกิดการขยายทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital) หรือก็คือ ชื่อเสียงผ่านการนำผลงานไปลงในอินเทอร์เน็ต ในเว็บไซต์ที่รองรับการนำเสนอนวนิยายชายรักชาย เป็นการสร้างชื่อเสียงให้แก่ผู้หญิง

กลุ่มนี้ โดยการพยายามสร้างฐานคนอ่านที่เพิ่มมากขึ้น หรือก็คือแฟนคลับ เพื่อเป็นการรับรองว่า ผู้หญิงกลุ่มนี้จะสามารถดำรงชีวิตในฐานะนักเขียนนวนิยายชายรักชายได้

การขยับขยายทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital) จะดำเนินในเครือข่ายสังคมออนไลน์ (Social Network) เป็นสำคัญ เนื่องจากเริ่มต้นผู้หญิงกลุ่มนี้จะไม่มทุนเริ่มต้นทางสัญลักษณ์มาก่อน แต่จะมีการสร้างขึ้นผ่านการลงนวนิยายในอินเทอร์เน็ต รวมทั้งการสร้างแฟนเพจในเฟซบุ๊ก หรือทวิตเตอร์เพื่อเป็นช่องทางในการติดต่อสื่อสาร ให้ข้อมูลข่าวสารแก่คนอ่าน ตลอดจนการโปรโมทนวนิยายชายรักชายเรื่องนั้น ๆ ให้มีคนเข้ามาอ่านมากขึ้น ซึ่งเมื่อนวนิยายชายรักชายเริ่มมีชื่อเสียงขึ้นมา นั้นหมายรวมถึงชื่อเสียงที่จะตกแก่นามปากกาของนักเขียนคนนั้น ๆ และเมื่อนวนิยายชายรักชายเรื่องนั้นมีชื่อเสียงในระดับหนึ่ง กลุ่มคนอ่านจะเป็นฝ่ายเรียกร้องให้ผู้หญิงเหล่านี้ร่วมเล่มหนังสือ หรือชื่อเสียงเหล่านี้เองที่จะเป็นตัวดึงดูดสำนักพิมพ์ให้เข้ามาติดต่อเพื่อนำนวนิยายเรื่องนั้น ๆ ไปตีพิมพ์

สำหรับการขยายทุนทางสัญลักษณ์ของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายเป็นเรื่องสำคัญ เพราะชื่อเสียงเท่านั้นที่จะเป็นตัวการันตีว่าผู้หญิงกลุ่มนี้จะสามารถดำรงอยู่ในฐานะนักเขียนได้หรือไม่ สำหรับกลุ่มมือสมัครเล่นแล้วอาจจะอยู่ในช่วยขยับขยายทุนทางสัญลักษณ์เพื่อให้เป็นที่รู้จักในวงกว้างมากขึ้น แต่สำหรับกลุ่มมืออาชีพแล้ว ไม่เพียงแต่ต้องขยายฐานคนอ่านอย่างต่อเนื่องแล้ว ยังต้องรักษาสภาพของชื่อเสียงเอาไว้ให้ดำรงอยู่ เพราะชื่อเสียงของผู้หญิงคนนั้น ๆ หมายถึงการขยายทุนทางเศรษฐกิจอีกด้วย ได้แก่ การรวมเล่มหนังสือด้วยตัวเอง หรือการที่สำนักพิมพ์ติดต่อนำเรื่องไปพิมพ์ และตอบแทนกลับมาในรูปแบบของค่าลิขสิทธิ์นั่นเอง

6.1.3.3 ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital) ชื่อเสียงและจำนวนคนอ่าน
ที่เป็นการเพิ่มโอกาสการตีพิมพ์หนังสือ และมีรายได้จากการทำหนังสือ

สำหรับผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นยังไม่เห็นการขยับขยายทุนทางเศรษฐกิจชัดเจนมากนัก เนื่องจากผู้หญิงกลุ่มนี้ยังคงอยู่ในช่วงของการขยายทุนทางสัญลักษณ์ในระดับเริ่มต้น ในขณะที่ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพมีการขยับขยายทุนทางสัญลักษณ์อย่างต่อเนื่อง นำไปสู่การขยายทุนทางเศรษฐกิจ คือ รายได้หรือผลตอบแทนที่ได้รับจากการเขียนนวนิยายชายรักชาย

จากการศึกษาพบว่า ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจะมีรูปแบบผลตอบแทน หรือการได้มาซึ่งทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital) 3 รูปแบบ คือ (1) การรวมเล่มนวนิยายด้วยตนเอง (2) รายได้จากลิขสิทธิ์ที่ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ และ (3) รายได้ที่มาจากการนำนวนิยายไปแปลงเป็นรูปแบบของ E-Book

(1) การรวมเล่มนวนิยายด้วยตนเอง

การรวมเล่ม หมายถึง การที่นักเขียนจัดพิมพ์หนังสือด้วยตนเอง ไม่ผ่านระบบของสำนักพิมพ์หรือคนกลาง แต่เป็นการซื้อขายโดยตรงระหว่างนักเขียนและนักอ่าน ซึ่งจะเป็นในรูปแบบของการสั่งจองผ่านอินเทอร์เน็ต ซึ่งอาจจะเป็นหน้าเว็บไซต์ของตน แฟนเพจเฟซบุ๊ก หรือบล็อกสำเร็จรูป โดยการจองเข้ามาก่อน เมื่อทราบจำนวน นักเขียนจึงทำการจัดพิมพ์หนังสือ และส่งให้คนที่โอนเงินมาก่อน ดังนั้นแล้ว ระบบนี้จะเป็นการช่วยให้นักเขียนไม่ขาดทุนไปในตัว หากแต่ต้องอาศัยความซื่อสัตย์ของนักเขียนเป็นสำคัญ เนื่องจากการรวมเล่มบางครั้งอาจจะมีเงินจำนวนหลักแสน หรือหลักล้านเข้ามามีส่วนเกี่ยวข้อง ซึ่งพบว่า กลุ่มตัวอย่างแทบทุกคนมีการรวมเล่มด้วยตนเองทั้งสิ้น ซึ่งการจะรวมเล่มด้วยตนเองนั้น สิ่งที่สำคัญคือ ทุนทางสัญลักษณ์ เพราะเมื่อผู้หญิงกลุ่มนี้มีชื่อเสียงในระดับหนึ่งแล้ว คนอ่านมักจะเป็นคนที่เรียกร้องให้ผู้หญิงกลุ่มนี้ทำการรวมเล่มหนังสือ ซึ่งเมื่อมีครั้งแรกแล้ว ก็จะมีครั้งที่สอง ที่สาม และครั้งต่อ ๆ ไปตามมา ซึ่งถือว่าเป็นรายได้สำคัญที่เป็นผลตอบแทนจากการเขียนนวนิยายชายรักชาย

(2) รายได้จากลิขสิทธิ์ที่ตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์

ภายใต้พื้นที่การเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชาย เมื่อมีการขยายทุนทางสัญลักษณ์ในระดับหนึ่งแล้ว ไม่ว่าจะมียอดคนอ่านจำนวนมาก การติดอันดับในการจัดลำดับของเว็บไซต์ที่นำผลงานไปลง หรือเป็นที่รู้จักผ่านเครือข่ายออนไลน์ (Social Network) เมื่อมีสิ่งเหล่านั้นจะเกิดการขยายทุนทางสัญลักษณ์ไปทุนทางเศรษฐกิจ ซึ่งส่งผลให้เกิดการติดต่อจากสำนักพิมพ์ต่าง ๆ เพื่อนำผลงานไปตีพิมพ์ และพบว่า ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพส่วนใหญ่มักจะได้รับการติดต่อจากสำนักพิมพ์ เนื่องจากการมีชื่อเสียง และจำนวนแฟนคลับจำนวนหนึ่ง สามารถการันตีได้ว่าสำนักพิมพ์นั้น ๆ จะไม่ขาดทุนจากการตีพิมพ์หนังสือ ซึ่งพบว่าสำนักพิมพ์มีรูปแบบการตีพิมพ์แบบพิมพ์ก่อน และเปิดพรีออเดอร์ไม่ต่างจากการที่นักเขียนทำหนังสือด้วยตนเองเท่าไร ผู้หญิงบางส่วนเลือกที่จะตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์ เนื่องจากการพิมพ์รวมเล่มเองอาจจะไม่สามารถทำการโฆษณาได้กว้างขวางมากเท่าสำนักพิมพ์ที่มีทุนที่มากกว่า และช่องทางการกระจายสินค้าที่มากกว่า นอกจากนี้ ยังหมายรวมถึงความสะดวกสบายที่นักเขียนไม่จำเป็นต้องจัดการเรื่องหน้าปก เช็กเนื้อหา จัดเลย์เอ๊า รวมทั้งการขายเอง แค่อิงเขียนต้นฉบับส่งสำนักพิมพ์เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม ผู้หญิงกลุ่มนี้จะได้รับค่าตอบแทนเป็นการขายหรือเช่าลิขสิทธิ์ ซึ่งมีระยะเวลาตามแต่สัญญาของแต่ละสำนักพิมพ์ ซึ่งเป็นผลตอบแทนที่ได้รับจากการขยายทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital) และนำมาสู่ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital)

(3) รายได้จากการนำนวนิยายไปแปลงเป็นรูปแบบ E-Book

นักเขียนสามารถเพิ่มพูนรายได้จากส่วนนี้โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายอะไร กล่าวคือ แคนักเขียนมีต้นฉบับ และจัดหน้าเรียบร้อยก็สามารถลงทะเบียขาย ทั้งจาก meb market

หรือ Ookbee ในรูปแบบของหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ มีแต่เพียงการหักเปอร์เซ็นต์ให้กับเว็บไซต์ที่เลือกใช้บริการเท่านั้น ซึ่งหนึ่งในกลุ่มตัวอย่างก็ได้มีการลงขายในรูปแบบนี้ทุกคน เพราะมองว่าเป็นรายได้ได้เปล่า ที่ไม่ต้องเสียทั้งเวลา ทั้งกำลัง และค่าใช้จ่าย แต่มีรายรับในแต่ละเดือนเหมือนพนักงานกินเงินเดือนทั่วไป หากแต่เป็นรายรับได้เปล่าที่สามารถดำรงชีวิตได้โดยที่บางเดือนไม่จำเป็นต้องออกหนังสือ ถือเป็นรายได้ที่ช่วยผู้หญิงที่เขียนนวนิยายแบบยึดเป็นอาชีพอย่างชัดเจน

สรุปได้ว่า การจะได้มาซึ่งทุนทางเศรษฐกิจ ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมีอาชีพต้องสั่งสมทุนทางสัญลักษณ์ได้ในระดับหนึ่ง จึงจะสามารถขยายทุนไปสู่อีกมิติหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นการรวมเล่มหนังสือเอง การขายผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ หรือการที่สำนักพิมพ์ติดต่อมาขอนำไปจัดพิมพ์ และถ้าผู้หญิงเหล่านี้มียอดขายที่สูงพอ จะนำไปสู่อำนาจการต่อรองที่มีต่อผู้อ่านสำนักพิมพ์ หรือแม้กระทั่งผู้จัดงานหนังสือ

6.1.3.4 ทุนทางสังคม (social capital) การเข้าร่วมเครือข่ายนักเขียนเพื่อให้มีอำนาจในการต่อรองต่อคนอ่าน สำนักพิมพ์หรือผู้จัดงานหนังสือ

ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายสามารถต่อยอด และขยายทุนทางสังคม (social capital) ได้ในรูปแบบของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล คือ นักเขียนด้วยกัน หรือนักเขียนกับคนอ่าน ที่อาจจะสร้างมูลค่าหรือผลประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใดให้ ซึ่งอาจจะมาในรูปแบบของข้อมูลที่สามารถนำไปต่อยอดเป็นนวนิยายเรื่องใหม่ หรือการรวมกลุ่มกันของนักเขียนนวนิยายชายรักชายด้วยกัน ที่อาจจะนำไปสู่การเขียนนวนิยายด้วยกัน อันเป็นการรวมทุนทางสัญลักษณ์ หรือชื่อเสียงของนักเขียนเหล่านั้น รวมทั้งกลุ่มคนอ่านเข้าด้วยกัน จนสามารถขยายทุนทางเศรษฐกิจ หรือการขายนวนิยายได้เพิ่มมากขึ้นแก่คนอ่านของฝ่ายตรงข้าม หรือขยายชื่อเสียงของผู้หญิงคนนั้นไปยังนักเขียนที่ร่วมงานด้วยกันได้

นอกจากนั้น การที่ผู้หญิงเหล่านี้มีทุนทางสัญลักษณ์ และทุนทางเศรษฐกิจในระดับหนึ่งแล้วจะเป็นการเพิ่มอำนาจในการต่อรองให้แก่ผู้หญิงเหล่านี้ต่อผู้ที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน อันได้แก่สำนักพิมพ์ โรงพิมพ์ หรือแม้กระทั่งผู้จัดงานหนังสือที่เกี่ยวกับนวนิยายชายรักชาย

สำหรับการต่อรองกับโรงพิมพ์/สำนักพิมพ์นั้น เมื่อผู้หญิงเหล่านี้มีการขยับขยายทุนด้านต่าง ๆ ในมิติของทุนทางสัญลักษณ์ และทุนทางเศรษฐกิจแล้ว ซึ่งหมายความว่าผลงานของผู้หญิงคนนั้น ๆ สามารถขายได้ ก็จะมีอำนาจต่อรองกับสำนักพิมพ์ในประเด็นเรื่องการออกหนังสือ การเลื่อนส่งงาน หรือการเข้าไปมีบทบาทในการเสนอข้อคิดเห็นเรื่องปก เรื่องการวางขายได้มากขึ้น เช่นเดียวกัน เมื่อมียอดพิมพ์จำนวนมาก ผู้หญิงเหล่านี้จะมีอำนาจในการต่อรองกับโรงพิมพ์ในการส่งงานช้าลง แต่ได้หนังสือเร็วขึ้นได้ เนื่องจากผลประโยชน์ที่มีร่วมกัน

นอกจากนั้น ผู้หญิงกลุ่มนี้ยังมีอำนาจในการต่อรองกับผู้จัดงานหนังสือได้ เนื่องจาก เมื่อมีการขยับขยายทุนทางเศรษฐกิจซึ่งหมายถึงจำนวนที่ขายได้ และทุนทางสัญลักษณ์ที่หมายถึงชื่อเสียงที่เป็นใบการันตีว่าสามารถขายหนังสือได้ ผู้จัดงานซึ่งมีผลประโยชน์ร่วมกันย่อมต่อรองอยากให้ผู้หญิงคนนั้น ๆ มาร่วมงาน เพื่อเพิ่มจำนวนการขายบัตรเข้างาน ซึ่งนับว่าเป็นผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างคนเขียนและผู้จัดงาน

สรุปได้ว่า ก่อนที่ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายจะมีทุนทางวัฒนธรรมและทุนทางเศรษฐกิจเริ่มต้น แต่กลุ่มมือสมัครเล่นจะอยู่ในระดับการขยายทุนทางสัญลักษณ์ ในขณะที่กลุ่มมืออาชีพเมื่อเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายแล้ว กล่าวคือ ผู้หญิงกลุ่มนี้จะมีการขยายทุนทางวัฒนธรรมสู่ทุนมิติอื่น ๆ อย่างชัดเจน คือ มีทั้งทุนทางสัญลักษณ์ ทุนทางเศรษฐกิจ รวมทั้งการขยายไปสู่การสร้างเครือข่ายระหว่างนักเขียนด้วยกัน ในทุนทางสังคม ซึ่งทุนทุกมิติสามารถนำมาเป็นอำนาจต่อรองของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายที่มีต่อคนอ่าน คนเขียนด้วยกัน สำนักพิมพ์ หรือผู้จัดงานหนังสือ โดยจะสรุปความแตกต่างของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพและมือสมัครเล่นในตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ 6.1

ตารางแสดงการเปรียบเทียบการสั่งสมทุน การแปลงทุนและการขยับขยายทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นและมืออาชีพ

ทุน	มือสมัครเล่น	มืออาชีพ
การสั่งสมทุน	มีการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมทั้งในด้านการอ่านอย่างต่อเนื่องและการเขียนในระดับเริ่มต้น	มีการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมทั้งด้านการอ่านและการเขียน แต่มีประสบการณ์และทุนทางด้านเขียนที่มากกว่ากลุ่มมือสมัครเล่น เพราะเขียนเป็นระยะเวลาหนึ่ง ทำให้รู้ว่าควรจะทำอย่างไรให้เป็นที่น่าสนใจต่อคนอ่าน
การแปลงทุน	มีแปลงทุนจากทุนทางวัฒนธรรมเป็นนวนิยาย แต่ยังมีความด้อยประสบการณ์ ความหลากหลายของเนื้อหาจึงไม่มากนัก	มีการแปลงทุนจากทุนทางวัฒนธรรมเป็นนวนิยายชายรักชาย ซึ่งด้วยประสบการณ์ที่มากกว่ากลุ่มมือสมัครเล่นจึงทำให้มีการแปลงทุนไปในรูปแบบที่หลากหลายและน่าสนใจ

ตารางที่ 6.1

ตารางแสดงการเปรียบเทียบการสั่งสมทุน การแปลงทุนและการขยับขยายทุนของนักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นและมีอาชีพ (ต่อ)

ทุน	มือสมัครเล่น	มีอาชีพ
การขยายทุน	พบว่าอยู่ในช่วงการสั่งสมทุนทางสัญลักษณ์ หรือการสร้างชื่อเสียง ดังนั้น กลุ่มมือสมัครเล่นจึงมักจะอยู่ที่การสั่งสมทุนทางสัญลักษณ์ แม้จะมีการสั่งสมทุนทางเศรษฐกิจ แต่ก็มีเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เพราะทุนทางสัญลักษณ์ยังไม่เติบโตมากนัก	<p>ทุนทางสัญลักษณ์</p> <ul style="list-style-type: none"> - พบว่ามีการขยับขยายทุนด้านนี้อย่างต่อเนื่อง ซึ่งสิ่งที่แตกต่างจากอีกกลุ่มอย่างชัดเจน คือ กลุ่มนี้จะมีการใช้โซเชียลมีเดียอย่างกว้างขวางมากกว่า ทั้งการพูดคุยตอบโต้กับคนอ่าน หรือการโฆษณานวนิยาย ดังนั้นจึงไม่ใช่นวนิยายที่มีชื่อเสียงเท่านั้น แต่รวมถึงนามปากกาที่ยังคงขยายทุนทางสัญลักษณ์อย่างต่อเนื่อง <p>ทุนทางเศรษฐกิจ</p> <ul style="list-style-type: none"> - กลุ่มนี้มีการขยายทุนด้านนี้อย่างต่อเนื่อง จนกล่าวได้ว่าเป็นรายได้หนึ่งที่มีความสำคัญต่อการดำรงชีพ ซึ่งเกี่ยวเนื่องจากการขยายทุนทางสัญลักษณ์และสังคมไปพร้อมกัน <p>ทุนทางสังคม</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีการขยายทุนทางสังคมอย่างต่อเนื่อง ทั้งต่อนักเขียนด้วยกัน การสร้างแฟนคลับ และการสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อโรงพิมพ์/ สำนักพิมพ์

สรุปได้ว่า ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่นยังมีความด้อยประสบการณ์กว่ากลุ่มมีอาชีพ รวมทั้งการสร้างฐานแฟนคลับอยู่ในระดับเริ่มต้น กลุ่มนี้จึงยังคงอยู่ในช่วงการขยายทุนทางสัญลักษณ์ ในขณะที่อีกกลุ่มจะมีใช้ประสบการณ์ในการแปลงทุน

ให้มีความหลากหลาย ทั้งยังรู้จักวิธีในการสร้างฐานแฟนคลับ รวมไปถึงการขยายขยายทุนในด้านต่าง ๆ ความแตกต่างของทั้งสองกลุ่มจึงอยู่ที่ประสบการณ์

6.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากแนวคิดเรื่องทุนของ ปีแอร์ บูร์ดิเยอ (Pierre Bourdieu) ที่ได้ทำความเข้าใจเรื่องทุนในแบบต่าง ๆ ซึ่งได้ขยายประเภทของทุนให้กว้างขึ้น ไม่ใช่เพียงแค่ทุนทางเศรษฐกิจเท่านั้น บูร์ดิเยอได้จำแนกทุนออกมาเป็น 4 ประเภท คือ ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital) ทุนทางสังคม (social capital) ทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital) และทุนทางวัฒนธรรม (culture capital) ซึ่งทุนทางวัฒนธรรมไม่ได้เป็นทุนที่ติดตัวมาแต่กำเนิด ไม่ใช่พรสวรรค์ แต่เป็นการสั่งสมทุนในรูปแบบของวัฒนธรรมที่แฝงฝังเข้าไปในตัวของเด็ก จนกลายมาเป็น (Becoming) ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมองว่า การกลายมาเป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย ไม่ใช่ความสามารถที่ติดตัวมาแต่กำเนิด แต่เกิดจากการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมมาเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน จนหล่อหลอมให้กลายเป็นส่วนหนึ่งของร่างกาย (Embodiment) และนำไปต่อยอดสู่การแปลงทุนทางวัฒนธรรมไปสู่ผลงานนวนิยายชายรักชาย และการขยายทุนไปสู่มิติอื่น ๆ อันได้แก่ ทุนทางเศรษฐกิจ (economic capital) ทุนทางสังคม (social capital) และทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital) ซึ่งกระบวนการสั่งสมดังกล่าว ได้เริ่มต้นตั้งแต่วัยเด็ก ผ่านสถาบันครอบครัว และสถาบันการศึกษา จนก้าวเข้าสู่แวดวงของนวนิยายชายรักชาย

นอกจากนั้น บูร์ดิเยอยังมองว่า มนุษย์ใช้ทรัพยากรทางวัฒนธรรมเป็นทุนในการดิ้นรนต่อสู้แข่งขัน และเอาชนะ ให้ได้มาซึ่งทรัพยากรที่มีอยู่ ใช้เพื่อใช้ในการหลบหลีกหรือครองเกมการแข่งขันเพื่อความอยู่รอด ความสำคัญของทุน (Capital) จึงไม่ได้มีความหมายเพียงมูลค่าหรือทรัพย์สินเท่านั้น แต่หมายถึงอำนาจที่ได้ครอบครอง ผ่านกระบวนการดิ้นรนต่อสู้ให้ได้มาซึ่งทรัพยากร และก่อให้เกิดความได้เปรียบ ดังนั้น การศึกษาผู้หญิงกับการสร้างนวนิยายชายรักชายจึงแสดงให้เห็นถึงอำนาจที่ผู้หญิงเหล่านี้ครอบครองผ่านกระบวนการสั่งสม และการขยับขยายทุน (Capital) นั้นเอง

6.2.1 การสื่อสารเพื่อการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถเพื่อนำไปสู่อาชีพ

ประการที่ 1 การที่จะกลายมาเป็นผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายได้นั้น เบื้องหลังของการกลายมาเป็นนักเขียนนวนิยาย ทุนเริ่มแรกคือทุนต่าง ๆ ที่สั่งสมผ่านสถาบันครอบครัว ที่เป็นตัวผลักดันและเกื้อหนุนให้แก่เด็ก ผ่านทุนทางเศรษฐกิจ (Economy Capital) หรือก็คือทุนในรูปแบบของทรัพย์สินที่ช่วยสนับสนุนการเรียนรู้ในทั้งรูปแบบของวัตถุ (Objectified form) ในรูปแบบของหนังสือที่ช่วยส่งเสริมด้านการอ่าน รวมทั้งอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นทุนตั้งต้นในการ

แสวงหาความรู้ของเด็กเหล่านี้ รวมทั้งยังเป็นช่องทางในการนำเสนอผลงานต่อไป นอกจากนี้สถาบันทางครอบครัวยังเป็นส่วนสำคัญที่ก่อให้เกิดทุนรักการอ่านของเด็กเหล่านี้ ซึ่งพบว่า ผู้หญิงที่กลายมาเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายล้วนแล้วแต่มีทุนวัฒนธรรมรักการอ่าน ซึ่งได้รับการส่งเสริมจากครอบครัวแล้วทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นกลุ่มมืออาชีพหรือกลุ่มมือสมัครเล่น นอกจากนี้ทัศนคติของครอบครัวที่มีต่อกลุ่มชายรักชายก็ส่งผ่านถึงเด็กเหล่านั้น ให้เด็ก ๆ มีทัศนคติที่ดีต่อกลุ่มชายรักชาย ซึ่งเป็นการหล่อหลอมให้เด็กเหล่านั้นมีความโน้มเอียงทางอุปนิสัย (Habitus) ที่เปิดกว้างและรับได้ถึงความต่างที่มากกว่าแค่เพศหญิงหรือเพศชาย จนนำไปสู่ความสนใจผลงานที่เกี่ยวข้องนวนิยายชายรักชายต่อไป สะท้อนให้เห็นว่า สถาบันครอบครัวเป็นตัวผลักดันให้เกิดการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรม

ประการที่ 2 เมื่อผู้หญิงกลุ่มนี้ได้เข้าสู่สถาบันทางการศึกษา ซึ่งเป็นสถาบันที่ส่งเสริมให้ผู้หญิงเหล่านี้เกิดการเรียนรู้ ไม่ใช่แค่แต่เพียงในห้องเรียนเท่านั้น แต่รวมถึงการค้นคว้าหาความรู้นอกห้องเรียน ทำให้ได้รู้จักกับสังคม กลุ่มเพื่อน และสภาพแวดล้อมที่มากกว่าแค่ครอบครัว ซึ่งการได้พบเจอบุคคลที่มีความหลากหลายส่วนหนึ่งเพราะผู้หญิงเหล่านี้ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของโรงเรียน ได้เรียนรู้และยอมรับความต่างของเรื่องเพศเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งเรื่องของมุมมอง ทัศนคติต่าง ๆ นอกจากนี้ ทุนทางสถาบันการศึกษายังช่วยหล่อหลอมให้เด็กเหล่านี้เกิดการอ่านและนำไปสู่การเขียน ซึ่งไม่ใช่ทุนที่ผู้หญิงเหล่านี้มีมาแต่กำเนิด หากแต่เป็นการสั่งสมและสร้างขึ้นผ่านสถาบันการเรียนรู้

ประการที่ 3 ก่อนที่จะเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชาย ผู้หญิงเหล่านี้ล้วนแล้วแต่สั่งสมทุนวัฒนธรรมด้านการอ่านมาแล้วทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นด้วยการผลักดันทางสถาบันครอบครัว หรือสถาบันการศึกษา ซึ่งการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรมการเป็นคนอ่านและคนเขียนที่ง่ายที่สุด คือ การศึกษาผลงานที่เคยมีอยู่ก่อนแล้ว โดยที่นวนิยายชายรักชายไม่ได้ก่อสร้างขึ้นมาจากสุญญากาศ หากแต่เป็นการต่อยอดจากสิ่งที่มีอยู่แล้ว นั่นคือ นวนิยายที่ผ่านกาลเวลามาอย่างโชกโชน มีการดัดแปลง เปลี่ยนแปลงเรื่องราวให้เข้ากับยุคสมัย ซึ่งเป็นรากฐานให้ผู้หญิงเหล่านี้นำมาต่อยอดเป็นนวนิยายในภาษาและรูปแบบของตัวเอง ทุนการอ่านจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพราะเมื่อผู้หญิงเหล่านี้ผ่านการอ่านอย่างโชกโชน จนทำให้รูปแบบการนำเสนอผลงาน ภาษาที่ใช้ รวมทั้งการดำเนินเรื่องกลายเป็นเหมือนรูปแบบของตัวเอง แต่นั่นคือการหล่อหลอมจนกลายมาเป็นธรรมชาติที่สอง (Second Nature) ที่ฝังอยู่ใน Habitus จนเหมือนผู้หญิงเหล่านั้นสร้างผลงานจากสิ่งที่อยู่ในหัวและคิดค้นมันขึ้นมาเอง หากแต่แท้จริง เกิดจากการสั่งสมอย่างต่อเนื่องผ่านกระบวนการอ่าน และประสบการณ์ นอกจากนี้ เมื่อเข้าสู่แวดวงนวนิยายแล้วก็ผ่านกระบวนการเขียนเป็นระยะเวลาหนึ่งจนกลายมาเป็นธรรมชาติ การเขียนนวนิยายชายรักชายจึงเกิดจากรากฐานการอ่านที่สั่งสมมานับตั้งแต่ยังเล็ก จนก่อเกิดตัวตน และนำไปสู่อาชีพในท้ายที่สุด

ประการที่ 4 การสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้สามารถก้าวผ่านกำแพงเรื่องเพศ เพื่อเข้าสู่แวดวงนวนิยายชายรักชายได้ แม้ว่า ผู้เขียนจะเป็นผู้หญิง แต่การไม่ได้มีประสบการณ์ตรงไม่ใช่สิ่งที่ปิดกั้นการได้มาซึ่งความรู้ ทุนทางวัฒนธรรม จึงเป็นการตอบโจทยที่ว่า เหตุใดผู้หญิงจึงสามารถเข้าสู่แวดวงของชายรักชายได้ ซึ่งผู้หญิงเหล่านี้เข้าสู่แวดวงดังกล่าวผ่านพื้นที่การเขียนนวนิยายชายรักชาย โดยนำทุนทางวัฒนธรรมมาแปลงเป็นผลงาน และสามารถก้าวเข้าสู่แวดวงอาชีพได้ในที่สุด

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายไม่ได้เกิดขึ้นมาพร้อมกับพรสวรรค์แต่กำเนิด หากแต่เป็นการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรมเป็นระยะเวลาที่ยาวนาน จนกลายมาเป็น (Becoming) ในภายหลัง ผ่านแวดวงนวนิยายชายรักชาย ซึ่งประกอบไปด้วยแวดวงย่อย ๆ ดังที่ได้กล่าวมา

6.2.2 การสั่งสมทุน (Capital): พื้นที่การสร้างอำนาจแก่ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย

ประการที่ 1 การสร้างอำนาจเพื่อเข้าสู่แวดวงวิชาชีพ ความสามารถในการเขียนนวนิยายชายรักชายไม่ใช่สิ่งที่สามารถติดตัวมาแต่กำเนิด หรือถ่ายทอดให้แก่กันได้ แต่เกิดจากการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรมเป็นเวลานาน ซึ่งผู้หญิงเหล่านี้ผ่านกระบวนการสั่งสมทุนทางวัฒนธรรม และการขยับขยายทุนไปสู่ทุนมิติอื่น ๆ ซึ่งการจะก้าวเข้าสู่แวดวงมืออาชีพ ผู้หญิงกลุ่มนี้ต้องมีทุนทางสัญลักษณ์ และทุนทางเศรษฐกิจ รวมทั้งทุนทางสังคมที่สนับสนุนสอดคล้องกันไป ซึ่งเกิดจากการแปลงทุนทางวัฒนธรรม ดังนั้น “ทุน” จึงเป็นการสร้างอำนาจให้กับผู้หญิงเพื่อเข้าสู่แวดวงมืออาชีพนั่นเอง

ประการที่ 2 อำนาจในการรักษาสถานภาพการเป็นนักเขียน เมื่อผู้หญิงเหล่านี้ก้าวเข้าสู่แวดวงมืออาชีพแล้วนั้น หมายความว่า ผู้หญิงเหล่านี้มีทุนทั้ง 4 ประเภท ตามแนวคิดของบูร์ดิเยอ ซึ่งทุนเหล่านี้เองเป็นสิ่งที่ช่วยรักษาสถานภาพการเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายให้คงอยู่ ทั้งทุนทางสัญลักษณ์ (symbolic capital) หรือการมีชื่อเสียงซึ่งเป็นสิ่งที่ช่วยยึดแฟนคลับให้ยังคงติดตามอย่างเหนียวแน่น ทุนทางเศรษฐกิจ (Economy Capital) หรือทรัพย์สินที่ช่วยค้ำจุนให้สามารถดำรงอาชีพการเป็นนักเขียนนวนิยายชายรักชายได้ ทุนทางสังคม (Social Capital) หรือเครือข่ายทางสังคมของนักอ่าน นักเขียน รวมทั้งผู้ที่มีผลประโยชน์ร่วมกัน เพราะยิ่งผู้หญิงกลุ่มนี้มีเครือข่ายมากเท่าไร ก็ยิ่งมีสิ่งที่จะช่วยค้ำยันให้สามารถเดินบนเส้นทางนี้ต่อไปได้ นอกจากนี้ ยังรวมถึงทุนทางวัฒนธรรม (Cultural Capital) ที่ดำเนินการสั่งสมอย่างไม่หยุดนิ่ง เพราะผู้หญิงกลุ่มนี้มีการนำทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรมมาใช้อยู่เสมอ ๆ จึงต้องมีการใช้ไปแล้วเก็บมาใหม่ตลอดเวลา เพื่อที่จะคงสถานภาพการเป็นนักเขียนมืออาชีพต่อไป

ประการที่ 3 อำนาจในการระดมแฟนคลับ เมื่อผู้หญิงกลุ่มนี้มีการขายทุนทางสัญลักษณ์มากพอ จะเป็นการสร้างอำนาจให้ผู้หญิงเหล่านี้ให้มีอิทธิพลต่อแฟนคลับ ทั้งคำพูด การกระทำ หรือมุมมองความคิดที่นำเสนอในนวนิยายชายรักชายและตัวนักเขียนเอง ซึ่งทำให้แฟนคลับเกิดความเชื่อและศรัทธาต่อนักเขียนคนนั้นๆ ซึ่งความศรัทธานั้นเองสามารถปลุกระดมทางความคิด และโน้มน้าวให้แฟนคลับมีการเคลื่อนไหวตามการกระทำของนักเขียน เนื่องจากนักเขียนมีการสร้างความภักดี (Loyalty) ให้เกิดแก่กลุ่มคนอ่าน และความภักดีนี้เองที่ทำให้แฟนคลับมีการเคลื่อนไหว ทั้งการสนับสนุนในการซื้อผลงาน การโฆษณาแบบปากต่อปาก รวมทั้งการปกป้องนักเขียนเมื่อมีปัญหาใดๆ เกิดขึ้น

ประการที่ 4 การสร้างอำนาจในการกำหนดความหมายของชายรักชาย เนื่องจากทัศนคติที่ว่า “การสื่อสารเป็นอำนาจชนิดหนึ่งที่ฝ่ายผู้ส่งสารกระทำต่อฝ่ายผู้รับสาร” (Power Relations) ในแง่นี้ ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายเป็นผู้ส่งสาร ซึ่งการที่มีการขยับขายทุนในมิติต่าง ๆ ทำให้ผู้หญิงเหล่านี้มีอำนาจในการส่งสาร ซึ่งสามารถควบคุมทิศทางการสื่อสาร โน้มน้าวความเชื่อ ความเข้าใจ และทัศนคติได้ จากแนวคิดนี้เอง ผู้หญิงกลุ่มนี้จึงมีอำนาจในการโน้มน้าวคนอ่านให้มีมุมมองความเชื่อ และทัศนคติต่อชายรักชายได้ รวมทั้งสร้างความหมายในรูปแบบของตัวเอง การสั่งสมทุนด้านต่าง ๆ ของผู้หญิงเหล่านี้จึงสร้างอำนาจในการกำหนดความหมายของชายรักชายได้

ประการที่ 5 การสร้างอำนาจแก่ผู้หญิงให้เหนือกว่าเพศชาย แม้ว่าผู้หญิงจะเข้ามามีบทบาทในสังคมยุคปัจจุบันมากขึ้น ไม่ว่าจะเรื่องการทำงานหรือการแสดงออก แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า ผู้หญิงยังคงถูกมองในแง่ของเพศที่อยู่ต่ำกว่าเพศชาย โดยเฉพาะประเทศไทยที่ผู้ชายยังคงเป็น “ช่างทำหน้า” ดังนั้นแล้ว แวดวงผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจึงนับเป็นพื้นที่ในการแสดงอำนาจของผู้หญิงที่เหนือกว่าผู้ชาย โดยมีการลดทอนอำนาจ (Empowerment) ของเพศชายลงด้วยการทำให้ตัวละครเพศชายมีความทัดเทียมกับเพศหญิง คือ ผู้ชายสามารถแสดงความอ่อนแอ สามารถแสดงความอ่อนไหว ทั้งยังเป็นเพศที่เสียน้ำตาได้ อีกทั้งยังมีการนำรูปแบบของตัวละครนางเอกมา “สวมใส่” ในตัวละครเพศชาย กล่าวคือ การนำตัวละครชายมาแทนที่ในบทของนางเอก ทำให้ตัวละครเพศชายมีความอ่อนโยนลง เหมือนเป็นผู้หญิงคนหนึ่ง อีกทั้งเมื่อผู้หญิงเป็นคนเขียนซึ่งสามารถกำหนดบทบาทหน้าที่ของเพศชายในนวนิยายชายรักชายได้แล้ว ก็เป็นการแสดงอำนาจอย่างหนึ่งที่ทำให้ผู้หญิงสามารถควบคุมการกระทำของเพศชาย ดังนั้น แวดวงของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายเป็นพื้นที่ในการแสดงออกของผู้หญิงที่ไม่สามารถแสดงความเหนือกว่าเพศชายในสังคมของโลกความเป็นจริง ผู้หญิงเหล่านี้จึงแสดงอำนาจเหนือผู้ชายในโลกของจินตนาการ ผ่านผลงานนวนิยายชายรักชาย

อำนาจของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจึงสามารถสรุปได้ ดังภาพดังต่อไปนี้

ภาพที่ 6.1 ภาพการส่งเสริมทางวัฒนธรรมอันเป็นพื้นที่ในการสร้างอำนาจแก่ผู้หญิง

6.2.3 ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายกับอำนาจในการต่อรอง

ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายอาจจะเป็นแค่กลุ่มคนเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่ง ทว่าการสร้างผลงานนวนิยาย และเผยแพร่ต่อสาธารณชนเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะเมื่อผลงานเหล่านั้นได้ผ่านตาผู้คนเป็นจำนวนมาก ย่อมส่งผลไม่มากก็น้อยต่อสังคม ดังนั้น ผู้หญิงกลุ่มนี้อาจจะเป็นกลุ่มเล็ก ๆ แต่ก็มาได้ซึ่งอำนาจในการต่อรองในหลายระดับด้วยกัน

ประการที่ 1 การต่อรองระดับโครงสร้าง สังคมไทยเป็นสังคมแบบชายเป็นใหญ่ คือ สังคมที่มีโครงสร้างทางเพศที่กำหนดให้สถานภาพและตำแหน่งของเพศชายเหนือเพศหญิง และให้คุณค่าความเป็นชายมากกว่าความเป็นหญิง โดยสิ่งที่หล่อหลอมบทบาทหน้าที่ สถานภาพและความสัมพันธ์ คือระบบความเป็นเพศ (gender systems) ที่ทำให้ชายและหญิงมีความไม่เท่าเทียมกันผ่านสถาบันต่าง ๆ ทั้งครอบครัว การศึกษา ศาสนา การศึกษา การปกครอง ฯลฯ และแม้ว่าปัจจุบันในสังคมไทย ผู้หญิงจะเข้ามามีบทบาทในหน้าที่ของผู้ชายเพิ่มมากขึ้น แต่ก็ยังไม่อาจจะหนีความจริงว่าสังคมไทยยังคงเป็นสังคมที่มองว่า ชายเป็นใหญ่และเหนือกว่า ดังนั้น ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย โดยการดำเนินเรื่องราวผ่านผู้ชาย และควบคุมผู้ชายผ่านปลายปากกา จึงนับว่าเป็นการออกมาต่อรองที่ต้องการแสดงให้เห็นความทัดเทียมหรือเหนือกว่าของผู้หญิงที่ต้องการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างดังกล่าว โดยมองว่า ผู้หญิงไม่ได้อยู่ในตำแหน่งที่ถูกผู้ชายควบคุมเสมอไป แต่ยังมีช่องทางที่ทำให้ผู้หญิงแสดงความเหนือกว่า และต่อรองความเท่าเทียมในระดับโครงสร้างทางสังคมนั่นเอง

ประการที่ 2 การต่อรองในระดับสื่อ จากอดีต นวนิยายชายรักชายเป็นเพียงนวนิยายที่อยู่ในมุมมืดของสังคมไทย เป็นเพียงเนื้อหาเฉพาะกลุ่มเล็ก ๆ ที่ต้องแอบและปิดบังว่าเป็นคนเขียนหรือคนอ่าน อีกทั้งสื่อที่นำเสนอมุมมองของชายรักชายก็มีเพียงด้านเดียว ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจึงนับได้ว่า เป็นผู้ที่ออกมาต่อรองกับสื่อ เพื่อขอพื้นที่และเวทีในการ

นำเสนอรูปแบบเนื้อหาที่แตกต่างออกไป เพื่อให้ผู้คนเข้าถึงความหมายใหม่ ๆ ที่มีต่อนวนิยายชายรักชายว่าไม่ได้มีความผิดแปลกหรือน่ากลัว เป็นเพียงนวนิยายเฉพาะกลุ่มที่สร้างความบันเทิงไม่แตกต่างจากนวนิยายกระแสหลักทั่วไป พื้นที่ดังกล่าวนี้จึงสามารถทำให้ผู้หญิงสามารถออกมาแสดงความคิดเห็นที่แตกต่างออกไป และร้องขอเวทีในการออกมาที่แจ้งเพื่อนำเสนอผลงานที่แตกต่าง

ประการที่ 3 การต่อรองในระดับเนื้อหา เนื้อหาของชายรักชายมีการพัฒนาจากหลายสิบปีก่อนมาก โดยเฉพาะช่วงหลายปีมานี้ เนื่องจากในอดีตเนื้อหาของชายรักชายจะให้คำอธิบายว่า เป็นโรคหรือพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม แต่ในปัจจุบัน นักเขียนนวนิยายชายรักชายออกมาต่อรองเพื่อนำเสนอเนื้อหาที่แตกต่างออกไป กล่าวคือ แม้ว่าจะเป็นนวนิยายชายรักชายก็สามารถมีเนื้อหาที่โรแมนติกได้ มีมิตรภาพ มีการทู่เมเพื่อให้ได้มาซึ่งความรัก หรือความรักที่บริสุทธิ์ โดยผ่านจินตนาการของนักเขียนที่ต้องการแสดงออกผ่านตัวอักษรและปลายปากกา ซึ่งนวนิยายชายรักชายไม่ได้มีเพียงโศกนาฏกรรมเท่านั้น แต่เนื้อหาแบบที่นวนิยายกระแสหลักมีนวนิยายชายรักชายก็มีได้ เช่น ผู้ชายสองคนก็สามารถไปติดเกาะและก่อเกิดความรักได้ ไม่ใช่เพียงผู้หญิงเท่านั้น รูปแบบการต่อรองนี้จึงแสดงให้เห็นว่า ผู้หญิงต้องการพื้นที่ในการแสดงออกซึ่งจินตนาการที่มีความหลากหลาย ไม่ใช่ปิดกั้นอยู่เพียงมุมมองหรือเนื้อหาในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง

ประการที่ 4 การต่อรองในระดับการบริหารจัดการ เช่น สำนักพิมพ์/ โรงพิมพ์ ตลอดจนผู้จัดงานหนังสือ เป็นอำนาจต่อรองของผู้หญิงกลุ่มนี้ที่ต่อสู้กับผู้ที่มีผลประโยชน์ร่วมในประเด็นเรื่องค่าจ้าง ยิ่งผู้หญิงคนนั้นสามารถขยายทุนทางสัญลักษณ์ไปมากเท่าไร ผู้หญิงคนนั้นจะมีอำนาจต่อรองค่าจ้างหรือรายได้ซึ่งเป็นทุนทางเศรษฐกิจมากขึ้นเท่านั้น เพราะสำนักพิมพ์เองก็ต้องการร่วมงานกับนักเขียนที่การันตีว่าจะสามารถขายได้ หรือซื้อลิขสิทธิ์มาแล้วจะไม่ขาดทุน ตลอดจนเข้าไปมีส่วนร่วมในกระบวนการทำรูปแบบต่าง ๆ เช่นเดียวกัน การขยายทุนไปสู่มิติด้านอื่น ๆ สร้างความสัมพันธ์ให้เกิดกับผู้จัดงานหนังสือและนักเขียนที่ออกบูธ เพราะผู้จัดงานหนังสือเองก็ต้องการ นักเขียนที่เป็นดัง “คนเรียกแขก” เพื่อดึงดูดให้คนอ่านเข้ามาร่วมงานและได้ยอดค่าขายบัตรเพิ่มมากขึ้น ผู้จัดงานเองก็มีกระบวนการเลือกผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายที่ “ขายได้” ก่อให้เกิดการต่อรองระหว่างผู้หญิงกลุ่มนี้กับผู้จัดงาน ซึ่งสามารถเรียกร้องการอำนวยความสะดวกที่พิเศษกว่าได้ เพราะมีอำนาจในการต่อรอง ซึ่งคือ ทุนทางสัญลักษณ์ และความสามารถในการขยายทุนทางเศรษฐกิจไว้ในมือ การต่อรองนี้จึงเป็นการแสดงความชอบธรรมที่เหนือกว่าให้แก่ตนเอง

ประการที่ 5 การต่อรองในระดับครอบครัว สำหรับมุมมองของคนในสังคมที่มองต่อคนเขียนนวนิยายคือเป็นอาชีพที่ไม่มั่นคง ไม่มีรายได้ที่แน่นอน หรือเรียกกันว่า “นักเขียนไส้แห้ง” จากมุมมองดังกล่าวนี้เองที่ทำให้เห็นว่า ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายไม่มีความมั่นใจและไม่กล้าที่จะประกาศต่อสังคมว่าตนเองเขียนนวนิยายชายรักชาย โดยเฉพาะครอบครัวที่จะปิดเป็นความลับ หรือพยายามเลี่ยงที่จะบอกความจริงประการนี้ แต่เมื่อผู้หญิงคนนั้น ๆ มีการขยายทุน

ทางวัฒนธรรมไปสู่ทุนทางสัญลักษณ์ และทุนทางเศรษฐกิจ อันเป็นผลตอบแทนที่ได้จากการเสียเวลา และกำลังในการเขียนนวนิยายหนึ่งเรื่อง ผลตอบแทนที่ได้รับนี้เองที่เป็นสิ่งที่ผู้หญิงเหล่านี้สามารถใช้เป็นอำนาจต่อรองต่อครอบครัว ในการดำรงชีพด้วยการเขียนนวนิยายได้ ซึ่งจะเห็นในกลุ่มผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ หรือกลุ่มที่ได้รับผลตอบแทนที่แน่นอน ซึ่งผู้หญิงเหล่านี้สามารถต่อรองกับครอบครัวและสังคมในการประกอบอาชีพนี้ต่อไป

ผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจึงไม่ใช่แค่เพียงเขียนนวนิยายชายรักชายเท่านั้น แต่ผู้หญิงเหล่านี้แสดงให้เห็นว่าท่ามกลางเนื้อหาและการนำเสนอ แฝงไว้ด้วยการสร้างอำนาจการต่อรอง และการขอให้ผู้หญิงเหล่านี้ได้มีพื้นที่และเวทีในการแสดงความคิดเห็นที่เหมือน หรือแตกต่างออกไปจากในสังคมผ่าน “อาชีพนักเขียนนวนิยายชายรักชาย”

6.3 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยพบว่าทุนความรู้ ความสามารถในด้านวัฒนธรรมสามารถอุดรอยรั่วของความเป็นเพศที่แตกต่างได้ กล่าวคือ แม้ว่าผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชายจะเป็นเพศหญิง แต่สามารถก้าวผ่านเส้นแบ่งเรื่องเพศมาเขียนนวนิยายชายรักชาย ที่เป็นเรื่องราวระหว่างผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันได้ ผ่านการสั่งสมทุนความรู้ทางวัฒนธรรม ดังนั้น จะมีหนทางใดบ้างที่จะใช้ทุนทางวัฒนธรรม เพื่อศึกษาในมิติที่ความเป็นเพศไม่สามารถเข้าถึงได้ เพื่อเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้หญิงหรือผู้ชายสามารถเข้าถึงองค์ความรู้ในมิติที่เพศสภาพไม่สามารถเข้าถึงได้

1. เนื่องจากงานวิจัยนี้มุ่งเน้นเรื่องกระบวนการสั่งสมทุนความรู้และความสามารถทางวัฒนธรรมของผู้หญิงที่เขียนนวนิยายชายรักชาย และการขยายทุนไปสู่มิติด้านอื่น ๆ การศึกษาครั้งต่อไปจึงน่าจะศึกษาในประเด็นเรื่องทุนทางวัฒนธรรมสามารถเข้าไปมีบทบาทต่อการก่อร่างสร้างตัวในอาชีพอื่น ๆ อย่างไร

2. เพื่อให้เห็นถึงการศึกษาในประเด็นเรื่องเพศที่ผู้หญิงเข้าไปมีบทบาทในเรื่องของเพศชาย ผ่านพื้นที่การสื่อสารทางด้านนวนิยายชายรักชาย การศึกษาครั้งต่อไปจึงน่าจะมุ่งเน้นในประเด็นเรื่องการศึกษาในมิติเรื่องเพศที่เพศสภาพไม่สามารถเข้าถึงความรู้เหล่านั้นได้ เช่น แฉวงของผู้หญิงที่เข้าไปมีบทบาทในกิจกรรมของเพศชาย อาทิ การแข่งรถ เป็นต้น

3. สำหรับงานวิจัยนี้ศึกษาการขยายทุนทางสัญลักษณ์ คือ การสร้างชื่อเสียงโดยการเพิ่มจำนวนแฟนคลับให้มากขึ้น การศึกษาครั้งต่อไปน่าจะมุ่งเน้นเรื่องการศึกษาและการสร้างแฟนคลับที่นอกเหนือจากนวนิยายชายรักชาย เช่น กระบวนการสร้างแฟนคลับของซีรีส์ละครโทรทัศน์ชายรักชาย เป็นต้น

4. ในปัจจุบัน ผู้ที่ต้องการจะเข้าสู่แวดวงนักเขียนมีเพิ่มมากขึ้น รวมทั้งนักเขียนนวนิยายชายรักชาย ซึ่งย่อมมีการแข่งขันที่เพิ่มขึ้นในอนาคต การวิจัยครั้งนี้จึงอาจจะมีประโยชน์ต่อผู้ที่ต้องการเป็นนักเขียนในการนำไปประยุกต์ใช้ เพื่อเป็นแนวทางของการก้าวเข้าสู่แวดวงนักเขียนทั้งแนวชายรักชายและแนวอื่น รวมทั้งวิธีการการดำรงอยู่ในอาชีพนี้ต่อไป

รายการอ้างอิง

หนังสือ

- กาญจนา แก้วเทพ. (2544). *ศาสตร์แห่งสื่อและวัฒนธรรมศึกษา*. กรุงเทพฯ: เอดิชั่น เพรส โปรดักส์.
- _____. (2552). *สื่อสารมวลชน: ทฤษฎีและแนวทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- _____. (2553). *แนวพินิจใหม่ในสื่อสารศึกษา*. กรุงเทพฯ : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- กาญจนา แก้วเทพ และ สมสุข หินวิมาน. (2551). *สายธารแห่งนักคิดทฤษฎีเศรษฐศาสตร์การเมืองกับสื่อสารการศึกษา*. กรุงเทพฯ: ภาพพิมพ์.
- นพพร สุวรรณพานิช. (2548). *พจนานุกรมเกย์ และเลสเบี้ยน*. กรุงเทพฯ: แสงดาว.
- นที ธีระโรจนพงศ์. (2548). *แกะกล่องเกย์*. กรุงเทพฯ: พลอยรุ่ง
- นิธิ เอียวศรีวงศ์. (2545). *ว่าด้วยเพศ*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มติชน.
- พิมพ์วิทย์ บุญมงคลและคณะผู้วิจัย. (2551). *ภาษาเพศในสังคมไทย : อำนาจ สิทธิ และสุขภาวะทางเพศ*. นครปฐม : ภาควิชาความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ด้านเพศภาวะเพศวิถี และสุขภาพ
- ภัสสร ลิมานนท์. (2542). *บทบาทเพศ สถานภาพสตรี กับการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยประชากรศาสตร์ วัลลภ ปิยะมโนธรรม. (2532). *คุยกับนักจิตวิทยา*. กรุงเทพมหานคร: บพิธการพิมพ์.
- วารุณี ภูริสินสิทธิ์. (2545). *สตรีนิยม : ขบวนการและแนวคิดทางสังคมแห่งศตวรรษที่ 20*. กรุงเทพฯ: โครงการจัดพิมพ์คบไฟ.
- ศรีเรือน แก้วกังวาน. (2531). *รู้เขา รู้เรา ด้วยจิตวิทยาสุขภาพ*. กรุงเทพฯ: หมอชาวบ้าน.
- สุนีย์ ประสงค์บัณฑิต. (2548). *แนวความคิดฮาปัทสของ ปีแอร์ บูร์ดิเยอ กับทฤษฎีทางมานุษยวิทยา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา.
- อรทัย ชื่นมณุษย์. (2518). *จิตวิทยาโรคจิตโรคประสาทและความคิดทางเพศ*. กรุงเทพฯ
- อภิัญญา เฟื่องฟูสกุล. (2546). *อัตลักษณ์*. กรุงเทพฯ: คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ.
- อิงอร สุพันธ์ุณี. (2547). *วรรณกรรมวิจารณ์*. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อิราวดี ไตลังคะ. (2546). *ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่อง (พิมพ์ครั้งที่ 2)*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

บทความ

ชลิตาภรณ์ ส่งสัมพันธ์. (2551). *เพศวิถี: นิยามความหมาย และพัฒนาการกรอบแนวคิด*. เอกสารประกอบการบรรยายในการสัมมนาเรื่องการพัฒนาเยาวชนเชิงบวก (Positive Youth Development) วันที่ 17-20 มีนาคม 2551

ธงชัย วินิจจะกุล. (2540) *รักร่วมเพศเป็นลึงปกติ*. มติชน, 32

นฤพนธ์ ดั่งวิเศษ. (2553). *แนวคิดทฤษฎีเรื่อง “ความหลากหลายทางเพศ”*. กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร

วิลาสินี พิพิธกุล. (2547). *วาทกรรมเรื่องเพศในหนังสือพิมพ์*. เอกสารประกอบการประชุม คณะผู้เชี่ยวชาญและคณะทำงาน เพื่อบัญญัติศัพท์การนำเสนอข่าวผู้หญิงในสื่อมวลชน, ณ สมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย, กรุงเทพฯ, วันที่ 11 กันยายน 2547

วิทยานิพนธ์

กฤตณัฐ เพ็งชัย. (2549). *การศึกษาวิถีชีวิตของเกย์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, สาขาจิตวิทยาการแนะแนว

ชิดชไม ผ่องศรีสุข. (2547). *วิเคราะห์วรรณกรรมของกะเทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยรามคำแหง, คณะศิลปศาสตร์, สาขาไทยศึกษา.

ต่อสิต กลีบบัว. (2553). *การเมืองในการถ่ายภาพท่องเที่ยว: การครอบงำและการต่อรองทางวัฒนธรรม*. (ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, สาขาสื่อสารมวลชน.

นิตยา เข้มเพชร. (2535.) *วิเคราะห์สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมรักร่วมเพศชายของตัวละครเอกในนวนิยายไทยตามหลักการทางจิตวิทยา*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยนเรศวร, สาขาภาษาไทย.

บงกชมาศ เอกเอี่ยม. (2551). *เกย์: กระบวนการพัฒนาและอ้างเอกลักษณ์รักร่วมเพศ*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา, สาขาสังคมวิทยา.

พจมาน มุลทรัพย์. (2551) *เรื่องเล่าของเกย์ในชุมชนวรรณกรรมออนไลน์ : กรณีศึกษากลุ่ม “บลูสกายโซโซตี้” ใน www.pantip.com*. วิทยานิพนธ์ มหาบัณฑิต อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

- พรวิจิษฐ์ สุขารมณ. (2551). *การยืนยันทศกที่สาม : การศึกษาแบบอัตชีวประวัติ*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาสตรีศึกษา, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เพชรลดา วุฒิปาณิชย์กุล. (2556). *การเรียนรู้เปียโน: พื้นที่แห่งการสื่อสารเพื่อการส่งเสริมและขยายทุนของชนชั้นกลางไทย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, สาขาวิชาสื่อสารมวลชน.
- ปาณิสรา มงคลวาที. (2552). *การนำเสนอภาพกลุ่มชายรักชายในภาพยนตร์ไทยปี พ.ศ. 2550*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, สาขาวิชาสื่อสารมวลชน.
- รสริน ดิษฐบรรจง. (2550). *การใช้ภาษาและภาพสะท้อนสังคมวัฒนธรรมจากไดอารี่ออนไลน์*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, คณะศิลปศาสตร์, สาขาภาษาไทย
- วรรณนะ หนูหมื่น. (2552). *นวนิยายรักร่วมเพศ : ปัญหาและคุณค่าของมนุษย์*. (ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สาขาวิชาภาษาไทย.
- วิทยา พุ่มอ้อม. (2550). *ภาพแทนของชายรักร่วมเพศในวรรณกรรมไทย พ.ศ.2544-2548*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, คณะศิลปศาสตร์, สาขาวรรณคดีไทย.
- อรอนงค์ นิยมธรรม. (2531). *การเปรียบเทียบอัตมโนทัศน์ของวัยรุ่นชายรักร่วมเพศกับวัยรุ่นชายรักต่างเพศที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูแตกต่างกัน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, สาขาวิชาจิตวิทยา.
- อิทธิเทพ หลินวรัตน์. (2552). *การสื่อสารกับการสร้างเรือนร่างบุรุษเพศในยุคสังคมบริโภค : ศึกษากรณี นายแบบ นักแสดงชาย และนักร้องชาย*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, สาขาวิชาสื่อสารมวลชน.
- อุมาภรณ์ หนูเขียว. (2552). *การสื่อสารเพื่อต่อรองและต่อสู้ทางความหมายของผู้หญิงร้องเพลงกลางคืน*. (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน, สาขาวิชาสื่อสารมวลชน.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

- สุชีพ วรรณสุต. (24 พฤษภาคม 2552). *แนวคิดอัตลักษณ์ Identity*. สืบค้นจาก <http://sucheepost.blogspot.com/2009/05/identity.html>

สัมภาษณ์

- ซอฟท์ครีม. นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น. (13 พฤศจิกายน 2559). สัมภาษณ์.
- ละอองฝน. นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ. (30 ม.ค. 2560). สัมภาษณ์.
- หนูแดง. นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ. (2 ก.พ. 2560). สัมภาษณ์.
- Funtom. นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น. (10 ตุลาคม 2558). สัมภาษณ์.
- Minnitmint. นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น. (13 พฤศจิกายน 2559). สัมภาษณ์.
- Nigiri-Sushi. นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ. (14 มกราคม 2560). สัมภาษณ์.
- Nobelle. นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น. (17 พฤศจิกายน 2559). สัมภาษณ์.
- Love one. นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ. (14 มกราคม 2560). สัมภาษณ์.
- SaRangKiBum. นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมือสมัครเล่น. (17 พฤศจิกายน 2559). สัมภาษณ์.
- Yoruma. นักเขียนนวนิยายชายรักชายแบบมืออาชีพ. (30 ม.ค. 2560). สัมภาษณ์.

Books and Book Articles

- Dune, Gillian A. (2003). "A Passion for Sameness? Sexuality and Gender Accountability." in Weeks, Jeffrey; Holland, Janet and Waites, Matthew. (eds.). *Sexualities and Society*. (pp.57-68). Cambridge: Polity Press.
- Jackson, Stevi. (2003). "Heterosexuality, Heteronormativity and Gender Hierarchy: Some Reflections on Recent Debates" in Weeks, Jeffrey; Holland, Janet and Waites, Matthew. (eds.). *Sexualities and Society*. (pp.69-84). Cambridge: Polity Press.
- Nanda, Serena. (1998). *Neither Man Nor Woman: The Hijras of India*. Belmont: CA., Wadsworth Publishing.
- Roscoe, Will. (1991). *The Zuni Man-Woman*. Albuquerque: University of New Mexico Press.
- Simon, William. (2003). "The Postmodernization of Sex" in Weeks, Jeffrey; Holland, Janet and Waites, Matthew. (eds.). *Sexualities and Society*. Cambridge: Polity Press.

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ	นางสาวอรรณณ วิชญวรรณกุล
วันเดือนปีเกิด	6 พฤษภาคม 2533
การศึกษา	ศิลปศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 2)
มหาวิทยาลัยมหิดล	
ประสบการณ์ทำงาน	2552-ปัจจุบัน: นักเขียนนวนิยายชายรักชาย
ผลงานรวมเล่ม	
ปี 2553	Colorful Love ภาค 1 Miracle Soulmate
ปี 2554	No Other เพียงคนที่ใช่ ต้องตา ต้องใจ The Twin Trap เล่ห์รักแฝดเจ้ามา (จ) ยา
ปี 2555	Colorful Love ภาค 2 Love Lesson ร้ายรัก เล่ห์ปรารถนา XXX Project แรง ยั่ว มั่ว เซ็กซี่ Love Trip All About Love
ปี 2556	Imprison โศตรวนรักจองจำหัวใจ Scent of Love ลุ้นรักรสละมุน หอมกรุ่นเบเกอรี่ Close Up ขยับเลิฟ เขยิบรัก S Reality Cupid's Wish เสกรักกับตักกามเทพ Sex Delivery Hip Hop Girls
ปี 2557	รักร้ายของผู้ชายสายรุ้ง Test Love ลองรักกันมั๊ยคุณพี่ชายร่วมห้อง My Accidental Love is You รักนี้บังเอิญคือคุณ

- ปี 2558 TharnType Story เกลียดนักมาเป็นที่รักซะดี ๆ
How to Secretly เคล็ดลับ ‘ล่อ’ หัวใจพี่ชายเพื่อน
How to Change กลเม็ด ‘พลิก’ หัวใจนายรุ่นพี่
- ปี 2559 Try Me เสพร้ายสัมผัสรัก [ภาคร้ายดื้อ]
Sugar Addict หวานกว่าขนมก็ผมเนี่ยแหละ
- ปี 2560 Fall in Love เมื่อผมตกหลุมรัก
OatShin Diary
- ผลงานตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์
- ปี 2556 Cupid Cat ลุ้นรักป่วนใจคุณเจ้านายสุดหล่อ
Hey! พี่ครับ รักรักผมเถอะ
- ปี 2557 Timeless รักนี้กาลเวลามีอจกััน
- ปี 2558 Sweet Dream ฝันนี้มีนาย
Curse of Moonlight คำสาปรัก จันทรหาคีตใจ
- ปี 2559 Wedding Plan แผนการรัก (ร้าย) ของนายเจ้าบ่าว
Under the Moonlight คำสาปรักสองหัวใจ
Change ปฏิวัติหัวใจเพื่อนายนักวิ่ง
- ปี 2560 Heart if Moonlight คำสาปรัก ประสานใจ